LÁSZLÓ KRASZNAHORKAI

Întoarcerea acasă a baronului Wenckheim

„Apocaliptic, vizionar, nebunesc.“

PUBLISHERS WEEKLY

Câştigător al Booker International 2015

Câştigător al National Book Award 2019

PANDORA M

Anansi CONTEMPORAN

Cuprins

1. Avertisment
2. TRRR…
    1. Îți vin eu de hac, Ștabule
3. RAM
    1. Palid, mult prea palid
4. PAM
    1. Mi-a scris
5. PAM
    1. Vine pentru că a spus că vine
6. PAM
    1. Infinite dificultăți
7. HMMM
    1. Ai grijă dacă vine
8. RA RI RA
    1. Perdanții(arrependida)
9. RÍ
    1. Către maghiari
10. ROM
    1. Cine s-a ascuns s-a ascuns
11. Biblioteca de partituri
12. CARNET DE BAL

COLECȚIE COORDONATĂ DE **BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU**

Anansi
CONTEMPORAN

Întoarcerea acasă a baronului Wenckheim

Avertisment

A luat un măr din coșul cu fructe, l-a frecat, l-a ridicat în lumină ca să-l examineze, să vadă dacă lucește suficient de tare, apoi l-a dus la gură, de parcă ar fi vrut să muște din el, dar n-a mușcat, ci l-a îndepărtat de gură, începând să-l învârtească în palmă, în timp ce-și rotea încet privirea asupra mulțimii adunate înaintea lui, apoi și-a coborât mâna cu mărul în poală, a scos un oftat adânc, s-a lăsat ușor pe spate și, după această lungă pauză fără absolut nicio importanță, le-a spus să i se adreseze cum vor ei, deși el le-ar propune ca mai degrabă să nu i se adreseze nicicum, le-ar putea spune, bineînțeles, și că așa și pe dincolo, numai că n-ar avea niciun rost, pentru că el oricum, sub nicio formă, nu s-ar simți apelat, dumneavoastră mie, a spus cu o voce metalică, pur și simplu niciodată nu vă veți putea adresa, pentru că dumneavoastră nu știți să folosiți apelativele, mie-mi ajunge dacă știți, întrucâtva, să vă folosiți instrumentele, pentru că de-acum înainte despre asta o să fie vorba, că va trebui să scoateți sunete cu ajutorul lor, să le faceți cumva să sune, și-a ridicat vocea, cu alte cuvinte, să interpretați, iar pentru asta el va trebui să fie la curent cu tot și cu toate, și n-ar vrea să amintească acum, a adăugat, că e de la sine înțeles ca el să fie la curent cu tot și cu toate la modul absolut, iar asta presupune ca, și-a ridicat mâna cu mărul pe care-l ținea strâns cu patru degete, arătându-l cu arătătorul celeilalte mâini, dumneavoastră, domnilor muzicanți, să mă informați despre tot și toate, și încă pe loc, nu este permis să aveți secrete față de mine, ăsta-i esențialul, vreau să știu totul, imediat, despre tot și toate, indiferent de faptul că — repet — eu *știu* deja dinainte totul despre tot și toate, și încă foarte amănunțit, nu aveți voie să-mi ascundeți nimic, trebuie să-mi raportați până și cel mai mic amănunt, cu alte cuvinte de-acum încolo aveți obligația raportării necondiționate, adică cer încrederea dumneavoastră, și a început să dezvolte ideea cum înțelege el ca un lucru sau un sentiment, în acest caz încrederea dintre ei, trebuie să fie cât se poate de nelimitat, fără asta nu va fi posibil să se ajungă la un acord, el ar dori ca ei, de la bun început, să-și bage bine-n cap asta, vreau să știu, a spus, cum și de ce scoateți instrumentul muzical din toc așa cum o faceți, pentru a simplifica lucrurile, a se înțelege noțiunea de instrument muzical la modul general, a explicat, adică n-o să mai intre în detalii referitoare la cine cântă la vioară sau la pian, al cui e bandoneonul, contrabasul ori ghitara, ci le va cuprinde pe toate în termenul

general de instrument muzical, căci esențialul e, a spus, că vreau să știu ce fel de strune folosesc cei care mânuiesc instrumentele cu coarde, în ce fel și de ce tocmai așa își acordă instrumentul, câte strune de rezervă au în dotare înainte de spectacol, vreau să știu, i s-a intensificat tonul metalic al vocii, cât timp au exersat înainte de spectacol pianiștii și cei cu bandeonul, câte minute, ore, zile, săptămâni și ani, ce au mâncat azi, ce vor să mănânce mâine, dacă le place primăvara sau iarna, soarele sau umbra, dacă…, totul, pricepeți, și imaginea scaunului de sub fund când exersați, și a portativului, precum și unghiul sub care e așezat acesta, și vreau să știu și despre sacâz, la violoniști, de unde-l cumpărați și de ce tocmai de acolo, vreau să știu până și cele mai stupide idei care vă vin în cap la vederea prafului de colofoniu în cădere sau când anume vă tăiați unghiile și de ce le tăiați așa cum le tăiați, pe lângă toate astea, ar vrea să precizeze încă o dată, s-a lăsat pe spate în scaun, că atunci când el spune că vrea să știe — și să nu se mai uite atât de speriați — asta înseamnă că vrea să știe până și cel mai nesemnificativ detaliu, iar ei la rândul lor trebuie să știe că el, pe care, în caz că întreabă cineva, îl pot numi un fel de impresar, deci că el le va urmări orice mișcare, până la cel mai mărunt gest, fie și dacă știe dinainte, cu maximă precizie, care va fi acela, totuși va trebui raportat, în concluzie vor ajunge între ciocan și nicovală, pe de-o parte încrederea absolută și nelimitată, ca și obligația de a raporta, pe de alta, paradoxul neîndoielnic, pentru ei în permanență incomod, ba, pe deasupra, și de nerezolvat — și îi roagă să nu se chinuie să înțeleagă asta —, cum că el știe dinainte, și bineînțeles mult mai bine, tot ce i se va raporta, deci această colaborare contractuală are să se desfășoare între două focuri despre care, și aici ar vrea să mai adauge, a adăugat, ei mai trebuie să știe că asta înseamnă, certamente și de la sine înțeles, o dependență exclusivă și unilaterală, dumneavoastră, a continuat, începând iar să învârtă mărul lucios din palmă, nu veți putea împărtăși nimănui ceea ce-mi spuneți mie, rețineți odată pentru totdeauna, ceea ce aveți de spus îmi veți spune numai și numai mie, nimănui altcuiva, deci de-acum înainte această colaborare contractuală se va desfășura între doi poli și ar mai fi ceva de adăugat, a adăugat, trebuie să mai știți că asta înseamnă, categoric și de la sine înțeles, o dependență unidirecțională, unilaterală și exclusivă, dumneavoastră, a continuat, începând să rotească mărul străluminat din palmă, nu veți avea voie să împărtășiți nimănui cele spuse mie, rețineți o dată pentru totdeauna, că tot ce e de raportat îmi veți raporta numai și numai mie, în același timp sub nicio formă să nu vă așteptați ca eu, s-a arătat pe sine cu mâna cu mărul, după,

pentru dumneavoastră, fatidica discuție de acum, să vă lămuresc în vreun fel sau să vă explic sau să vă luminez sau să vă repet ceva, cel mai bine ar fi să ascultați cuvintele mele de parcă, și acum glumesc, v-ar grăi însuși Dumnezeu, care, pur și simplu, așteaptă de la dumneavoastră să știți ce aveți de făcut în situația dată, nu-l interesează cum, e treaba dumneavoastră, asta e, și nicio eroare nu-i permisă, a vibrat și mai amenințător vocea metalică, nu există greșeli pentru că *nu-i posibil să existe*, el crede că toată lumea de aici, a spus, e capabilă să accepte asta, desigur, el nu susține că această colaborare — și o să le spună clar și concis, chiar acum și numai o singură dată, în ce constă ea de fapt — o să le facă o deosebită plăcere, căci n-o să le facă, și ar fi mai bine dacă încă de pe acum, începând din această clipă, ar considera-o mai degrabă un chin, ar fi mult mai câștigați, deci nu plăcere, ci de la bun început un chin, o muncă serioasă, pentru că într-adevăr îi așteaptă suferință și o muncă anevoioasă, istovitoare și torturantă, având în vedere că, în curând și în mod involuntar, singura performanță a acestui ansamblu din care fac parte va fi *integrarea* în Creație a ceea ce le-a fost menit să integreze, deci greșelile nu sunt permise, nici exersările sau repetițiile, nici chestii de genul „hai, încă o dată, s-o luăm *da capo*“, asta nu-i milonga cu care sunteți obișnuiți dumneavoastră, aici trebuie să știți foarte bine tot ce aveți de făcut, iar aceste cuvinte din formularea superficială de acum, oricât de derutante ar fi în *sine*, cel puțin nu maschează sudoarea și lipsa de bucurie de care veți avea parte, ceea ce aveți de făcut n-o să vă facă nicio plăcere, în fond, luați fiecare-n parte, ce sunteți dumneavoastră, domnilor muzicanți, s-a răstit la ei, nu sunteți decât o gașcă de scârța-scârța, o adunătură oarecare, luați separat, așadar, nu faceți decât să vă maltratați aiurea instrumentele, întregul, adică în cazul de față producția artistică, nu e meritul dumneavoastră, adică nu vă puteți identifica cu ceea ce reprezentați ca întreg, se poate spune că trebuie să luați la cunoștință că pur și simplu n-aveți nicio legătură cu întregul, *acesta o să ia naștere cumva*, dacă veți respecta în totalitate convenția, cumva, dracu știe cum, dar *o să ia naștere*, el de pe acuma, s-a și săturat să tot repete, știe că așa va fi, pentru că așa trebuie să fie, deci e mai bine să se accepte asta fără să se pună întrebări referitoare la corectitudinea variantei cu „luați fiecare-n parte“, mai precis dacă fiecare-n parte nu faceți decât să vă maltratați instrumentele, atunci cum e posibil ca împreună să fie deja cu totul altceva, la asta n-are de gând să le răspundă, a spus cu o infatuare obosită, nu, pentru că nu-i privește, să se obișnuiască cu ideea că, de fapt, cu aceste maimuțăreli individuale niciunul nu-și aduce vreo

contribuție la întreg, nici măcar să nu le treacă prin cap altceva, și acum atât despre asta, dacă cineva ar încerca să caute la el răspunsul, n-ar face decât să se chinuie, pentru că simte repulsie numai la gândul că în cazul unui asemenea interogatoriu ar trebui să se gândească, iar și iar, la cum pot ei să treacă *astfel* arcușul peste strune, cum pot clămpăni *astfel* pe claviatură, în timp ce nu pricep nimic din întreg, căci întregul îl depășește pe fiecare dintre ei, îl apucă frisoanele, și asta o zice sincer, dacă se gândește la această lamentabilă posibilitate, deci cât de mult îl depășește pe fiecare, individual, amintitul întreg, dar să lăsăm asta, și-a scuturat capul, dacă totuși, în cele din urmă, o să-i fie clar faptul, nici măcar trist, ci mai degrabă ridicol, și anume cu cine va trebui să colaboreze, până la urmă *o să iasă*, ba, mai mult, de la bun început totul va suna așa cum va trebui să sune conform așteptărilor, iar în ceea ce privește o eventuală răzmeriță, și-a coborât vocea, sau fie și numai ideea de a plănui orice împotriva mea sau fie și numai apariția unei vagi dorințe, sub formă de propunere, de a face orice într-altfel decât vreau eu, la toate astea nici măcar în vis să nu vă gândiți, să vi le scoateți repede din cap sau cel puțin străduiți-vă, pentru că de veți încerca așa ceva se va termina regretabil, ăsta este un avertisment, și deloc binevoitor, pentru că aici puteți juca doar un singur joc și numai într-un singur fel, un joc în care ambele componente ale colaborării eu, a întors mâna cu mărul în palmă spre el, și numai eu le stabilesc, iar dumneavoastră, domnilor, veți cânta după cum fluier eu, și, credeți-mă, vorbesc din experiență, n-are rost să mă înfruntați, pur și simplu n-are niciun rost, dacă-mi aduceți la cunoștință, puteți să vă imaginați, dacă-mi mărturisiți, puteți să visați că odată va fi altcumva și va fi altceva, pentru că nu va fi altcumva și nu va fi altceva, asta va fi și astfel va fi, până când eu sunt, și să rămânem la asta, impresarul acestei producții artistice, până atunci se va întâmpla ceea ce ordon eu, iar acest până atunci echivalează cu eternitatea, căci numai pentru o singură biată producție am făcut contract cu dumneavoastră, una care pentru dumneavoastră este singura posibilă la această calitate, deoarece pentru dumneavoastră orice altă producție la acest nivel este exclusă, deci nu există după asta, nu există înainte de asta și, în afară de remunerația recunoscută ca fiind meschină, bineînțeles că nu există nicio altă recompensă, adică nici bucurie, nici consolare, dacă o vom termina atunci e gata și atâta tot — dar trebuie să vă mărturisesc, a mărturisit, iar vocea metalică părea că se mai muiase puțin, că nici pentru mine nu va exista recompensă, și nu va exista nici bucurie, nici consolare, și nu vorbesc despre faptul, a spus, că mie mi-e

absolut indiferent dacă-i bucurie sau consolare, mi-e indiferent și ce credeți, simțiți sau faceți dumneavoastră în legătură cu convenția noastră sau cum o să vă justificați față de voi înșivă jalnica participare la toate astea, mai bine zis cum o să vă mințiți singuri, și nu numai asta vă spun, ci vă spun că nici mie nu-mi face nicio plăcere și nici remunerația mea nu este compatibilă cu ceea ce numim aici producție artistică, ea trebuie înfăptuită, a spus, pentru că *e dat să se înfăptuiască*, asta-i tot, nu vă iubesc și nu vă detest, din parte-mi n-aveți decât să crăpați, dacă unul crapă, o să vină altul în locul lui, eu știu dinainte ce va fi, eu aud dinainte ce va fi, și va fi, fără bucurie și fără consolare, pentru ca niciodată să nu mai fie ceva asemenea, deci nu mă bucur nici eu, domnilor muzicanți, dacă urc pe scenă alături de dumneavoastră, n-o să fiu fericit nici cât negru sub unghie dacă totul se va realiza conform unei posibilități prestabilite, căci — și atât mai vreau să vă spun drept bun rămas — eu nu iubesc muzica, adică tot ceea ce vom încerca să facem noi, aici, împreună, recunosc, nu-mi place deloc, pentru că eu sunt numai supraveghetorul, cel care nu creează, fiind doar auzul cel de dinaintea fiecărui sunet, eu sunt cel ce nu face decât să aștepte ca, pentru Dumnezeu!, toată tărășenia asta să se termine dracului odată.

LÁSZLÓ
KRASZNAHORKAI

Întoarcerea acasă a baronului Wenckheim

Traducere din limba maghiară de
Ildikó Gábos-Foarță

PANDORA M

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

DESIGN:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Dan Crăciun

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise.
Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Pandora Publishing SRL.

Titlul original: *Báró Wenckheim hazatér*
Autor: László Krasznahorkai

Copyright © László Krasznahorkai 2016, 2019
First published in Hungarian as Báró Wenckheim hazatér in 2016

Copyright © Pandora M, 2021
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-436-5

ISBN (EPUB): 978-606-978-591-1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

O dată pentru totdeauna; durează cât are să dureze

Posibilele coincidențe sau asemănări cu realitatea ale personajelor, ale numelor sau ale locurilor din roman se datorează exclusiv nemernicului de hazard, iar nu intenției autorului.

TRRR…

Îți vin eu de hac, Ștabule

N-a vrut să se ducă la fereastră, doar se uita de la o distanță apreciabilă, de parcă asta, cei câțiva pași făcuți, l-ar fi apărat, bineînțeles că se uita, mai precis nu-și putea lua ochii de la ea, încercând să-și dea seama, prin filtrarea așa-ziselor zgomote ce răzbăteau de afară, ce se întâmplă acolo, numai că, din păcate, de afară nu răzbătea nimic, așa că nu putea decât să constate că e liniște, de o vreme e liniște, în același timp, după toate cele prin care trecuse de ieri, nu mai era neapărat necesar să se ducă și să scoată placa de polistiren expandat Hungarocell și să se uite afară prin deschizătura astfel eliberată, deși nu-i era greu să deducă, chiar și așa, adăpostit și în siguranță datorită Hungarocell-ului care ecrana evenimentele de afară, era absolut sigur că fata încă n-a șters-o, încă e acolo, în fața colibei, adică la vreo douășcinci-treizeci de pași de el, și-a spus deci: „nu mă mai duc și nu mă uit“, și într-adevăr, pentru un timp așa au și rămas lucrurile, stătea la distanță sigură față de fereastră, ciulindu-și urechile, adăpostit de Hungarocell-ul care, în condiții normale, ținea loc de sticlă în deschizătura ce servea drept fereastră, și din acest adăpost își spunea, acum nu numai în gând, ci și cu vocea stinsă, că degeaba ar scoate din nou Hungarocell-ul, tot priveliștea de afară l-ar întâmpina, degeaba, și-a scuturat capul ca unul care știe că în curând oricum îl va scoate iar, ei, n-are ce face, e derutat, deja de aseară, 17:03, adică de când se lăsase întunericul, spera ca până acum să se fi terminat totul, dar nu s-a terminat, pentru că a venit noaptea, apoi s-a făcut dimineață, și de atunci, de fiecare dată când scotea din deschizătură Hungarocell-ul ăla, n-avea niciun dubiu că, odată gestul făcut și uitându-se prin deschizătură, urma să vadă același lucru, că de-acolo, de afară, fata avea să sesizeze când în așa-zisa lui „fereastră“ se mișcă Hungarocell-ul, cu alte cuvinte își zărește tatăl, își răsfrânge disprețuitor buza, ridicând *instantaneu* deasupra capului căcatul ăla de pancartă a ei, în timp ce pe chip îi apare un zâmbet care-l înfioară, pentru că acest zâmbet îi dă de înțeles că el o să piardă, așa că o vreme, în siguranța adăpostului, și-a concentrat atenția asupra evenimentelor exterioare, dar după un timp n-a mai rezistat și, pentru că de afară nu se mai auzea niciun zgomot, a scos din nou Hungarocell-ul din deschizătură, apoi l-a pus repede la loc, pentru că, bineînțeles, i-a fost suficientă o fracțiune de secundă ca să evalueze situația, iar din cauza asta, și nu pentru prima dată de când cu circul ăsta, din cauza nervilor, mâna a început

să-i tremure atât de tare, încât din Hungarocell, în timp ce-l îndesa înapoi în deschizătură, s-au desprins câteva mici bucăți, mâna nu-l mai asculta, nu putea decât să se uite cum îi tremură, iar asta l-a înfuriat la culme, drept urmare a devenit și mai nervos, pentru că știa sigur că la furie nu poate lua decizii bune, iar acum era imperios necesar să ia o decizie bună, așa că a început să-și repete, tot cu voce stinsă „calmează-te, calmează-te odată“, a și reușit într-o anumită măsură, rămânând doar cu nervozitatea, ceea ce i-a dat o oarecare tărie sufletească, adică deși încă nervos, măcar lipsit de furie, astfel că în această stare a revenit asupra întrebării: *de ce* se petrece afară ceea ce se petrece, *ce* se petrece bineînțeles că pricepuse deja, adică nimic nou, deși el abia se mai putea stăpâni, simțea că acuși o să cadă din nou pradă furiei, astfel că-i venea să strige celor de afară să se care până nu-i prea târziu, adică echipelor de la televiziunea și presei locale, pe care fata fusese în stare să le mobilizeze, să le strige s-o lase baltă și să se care până nu e prea târziu, dar n-a strigat, așa că nici ăia n-au lăsat-o baltă, mai ales fata asta nu, asta nu și-a părăsit nicio clipă „poziția“, spre deosebire de ziariștii care, din când în când, s-au mai dus să mănânce sau să urineze sau să se încălzească și, în cele din urmă, credea el, să doarmă noaptea, ca în zorii zilei să revină iar, chiar dacă în număr mai mic, însă NU și ea, fata asta a rămas, avea impresia că toată ființa ei, proțăpită într-un punct de unde putea să vadă foarte bine orice mișcare, oricât de mică, la fereastra colibei, îi transmitea mesajul că ea nu va pleca de acolo până ce nu va primi tot ceea ce „acest dihor“ îi datorează încă din clipa nașterii ei, asta declarase în primul ei interviu de la fața locului, ceea ce din punctul de vedere al domnului Profesor era pur și simplu imposibil, oare ce i-ar putea datora el oricui și mai ales acestui puradel răsfățat, a cărui zămislire, naștere și supraviețuire o puse, pe lângă stratagema răsuflată a Necuratului, pe seama propriei inconștiențe și iresponsabilități, a naivității de neiertat, a egoismului și a vanității sale nelimitate, adică a tâmpeniei sale înnăscute, de consecința cărora abia dacă-și mai aducea aminte, pentru că niciodată n-a văzut-o nici în poză, nici pe viu, ba, mai mult, dacă ar fi să exprimăm puțin mai sincer esența lucrurilor, s-a exprimat mai sincer, adevărul e că până azi uitase complet că are o fată din flori, cum s-ar zice, a uitat, mai exact a învățat să nu se gândească la ea, cel puțin în măsura în care era posibil, temporar, uneori chiar și ani de zile, ca acum, era lăsat în pace, nu era bruiat „din acea direcție“, timpul a șters-o din mintea lui, pe ea și, în general, întregul său trecut, a șters-o, și pentru că de câțiva ani buni nu mai fusese bătut la cap, începuse să creadă că a scăpat, asta

până în după-masa de ieri când, pe neașteptate, ca din neant, fata asta a apărut brusc, strigându-i printr-o portavoce „eu sunt fiica ta, dihor nenorocit ce ești“ și „a venit vremea să plătești“, apoi a ridicat o pancartă, astfel încât nu mai avea niciun dubiu că „acest mic monstru“ apărut de nicăieri, care-l ataca pe neașteptate, plănuise totul, căci a făcut rost (sau o purta mereu cu ea?!) de o trâmbiță din asta, a meșterit o pancartă și a convins presa locală să vină cu ea, așa a apărut aici, adică se vedea că știe foarte bine ce face și tocmai prin asta a reușit să-l sperie de la bun început, forțându-l să conștientizeze că iar a uitat ceva, ceva ce ar trebui să știe, însă nu știe, pentru că nu-și amintește, și astfel toate astea n-au niciun rost, ce naiba ar putea să vrea după atâția ani, mai precis nouăsprezece, se chinuia să-și aducă aminte, dar degeaba, oricât de mult s-ar fi străduit până acum, memoria lui, în special cea de lungă durată, lăsa de dorit, ceea ce acum părea periculos, căci, dacă nu-și amintește ceea ce ar trebui să-și amintească, atunci n-o să fie în stare nici să se apere, se chinuia cu disperare să ghicească care-i treaba, de ce-i atât de absurd totul, nimic nu s-a întâmplat cum ar fi fost de așteptat să se întâmple, de exemplu „fata asta“ n-a venit să-i bată la ușa colibei și să-i spună clar ce-o doare, ci „a mers drept la țintă“, sosind cu temele făcute, adică a dat startul cu mare tam-tam, adică cu proteste, adunând gloata, căci, nu-i așa, ce rost are un protest fără gloată, niciunul, deci din partea ei toate evenimentele fuseseră gândite, calculate, plănuite, atât programul cât și desfășurarea și coregrafia, în timp ce din punctul lui de vedere totul era confuz, chiar și începutul, de ieri, de la 12:27 și până acum, în miezul evenimentelor, deci pe de o parte avem confuzia și stupoarea lui, plus furia, bineînțeles, iar pe de altă parte, o strategie evident bine lucrată, a cuiva necunoscut, despre care a dezvăluit doar că există, că are una, a venit cu ea în buzunar, cu o strategie clădită ierarhic și urmând-o pas cu pas, treaptă cu treaptă, de exemplu începutul, ieri la 12:27 a aranjat lucrurile astfel încât în momentul în care urma să-l găsească în așa-zisul Crâng de Măceș, cum au botezat în zeflemea localnicii terenul din partea de nord a orașului, complet dezafectat, lăsat în paragină și aproape de nepătruns, ea să fie înconjurată de jurnaliști și de echipele a două televiziuni, era evident că a vrut ca imediat să existe și martori care să scrie și să înregistreze când ea va începe să strige în pâlnia aia, sau ce naiba o fi, a ei, „ieși afară, dihorule“, „dihor“ care nici măcar nu pricepea ce se vrea de la el, la început n-a înțeles absolut nimic, nu știa nici cine e aia, nici cine sunt ăialalți și ce strigă și ce vor aici, abia mai târziu a început să-și dea vag seama cine e aia și cine sunt ăialalți și că fata asta vrea

foarte tare ceva, la început el nu s-a putut gândi decât că, na, ce-o fi vrând, ce, ce a vrut și până acum, mereu, chiar dacă nu întotdeauna personal, adică bani, despre asta a vorbit de dimineață, în cel de-al doilea interviu al ei, însă foarte învăluit, făcând doar aluzii, baiul era că toată chestia părea prea serioasă, prea pompoasă, iar determinarea cu care l-a atacat, prea îngrijorătoare, pentru că despre asta era vorba, fusese atacat, nu se poate spune altfel, și-a spus domnul Profesor, fusese luat prin surprindere, iar el, ținta acestui atac, deja a început să bănuie că poate, de data asta, parcă nu banii ar conta cel mai mult, el, acolo, în colibă, din tot balamucul ăsta n-a dedus că, având în vedere vâlva creată, nu-i vorba decât de „o nouă extorcare a zecilor de mii ca pensie alimentară acumulată progresiv", la fel ca și până acum, timp de nouăsprezece ani, și căruia acum în niciun caz nu i-ar mai putea da curs, iar asta ar fi trebuit s-o știe și ea, fiică-sa, dacă s-ar fi interesat puțin de situația lui, cu toate că era evident că se interesase, altfel de unde ar fi știut unde să-l găsească, deci nuuuu, și-a scuturat capul la fel cum a mai făcut-o de multe ori în orele care trecuseră, când și-a pus iar și iar întrebarea, acum e vorba și de altceva, fata pare gata de orice și era clar că-i la fel ca maică-sa, evocându-i silueta și chipul mult urât, lui, domnului Profesor, chiar dacă pentru scurt timp, asta i-a provocat o durere de-a dreptul fizică, așa că de ani de zile nu i-a mai evocat imaginea, ci abia acum, constrâns fiind, dar a constatat că, deși a văzut fata doar preț de câteva secunde, secunde de tip Hungarocell, seamănă „foarte bine", ba, mai mult, atât de bine seamănă, și-a rotunjit speriat ochii, încât de fapt e fix la fel, și prin acest „fix la fel" a și ajuns la pagina de conținut a întrebării, că da, în mod cert, fata asta arată fix ca maică-sa, ba chiar cu mult, mult mai rău, în orice caz nici aseară, la asfințit, 17:03, nu se lăsase, adică n-a părăsit locația împreună cu jurnaliștii atunci când ăia, din cauza unei noi știri senzaționale, deodată au dispărut (știre despre care el nu putea avea habar, crezând că s-au dus să doarmă), da, e foarte probabil că a stat acolo toată noaptea, până aici a ajuns cu raționamentul, mai departe nu, pentru că după lăsarea întunericului degeaba a scos, chiar de mai multe ori, Hungarocell-ul, degeaba s-a străduit să vadă în bezna aia dacă fata mai e acolo, noaptea trecută bezna era atât de densă, încât n-a văzut nimic, iar de ieșit n-a avut curajul să iasă, să nu devină și mai atacabil, nemaivorbind că-și construise coșmelia în așa fel încât de dinăuntru ușa nu se putea deschide decât depunând un efort serios, iar din afară, din motive de securitate, nici măcar nu se vedea unde este ușa, într-un cuvânt se pare că noaptea trecută două persoane au dormit foarte prost, el, înăuntru, iar

fata, afară, el ațipise doar pentru câteva minute, tresărind în repetate rânduri, și-i evident că la fel o fi pățit și fata, însă cum anume a făcut-o, n-a putut să-și dea seama, în orice caz la ivirea zorilor deja era pe fază, pentru că atunci când el, înăuntru, a scos Hungarocell-ul și s-a uitat afară, a văzut-o stând fix în același loc ca în seara anterioară, nu știa cum a făcut asta, cum a rezistat la frig și unde a găsit ceva pe care să se întindă în acest loc fără îndoială insuportabil de neplăcut pentru ea, era o enigmă, o odraslă domnească sclifosită și Crângul de Măceș, asta nu-i intra în cap, astfel că a ajuns până acolo încât să admită că nici el nu putea s-o facă mai bine, constatare în urma căreia fata a devenit și mai înfricoșătoare în ochii lui, cu siguranță că avea un scenariu dinainte pregătit despre cum „să-l țină la foc continuu“, și-o fi adus câte ceva ca să reziste la frig, altfel cum de s-a putut întâmpla ceea ce se întâmplase, adică dimineața s-o găsească tot acolo, la fel de proaspătă și gata de luptă, înfruntându-l la fel ca atunci când sosise, fix în aceeași poziție stă și acum, fără să se miște și din cauza asta nu mai mișcă nici alții, asta-i a doua zi, și e deja 15:31, a bombănit în sinea lui, în timp ce umbla de colo colo, nu și nu, așa nu mai merge, i s-a urcat sângele la cap, nu mai era nevoie să se uite la ceas — deși s-a uitat — ca să știe că *deja* e în întârziere, *deja* de mai mult de treizeci și cinci de minute ar fi trebuit să-și execute *pensum*-ul de decontaminare ideatică, nici nu-i de mirare că-i nervos, cum naiba să nu fie, darămite dacă se gândește, și bineînțeles că se gândise, și încă neîncetat, că asta-i deja a doua zi dusă pe apa sâmbetei iar ceea ce se întâmplă afară nu este o simplă amenințare, ci o amenințare cu atac, iar pe el nimic nu-l enervează mai mult decât o amenințare, o acțiune punitivă anunțată, o intimidare plasată în viitorul apropiat și incert, își ciulea urechile din spatele Hungarocell-ului, dar încă nu vorbise cu nimeni de afară, fata stă probabil în mijlocul jurnaliștilor, luând o atitudine de erou, cu trupul ușor aplecat în față, ca Nike din Samothrace, dar nu vorbește, deci între ea și jurnaliști nu există niciun fel de comunicare, nu că până acum ar fi fost, în afară de primul interviu scurt de aseară, iar azi dimineață — în ciuda evenimentului senzațional de ieri, ca dintr-un fel de verificare, au venit câțiva cu o mașină să vadă cum a evoluat situația — un al doilea, și mai scurt, azi dimineață, pe care domnul Profesor l-a auzit deosebit de clar prin scândurile și cârpele cu care era căptușită coșmelia, și gata, de atunci nimic, degeaba au interogat-o pe fată, se purta de parcă nu i-ar fi auzit și nu i-ar fi văzut, așa că aceștia — deocamdată — s-au mulțumit să distreze populația orașului doar cu prezentarea generală a situației, pentru că nu se

întâmplă nimic, raportau din zece-n zece minute la telefonul redacțiilor, fata stă aici, cu fața la coșmelia domnului Profesor, iar de câte ori domnul Profesor se uită afară, ea ridică în sus pancarta cu textul deja cunoscut, numai atât puteau transmite, toată dimineața, jurnaliștii, iar asta nu-i mult, ba, mai mult, e aproape o nimica toată, în lipsa oricărei alte noutăți, n-a mai rămas decât o parte din public (cealaltă parte fiind ademenită, după cum s-au exprimat redactorii, de noul material), cea care avea pretenția la noi informații despre scandalul care începuse să-și umfle pânzele, de aceea redactorii celor două televiziuni și ai celor două gazete strigau după „materiale de fond", dar de unde naiba să le scoată, ripostau furioși, ei stau afară, în vântul înghețat, aici, în mijlocul Crângului de Măceș, unde fata nu mai scoate niciun cuvânt în plus față de cele declarate de dimineață, deci nu există materiale de fond, în afara faptului că fata stă pironită locului și, din când în când, își răsfrânge disprețuitor „buza-i superbă, sângerie", ridicând în sus pancarta, fix atunci când, în fereastra colibei domnului Profesor, Hungarocell-ul se mișcă din loc, astfel că jurnaliștii, din cauza vocilor din telefoanele mobile care deveneau tot mai insistente, au început să relateze despre „paltonul domnișoarei, care nu poate fi descris decât prin prisma eleganței din marile metropole ale modei, Paris și Londra" sau despre „șalul ei gros, în carouri, confecționat dintr-un material vizibil nobil" sau, în caz extrem, despre șerpuirea acestui șal și arcul amplu desenat de el „pe deasupra blănii groase, probabil nu de natură animală, precum și în jurul gâtului ei, la fel de probabil, dar cu siguranță, delicat", despre altceva nu, căci despre pancartă deja relataseră ieri tot ce se putea relata, atât în telejurnalul de seară al unuia din posturile locale, cât și în presa de dimineață, despre pancartă, al cărei text îl atenționa pe cel în cauză, adică pe domnul Profesor, captiv în propria-i colibă, că „are un păcat originar", după cum explicase fata, mai exact fiică-sa, în primul ei interviu, textul enigmatic al pancartei, adică al celor două cuvinte scrise pe hârtia lipită peste o plăcuță din lemn de brad, „Drepturi și deconturi" — care, adică fata, au adăugat jurnaliștii în primele lor relatări, arăta exact la fel ca oricine care ar fi venit din capitală aici, la capătul lumii, pentru a protesta împotriva „provincialismului de neacceptat, a corupției inclasificabile și a vameșilor mizeriei", ceea ce aici, departe de capitală, nu s-a prea înțeles, drept urmare nici n-a fost luat prea în serios, căci toate aceste deplasări se terminau la fel, se tot spuneau cuvinte și se tot ridicau pancarte, până când apăreau Forțele Locale de Ordine, îi ciomăgeau bine, îi urcau în tren și-i trimiteau înapoi de unde veniseră, ca să le treacă pofta

de tărăboi, evident că așa se va întâmpla și acum, în orice caz asta sperau, atât jurnaliștii de afară, cât și domnul Profesor dinăuntru, și existau toate șansele, pentru că deși nu se știau prea multe despre Forțele Locale de Ordine amintite, atâta măcar se știa, că nu agreează evenimentele perturbatoare ale liniștii și păcii, și, nu-i așa, a declarat unul dintre cei doi, organul de presă al opoziției care întotdeauna formula mai tranșant, „aproximativ despre asta-i vorba", căci până azi dimineață, când a explodat noua știre senzațională care, au formulat redactorii-șefi, „duce totul", asta fiind principala temă de discuție în tot orașul, ce se întâmplă aici, în Crângul de Măceș, care-i treaba între cândva celebrul, dar de o vreme cu mintea rătăcită, domn Profesor și fiică-sa „venită, fără niciun preambul, din capitală în vizită aici" — fără îndoială că toată lumea deja era pusă la curent de către cele două ziare concurente și de către cele două posturi TV locale concurente, deși din informațiile date nu reieșea clar, cu subiect și predicat, despre ce e vorba de fapt, pentru că în afară de fată nimeni nu înțelegea de ce ea, fata, a ales această modalitate de revendicare și ce anume revendică exact, așa că numai atât era clar, că e scandal, un nou scandal în legătură cu domnul Profesor, și că „păi, *se pare* că are o fată", și că *se pare* că fata „nu primește destul", asta era tot, esențialul, adică „cine-i domnița asta tânără și superbă, cu părul ei blond, cu ochii ei albaștri care te farmecă și buzele-i pline, colorate în roșul petalelor de mac", respectiv oare ce ascunde în trecutul său această somitate de la oraș, care până nu de mult se bucura de o mare stimă publică și care, contrar știrilor, și-a pierdut mințile nu cu șapte, ci cu nouă luni înainte, și care-i „pata neagră" din a cărei beznă, na, poftim!, s-au ivit brusc detalii, până acum tăinuite, ale trecutului său, ei, asta nu-i era clar nimănui.

Era îmbrăcat cu trei paltoane diferite, unul din stofă de lână maro cu guler negru de catifea, de altfel singurul lucru, în afară de ceasul său, la care ținea, și altele două, mai scurte, dedesubt, două pulovăre, sub ele, cămăși și un tricou devenit aproape piele, doi pantaloni, unul mulat pe picior și unul rezistent la vânt, pe cap, o căciulă Ushanka, iar la gât un fular negru, tricotat, toate provenind din dubița echipei care îi aproviziona pe boschetari, apărută în Crângul de Măceș cu circa opt luni înainte, adică pe la sfârșitul lui martie, pentru ca voluntarii să-l întrebe pe, în vremea aceea, singurul locatar al zonei dacă n-are nevoie de ceva, ceea ce fusese un act de curaj, pentru că cei doi voluntari nu știau la ce să se aștepte, având în vedere că, bineînțeles, erau la curent cu renumita lui mutare aici, altfel spus cu faptul că domnului Profesor i se întunecase mintea, însă înaintea lor încă nimeni nu vorbise cu el, mai precis,

cu o singură excepție, nimeni nu îndrăznise nici măcar să se apropie de el, pentru că la puțin timp după retragerea lui scandaloasă, prin singurul lui confident, care totodată îl și aproviziona cu apă și alimente, un țăran de la ferma din apropiere, a trimis un mesaj „orașului“, cum că dacă unii vor întreba de el, să le atragă atenția că oricine ar îndrăzni să se apropie de coșmelia lui din Crângul de Măceș va trage în el pe loc, fără avertisment.

Nu va trage în fiică-sa, a hotărât, când sub presiunea unui nou acces de furie s-a dus într-un colț al colibei și a început să dea la o parte maldărul de haine care masca groapa ascunsă, chiar dacă nu-i decât o fantomă, o umbră din trecut, de care nici măcar să-și amintească nu-i în stare, însă dacă restul, gazetarii ăștia freacă-coate nu se cară de-aici, a bombănit în sinea lui, acuși o să-i simtă picioarele-n spinarea lor, asta e sigur, dar deocamdată e doar atent și așteaptă, le mai lasă puțin timp să se retragă, și-a spus, reluându-și locul în stânga deschizăturii ferestrei și eliberându-și o mână, ca atunci când va sosi momentul să poată acționa, însă despre asta cei de afară habar n-aveau, „situație de pat“ au raportat gazetarii, în jargon șahistic, șefilor din redacții, pregătindu-se, la fel ca ieri — chiar dacă în număr redus — să-și petreacă toată ziua aici, pentru că oricum nu se întâmplă nimic, asta era convingerea generală, chiar că nu, își scuturau capul, așa că unii, care n-aveau destule, s-au dus la mașini să-și ia pături călduroase, iar ceilalți, care aveau din belșug, s-au înfășurat mai strâns în ele, rebegiți de frigul tot mai pătrunzător al asfințitului, pentru că, după cum s-a exprimat unul dintre jurnaliști, iar o să țină până seara târziu, dar e și mai probabil, a zis un altul celui de lângă el, servindu-l cu o țigară, că într-o oră o să se dezumfle totul și putem pleca acasă, într-un cuvânt s-a conturat ordinea obișnuită și plictisitoare a jocului de-a răbdarea, cu care se obișnuiseră deja de-a binelea în timpul îndeletnicirii lor reportericești, cei care au stat jos s-au ridicat în picioare să se mai dezmorțească, iar cei care au tot umblat o vreme și s-au săturat de atâta umblat s-au așezat pe o buturugă sau pe vreo improvizație din crengi și frunze uscate, încetul cu încetul termosurile cu ceai fierbinte au început să se golească, se gândeau că ar pica bine dacă ar fi cineva care să le umple la loc, și acel cineva ar putea să se ducă, de exemplu tu, ăla de acolo, au arătat către cel mai tânăr, un practicant lungan și plin de coșuri pe față, tu oricum ai picioare lungi, când deodată dinspre colibă s-au auzit împușcături, dar atât de tare, încât s-au înspăimântat de-a binelea, risipindu-se ca vrăbiile speriate de piatră, în primele clipe era greu de priceput ce se întâmplă, apoi s-au oprit de parcă brusc ar fi prins rădăcini, iar când și-au dat

seama ce se-ntâmplă, că nu ochii le joacă feste și nici halucinații n-au, ci într-adevăr cineva trage în ei dinspre colibă, s-au lăsat pe vine și s-au întins pe jos și au început să strige și să arate și să gesticuleze, și într-o clipită erau deja cu telefonul în mâini, și la început doar au strigat cuvinte haotice către apelați, apoi au urmat și propozițiile, frânte și agitate, că dinspre colibă se trage, da, urlau în receptor și a doua, și a treia oară, domnul Profesor e, da, nu-i greșeală, e domnul Profesor, sau nu se-aude?!, și acum trage, da, niciun avertisment, nicio amenințare, așa, din senin, da, păi nu pricepeți?!, tra-ge, tra-ge, silabiseau urlând, în timp ce se ridicau, luând-o la picior printre tufele țepoase de măceș, da, și trage, și știu că-i de necrezut, dar trage și trage, explicau redactorilor de la capătul liniei, evident stupefiați, începând să răgușească de atâta urlat în zarva creată, iar cei de la televiziuni, țopăind haotic printre arbuști, și-au pornit camerele de filmare și, alergând cu capul întors pe jumătate în spate, ca pe vremuri hunii, au început să filmeze obsesiv copacii și tufele, altceva nu puteau în goana aia, căci din locul în care ajunseseră nu se mai vedea nimic din colibă, numai împușcăturile se auzeau, fără să contenească, așa că au continuat să alerge tot mai consternați și tot mai îngroziți, neputând decide ce este mai șocant, faptul că trage sau arma cu care trage, pentru că fiecare împușcătură era atât de asurzitoare, încât le țiuiau urechile, a fost o explozie uriașă și, concomitent cu ea, un ecou pe măsură, apoi o alta, urmată de un alt ecou de s-a cutremurat pământul și văzduhul, hai, hai, a strigat unul, când au înțeles că domnului Profesor „îi filează de-a binelea o lampă“, să ne cărăm dracului de-aici, i-a îndemnat pe ceilalți, dar nu mai era nevoie de niciun îndemn, alergau și fără asta, la grămadă, cât de repede puteau, afară din Crângul de Măceș, pe drumul pietruit, spre mașini, iar din colibă, cu o pauză, din când în când, de câteva secunde, se trăgea și se tot trăgea, bineînțeles că nimeni n-a sesizat că numai în aer, cât mai sunt gloanțe, a hârâit prizonierul, schimbând iar încărcătorul și trăgând în aer, spre norii plumburii, cât mai sunt cartușe în încărcător, asta striga, și că el le-a spus, i-a avertizat că așa va fi, și furia oarbă s-a dezlănțuit din nou, a călcat în picioare Hungarocell-ul, el de la bun început le adusese la cunoștință că așa va fi, simțea că se sufocă, exact așa, până la ultimul glonț.

Dacă ea are strategie, a sâsâit printre dinți, cu mintea întunecată, atunci eu am flintă, și atunci nu numai că mă cac, ci trag și-un glonț în strategia asta grozavă, a mai așteptat câteva clipe, cât pentru a inventaria încărcătoarele pregătite și a verifica cartușele din ele, apoi a luat unul, introducându-l dintr-o

singură mișcare în armă, după care n-au mai fost clipe de așteptat, cu o mână a smucit Hungarocell-ul din deschizătură, s-a uitat la ceas, 15:01, și fără a mai sta pe gânduri a apăsat pe trăgaci de repetate ori, de parc-ar fi tras cu foc automat, și trăgea și striga, îmbătat de glorie „cară-te de-aici, în pizda mă-tii“, iar când acest prim încărcător s-a golit, apoi și al doilea și al treilea și al patrulea și, pe jumătate, și al cincilea, atunci și-a luat mâna de pe trăgaci și, ca o căpetenie de oști victorioasă, a cuprins cu privirea luminișul răvășit și devastat dinaintea colibei, însă a fost nevoit să constate că încă nu se poate vorbi despre victorie, pentru că deși pe gazetari a reușit să-i gonească, fata tot acolo stătea, ușor aplecată în față, iar ochii aceia albaștri și luminoși străluceau de hotărâre și se uitau fix în ochii lui — tot de un albastru deschis — la care mintea lui a luat-o razna și mai mult, și s-a răstit la ea „deci crezi că pe tine nu te ating gloanțele?!“, și a coborât țeava puștii, pe care până acum o ținea îndreptată-n sus, a lăsat-o în jos, dacă într-adevăr n-o ating gloanțele, atunci ia să mai încercăm cu o rafală la picioare, însă n-a mai avut ocazia, pentru că fata, auzind ce-i strigă taică-su din fereastra colibei și concomitent văzând și țeava puștii coborând, n-a mai rezistat nici ea, și-a aruncat pancarta și a luat-o la fugă printre tufe, și asta a fost, gata, s-a terminat, nu se mai auzea decât gâfâiala domnului Profesor și nu se mai vedea decât luminișul pustiu plus cele câteva cărări proaspăt bătătorite de gașca de invadatori prin umblatele lor înspre și dinspre colibă — nu vedea decât crengile aplecate, hățișul des al tufelor sălbăticite, legănarea tot mai amortizată a câte unei crengi, marcând urma fugarilor.

No, care-ți trăbă, l-a întrebat ăla de la ferma din apropiere, că poa' să aleagă pe care vrea, din pricina unei cicatrici sub gura-i lătăreață, zâmbetu-i aducea a rânjet, lui îi mai rămân o groază, ăsta d'acilea, îl ridică în lumina lanternei, e un PPD-40, ia, vedeți, are și încărcător plus vro șaptezeci de cartușe lângă el, no, ce zâceți, s-a uitat la el rânjind, dar domnul Profesor n-a zis niciun cuvânt, s-a uitat numai la armele înșirate pe mantaua militară întinsă pe jos, s-a uitat la ele pe rând, fără să întrebe nimic și fără să-i răspundă țăranului, no, care să fie atunci, a ridicat o pușcă de asalt, iar țăranul, cu o grimasă indescifrabilă, a și precizat, Sturghevăr 44, lucru nemțesc, are și muniție, dar n-a mai continuat, pentru că, na, omu ăsta ciufut, boieru ăsta de la oraș, cum i-o zâs nu o dată în crâșma-i de toate zilele, la **47**, încă nu s-a arătat *dăfel* interesat, adică cum că toată chestia asta l-ar interesa *învrunfel*, nici privirea, nici aia nu-i spunea nimic, deși el, țăranu', știa deja destul de bine să-i citească p'ăi de veneau pân'

aci, adică p'ăi de-ndrăznea să-i aducă aci, în șopru, și să le deschidă borta camuflată de coceni, pe Aladdin, cum și-a botezat el în glumă prețioasa colecție din fundul șurii, de fapt nu cu doi *d*, ci de-a dreptul cu trei, Aladddin, deși nu se știe după câți deți de pălincă sunt doi *d*, și după câți, trei, în orice caz acum o zise cu vreo trei, no, hai, atuncea veniți, să v-arăt că ce am, iar într-o după-masă, tam-nesam, domnu de la oraș s-a-nființat dinaintea lui, de era să-l sfâșie Kuvasz, și numa atâta l-o-ntrebat, că dacă are în colecție și din alea pe care le vinde sau numa le ține păntru el, la care el i-o zâs că cum să nu, ce crede domnu', din ce cumpără el piese de schimb pentru Csepel, nima nu poate *dăfel* să-și închipuie ce greu îi în zâua dă az să găsești orice, și să-nțăleagă tătă lumea cum zice, o-ri-ce!, pentru o motocicletă Csepel originală, păntru că el o zâce sincer, povestea te miri cui, numai că nu interesa pe nimeni, zâce că lui îi place, șintodeauna i-o plăcut de armele lui, pe care încă taica le-o adunat după războiși le-o ascuns aci, pă câmpuri, îi sunt dragi, cum să nu-i fie, le rânduie, le dă cu unsoare, le curățâ, le lustruiește, tăt ce trăbă, însă ce sâmte el față de Csepel, eeei, aia-i mai mult dăcât dragoste, păntru că el de-a dreptul preamărește motoțiclu ista, o zâce sincer, ar și muri păntru ia la o adică, așa să-l ajute Ăl de Sus, păntru că când o aude cum pufăie și cum bârâie și ce sunet dumnezeiesc scot pistoanele alea când mânuie învelișul de cauciuc al ghidonului, și cum sâmpte, rar de tot, când să pune pă ia, tremurul ăla dă sub curu lui, na, aia nu să asemuie cu nimica, no, bine, a spus atunci domnu ăla de la oraș, când s-o mutat, numa el știe de ce, în Crângul de Măceș, iar el tocma mergea acas, împingând la bițiclu, și s-or întâlnit și or vorbit și bineînțeles că urmarea o fost că nu și-o putut pune lacăt la gură, așe că, una-două, după pălinca de prună clară ca lacrăma, refuzată, o vint vorba de colecța aia ciudată a lui, no, bine, i-o zâs domnu ăla de la oraș, o să treacă el p'acolo într-o zî și o să uite ce-are, poate-ar putea s-o folosască pă careva, și chiar așa o și fost, n-or trecut nici tri zâle, a povestit în crâșma de pe strada Csókos, numai că nimeni nu l-o ascultat, fix așe, că o vint, să-l mânce Kuvasz, nu alta, era unu din ăia, cu nazuri, așe că numa s-o uitat la ele, le-o măsurat din ochi, că așe și pă dincolo, dar tot n-o zâs nimica până la urmă, când deodată o arătat cătră una și o întrebat dacă asta-i din aia care face larmă mare, de altfel era un AMD-65, un FEG unguresc, puțân răsmeșterit, așa că o încăput în el și un încărcător cu 75 de gloanțe, na, zâce, na, o zâs deci, și cât ceri p'asta, și el i-o zâs, și i-o mai zâs și că asta-i una dântre ale mai dragi lui, că-i unicat marca Keserű, și i-o zâs cât îi, dar ălălant n-o zâs nici pâs, numa o scos mălaiu și i l-o numărat în palmă și o mai luat și

toate încărcătoarele, că i-o și zâs, n-o să fie asta puțin prea mult, la ce vă trebe dumnevoastră atâta muniție, dar ăla numa o mormăit și-o bâlbâit, o mai luat și puțin ulei de mașină, na, p'ăla i l-o dat cu cinsute, și o mai luat, numa așe, și niște cârpe și o vergea, pentru curățat, o zâs, și nevăzut s-o făcut, de-atunci nu l-o mai văzt, păntru că în Crângul de Măceș nu mai pune el piciorul în veci, la ce bun, ca să-l zgârâie-sfâșie tufele alea blestemate, d-aia să ducă, nici gând, când o pica broaște din cer, atunci, ajunge că i-o vândut carabina aia, acuma ar vrea să nu, că știe el bine ce-nseamnă dacă ăla o să facă vro boacănă și-o să fie întrebat că ce și cum și de unde, și atunci cine-o să fie luat la trei păzește, el, el o să fie luat, deși poa'să să spună orice despre el, că-i bețâc și alte alea, dară el nu-i dă vină, e drept că are el colecțâia asta mică, nu zâce că nu, niciodată n-o zâs că nu, dar cu asta, basta, păntru că el îl crede-n stare p'ăla că dă cu bățu-n baltă, că cum vine aia că l-o trimis pă el la oraș să le zâcă ălora să nu cumva să-ndrăznească să s-apropie vrunu dă el, c-o fi dă rău, că dai de dracu, păi de ce să zâcă cineva așa ceva, se-ntreabă el, aci, la Csókos, el, care n-ar omorî o muscă, să-i zâcă lui oricare de-aci, na, dacă știe pă vreunu' mai blând ca el, păntru că el ține armele alea numa dă frumusețe, nu de alta, acu nu vorbește de Csepel, păntru că Csepel e, bineînțeles, altă mâncare de pește.

Plăcile de Hungarocell le găsise acolo, în desiș, și de fapt ăsta a fost factorul decisiv în alegerea locului unde să se stabilească, nu că s-ar fi putut descoperi acolo măcar amintirea unui luminiș, nu, în locul în care cineva le-a stivuit, și pe urmă a făcut uitate plăcile de Hungarocell, acolo inițial nu fusese niciun fel de luminiș, nici colibă, nici vreo cocioabă, din simplul motiv că nici luminiș nu era, nu putea să fie, pentru că foarte probabil s-a întâmplat invers, nu în mijlocul desișului s-a format acest luminiș și apoi, din motive necunoscute, careva a lăsat plăcile astea aici, ci mai întâi le-a lăsat, pe urmă a uitat de ele, le-a lăsat pe acest teren arid, nelucrat, mocirlos, și *după aia* au venit buruienile, *după aia* tufele de trandafir sălbatic și salcâmii, adică renumitul Crâng de Măceș s-a format în jurul stivei de Hungarocell, pentru că în mod sigur cel care a depozitat aici o asemenea cantitate de plăci a avut un scop, și la fel de sigur e că, după un timp, s-a întâmplat ceva cu scopul ăsta, ceea ce a făcut inutil să le mai ia de aici, ideea e că atunci când plăcile fuseseră depozitate, a concluzionat domnul Profesor, căci pe vremea când se pregătea evacuarea sa a inspectat, pe cât a putut, zona, deci atunci, adică inițial, aici n-a fost nimic, numai ele, aceste câteva stive de Hungarocell, așa trebuie să fi fost, s-a gândit pe-atunci, că au venit aici, în pustiu sau câmp sau smârc, n-are importanță cum îi zicem, le-

au descărcat, apoi au uitat de ele, iar ele s-au deteriorat, devenind nefolosibile, deci nimeni nu mai avea nevoie de ele, stivele s-au clătinat în dreapta și-n stânga, ca țăranul ăla din apropiere care, seară de seară, agățat de bicicleta sa jerpelită, se chinuie să ajungă acasă, vântul n-a putut să le urnească din loc, pentru că erau strâns legate, doar să le răstoarne, le-a și răsturnat pe toate, și așa au rămas și așa au fost năpădite de buruieni și de măceș și de salcâmi și așa s-a format ceea ce astăzi orășenii numesc Crângul de Măceș, de parcă ar fi un cartier, și în esență chiar e, așa trebuie să fi fost, întâi Hungarocell, apoi buruieni, fix ca pe vremuri împământenirea, ca la huni, s-a uitat în jur domnul Profesor, da, așa, și nu altfel, deci acest loc, a avut revelația, unde are de gând să trăiască de-acum înainte, se datorează Hungarocell-ului, aici își va ridica o coșmelie, mai precis între ele, pentru că în total găsise cinci turnuri de Hungarocell, dintre acestea unul încă era în picioare, restul, împânzite de buruieni, erau dărâmate de tot sau numai pe jumătate, iar el a crezut de cuviință că e mai bine dacă procedează conform spiritului locului, ridicându-și tabăra în mijlocul lor, adică începând să-și încropească propria coșmelie, pornind de la turnul de Hungarocell încă în picioare, deci acest turn de Hungarocell, de înălțimea a trei stive, a fost punctul de plecare, de aici a început construcția pe care, în urma interpretării simbolice a turnurilor de Hungarocell, a denumit-o împământenire, adică luarea în primire a unui spațiu al nimănui, și a fost mult mai ușor decât se așteptase, pentru că de-ndată ce hotărârea fusese luată și locul ales, a început să vină aici în mod regulat și să se uite mai atent în jur, în căutare de materiale de construcție, descoperind astfel nenumărate bogății, o adevărată trezorerie constând din grămezi de scânduri, cauciucuri de roți, vestigii ale unor clădiri de mult abandonate, foste borne de graniță, suluri de hârtie cătrănită, miradoare descompuse, sperietori pentru păsări, brăzdare ruginite, grape și capace de fântână, jgheburi și cumpene, refugii pentru rugăciune prăvălite-n iarbă, Criști de tablă, încovoiați, uși vechi de frigidere și ecrane de televizoare, rămășițe de automobile și grămezi întregi de haine vechi, toate aruncate alandala, cu alte cuvinte din elementele risipite și fără vârstă ale gunoaielor, adică din gunoaiele, a remarcat în timpul lucrului domnul Profesor, care suntem noi.

A fost o întrebare foarte proastă, dar degeaba a încercat să și-o scoată din cap, n-a reușit nici până acum, astfel că după ce afară s-a făcut liniște, adică toată lumea care trebuia să se care s-a cărat și el a ieșit pentru a se convinge, pentru a vedea cu ochii lui care-i situația, pe el încă-l frământa întrebarea de ce,

adică trebuia să-și dea seama de intenția reală, de cauza și de scopul care l-au călăuzit aici, pentru că era convins că dacă asta nu se va întâmpla, atunci a cacarisit-o, atunci o să fie învins și se va răsturna ordinea relativă pe care, de o vreme, și-o crease și a cărei menținere era mult mai dificilă decât și-ar fi imaginat, să-și dea seama, asta-i sarcina lui acum, se gândea iscodind luminișul, dar nici urmă de om, gloata în sfârșit s-a evaporat în întregime, s-au târât prin hățișul, greu accesibil și lui, al tufelor și arborilor și arbuștilor și buruienilor și crăcilor și a insulelor, pentru el odată admirabile, năpădite de mușchi verde, ajungând, foarte probabil, până la șosea, o să revină mai târziu, a hotărât, și se va depărta vreo două-trei sute de metri de coșmelie, cam până unde zicea țăranul că bate arma, poate găsește câteva cartușe, începuse să se întunece, mai ales aici, în mijlocul Crângului de Măceș, aici abia se mai vedea ceva, polițaii n-o să vină atât de repede, poate mâine, când se luminează, bineînțeles că se aștepta să vină, dar nu azi, azi mai are timp să deruleze în minte evenimentele, s-a întors deci la coșmelia lui, a fixat ușa cu mecanismul ei complicat, a aprins lanterna, și-a dat jos primul palton, cel de deasupra, și s-a așezat în scaunul de bucătărie cu rezemătoare pentru brațe, degradat și scorojit de-a binelea, dar căptușit generos cu ziare și pleduri, pe care-l găsise pe la începuturi la o fermă și care de atunci ocupa un loc central în interiorul coșmeliei, față-n față cu deschizătura oarbă a așa-zisei ferestre, s-a cuibărit în el, înfășurându-se strâns în pleduri și ziare, a stins lanterna, iar în întunericul care s-a lăsat brusc a încercat s-o evoce pe mama fetei, a evocat-o și s-a cutremurat, pentru că în clipa-n care, în fața ochilor minții, i-a apărut silueta femeii, chipul ei, și i-a văzut privirea, imediat a știut că ea stă în spatele lucrurilor, ea a dirijat, și încă mai dirijează, totul, evident că fata a ajuns deja în oraș, dându-i raportul, la telefon, despre evenimente, a văzut privirea femeii în timp ce ascultă relatarea fetei, se vedea pe fața ei cum îi merge mintea, în timp ce făcea grimase și își țuguia buzele, și le țuguia într-un mod foarte respingător când, cu o superioritate total nejustificată, asculta câte un raport neconvenabil, atunci, deși se străduia să zâmbească, fierbea de furie, iar acest zâmbet însemna că s-a zis cu cel care era cauza unei vești proaste, va fi terminat, știa deja și cum anume o să-l termine, avea abilitatea înspăimântătoare de a citi instantaneu un om și de a-i descoperi pe loc punctul vulnerabil, adică depista toate căile posibile de a-și răni adversarul, de aceea îi apărea pe față acel zâmbet trufaș care lui, încă din perioada scurtă, dar cu atât mai fatală, a relației lor, îi provoca frisoane, zâmbetul care semnala că știe ea cum s-o termine pe următoarea victimă, iar de

această dată el era victima, iarăși el, pentru că, spre ghinionul lui, a provocat soarta fără să-și dea seama, dar a provocat-o pentru toată viața, atunci când, realizând în ce fel de capcană căzuse, a luat-o la fugă, desigur e greu de spus prin ce anume a provocat această soartă, poate cel mai corect ar fi să ia drept punct de plecare momentul în care femeia l-a cântărit temeinic din priviri într-un bar din capitală unde, într-o noapte, din cauza plictiselii de la o recepție a ambasadei, el se abătuse destul de beat cu scopul de a se îmbăta și mai tare, probabil că această primă evaluare i-a decis soarta, și încă pentru o viață-ntreagă, pentru că după aia, după ce a fugit de ea, a fost făcut să înțeleagă destul de repede că niciodată nu va putea scăpa, femeia asta va fi întotdeauna, până la sfârșitul vieții lui, pe urmele sale și-l va chinui la infinit, va emite pretenții financiare, îi va fi mereu pe urme și îl va chinui, pe deasupra condimentând totul cu scrisori denigratoare, aceste scrisori l-au durut cel mai mult, fiind umilit de faptul că era nevoit să citească astfel de scrisori murdare, aceste scrisori l-au tras în jos, într-o lume care-i făcea scârbă, în toate era vorba, la modul grețos, despre ce figură dezgustătoare, dar într-adevăr dezgustătoare, este el, domnul Profesor, că a lăsat baltă un copil, care-i al lui, dar el îl renegă, în timp ce pentru toți cei în cauză era evident că el nu de copil fugise, ci de femeie, însă degeaba, asta simțea și acum, chircit în scaunul ăla de bucătărie cu rezemătoare pentru brațe, în beznă, cu privirea fixată pe placa de Hungarocell, încercând să ghicească ce pune la cale femeia, mai precis cum are de gând să-l termine de această dată.

Pe vremea aia se gândea mult cum să rezolve cu ușa, dar asta nici pe departe nu i-a dat atâta bătaie de cap ca fereastra, la început a fost de părere că nici nu-i nevoie de fereastră la o asemenea colibă, cocioabă, magherniță, scorbură, bojdeucă — un timp i-a zis în toate felurile, abia la mijlocul celei de-a doua luni, 04:14, a definitivat denumirea — deci era de părere că în peretele unei asemenea *coșmelii* ar fi o soluție total greșită să mai taie și o fereastră, căci iarna ar fi fost o adevărată iresponsabilitate, se justifica, iar vara n-ar fi ajutat la nimic împotriva căldurii, a întors-o și a sucit-o pe toate fețele, până a îndrăznit să recunoască în sinea lui că principala sa problemă cu fereastra nu izvorâse din considerații practice, în termeni de avantaje și dezavantaje, ci era deranjat foarte mult de ideea de fereastră *în principiu,* și asta nu pentru că printr-o fereastră se poate vedea oricând înăuntru, ci pentru că prin aceeași fereastră se poate vedea oricând și afară, iar el nu de aia și-a ales acest mod de viață aici, în Crângul de Măceș, ca să se uite, să se holbeze, să tragă în permanență cu ochiul

afară prin fereastră, la o lume pe care o refuza în totalitate, deci la început astfel s-a raportat la problemă, iar că în cele din urmă s-a ales totuși cu o fereastră se datorează faptului că și-a dat seama: din punctul de vedere al protecției, este foarte necesar ca oricând să poată vedea afară, adică să poată ține sub observație spațiul dinaintea coșmeliei, singura porțiune, singura direcție pe unde și dinspre care se poate ajunge la el, a acceptat deci argumentul unei voci interioare: dacă există fereastră, există și protecție, mai precis *numai atunci* există protecție, căci esența protecției este crearea posibilității de a fi pregătit, iar fără fereastră, fără să se poată uita oricând afară, orice sosire, apropierea oricui, l-ar surprinde nepregătit, ceea ce era de evitat în orice condiții, voia să se simtă în siguranță, astfel a luat naștere fereastra, cu niște proptele a rezolvat problema relativ ușor, realizând că dacă ia de la țăran un fierăstrău folosit și fixează o placă dimensionată de Hungarocell în deschizătura practicată în perete, atunci fereastra astfel obținută va fi corespunzătoare în toate situațiile, fie iarnă, fie vară, dar mai ales pentru că numai atunci ar putea arunca cineva o privire înăuntru, dacă el i-ar permite acest lucru, adică în cazul în care el ar da la o parte placa de Hungarocell din deschizătură, și în același timp, în orice moment, oricând ar simți nevoia, ar putea face același lucru ca să se uite și să verifice care-i situația de-afară.

La început, Crângul de Măceș nu fusese decât un subiect de discuții ironice, devenind celebru abia mai târziu, renumele lui nefiind condimentat cu violuri sau crime crapuloase, ci mai degrabă de conștiința faptului că în oraș există un *nomensland* lăsat în voia sorții, fără stăpân, pe care nimeni nu-l vrea și nici măcar nu există dispute despre cine ar avea nevoie de el și cine ar trebui să întreprindă ceva în legătură cu el, deci era complet părăsit, de aceea simpla posibilitate a infracționalității, lipsa de supraveghere au făcut să devină un loc unde s-ar fi putut întâmpla orice, deși aici niciodată nu s-a întâmplat nimic cu adevărat înspăimântător, toată periferia asta din nord, bineînțeles în măsura în care aveau cunoștință de ea, mai degrabă i-a plictisit pe locuitorii orașului, pentru că toată zona asta de dincolo de strada Csókos pur și simplu nu și-a găsit loc pe harta conștiinței vii a locuitorilor, ci numai la periferia ei, adică doar atunci când umbla vestea că vreun boschetar aciuiat acolo fusese arestat pentru că a furat un generator de curent învechit din curtea unei stații de epurare a apei sau când o familie de țigani din România a defrișat o porțiune de teren, ridicându-și corturile acolo, ei bine, atunci timp de câteva zile cartierul devenea subiect de discuție, evacuare imediată, vociferau locuitorii

orașului, zumzăind la unison, ca un cor bine închegat, păi, așa ceva nu se poate, în niciun caz să nu, cum să ia o ceată de țigani, așa, pur și simplu, în stăpânire locul, poliția ce păzește, și de altfel de ce nu se face odată ceva cu locul ăla blestemat, aproape că îi auzeai repetând pe silabe e-va-cu-a-rea, afară cu tâlharii, dacă nu se iau măsuri imediate, într-o săptămână va năvăli „toată gașca de țigani împuțiți" de la granița cu România, păi, nuuu, asta nu-i permis, să se facă odată ceva, exterminare, se auzea la întrunirile cu ceai și fursecuri din oraș, adică să fie exterminați cu toții, asta-i singura soluție, spuneau, căzând pradă propriei vehemențe verbale, care vehemență, în după-mesele cu ceai, s-a evaporat la fel de repede precum venise, iar împreună cu evacuarea familiei de țigani, și problema Crângului de Măceș a fost ștearsă de pe „ordinea de zi", adică a ajuns din nou la marginea conștiințelor, pentru că în realitate nimănui, dar absolut nimănui nu-i mai păsa de „pârloaga" aia de vreo patruzeci de hectare, ziceau, ridicând cu delicatețe cestile de ceai, deși nu prea erau lămuriți cu semnificația cuvântului, deci există acolo acel teren devenit mocirlos din cauza apelor infiltrate, delimitat la nord de unitatea de transport de marfă a gării, iar dinspre oraș de strada Csókos, păi, terenul ăla a fost dintotdeauna acolo, se puneau pe masă cestile de cafea, de când lumea „e lăsat în plata Domnului", poate Crișul e de vină, inundațiile, se uitau unii la alții cam nedumeriți, pentru că habar n-aveau de trecut, și mai luau câte-o prăjitură din farfurie.

Chiar și sosirea i-a reușit, tocmai se uita în oglinda de la toaletă, când a sesizat că trenul intrase în gara orașului, a mai aruncat o privire în oglindă și a fost mulțumită, pe buzele-i puternic conturate cu roșu sângeriu, rujul părea de un roșu și mai aprins, ca al florilor de mac, și asta era, fix asta, ceea ce voia, să-i ardă buzele în acel roșu intens al florilor de mac, sub ochi i se putea observa a vagă umbră, dar acceptabilă, părul des și blond, strâns la spate într-o turnură, îi scotea în evidență, ca întotdeauna, albastrul deschis al ochilor, eșarfa arăta bine, paltonul arăta bine, ciorapii arătau bine, și cizmele erau ok, deci e timpul să pornească, și-a spus și, de parcă ar fi urcat pe o scenă, s-a urnit din loc, coborând din tren, până și simpla ei poposire în fața gării a atras deja atenția, bineînțeles că a observat asta, era capabilă să detecteze instantaneu toate privirile îndreptate asupra ei — a învățat asta de la maică-sa, evident — dar și pe cele care nu, pentru că atunci apărea întrebarea: cum de nu?, de ce nu și cine sunt ăia pentru care ea, cu asemenea dotări, nu prezintă interes, acum însă nu se ocupa de ei, a înțeles că numărul privirilor la această oră a dimineții

înseamnă că s-a observat că a sosit, taxiurile se apropiau de ea aproape automat, jur, a povestit unul din taximetriști seara, în micul local unde stăteau de obicei să se încălzească, că nici n-am apăsat pe pedală să-i dau gaz, că mașina a și pornit singură spre ea, așa o femeie-bombă era, iar ea își vedea de drum, ca un adevărat bombardier, conform planului, a traversat piața dinaintea gării, spre bulevardul Béke, dar după aceea a permis ca unul din multele taxiuri să oprească lângă ea, a urcat, la redacție, a lansat scurt ordinul, taximetristul nici măcar n-a întrebat la care, a știut pe loc că la cea de opoziție, s-a gândit, și a pornit cu mare grijă, de parcă ar fi transportat o încărcătură fragilă de fluturi, cu toate că domnișoara era orice, numai fragilă nu, e destul de plinuță, au constatat câteva priviri feminine care au măsurat-o din cap până-n picioare, asta deja în centrul orașului, după ce a plătit taxiul, pornind-o pe jos în direcția indicată de taximetrist, osatură puternică, lată-n umeri și șolduri, cam rotunjoară la față, știu, a reacționat ea tăios la aceste priviri, știu cum arăt, scoteau fulgere ochii aceia albaștri, în timp ce voi nu știți nimic, târfelor, provinciale, stafidite și lașe, transmiteau ochii aceia de neon, în timp ce trecea în goană printre ele, avea acest obicei, la fel ca maică-sa, să circule în goană, încercase de sute și mii de ori să se dezobișnuiască de asta, dar nu era ușor, avea o fire explozivă, se comporta de parcă ar fi fost mereu hăituită, așa că a rămas cu goana, cel puțin, se gândea acum, o să ajungă mai repede, și așa a și fost, în câteva minute a găsit ceea ce era de găsit conform indicațiilor taximetristului, a sunat la poarta unei clădiri, iar de-aici încolo nu mai era nicio piedică, privirile masculine alunecau de-a lungul piciorului ei strâns în ciorapi, urcau febril spre rotunjimile paltonului, alunecau peste buzele pline ce străluceau în roșul macului, până la albastrul ochilor ce fermecau pe loc, iar ușile se deschideau de la sine, îi veneau în întâmpinare, o pofteau înăuntru, pe aici, vă rog, poftiți pe aici, peste tot fețe cu expresii apreciative, mitocani unsuroși, umflați în pene, ea le zâmbea, aruncându-le aproape în șoaptă câte un mulțumesc, în final a fost condusă într-un birou, care părea să fie cuibul redactorului-șef, cafea?, a întrebat în spatele ei o voce feminină, ușor precaută și ofensată, da, a mormăit ea, fără să se întoarcă, așezându-se în fotoliul dinaintea mesei uriașe, din când în când își trecea picior peste picior, relatând pentru ce venise aici de fapt, ea recunoaște sincer că în asemenea cazuri e foarte nepricepută, nu e sigură dacă a fost o idee bună să vină întâi aici, dar cum să nu, cum să nu, a vibrat o voce de partea opusă a mesei, e cea mai bună idee cu putință, întrucât cazul, în măsura în care el, s-a arătat pe sine acel cineva de pe partea opusă a mesei, e capabil să-

și dea seama, e un caz cu greutate, încât e de la sine înțeles ca el, ca reprezentant al mass-media, ba, se poate spune cu curaj, al celei mai populare mass-media, să-i dea o mână de ajutor, păi, i-a răspuns domnișoara sosită de la oraș, îi foarte mulțumește în avans și n-ar avea nevoie decât o popularizare a banalului ei caz, fără asta s-ar simți deosebit de neajutorată, este atât de greu și de complicat, tocmai din pricina caracterului personal, atât de agasant, are de îndeplinit o sarcină umilitoare și simte că nu s-ar descurca singură de tot, la care insul vibrant din fața ei a sărit în picioare și, ocolind masa, care de data asta prea îi stă în cale, s-a postat înaintea musafirei sale, aplecându-se spre ea și comunicându-i că în el, în el personal, poate avea încredere și ca persoană, iar atât i-a fost de ajuns musafirei, s-a ridicat din fotoliu și, așezând pe masă cu un gest delicat ceașca de cafea cu restul unui espresso groaznic la gust, a și ajuns la ușă, ba, mai mult, deja era afară pe stradă, întrebând din mers ziariștii care se agitau în jurul ei dacă n-ar vrea cumva să-i spună exact unde l-ar putea găsi — și aici a făcut o pauză semnificativă, atât de semnificativă, încât s-a și oprit din mers, silindu-i și pe ceilalți să se oprească — pe tatăl ei, unde s-a ascuns, căci după cum auzise adineaori, se pare că s-a mutat în locuință nouă, ziariștii au reacționat pozitiv la simțul umorului ieșit din comun al domnișoarei, izbucnind în hohote de râs și începând să-i explice cu entuziasm că, păi, da, se poate formula și astfel, dar în realitate este vorba despre faptul că s-a întâmplat ceva cu mult stimatul domn Profesor, iar asta ea, ca fiică a lui, trebuie să știe, chiar dacă, după cum spune, nu l-a mai văzut de mult, deci trebuie să știe că se pare că mult stimatul domn Profesor s-a săturat de viața lui de până acum, de aceea s-a mutat, cum să-i spună, în zona de nord a orașului, e destul de greu să folosești expresia s-a mutat, dar o să vadă ea despre ce-i vorba, pentru că ei o să-i arate drumul cu plăcere, drum pe care nu l-ar găsi niciodată fără ajutorul lor, de altfel nu-i departe, o luăm pe-aici, și-a grăbit pasul alături de ea ziaristul cel mai entuziast, și ajungem cât ai zice pește.

Deci cât ai zice pește, a zis fata, întorcându-se spre el, numai că ea s-a oprit brusc în mijlocul trotuarului, nu trebuie să ajungă acolo cât ai zice pește, căci înainte de asta mai are ceva de rezolvat cât ai zice pește, într-o clipită adică, la care entuziaștii ziariști s-au oprit și au înconjurat-o, iar când au înțeles despre ce e vorba, imediat și-au oferit serviciile, în schimbul promisiunii domnișoarei că după ce-și va încheia cu succes treburile de pe-aici, măcar la o cafea, la un singur espresso — sau orice altceva își dorește ea, a adăugat făcându-i cu ochiul seniorul echipei — va merge cu ei în cea mai populară cofetărie din oraș, la

care domnișoara a ridicat din frumoasele-i sprâncene și, întorcându-se către seniorul în cauză, l-a întrebat aproape în șoaptă ce înțelege el mai exact prin „cu succes“, apoi le-a zâmbit celorlalți, iar ei au asigurat-o că a înțeles greșit, ei nu s-au gândit decât că după ce-și va termina treaba pentru care venise aici, atunci în cofetăria aia, fie cu toții împreună, fie pe rând, ea cu fiecare, vor bea un espresso excelent, pentru ei nu e niciun efort s-o ajute, mai ales că, dacă au înțeles bine, domnișoara ar avea nevoie numai de o pancartă și alte câteva nimicuri și, bineînțeles, un megafon ca alea folosite de obicei la proteste, și căruia pe-aici i se zice urlătoare, el, au arătat către cel mai tânăr, a și luat-o din loc, o pancartă și o urlătoare din asta și niște mărunțișuri, nimic mai simplu, la care domnișoara a spus că marker și-a adus, într-adevăr, băiatul a și plecat fugă, și după ce-au mers vreo trei străzi, cotind spre clădirea impozantă a Tribunalului, băiatul ăsta isteț deja a frânat lângă ei cu o mașină, anunțându-i fâstâcit și cu urechile în flăcări: „le-am adus pe toate“.

Încerca să scape de constrângerea stupidă de a-și pune mereu întrebarea de ce, dar în același timp se și lăsa pradă ei, pentru că nimic nu era încă perfect, pentru că nu putea să considere, și nici nu considera, eforturile sale intelectuale ca fiind lipsite de sens, era pe calea cea bună să-și realizeze curând una din sarcinile principale, însă în situații speciale, în mintea lui încă nu apăreau rezultatele acestui efort intelectual, încă nu putea să-și înfrâneze constrângerea bolnăvicioasă, cum o numea, a gândirii, așa că acum, după vreo două ore de stat degeaba, aplecat în față, pe scaunul de bucătărie, în timp ce afară întunericul se făcea tot mai dens, se afla în același punct ca înainte cu două ore, adică se frământase continuu de ce a venit, ce vrea și de ce tocmai acum, și așa mai departe, și atât de tare s-a enervat din cauză că nu făcea altceva decât să dea târcoale problemei, încât, în această stare de nervi, întâi s-a apucat să execute toate sarcinile deocamdată inutile, a aprins deci din nou lanterna, începând să adune de pe jos cartușele goale și să le pună într-o pungă de plastic românească, goală și mare, numărându-le în timp ce le arunca în pungă, iar după ce toate cele două sute șapte, câte se pare că fuseseră consumate din cele două sute douăzeci și cinci, au poposit în pungă, a început să adune și încărcătoarele goale, apoi a deschis, mai precis a demontat iar, ușa, a mers afară, făcând punga să dispară într-o crăpătură a Hungarocell-ului care servea coșmeliei drept perete din spate, urmând să scape definitiv de ele când s-o ivi ocazia, apoi a traversat luminișul, a intrat în desiș și a luat-o pe una din cărările acum, din păcate, deja bine bătătorite, înaintând vreo trei sute de metri în

direcția în care bănuia că ar trebui să se afle cartușele, a început să inspecteze terenul și n-a terminat decât atunci când i s-a mai limpezit puțin capul și și-a dat seama cât e de fără sens ceea ce face, deoarece în bezna aia, la lumina mereu mișcătoare a lanternei, probabilitatea de a găsi fie și un singur cartuș era extrem de mică, 1: 2 500 000, așa că a pornit-o înapoi spre coșmelie, dar ajungând în luminiș, tot nu-i venea să intre, un timp a mai rătăcit aiurea pe-acolo, când deodată, cam în locul în care stătuse toată ziua fata, mai precis la vreo trei-patru metri de acel loc, a zărit pancarta aruncată pe jos, pancarta pe care până acum o ignorase și pe care, nu-i așa, fata o tot ridica în sus ori de câte ori îl zărea, era o improvizație din lemn de brad montată pe o bară, un cadru cu niște lamele transversale peste care era lipită o hârtie groasă, iar pe hârtie, scrise cu marker gros, cuvintele „Drepturi și Deconturi“, na, așa ceva, a zis cu voce tare, în timp ce sucea și răsucea în mâini pancarta, dar n-a găsit nimic deosebit, nimic care să-i spună ceva nou, așa că era gata-gata s-o azvârle și s-o calce naibii în picioare, când a observat că din același fel de hârtie, un carton gros ca ăla lipit pe pancartă, mai sunt câteva bucăți și pe jos, le-a adunat, erau bucăți mai mici și mai mari, a observat că pe cele mai mici scrie ceva, în întuneric, la lumina lanternei, n-a putut deslușI scrisul, dar întrucât promiteau să dezvăluie mai multe despre intențiile fetei, le-a luat, intrând cu ele în coșmelie unde, după ce a montat ușa la loc și s-a așezat în scaunul său de bucătărie, a început să le examineze minuțios, le-a pipăit, le-a sucit, le-a mirosit, fără să poată ghici ce reprezintă, căci nu erau simple petice de hârtie, poate pe ăsta, l-a măsurat ochiometric, de dimensiuni mai mari, cam cât pancarta, o fi vrut să-l lipească mai târziu peste inscripția veche, sau cum, se întreba, dar ce dracu-i asta, îl ridică mai aproape de ochi, direcționând spre el lumina lanternei, ce-i cu fantele astea, aici, și aici, deodată, și-a dat seama că ține în mâini o bucată de hârtie special preparată, care funcționa astfel: între fantele verticale de pe suprafața cartonului se puteau fixa alte bucăți de hârtie, cu câte un cuvânt independent scris pe ele, deci această pancartă, o depărtă puțin de ochi, ușor contrariat, este una profi, folosită de obicei de organizatorii oficiali ai unor proteste, deci sunt profesioniști, s-a gândit oarecum îngrijorat, aruncând cartonul pe jos, apoi s-a aplecat, l-a ridicat, studiindu-l cu atenție încă o dată, apoi a întins un picior pentru a trage mai aproape și celelalte fâșii mai mici de hârtie pe care le adunase din luminiș, le-a luat pe rând, studiindu-le îndeaproape, pe fiecare dintre ele era scris un alt cuvânt, a luat una dintre fâșii, fixând-o cu capetele între două fante verticale și paralele de pe carton, și

raționamentul său chiar s-a dovedit a fi corect, pentru că se potrivea, apoi a fixat încă una, deci așa, a oftat, cât de pervers de intuitivă e fata asta, și iarăși a ajuns, la fel ca odată în timpul evenimentelor, s-o aprecieze pentru inventivitate, între timp a continuat distrat să fixeze pe carton fâșiile de hârtie cu cuvintele scrise pe ele, permutându-le mereu, până când, la un moment dat, era să-i stea inima-n loc, ajungând la configurația:

TATĂ TU EȘTI

apoi repede a schimbat între ele fâșiile doi cu trei, și atunci a citit:

TATĂ EȘTI TU

semnele de întrebare le-a pus singur, și acela a fost momentul când era să-i stea inima-n loc, inima aia a lui, despre care credea că se răcise demult de tot și nu are altă menire decât să-i pompeze sânge în organism — a schimbat de mai multe ori ordinea cuvintelor pe carton, dar n-a reușit să decidă care variantă i-o pregătise fata și, în timp ce el se frământa astfel înăuntru, în coșmelie, afară, în întunericul din luminiș, mai zăceau patru petice de hârtie importante, pe care nu le găsise, cu toate că probabil i-ar fi fost utile, căci, dacă le-ar fi aranjat în ordinea corectă, ar fi putut silabisi: „îți-vin-eu-de-hac-ștabule!“

A doua zi, în zori, deja își luase în primire postul din spatele plăcii de Hungarocell, ciulindu-și urechile, dar nu se auzea niciun zgomot, nimic care să indice că s-ar fi întors, de altfel era sigur că se vor întoarce, cum să nu fi fost sigur, pe de-o parte pentru că, din cauza evenimentelor de ieri, nu puteau lipsi din peisaj, pe de altă parte pentru că era evident că, în ceea ce o privește pe fată, pentru ea povestea nu era nici pe departe încheiată, stătea deci în spatele Hungarocell-ului, într-un fel de postură de vânătoare pe dos, când vânatul stă la pândă, așteptând să apară vânătorii, numai că degeaba aștepta, vânătorii acestui vânat pur și simplu nu voiau să apară, trecuse de 6:10, apoi de 6:50, 7:20 și, în cele din urmă, trecuse și de 8:20, afară se luminase complet, iar el tot degeaba își ciulea urechile, afară nu era nimeni, urechile lui de mult erau capabile să perceapă și cel mai mic zgomot, iar aici și acum nu era cazul, dar e imposibil, și-a scuturat neîncrezător capul, nu se poate să nu vină, e absolut exclus, e imposibil să nu fie aici, însă așa era, nu erau acolo, n-au venit, și încă nu, 9:20, în luminiș, ca și în tot Crângul de Măceș, liniște totală, exceptând vuietul vântului care scutura crengile uscate de salcâm și tulpinile spinoase ale mărăcinilor, numai vântul acesta înghețat continua să bântuie hectarele inutile

ale Crângului de Măceș, trecuse și de unsprezece, 11:09, când n-a mai rezistat și, cu mari precauții și mișcări cât se poate de lente, a scos noua placă de Hungarocell din deschizătura ferestrei, cea pe care o potrivise acolo după ce o călcase-n picioare pe cea veche, voia să vadă cu ochii lui, poate că nu fusese destul de atent și de fapt sunt acolo cu toții, numai că stau muți, observându-l pe el, pândind orice mișcare a plăcii de Hungarocell, dar s-a înșelat deoarece când, în sfârșit, a eliberat așa-zisa fereastră și și-a scos capul prin deschizătură, n-a văzut pe nimeni, nici în luminiș, nici printre tufele din jur, n-a sesizat nimic cu ochii lui de roentgen nici în desișul de dincolo de luminiș, a mai așteptat o vreme, nemișcat, cu atenția încordată, tot nimic, așa că a pus la loc Hungarocell-ul și s-a așezat înapoi pe scaun să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla, când pe neașteptate la urechile lui au ajuns sunete, freamăt de crengi și huruit de motocicletă, vin din mai multe direcții, a constatat, huruitul de motoare s-a amplificat, trebuie să fi ajuns deja în luminiș, mai auzea cum era ambalat brusc câte-un motor, apoi cum, rând pe rând, motoarele s-au oprit, după care, un timp, doar zgomote neidentificabile și pârâit de crengi sub apăsarea unor pași grei, deci sunt aici, și-a spus, așezându-se lângă ușă, na, acum ce e de făcut, s-a întrebat, o să se pună în ușă sau ce — nicio speranță, dacă pe el îl vor, orice împotrivire e zadarnică, și tocmai începuse să demonteze ușa când, de foarte aproape, o voce baritonală s-a răstit la el „noi suntem“ și „deschideți, maestre, nu vă vrem răul“, la care el s-a oprit din lucru, nu i se părea a fi polițiști, cu atât mai puțin vreunul din gașca scribălăilor de ieri, a început să scoată din deschizătura ușii cârpele și planșetele de lemn și zdrențele și placa de metal și ziarele și scândurile și plăcile de Hungarocell și iar cârpele, și atunci deodată, în cadrul ușii, a dat cu ochii de un malac atât de mare, încât îl vedea numai până la piept, niște bocanci uriași, pantaloni negri cu ținte, geacă neagră de piele, tot cu ținte, malacul s-a aplecat, și-a vârât capul prin deschizătură, un bărbos ca la vreo cincizeci de ani, început de chelie, coadă împletită la spate, ochelari de motociclist dați pe frunte, într-o mână casca de protecție, cu cealaltă sprijinindu-se de perete, și-a băgat deci capul înăuntru și cu vocea aia baritonală, prietenoasă, i-a răcnit în nas: „fără frică, am venit ca prieten“.

Nu este chiar sigură, a remarcat șezând pe canapeaua editorului de știri de la televiziunea locală a opoziției, apropiindu-și cu hotărâre genunchii și așezând încet paharul cu apă pe măsuța joasă dinaintea ei, dacă ar fi mai bine pentru ea să ceară ajutor juridic de aici sau să rezolve asta de acasă, momentan habar n-

are, dar la o asemenea întorsătură a lucrurilor, crede că e de înțeles, nu se aștepta deloc, taică-su pur și simplu nu i-a lăsat altă alegere, n-a avut încotro, a fost nevoită să recurgă la calea juridică obișnuită în astfel de cazuri, pentru că trebuia să întreprindă ceva, da, așa e, a dat din cap cu profundă înțelegere și privirea aburită de empatie editorul de știri, el o înțelege foarte bine, și e de părere că-i o idee foarte bună, să rezolve problema chiar aici, adică, ce vrea el să spună e că nicăieri n-ar găsi domnișoara avocați mai iscusiți decât aici, chiar ar putea să-i recomande unul care, după umila lui părere, e cel mai bun în branșă, pe Géza, care într-adevăr nu poate fi acuzat că ar fi căzut sub influența neîndoielnicei bune reputații a domnului Profesor, adică, s-a aplecat editorul de știri peste măsuță, apropiindu-se de ea, a tatălui dumneavoastră, pe vremea când el, adică domnul Profesor, câștigase întreaga admirație a marii părți a orașului prin, ce mai tura-vura, faima lui mondială, oamenii sunt ușor de derutat, nu-i așa, a continuat să zâmbească editorul de știri, și în atâtea feluri se încearcă manipularea lor, încât pur și simplu e de râsul lumii, morala, a trecut la un alt registru al vocii editorul de știri, nu mai e decât un biet cuvânt și, pot s-o afirm fără exagerare, ultimul ei bastion suntem noi, știți, a îmbrățișa o asemenea cauză ca a dumneavoastră nu este numai o îndatorire filantropică, ci este, este, pur și simplu este, și acum o să vă mirați, domnișoară, *treaba* noastră, aici editorul de știri a făcut o pauză semnificativă, în timp ce se uita cât se poate de adânc în ochii rotunjiți și nevinovați ai musafirei, așa că el, s-a arătat pe sine după această scurtă pauză, pe lângă faptul că o sprijină în totalitate — știți, e de ajuns un simplu telefon —, ar vrea ca în această luptă pentru dreptate, ea, domnișoara, sub nicio formă să nu rămână singură, adică să se asigure o bază juridică adecvată, el e de părere că s-ar cuveni ca acest proces să fie facilitat, aici iar a făcut o pauză, fără să-și ia ochii de la domnișoara, pentru că s-a gândit ce-ar fi dacă ar dezvolta un mediu de comunicare, da, astfel încât încă de la începutul procesului starea de spirit a publicului, ca să se exprime mai plastic, ar pregăti, așa-zicând, patul, pentru ca instanța să înțeleagă în profunzime sentimentele ei, adică, să-i spunem pe nume, a zis editorul de știri, lăsându-se pe spate în fotoliul său, sentimentele unui copil nevinovat și suferind, căci din câte am înțeles despre asta-i vorba aici, despre o problemă sentimentală, nu-i așa, domnișoară, a întrebat-o brusc însuflețit, nu-i așa că am înțeles bine, da, bine, i-a răspuns ea indiferentă, împingând mai încolo paharul cu apă pe blatul de sticlă al măsuței, foarte bine ați înțeles, asta este într-adevăr o problemă puternic sentimentală, iar eu sunt sincer recunoscătoare pentru

propunerea dumneavoastră de a mă ajuta, dar ați putea să-mi explicați mai clar la ce v-ați gândit vorbind de mediul de comunicare, ei, dar e simplu ca bună-ziua, s-a bucurat dintr-un oarecare motiv editorul de știri, e vorba că el și toți colaboratorii lui minunați de aici, de la televiziunea Crișul1, îmbrățișează ideea că în astfel de cazuri importante e de datoria lor să aibă drept punct de plecare faptul că legile instanțelor se bazează în mare parte pe convingeri civice, adică în toate articolele tuturor legilor apare simțul dreptății, dacă se poate formula astfel, a formulat astfel editorul de știri, iar întărirea acestei convingeri este pur și simplu de datoria funcționarilor publici cu o înaltă conștiință morală, aha, înțeleg, a dat din cap fata, slobozind un zâmbet scurt, vă gândiți să mai dau un interviu, dar de data asta pentru televiziunea dumneavoastră, păi, mai pe scurt, s-ar putea spune și așa, a izbucnit în râs editorul de știri, dumneavoastră, domnișoară, apucați esența de coaie, iar la cuvântul „coaie", râsul lui izvorât din veselie s-a transformat deodată într-un hămăit scurt ca un lătrat canin, păi, da, domnișoară, s-a oprit brusc din râs editorul ăsta de știri, sesizând privirea rece a musafirei, ceva de genul ăsta îmi trecuse prin cap, dacă sunteți de acord, noi am și pregătit deja totul, studioul unu e liber, putem să mergem. Bine, să mergem, a spus fata, s-a ridicat în picioare, și-a netezit fusta, și-a pus paltonul pe braț și, fără a aștepta ca editorul de știri să i se alăture, a ieșit din încăpere în galop. Mârlanul dracului, a mormăit printre dinți.

Acum n-ar dori să-i prezinte pe prietenii lui, să-l ierte domnul Profesor, pentru că nu le place în mod deosebit să li se pronunțe numele, fără nume, au hotărât încă de pe vremea când o durere și un interes, comune, i-a adus împreună, ca să se exprime cât mai poetic, bineînțeles că propriul său nume i-l poate spune, în măsura în care contează, poate chiar se și cuvine, de aceea o să i-l spună, Jóska îl cheamă în viața civilă, și atât, să-l scuze domnul Profesor, cât despre faptul că ei îl cunosc pe domnul Profesor, în mod sigur nu-l miră pe domnul Profesor, asta i se cuvine, nu-i așa, pe domnul Profesor toată lumea îl cunoaște și îl respectă, în primul rând ei tocmai de aceea sunt aici, ca, în cazul în care cineva nu i-ar acorda acest respect, să-l dea cu capul de un stâlp de curent, iaca, un accident, nu-i așa, Steluță, s-a întors întrebător către unul din trupa care între timp intrase în coșmelie, unul cam de înălțimea lui, însă mult mai corpolent și care tocmai dădea furios cu piciorul în resturile așa-zisei uși, ai dreptate, Steluță, așa e, Steluță, a mârâit încă o dată spre el, neprimind vreun răspuns, așa, așa, s-a străduit să îngaime Steluță, continuând să dea șuturi bucăților de ușă, mai ales pe o placă de fier era deosebit de furios, nu se știe de

ce, până la urmă a fost nevoie să se strige la el, termină odată, Steluță, că altfel nu se înțelege om cu om aici, la care Steluță a încetat, însă după grimasa pe care a făcut-o se putea deduce că, de-ndată ce se va ivi ocazia, va reîncepe, pentru că aceste bucăți, mai ales placa aia de fier, l-au incitat foarte mult, deci noi știm cine sunteți dumneavoastră și sperăm din toată inima că și domnul Profesor știe cine suntem noi, pentru că noi deja am făcut multe pentru acest oraș, bineînțeles nu atât de multe ca domnul Profesor, nici prin cap nu-mi trece să ne comparăm noi cu domnul Profesor, dar noi am făcut și facem ce trebuie să facem, așa e, Steluță, l-a întrebat iar, de data asta întorcându-se spre el, pentru că Steluță ăsta tot n-avea pace, continua perfid să dea cu piciorul în ceva, cu precădere în placa de fier care, dintr-un motiv anume, în mod vizibil îl incita foarte tare, totuși a încetat, a expirat pe nări, a pufnit pe nas de câteva ori, s-a întors pe călcâie, tropăind peste rămășițele ușii, s-a aplecat, cu două mâini s-a agățat de stâlpii care țineau loc de tocul ușii și, cu chiu, cu vai, ca printr-o strecurătoare, și-a trecut trupul uriaș prin deschizătură, mârâind ceva de genul că, de aia, că trebuie să-și aprindă una, la care ăla de stătea crăcănat față-n față cu el, în fotoliul lui și care, în mod destul de evident, era un fel de șef al acestui grup cunoscut, tot evident, numai din auzite, n-a reacționat, l-a lăsat să iasă, na, dacă trebuie să-și aprindă una, atunci trebuie, și gata, asta transmitea grimasa aia cu care luase la cunoștință că Steluță, în momentul de față, nu se astâmpără și nu-l ascultă, s-a uitat la cel de lângă el, un băiat mărunțel, plin de coșuri pe față, dar nu i-a zis nimic, i-a semnalizat doar că n-are rost să se enerveze acum pentru asta, să-l lăsăm cu ale lui, nu-i decât un copil, asta spunea din priviri, iar băiatul ăla mărunțel, plin de coșuri pe față, a înțeles, ba, mai mult, în mod destul de evident a și fost de acord, pentru că a dat din cap de mai multe ori, mai precis o dată în plus față de câte ori ar fi fost nevoie, la care șeful s-a uitat la el cu severitate, semnalizând că nu-i place acest ultim dat din cap în plus, dar apoi s-a întors din nou către domnul Profesor, întrebându-l unde a rămas, aha, da, știe, păi, la cât de important este pentru ei respectul și că ei fac orice ca lumea să nu-l uite și a mai repetat că da, da, de fapt de aia au venit, pentru că au auzit despre cele întâmplate aici, ieri, în jurul după-amiezii, a pronunțat prelung cuvântul „jurul“, asta nu înseamnă că ei ar vrea să înlocuiască pe cineva și nici că ei sunt aici în locul cuiva, asta pe ei nu-i privește, ei întotdeauna au pus independența pe primul loc, pe lângă respect, ei nu aparțin de nimeni și de nimic, sunt fideli doar lor înșile și idealurilor proprii, iar asta, în lumea în care trăim, nu-i așa, este valoarea cea mai rară, un

adevărat diamant, nu-i așa, domnule Profesor, nu sunteți de acord, l-a întrebat, aplecându-se puțin în față în scaunul lui, dar el a dat numai din cap cam nesigur, ca unul care nu știe exact ce anume aprobă, iar celălalt, persoana asta importantă a cărei mutră amintea de King Kong, în mod vizibil s-a mulțumit cu atât și, după o scurtă pauză, al cărei scop trebuie să fi fost să se holbeze la fața lui, ca pentru a-i căuta acea așa-zisă adevărată privire a lui, i-a spus că ei toți caută omul pur și că asta e o cale, aici iar a tăcut și iar s-a holbat la fața lui, ca unul care suspectează că celălalt ar râde sau și-ar bate joc de el pentru sinceritatea lui, pentru că era sincer, a și spus-o, sunt sincer, față de domnul Profesor nu poate exista altceva decât sinceritate, așa că el, care consideră că, pe lângă sinceritate, cea mai valoroasă trăsătură a unui om este capacitatea lui de a fi direct, o să-l și întrebe direct ceea ce vrea să întrebe, n-o să vorbească pe ocolite, n-o sucește, o să spună clar și concis de ce se află ei aici, pentru că, după cum a amintit adineaori, ei au aflat despre după-masa de ieri, și ar fi de adăugat că nu numai despre după-masa de ieri au aflat, ci despre tot, de aceea acest mare respect din partea lor, precum și, personal, din partea lui, în linii generale ei știu totul, și ceea ce știu le place foarte mult, ei împărtășesc aceleași valori, dacă până ieri după-masa încă nu erau foarte siguri dacă și idealurile lor coincid, de ieri după-masa sunt siguri, astea sunt bazele respectului la care, de-acum încolo, se așteaptă de la oricine care va pune piciorul în acest oraș, precum și de la toți locuitorii acestui oraș, adică începând de acum să-l respecte și mai mult pe domnul Profesor, pentru că domnul Profesor este cineva care trăiește o sută zece la sută conform idealurilor sale, ceea ce puțini pot spune despre ei înșiși, într-un cuvânt ceea ce vrea el, în calitatea de, păi, ca să zicem așa, a zis așa, purtător de cuvânt al acestei asociații de apărare, este să întrebe respectuos dacă domnul Profesor ar avea ceva împotrivă ca această gașcă fără nume, cum erau numiți până nu demult, dacă această asociație a lor, de apărare a orașului, care, după cum a amintit la început, a evitat dintotdeauna să i se dea un nume, de-acum înainte să poarte totuși un nume, ca sub egida lui să-și îndeplinească și pe mai departe îndatoririle pe care le au față de acest oraș, orașul nostru, în fiecare zi și în fiecare noapte, iar domnul Profesor să nu-și mai bată capul în legătură cu după-masa de ieri, aia e de mult rezolvată, nimeni n-o să mai pună piciorul aici ca să-i tulbure existența și nimeni n-o să-i mai pună întrebări, pentru că ei, în dimineața asta, au clarificat totul, au spus tot ce era esențial de știut din punctul de vedere, și ar vrea să sublinieze asta, *oficial* al legii, drept urmare cele întâmplate ieri după-masa au devenit clare și pentru

păzitorii ordinii, astfel că totul s-a rezolvat, după cum a spus, și cazul e închis, iar domnului Profesor nu mai trebuie să-i fie teamă că va fi deranjat aici, în singurătatea lui tihnită, ca să se exprime iar poetic, pentru că această singurătate tihnită, s-a uitat din nou adânc în ochii domnului Profesor, înseamnă foarte mult pentru ei pentru că astfel, în sfârșit, pe stindardul lor va fi scris un nume, la modul figurativ, bineînțeles, numai figurativ, și asta numai dacă domnul Profesor e de acord, și atunci calea lor, pe care ei caută omul pur, va fi și mai luminată, luminată, pentru că ei, toți cei de aici, uitați-vă la noi, simt că având acest nume înscris pe stindardul lor, în curând, vor și găsi acel om pur.

Afară a început să pârâie un motor, apoi încă unul, și încă unul, unii au ambalat motorul un timp, alții l-au băgat imediat în viteză, dinăuntru el auzea cum pornește unul, apoi încă unul, și încă unul, și încă unul, și o nouă schimbare de viteză dintr-a doua într-a treia, apoi înapoi în a doua, apoi au început să se depărteze, iar peste câteva minute pârâitul se auzea deja de departe, compact, de parcă tocmai atunci ar fi ieșit din Crângul de Măceș și ar fi intrat pe drumul pietruit, la fel cum veniseră, din mai multe direcții, ca un fel de oștire într-o manevră de încercuire, numai că în sens invers, părăsind pe aceleași cărări domeniul său, care de-acum înainte n-o să mai fie ce-a fost, asta i-a trecut întâi prin cap când a realizat că încă stă în picioare, în coșmelia sa, înaintea scaunului său de bucătărie, apoi a început să se întrebe cum au putut ăștia să folosească nu numai cărările bătătorite de strânsura bâlciului de două zile, ci în mod evident mai multe, adică și altele noi, când au făcut asta, și-a pus întrebarea destul de neliniștitoare, de care a încercat apoi să scape, spunându-și că are treburi mai importante de făcut decât să-și bată capul cu asta, însă treaba asta nu i-a dat pace, dacă până acum în Crângul de Măceș n-au existat cărări care să ducă la coșmelia lui, atunci cum se poate ca deodată să existe, numai într-un singur fel se poate, și anume că ieri noapte ăia, probabil în a doua parte a ei, când el n-a mai rezistat și, pentru câteva ore, a căzut pradă somnului, evident că atunci ăia au venit și, în timp ce el dormea, au tăiat niște cărări prin tufăriș, iar dacă a fost așa, atunci el cum de nu s-a trezit, e de presupus că aveau vreo macetă, indivizi ca ei adoră chestiile astea, da, așa trebuie să fi fost, noaptea și cu macete, sau cum, a scos un oftat, afară era liniște deplină, numai vântul bătea în continuare, iar el și-a pus scaunul la loc, în poziția obișnuită, vizavi de fereastră, a aranjat păturile și ziarele, și s-a așezat, mai bine zis s-a prăbușit în el, pentru a trece în revistă cele tocmai întâmplate,

cine-au fost toți ăștia și ce dracu a tot bălmăjit King Kongu' ăla, ei, nu că n-ar fi știut cine erau ăștia, căci își mai aducea aminte că odată, cam cu un an în urmă, când în cadrul unei discuții cineva a început să-i suduie, el le-a luat oarecum apărarea, spunând că orașul ăsta, acum, când în capitală guvernul este doar formal, când toate localitățile din această țară nenorocită și cufundată în mizerie sunt lăsate de izbeliște, când suntem aserviți escrocilor, hoților, bandiților și criminalilor, mai degrabă ar trebui să salutăm apariția și activitatea unei astfel de grupări, tocmai asta s-a găsit el să spună, de atunci a și regretat de vreo șapte ori, însă nu mai era nimic de făcut, ba, mai mult, trebuia să suporte și faptul că, după ce cuvintele îi fuseseră repede distribuite, spre propria stupoare, peste o zi, în fața casei lui de atunci, din Cartierul Nemțesc, cineva i-a lăsat cadou un pachet, după părerea lui cel mai inutil, aberant și fără de sens pachet-cadou posibil, erau aruncate în el de toate, șampon pentru bărbați, ciocolată, harta Ungariei Mari, coniac de contrabandă, un ceas ieftin cu cuarț, o cutie de chibrituri și câteva ziare vechi din 1944, cu fraze subliniate cu roșu, plus un trandafir roșu așezat peste toate astea, își aducea aminte perfect, însă nu se aștepta ca ăia să-l fi luat în evidență încă de atunci, considerându-l un fel de reper spiritual și urmărindu-i viața până la evenimentele de ieri, care în mod vizibil i-au înnebunit de tot, pentru că din vorbele dezlânate ale mocofanului ăstuia de King Kong reieșea că performanța lui de ieri, într-un fel absolut idiot, li s-a părut măreață, iar asta, oricum ar fi întors-o pe toate fețele, nu putea să-și explice altfel decât prin faptul că toți erau complet nebuni și n-are rost să le aduci argumente logice, pentru că ăștia, și-a holbat ochii domnul Profesor la placa de Hungarocell, sunt pur și simplu bolnavi, psihopați, aflându-se la un asemenea nivel de josnicie, încât din partea lor nu te poți aștepta decât la ce-i mai rău, după cum și el se așteaptă la ce-i mai rău, tocmai de aceea ar trebui să facă ceva, pentru că rolul pe care ăștia i l-au distribuit poate deveni fatal, ceea ce el, a sărit în picioare, trebuie totuși să împiedice cumva, și în acel moment deja era afară din coșmelie, a ezitat pentru o clipă, gândindu-se la ce ar fi de făcut cu așa-zisa ușă de intrare, apoi a decis că de data asta nu se mai chinuie cu ea, pentru că trebuie să se ducă, să lămurească problema asta, să-i dea de capăt, și a luat-o la pas.

Va părăsi orașul, a spus rotunjindu-și ochii, iar spectatorii de la Biker s-au holbat cu răsuflarea tăiată la ochii aceia larg deschiși, va pleca, a spus, și acum nu s-a mai uitat la reporter, ci direct în obiectivul camerei, pentru că de-acum înainte ăsta nu mai e un caz personal, ci unul oficial, ea a făcut reclamația,

după care speră că, din punctul ei de vedere, cazul e încheiat, cel puțin în ceea ce privește îndatoririle oficiale, în schimb ar vrea să mai repete încă o dată începutul, anume că inițial venise pentru a încheia public, odată pentru totdeauna, o problemă personală și n-ar vrea să plece fără să fi rezolvat asta, așa că, și-a strâns buzele, făcând o pauză semnificativă și întorcându-se cu totul înspre camera de filmat, dar n-a continuat fraza, ci, după această pauză scurtă și de efect, comutând de la vocea blândă de până acum la una tăioasă și categorică, a spus că ea e o copilă trădată și abandonată care a venit aici ca să dezvăluie adevărul, să le atragă atenția să nu creadă în aparențe, căci omul pe care aici toată lumea îl admiră ca pe un savant de renume internațional, pentru cercetările sale de renume internațional, ba chiar mondial, referitoare la briofite, și la care chiar și ea, în ciuda celor întâmplate, până ieri s-a gândit ca la un tată, nu merită, i-a tremurat buza de jos, nici admirația dumneavoastră, nici onoarea de-a se putea numi tatăl meu, recunosc, au scos scântei ochii ăia de neon, de un albastru deschis, deja cunoscuți publicului dintr-o ediție anterioară a telejurnalului, că am venit aici, în studioul acestei televiziuni de excepție, pentru a vă aduce la cunoștință, tocmai în orașul în care el se bucură de atâta respect și admirație, că acest om nu mai este tatăl meu, mă aflu aici pentru a declara public că acum eu îl reneg pe acest om care, timp de douăzeci de ani, m-a renegat pe mine, îl reneg și nu-l mai recunosc drept tată, nu mai vreau să-i port numele și declar că de-acum încolo nici el n-are dreptul, nicicând și în nicio împrejurare, să mă numească fiica lui, este un infractor ordinar și pe deasupra înarmat, un ipocrit, un escroc bălăcindu-se pe nedrept în propria-i faimă, un troglodit de fute-mușchi, a șoptit fata spre camera de filmat, iar pe fața publicului de la Biker se vedea că sunt topiți de plăcere, spuma a încremenit pe berea din halbe, halbele de bere, în mâinile lor, iar mâinile lor, în aer, atât era de concentrată atenția cu care cei din Biker o urmăreau pe fată, televizorul era sus, montat pe un suport de metal, în colțul de lângă intrare, la îmbinarea dintre tavan și pereți, gâturile erau înțepenite, de vreo zece minute aceste gâturi nu s-au mai mișcat deloc, deoarece au simțit cu toții că plutește în aer ceva foarte important, iar până acum s-a dovedit că, mai devreme sau mai târziu, aceste chestii foarte importante îi vor afecta pe toți și încă foarte mult, au fost deci cât se poate de atenți, însă această atenție încordată i-a obosit, drept urmare au încercat să extragă esențialul din vorbele fetei, cum ar fi de exemplu că ea cere o pedeapsă exemplară pentru tatăl ei, având în vedere tot ce făcuse el, și că ea n-o să-l viziteze la închisoare, unde în

mod sigur o să ajungă, și că ar vrea ca el să crape acolo unde-i e locul, și că ea speră că acolo, într-o celulă împuțită a închisorii, pe un prici jegos, acolo o să putrezească *năpădit de mușchi și de licheni*, în acest punct atenția încordată a cedat brusc, poanta asta a dărâmat-o precum apele umflate, digul, adică toți au izbucnit în hohote de râs, pur și simplu n-au mai rezistat tensiunii, rânjind și hăhăind și hohotind, trântind halbele de bere pe tejghea și chircindu-se de râs, numai șeful a rămas liniștit, cu cotul drept sprijinit de tejghea, pe fața lui nu se vedea decât un fel de concentrare sumbră, în timp ce restul nu mai putea de atâta veselie, el se uita cu o privire fixă la televizorul de pe perete, ca unul care n-a perceput cu adevărat, n-a înțeles ce s-a spus acolo sau de parcă s-ar gândi deja la modul în care va aduce la cunoștința celorlalți că, deși lucrurile încă nu sunt clare, totuși este vorba de o gravă eroare, asta n-a fost o poantă, n-a fost o confruntare cu adevărul, ci dimpotrivă, aici tocmai a avut loc o defăimare de neiertat, iar ei, ca o comunitate serioasă ce sunt, vor trebui să dea replica la unison, ca de obicei.

Sufletul curat și coloana verticală, dacă le ai pe astea, se putea citi pe pagina web discursul pompos, de recrutare, atunci poți să ni te alături, ba, mai mult, ești omul nostru, pentru că o persoană cu un astfel de suflet și o astfel de coloană trebuie să considere intrarea în rândurile noastre de-a dreptul ca pe o datorie, nu contează ce motocicletă ai, poți să vii și cu un MZ sau cu o motoretă Berva, la noi nu contează câți ani are Kawasaki-ul tău sau câți ani Honda, la noi contează un singur lucru, sinceritatea și idealul, dacă simți astea două în tine, bătea toba pagina de web, atunci locul tău e printre noi, veniți deci, cu Kawasaki sau Berva, e totuna, însă n-a fost totuna, n-a fost deloc totuna, pentru că bineînțeles aproape toată lumea a venit cu Kawasaki și Honda și Kawasaki și Yamaha și Suzuki și Kawasaki și Honda, cele mai populare și mai frecvente fiind Kawasaki 636 de circa opt-zece ani și T2R de la Yamaha, aproximativ de aceeași vârstă, dar erau și câteva Honda Varadero și, evident, GSF Bandit și Hayabusa de la Suzuki, dar asta nu înseamnă, a explicat așa zisul șef, că numai din astea poți să ai, însă noi te putem ajuta să ai, există shopul ăsta, dar numai pentru membri, unde găsești de toate, de la tot felul de chestii din piele până la brâuri și de la mănuși Sixgear și Difi Viking până la cizme Forma Ice, nu trebuie să plătești pe loc, se-nțelege de la sine că membrii beneficiază de credit, care trebuie plătit frumușel, puțin câte puțin dacă vrei, dar trebuie plătit, că de n-o faci, părăsești comunitatea, iar dacă ai datorii și ești în afara comunității, o să te coste, iar prețul e mare, să reții asta de la bun

început, pentru că apartenența la noi presupune și simțul datoriei și, am spus-o de nenumărate ori, acest simț al datoriei trebuie să izvorască din interior, și e bine să-ți fie clar că aici nu-i parc de distracții, nici grădiniță, aici e o comunitate care presupune forță, dacă prin asta înțelegi că trebuie să știi să exprimi forță, atunci ai înțeles bine, ba chiar trebuie să înțelegi bine că nu-i vorba doar de weekenduri de motocicliști sau că nu facem altceva decât să defilăm și să luăm curbele aiurea, ca gâștele, noi avem sarcini, deoarece pentru a ne atinge țelul întâi trebuie să curățăm drumul pe care căutăm cinstea și omenia, pentru că pe omul pur îl căutăm, și calea o căutăm, de aceea nu faci rău dacă te gândești bine înainte de a ni te alătura sau nu, căci după aia nu mai e căașașipedincolo, și până te gândești, exersează imnul, pentru că noi avem și un imn, acest imn, așa că fă bine și învață textul, chiar dacă n-ai voce, învață-l, bagă-ți-l în cap, că de nu o să ți-l băgăm noi și asta o să doară, învață că

Duduie motorul, kilometrii scad
Oare țara noastră s-a făcut mai mică?
Îmi urăsc vecinii mutra de nomad,
Chiar dacă dreptatea,-n suflet mi-e amică.
Gata cu pavajul, iată-s pe fâșie,
Dincolo m-așteaptă patria răpită,
Dorul de pierduta-mi țară mă sfâșie,
Oaspete-s acasă, jalea mi-e cumplită.

Nu-i departe ziua când dreptatea-nvie,
Șoim de aur zboară peste vechea-mi casă,
Soarele o scaldă în lumină vie,
În străvechea-mi țară sunt din nou acasă.[1]

Acesta e un instrument periculos, i-a explicat instalat în scaunul lui, pentru că de-ndată ce a intrat în coșmelie, de data asta într-un palton lung de piele, a și tras, întorcându-l, scaunul de bucătărie de la așa-zisa fereastră, s-a așezat, iar el iarăși era nevoit să stea în picioare în fața lui și să tacă, ia vedeți, domnule Profesor, imaginați-vă, aici e corpul instrumentului, dinadins mă feresc de el, a adăugat zâmbind, deși era mai bine să nu fi zâmbit, dinadins, ca să spun lucrurilor pe nume, dacă înțelegeți de ce, na, deci aici la mijloc, vedeți, dar de fapt știți deja, la urma urmei l-ați folosit destul de bine, na, dar pe ăsta îl vedeți, a întrebat, scoțând încărcătorul imaginar, iar din el, dându-i un

bobârnac cu degetul mare, un cartuș imaginar, pe care și l-a pus în palmă, vedeți acest cartuș, l-a întins spre el ca să-l vadă mai clar, iată, ceea ce și dumneavoastră cunoașteți foarte bine, ei, dar știați că ăsta are aici, în partea de jos, o pulbere, un fel de praf de pușcă, care are un dublu rol, primul, a zis, indicându-i partea de jos a cartușului, pentru a propulsa cu putere muniția prin țeavă, iar al doilea, care necesită mai puțină energie, pentru a înlesni ieșirea următorului cartuș din încărcător, înțelegeți, ei, precis că înțelegeți, iar acum, acestea fiind clarificate, cred că puteți înțelege că asta nu-i o nouă specie de briofite din Oceanul Pacific descoperită de domnul Profesor, ci o armă periculoasă, iar o armă periculoasă ca AMD-65-ul nu poate rămâne aici, pentru că s-ar putea să fiți totuși vizitat, iar în cazul ăsta e mai bine s-o rezolvăm altfel, așa s-a hotărât, deci îl roagă foarte mult, l-a rugat foarte mult, așezat în fotoliul lui și scărpinându-se pe sub barbă, să rețină bine fiecare cuvânt pe care i-l va spune, pentru că de-acum totul trebuie să decurgă conform planului stabilit, deci când o să vină și o să vă ia la întrebări, dumneavoastră le veți arăta un pistol de alarmă și le veți spune că ăla e cel cu care ați tras, și nu altul, pentru că dumneavoastră nu sunteți de vină că scribălăii ăia s-au speriat atât de tare, deci le spuneți că tocmai de-aia aveți pistolul ăsta, pentru a speria, altă pagubă nu provoacă și aveți dreptul să-l dețineți și fără autorizație, e clar, a întrebat răbdător oaspetele, apoi din buzunarul interior al hainei lungi de piele pe care o purta a scos de data asta o chestie de forma unui pistol, poftim, i-a spus, ăsta-i pistolul dumneavoastră de alarmă, doar apăsați pe trăgaci și gata, funcționează, apoi s-a ridicat și l-a întrebat, gârbovit cum era, coșmelia fiind prea joasă pentru el, că unde-i ADM 65-ul ăla, fără drept de apel, și-a dat seama imediat că, respect încolo sau încoace, individul ăsta n-o să-l întrebe și a doua oară, așa că părea mai sănătos ca, fără discuții, să se ducă și să scoată frumușel arma de sub grămada de haine și să i-o dea cu tot cu cartușele rămase, au și dispărut imediat pe sub paltonul lung de piele, și la fel de sănătos părea și să nu aștepte întrebarea cum că unde sunt cartușele goale ci, fără o vorbă, să-i facă semn să-l urmeze, așa că au ieșit și s-au dus în spatele coșmeliei, lângă stiva de Hungarocell, unde el a scos din ascunzătoare punga mare de plastic, românească, celălalt a luat-o, a dus-o la motocicletă și a aruncat-o în cufărul atașat deasupra roții din spate, apoi o vreme a rămas lângă motocicletă, fixându-l cu privirea aia care, încă de data trecută, îi înghețase sau trebuia să-i înghețe sângele în vine, apoi și-a dres vocea, i-a întins mâna și i-a spus că o să se vadă în curând pentru că, de la

ultima lor întâlnire, în oraș au avut loc mari schimbări, cică urmează să sosească cineva demult așteptat de toți, așa că totul s-a schimbat, azi e altfel decât fusese ieri, drept urmare toată lumea pariază pe mâine, și-a pus casca pe cap, a încălecat pe șa, și-a aranjat paltonul lung de piele cu ADM 65-ul în buzunar, cu un gest lejer și-a pornit Kawasaki-ul, ieșind cu spatele și băgându-l din prima în viteză mare și a dispărut de parcă n-ar fi fost, alunecând printre tufele de măceș cu atâta îndemânare, încât nici creanga n-a mișcat în urma lui.

Putea să lege corcitura asta, a mârâit către câinele uriaș în timp ce se lupta cu el, dar ca de obicei javra asta era numai pe moment interesată de noii veniți, după aia înceta cu mârâiala și hârâiala, lăsându-l în plata Domnului pe intrus și, de parcă s-ar fi plictisit de datorie, se căra, era bătrân, era bolnav, pe jumătate orb, îi cădea și părul, se ducea și se culca în cușca lui, iar el a luat-o pe cărarea pavată cu bucăți de beton până la intrarea în clădirea fermei, a bătut o dată, a bătut de două ori, a bătut de trei ori, dar degeaba a așteptat să apară țăranul, n-a apărut, așa că a continuat să bată în ușă cu toată puterea, a și strigat că unde e, ce face, doarme, să deschidă odată, dar nu i-a deschis nimeni, și atunci a apăsat la întâmplare clanța, constatând că ușa nu era încuiată, ceea ce era foarte ciudat, căci țăranul, de când îl cunoștea, niciodată nu-și lăsase ușa descuiată, nici măcar atunci când era mort de beat, nu înțelegea ce s-a întâmplat, s-o fi tâmpit în harababura asta sau ce, a întrebat cu voce tare de parcă ar fi vorbit cu el, ca pentru a-i semnala că deja ajunsese în bucătărie, însă nu i-a răspuns nimeni, bucătăria era goală, iar situația într-adevăr destul de neobișnuită, știa că așa devreme, la 7:18 dimineața, nu prea pleca de acasă, animale nu mai avea demult ca să trebuiască să le dea de mâncare, nici unelte nu mai repara, de casă niciodată nu avusese grijă, iar la crâșma din oraș mergea nu pentru că n-ar fi avut destulă băutură și acasă, căci după cum povestea la toată lumea, el acasă o bea pe-a lui, n-are nevoie de nicio poșircă, atunci ce se-ntâmplă aici, a întrebat încă o dată domnul Profesor, dregându-și vocea și tușind și strigând, aloo, pe unde sunteți, ieșiți de-acolo, dar tot nimic, a intrat în camera de oaspeți, nimic, a intrat în cămară, nimic, tocmai voia să închidă ușa, când a auzit un scâncet, a intrat din nou, nimic, când să iasă și a doua oară, iarăși scâncetul, s-a întors în cămară și atunci a descoperit ușa din perete ascunsă după niște scânduri de vreo trei metri, intrând pe ușa aia, l-a zărit pe țăran zăcând pe podeaua de chirpici, în mijlocul unei bălțoace de sânge, avea capul zdrobit, ochii nu i se vedeau, nasul nu i se vedea, buzele-i atârnau inerte, zăcea chircit ca un embrion și gemea, părea că mai are suflare, singurul indiciu

că trăiește încă era că gemea, a îngenunchiat lângă el, în balta de sânge, încercând să-i îndrepte capul ca să nu se sufoce, căci avea gâtul sucit iar buzele-i atingeau sângele coagulat, domnul Profesor a încercat să-l ridice, dar îi era frică să-l atingă și să-i îndrepte gâtul ca nu cumva să-i facă și mai mult rău, atunci s-a sculat de lângă el, ce să facă dacă nimic nu poate face, s-a dus în bucătărie, a căutat un lighean, l-a umplut cu apă, a luat o cârpă și s-a dus din nou în cămara din spate care probabil că pe vremuri, când mai era ceva de afumat, fusese un fel de afumătoare, cu mare grijă a început să-l spele de sânge pe țăran, a și reușit întrucâtva, deja i se vedeau ochii, nasul, urechile, i-a spălat puțin și părul, după care iar a încercat să-i îndrepte gâtul, chiar dacă n-a reușit prea bine, totuși buzele nu-i mai atârnau în sânge, ce să facă, ce să facă, nu era disperat, în astfel de situații grele întotdeauna își păstra calmul, dar pur și simplu nu mai avea idei, atunci țăranul a schițat o mișcare, nu era cine știe ce, totuși era mai mult decât nimic, țăranul a clipit o dată, apoi încă o dată, ei, și atunci i-a venit ideea să spele sângele din jur, poate ajută, sau poate nu voia decât să tragă de timp în speranța că țăranul o să-și revină, într-un fel așa a și fost, la început doar clipitul, apoi și-a mișcat buzele, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi o mână, apoi și cealaltă, și tot așa, iar el a stat, așteptând neputincios, nu mai știa ce să facă, nu știa unde sunt rănile, capul îi era total deformat, părea că s-a spart în bucăți, arăta îngrozitor, deodată a articulat cu greu un cuvânt, dar atât de încet, încât trebuia din nou să îngenuncheze și să se aplece spre el, băut, a spus, la care domnului Profesor, în mod cu totul neadecvat, i-a trecut prin cap că, uite, până și în situația asta îi stă gândul la băutură, să-ți stea mintea-n loc, dar și-a dat seama repede că acum nu despre asta era vorba, a fugit iar în bucătărie și a adus un pahar cu apă, i-a dat să bea, a mers foarte greu, părea că are gâtul frânt, nu putea să înghită, îi venea să vomite, ceea ce poate că ar fi fost bine, ar fi însemnat că acum trupul simte mai multe, și tot așa, încet, puțin câte puțin, pas cu pas, mișcare după mișcare, după vreo zece, douăzeci, poate treizeci de minute, pierduse noțiunea timpului, iar din cauza șocului, autocontrol încolo și încoace, nu-și mai aducea aminte la ce oră a venit aici, apă, i-a spus țăranul, și el i-a dat să bea, de data asta a reușit să și înghită puțin, apoi i-a mai dat puțin, și tot așa, până a reușit să-l întoarcă într-o parte, pentru că și-a adus aminte de sângele din gură, că s-ar putea să-l sufoce, deci ar fi mai bine să stea culcat pe-o parte, și într-adevăr, părea să-i facă bine, ce s-a întâmplat, a întrebat domnul Profesor, și abia acum a fost în stare să se gândească în mod real la ce s-a întâmplat, deși pentru orice om normal

asta ar fi fost prima întrebare de pus, s-ar putea să fi trecut și jumătate de oră de când era aici, dar încă nu s-a gândit să întrebe asta, bineînțeles că n-a primit niciun răspuns, țăranul nu putea să vorbească, cel puțin încă nu, asta a devenit posibil abia peste un sfert de oră, atunci deja ședea sprijinit de perete, dumneata ești făcut din fier, i-a spus domnul Profesor, încercând cu mare grijă să-i îndrepte capul, cu foarte mare grijă, și-a spus, a și reușit, capul stătea drept, trupul era în poziția șezut, ar fi nevoie de Salvare, s-a gândit domnul Profesor, dar până ajunge Salvarea aici, ăsta e terminat, să nu chemați Salvarea, a spus cu voce stinsă țăranul, de parcă ar fi știut la ce se gândește celălalt, fără Salvare, a mormăit, și domnul Profesor abia acum a descoperit că n-are niciun dinte în față, țăranul iar a cerut de băut, acum deja reușea să înghită apa și să-și deschidă un ochi, cu ăla s-a uitat la el, la cum stătea el acolo, în picioare sau în genunchi și nu știa ce să facă, să nu faceți nimic, a spus, adică, din cauza dinților lipsă, mai degrabă a măcăit țăranul, era de-a dreptul sinistru cum ghicea ce se petrece-n creierul lui, de parcă i-ar fi citit gândurile, bine, în regulă, nu chem Salvarea, nu fac nimic, dar spuneți-mi, dacă puteți, ce s-a întâmplat, la care țăranul, complet epuizat, doar a închis ochii, apoi i-a deschis din nou și a mai cerut puțină apă, după care abia inteligibil, bâlbâindu-se și articulând foarte-foarte greu cuvintele, s-a pus să-i povestească, iar în mintea domnului Profesor, încetul cu încetul, a început să prindă contur tabloul celor întâmplate, păntru că i-au zâs că poa'să aleagă, ori Csepelu-l fac bucăți, ori pră el și, se bâlbâi țăranul, m-or bătut rău di tăt, păntru că io v-am vândut ceva ce o fo' al lor, numa că iară-mi trăbuia ceva păntru Csepel, un acumulator îmi trăbuia și un disc dă ambreiaj și să-i schimb pistonu, cum, ce anume mi-ați vândut mie, l-a întrerupt stupefiat domnul Profesor, dar celălalt nu l-o fi auzit, pentru că numai atât a spus că asta de-acilea, asta nu îi colecțâie, el nici nu știe cine i-o fo' taica și aicea nime n-o colăcțâonat niciun fel dă arme pă vremea războiului, astea or fo' texte pe care le-or hotărât și păntru care l-or plătât, păntru că ăsta-i depozâtul lor dă arme, că așa o fo' învoiala, că tăt timpu tre să zâcă la crâșma dă pă Csókos sau în altă parte, peste tăt, păntru că pe el nu-l crede nime ce zâce, tocma d-aia erau în sâguranță, iar dacă cumva ar fi fost ca ăia s-o încurce, atunci numa el ar fi fo' luat la rost și băgat la pârnaie, dar numa păntru că le-o ascuns, care nu îi atâta de grav, și ăia or făgăduit c-or să aibă grijă de el, o să-i dea bani și beutură și tăt ce-i mai trăbă, iar până atuncea o să-i plătască în fiecare lună ce-o beut la crâșma dă pă Csókos și o să mai rămâie și păntru Csepelu lui, iar Csepelu ăsta, așa să-l ajute Ăl de Sus, păntru el…, asta

i-or promis și o vreme or și mers bine tăte, dar ieri noapte i-or spart ușa și or năvălit păste el, parc-or înnebunit de tăt, că cum de-o îndrăznit el să vândă ADM-65-u ăla, și or început să-i dea în cap, mai întâi cu cana de apă, apoi cu o scândură, Steluță ăla, că el o fo' ăl mai turbat, ăsta n-o putut și nici n-o vrut să oprască, i-or zâs c-or să-l omoare-n bătaie și poate că ei cred că l-or și omorât, păntru că după aia n-o mai știut de nimica, numa atâta știe că domnu de-aicea o vrut să-i toarne apă pe gât, na, așa cumva a fost, atât a reușit să scoată de la el, când l-a lăsat acolo, era în stare să se miște puțin și plângea și i-a spus printre lacrimi că acu o să fie bine, acu să se ducă, nu cumva să se-ntoarcă ăia și să-l găsască acilea, păntru că ăștia, a zis țăranul, nu sunt oameni, ci dihănii. Domnul Profesor a dat din cap, a ieșit, s-a dus direct la șură, l-a deschis pe Aladdin, a scos de-acolo prima armă care i-a căzut în mână, cu tot cu punga de muniții legată de ea, prima de deasupra grămezii și, fără măcar s-o ascundă pe sub palton, a plecat cu ea în mână, de i se bălăbănea cureaua la fiecare pas, și a părăsit în grabă ferma, îndreptându-se spre Crângul de Măceș.

Vrem s-o ajutăm pe domnișoara, i-au răspuns, când fata, aruncând o privire în spate, i-a întrebat și a doua oară ce vor de la ea, ei sunt aici ca toate să meargă cum trebuie sau, dacă domnișoara vrea să știe mai exact, pentru ca domnișoara să nu pățească nimic până ajunge la gară, dacă tot a ales să meargă pe jos în dimineața asta rece, n-o să fie niciun bai, le-a zis fata din vârful buzelor, ba o să fie, a venit replica din spatele ei, și au mers așa multă vreme, în tăcere, de-a lungul bulevardului Béke spre gară, fata n-avea încotro, trebuia să-i suporte pe acești însoțitori nedoriți, din când în când se uita neliniștită în jur, poate trece întâmplător vreun taxi liber, dar întâmplător n-a trecut, de data asta lucrurile n-au mers atât de ușor ca la sosire, erau niște indivizi vânjoși, îmbrăcați în piele neagră din cap până-n picioare, atât a putut să vadă când i-a zărit prima oară, erau vreo cinci-șase, adică un grup, și ea nu înțelegea ce-i cu ei și cine i-a trimis, i se părea că pe ăștia nu i-a trimis nimeni, ăștia au venit cu de la sine putere, ca în multe alte zone de provincie din țara asta pustiită, cunoștea bine genul, lumea îi numea, sau ei s-au autodenumit, Forțele Locale de Ordine, în haosul total, când nimic nu mai funcționa nici în capitală, nici în parlament, nici în justiție, nici în poliție, nici în administrație, nimic, niciunde în toată țara asta aflată în putrefacție, așa se face că a decis să se alăture grupării TFC, adică Trebuie Făcut Ceva, ba, mai mult, după o vreme toată lumea credea că ea însăși a înființat această grupare, atât de evident îi era rolul de lider încă din momentul aderării ei, și au început să colinde țara în lung și-n lat, au

și colindat-o cu curaj, așa că ea cunoștea foarte bine indivizii de genul ăsta și-i era scârbă de ei, nu frică, arunca remarca ori de câte ori venea vorba, și deodată privirea i-a devenit tăioasă ca o lamă, da, scârbă, asta simțea și acum, când ăștia îi gâfâiau în ceafă, nu știa ce vor de la ea, poate s-o caftească sau s-o violeze, n-ar fi fost fără precedent, pentru că în ultimul timp astfel de atacuri erau la ordinea zilei, în multe locuri nici nu se mai pedepseau, dacă se poate numi pedeapsă simplul fapt că începea cercetarea unora pe care toată lumea îi cunoștea bine, inclusiv poliția, na, așa mergeau lucrurile, tocmai de aceea credea că ea, spre deosebire de căcănarii ăia lași, cum îi numea pe cetățenii țării, ea măcar Face Ceva și nu stă să se uite cu mâinile-n sân la ce se întâmplă aici, și acum se gândea cum o să se apere în caz că va avea loc vreo atrocitate, dar n-a avut loc niciuna, de niciun fel, nu făceau decât s-o însoțească, poate pentru a se asigura că într-adevăr părăsește orașul, și spuneți-ne, dacă nu-i cu supărare, a început să vorbească unul din spate, în timp ce trupa tropăia pe urmele ei cu cizmele și bocancii lor butucănoși, spuneți-ne de ce ați venit aici, ce vreți, ea bineînțeles că nu le-a răspuns decât după câțiva pași, și ce vă pasă, ce treabă aveți dumneavoastră cu asta, păi, treabă propriu-zisă n-avem, adică avem, pentru că a face rău domnului Profesor nu e chiar indicat aici, așa să știi, drăguță, nu sunt drăguța dumitale, i-a șuierat fata printre dinți, continuând să meargă-n goană și gândindu-se în timp ce grăbea pasul că o, ohooo, păi, pe ăștia taică-miu mi i-a trimis pe cap, de-ar putrezi dracului odată, păi, ăsta-i un, ăsta chiar că-i un adevărat mafiot, hai, spuneți odată, că nu pierdeți nimic, nu spunem la nimeni, auzea în continuare din spate, și atunci s-a întors brusc și le-a trântit-o-n față, ca nu cumva s-o considere o lașă, tocmai pe ea, o să vă spun, vă spun că vreau să-i fac viața insuportabilă, o să-i fac insuportabil până și locul în care trăiește, să-i transmiteți asta, apoi a pufnit pe nas, continuându-și drumul, ceilalți în urma ei, și atunci a auzit cum unul îi zice celuilalt, tu pricepi, nu, a răspuns celălalt, eu nu pricep, nici ție nu ți-e clar, nici mie, discuții din astea a auzit, astfel că iar i s-a urcat sângele la cap și iar s-a întors și le-a zis să-i transmită mult respectatului lor comandant de căcat că ei îi e totuna dacă-l bagă la balamuc sau dacă putrezește la pârnaie, să-i spună să se pregătească, pentru că asta urmează, ori-ori, ori balamucul, în cămașă de forță, ori pârnaia, unde va putrezi pe un prici, să-i spună, o să-i spună?! — o să-i spunem, au dat din cap membrii escortei, iar în vocea lor părea că se distinge o undă de vinovăție, înseamnă că, s-a gândit fata, grăbind iar pasul, totuși nu le-a ordonat să mă bată, și a luat-o la fugă, și a alergat, iar când a ajuns la gară nici

măcar nu s-a oprit în fața ghișeului, la ce bun, poate nici n-o să fie controlor, în schimb era de-a dreptul bucuroasă, zărind o garnitură de tren pe șine, asta însemna că măcar o cursă va circula, căci un mers al trenurilor demult nu mai era în uz, înseamnă că urmează o așteptare de ore întregi, dar măcar există tren, și-a spus, iar vagoanele păreau să confirme asta, căci stăteau pe șine aproape goale, se uita de jos, de pe peron, întrebându-se în care să urce, când deodată, cu o zvâcnitură, vagoanele s-au pus încet în mișcare, atunci nu mai era timp de ezitare, trebuia să sară pe treapta celui mai apropiat vagon, a și reușit, a trântit ușa în urma ei apoi, după ce s-a prăbușit pe una din banchetele de un verde murdar și s-a uitat pe geam și a văzut că gașca aceea detestabilă a rămas acolo, pe peron, privind la trenul în mișcare, atunci pentru ea s-a încheiat totul, s-a terminat, singurul lucru pe care-l regreta era că, atunci când a sărit pe treapta vagonului, din buzunarul lateral al poșetei i-a căzut rujul, tocmai rujul, jos, printre șine, rujul de culoarea florilor de mac, îi părea foarte rău după el, era rujul ei preferat, da, foarte rău îi părea.

Nu iubea pe nimeni și nici pe el nu-l iubea nimeni și era foarte mulțumit de situația asta, cu respectul era altceva, ăla venea de la sine, din păcate, chiar din prostia omenească, față de care era neputincios, nu că i-ar fi păsat prea mult de ea, nu-i păsa, însă când se confrunta cu ea, atunci putea să sufere foarte mult din cauza ei, și de fapt asta a dus la prima decizie, căci nu considera decizie faptul că a terminat-o cu știința, cu activitatea științifică și cu munca de cercetare, toate astea erau urmarea firească a pierderii interesului pentru briofitele de care se ocupase toată viața și care i-au adus un renume mondial, căci a venit o zi în care s-a uitat pe fereastră și, pe partea opusă a străzii, a văzut inscripția Penny Market și coada lungă care șerpuia în fața intrării, înaintea deschiderii, în mod sigur pentru că în ziua aia erau mai ieftine ciorchinele de roșii sau Cola la jumate, a văzut și i-a trecut cheful de cercetarea științifică, gândindu-se brusc că tot ce știe el despre mușchi, el, singurul din lumea asta largă, este absolut inutil, de ce dracu se ocupă el de mușchi, și încă de o viață-ntreagă, și la urma urmei de ce dracu se ocupă el de orice, de ce să-i mai pese de faptul că, după cum declarase revista *Nature*, era unul dintre cei trei specialiști în domeniu, cei mai importanți din lume, mă cac pe ei, a concluzionat în stilul său libertin, caracteristic, mă cac, mă cac, a repetat furios, mă cac pe toate, niciodată, nici măcar n-o să mă mai uit la vreun mușchi, de ce aș face-o, de dragul lui *Nature* sau pentru ca în acest loc nenorocit, în cloaca asta de oraș, niște dobitoci aroganți fără creier să-și ridice pălăria în fața mea

sau pur și simplu numai de dragul mușchilor, dar pe mușchi nu-i interesează absolut deloc dacă eu îi studiez sau nu, ori ce știu sau ce cred despre ei, mușchii doar există și atât, la fel ca mine, și asta-i suficient, deci așa a început, dar asta încă n-a fost o decizie, doar a alunecat cumva în această stare, poate că dacă la Penny Market n-ar fi fost promoțiile alea la Cola de jumate și ciorchinele de roșii, toate s-ar fi întâmplat altfel, însă promoțiile au existat, iar el a văzut coada șerpuind în fața intrării de la Penny Market, de aceea viața lui nu putea să ia alt curs decât cel pe care-l luase, pentru că atunci când, într-o zi, și-a dat seama că n-o să-l ajute cu nimic dacă descarcă pe iPhone-ul său aplicația aia în care o voce de bărbat anunță periodic ora exactă *plângând*, și că s-a săturat de ordinea desăvârșită de la el din casă, ca într-un laborator de virusologie, că o lua razna dacă nu găsea ceva la locul său, că voia să fie mereu la curent cu orice, de aceea nu se ocupa numai de briofite, ci pur și simplu cu de toate, iPhone-ul său cu Twitter și Facebook și e-mail și, bineînțeles, LinkedIn stătea mereu la el în buzunar, până și la WC avea trei radiouri, în casă, trei televizoare, iar pe lângă publicațiile de specialitate, mai avea abonament la patru ziare din Ungaria, și s-a gândit că el pe toate astea le ascultă, le vede, le citește, adică trage cu urechea la toate știrile, la declarațiile unuia sau altuia, la unde au mai aruncat în aer un autobuz și unde au mai omorât în bătaie o mamă și unde a izbucnit o nouă epidemie și unde s-a mai deschis o expoziție a lui Gregor Schneider, și atunci, într-o zi, într-adevăr a sosit vremea primei decizii și a început să colinde prin toată casa și să stingă toate radiourile și televizoarele, le-a cărat în antreu, a aruncat peste ele toate ziarele și cărțile și scrisorile și celelalte, cu iPhone cu tot, apoi de pe telefonul fix încă în funcțiune a sunat-o pe menajera lui, explicându-i care-i situația, după care a aruncat și telefonul fix în vârful grămezii și a dat ordin să fie duse toate, na, și după ce fusese luată această primă decizie, deja știa că va urma și o a doua, și o a treia, și așa mai departe, pentru că era foarte greu să scapi dintr-odată de acel mediu și de acea vulnerabilitate dată de lipsa de apărare în fața tuturor acestor lucruri din cauza cărora, în mod neașteptat, începuse să sufere, deși ar fi vrut foarte mult să scape de ele dintr-un foc, cu un singur gest, îi plăcea să exprime verbal aceste gesturi, ei, asta nu, sau na, cu asta, basta, ca într-adevăr să se termine odată, numai că niciodată nu se termina de tot, întotdeauna mai rămâneau piedici, astfel a întrerupt relațiile cu întregul lui cerc de cunoscuți, ceea ce n-a mai mers atât de ușor ca aruncatul ziarelor și a radiourilor și a altor asemenea lucruri, pentru că pe acești cunoscuți degeaba îi dădea afară pe ușă, ei mereu reveneau, de parcă

n-ar fi auzit îndemnul să se care-n pizda mamii lor după cum — constatând foarte frecventa lor lipsă de înțelegere — se exprimase el în felul lui, iar ăștia nu erau decât cunoscuți, însă mai erau și necunoscuții, admiratorii, ridicătorii de pălării, felicitatorii de ziua lui și politicienii și reporterii și ziariștii de la televiziunile naționale și nenaționale și locale și mai mult decât locale și de la alte redacții ordinare, de toți ăștia trebuia de asemenea să scape, ceea ce a mers încet și chinuitor, iar asta-l făcea tot mai nerăbdător, devenise tot mai agresiv și tot mai brutal, ca mai apoi acest individ brutal să-și lichideze contul, convertindu-și toată averea în bani lichizi — doar o mică parte în forinți — și anume în euro, și nu era numai agresiv și brutal, ci de-a dreptul sălbăticit când a renunțat la toate legăturile sale contractuale, exceptând apa și gazul și încălzirea care au căzut în sarcina menajerei, ea le plătea, dar strict ocazional, adică lunar, și strict cu banii jos, a reușit deci să ajungă în punctul în care, cât era ziua de lungă, doar stătea în locuința-i goală, nefăcând nimic, și nimeni nu mai îndrăznea să vină la el în vizită, nimeni nu mai îndrăznea să-i bată la ușă, oamenii îndrăzneau, dacă îndrăzneau, să-și ridice pălăriile de la distanțe tot mai mari, stătea deci fără obiecte, știri, informații, obligații personale sau oficiale — aproape deloc — adăuga nervos, când uneori făcea bilanțul situației, iar atunci întotdeauna îi venea în minte imaginea lui Ibolyka neni, menajera, pe care încerca s-o alunge imediat, numai că Ibolyka neni cea în carne și oase nu putea fi alungată, pentru că de ea, de această persoană corpolentă, robustă, lată-n șolduri, jovială, cu pas încet și suflet simplu, avea nevoie, nu putea să nege, el și Ibolyka neni, la asta s-a redus lumea după câteva luni sau, ca să fie mai exact, poate câțiva ani, numai că într-o bună zi, nu se știe cum — în mod sigur Ibolyka neni a avut rolul ei aici, degeaba a negat asta mai târziu, timp de luni de zile — în casa lui s-au strecurat trei oameni, tocmai își terminase exercițiile de golire de gânduri a creierului, când s-a pomenit față-n față cu ei, stăteau în ușa camerei mari și o vreme n-au îndrăznit să zică nici pâs, se legănau de pe un picior pe altul, frământându-și pălăriile în mâini, iar el a rămas mut de surpriză și până să se dezmeticească și să se răstească la ei și să-i dea afară, cei trei au și început, exprimându-și profunda părere de rău că au năvălit astfel peste el, fapt pentru care își asumă întreaga răspundere, însă fiind vorba de o cauză de o asemenea importanță, încât niciun sacrificiu n-ar fi fost prea mare, trebuie să stăm de vorbă, au spus, gata-gata să izbucnească în plâns, domnule Profesor, pur și simplu trebuie, pentru că satul nostru, locul în care v-ați născut Dumneavoastră, anul acesta sărbătorește 200 de ani de existență și cu ocazia

acestei nespus de mari sărbători, satul i-a însărcinat pe ei ca prin orice mijloace să-i transmită domnului Profesor un mesaj, mesajul prin care vor să-i acorde distincția de cetățean de onoare al satului, cetățean de onoare?!, a întrebat uimit, abia găsindu-și cuvintele amfitrionul stupefiat, era atât de enervat, încât n-a putut spune mai mult, iar cei trei din ușă au știut să profite de asta, continuându-și discursul, cum că festivitatea, având în vedere succesele înregistrate de ansamblul folcloric local, se va deschide cu satantangoul de faimă, s-ar putea spune, mondială, apoi ar urma discursul primarului, de întâmpinare a dumneavoastră în primul rând, adică, s-a răstit abia acum domnul Profesor, deoarece cam atât a durat până să-și adune suficient aer în plămâni pentru a-și manifesta indignarea primară, cu satantango se deschide, cu satantango, a urlat, la care cei trei delegați au făcut încet un pas în spate, ca în caz de nevoie s-o poată șterge cât mai repede, ia mai spuneți o dată satantango, a urlat cu voce fioroasă și răgușită domnul Profesor, la care ei n-au mai îndrăznit să deschidă gura, considerând că a sosit timpul să-și ia picioarele la spinare, iar el îi auzea cum tropăie pe scări în jos, cum deschid poarta și cum o iau la fugă pe stradă, temându-se de impactul vreunui obiect voluminos, azvârlit în urma lor pe fereastră, după care s-a prăbușit de-a dreptul în scaunul lui, deoarece a înțeles că acolo niciodată nu va avea un refugiu sigur, căci oricând, oricine ar putea năvăli peste el, torturându-l cu satantango, păi, nu, și-a scuturat din nou capul, aici n-o să mai fie niciun satantango, așa ceva nu se poate, s-a îmbrăcat în grabă, și-a pus paltonul și s-a dus s-o caute pe Ibolyka neni, apoi a stat în bucătăria lui Ibolyka neni și, în timp ce continua să tot refuze prăjiturile din farfuria împinsă de repetate ori spre el, i-a spus o dată, apoi i-a mai spus încă o dată și tocmai se pregătea să-i explice și a treia oară lui Ibolyka neni, care stătea la celălalt capăt al mesei de bucătărie, holbându-se nedumerită la el, ce are de făcut, când ea a început să vorbească neașteptat de lucid, lăsați, domnule Profesor, că am priceput, dumneavoastră vreți să vindeți casa și să plecați de aici și toate astea să le rezolv eu, asta vreți, nu-i așa, da, exact, a dat el din cap, iar Ibolyka neni — trebuie să recunoaștem, a recunoscut domnul Profesor — s-a descurcat de minune, casa a vândut-o chiar în ziua în care a dat anunțul, pe deasupra în euro, plus un milion și jumătate de forinți, după dorința lui, având în vedere planurile sale de viitor relativ vagi, și nici nu era de mirare, căci norocosul cumpărător s-a ales pe loc, la un preț foarte avantajos, cu o clădire ultracentrală, bine întreținută, cu două etaje și balcon, iar el, în dimineața zilei de 22 martie, în sfârșit a putut să plece doar cu

paltonul pe el și fără niciun bagaj, punând-o pe Ibolyka neni să jure că n-o să dezvăluie nimănui nici măcar direcția în care a plecat, într-un cuvânt, a pornit la drum, începând marea împământenire acolo, pe pământul nimănui, în mijlocul renumitului Crâng de Măceș, pe care-l descoperise în peregrinările sale din lunile anterioare, considerând că e ascunzătoarea ideală pentru el, după ce prima lui opțiune, uriașul Turn de apă din beton, de la marginea orașului, pe calea Dobozi, din varii motive, dar în primul rând din cauza nenumăratelor trepte de urcat până-n vârf, unde înainte funcționase observatorul astronomic, s-a dovedit a fi nesatisfăcătoare. Ei, aici, s-a gândit domnul Profesor, ajungând în Crângul de Măceș, aici n-o să mai am probleme, aici n-o să mai prezint interes pentru nimeni.

Prăjitura linzer cu grilaj, răspundea întrebată fiind, și era des întrebată de care dintre prăjiturile ei e cea mai mândră, păi, fără îndoială, de linzerul cu grilaj, nu numai în casă era cunoscută de toată lumea, ci, fără exagerare, exagera Ibolyka neni, și pe toată strada, ba chiar în tot orașul, se știa că, da, linzerul cu grilaj făcut de Ibolyka neni, iar întrebată fiind, și era des întrebată, care-i secretul ei, Ibolyka neni doar zâmbea, îți spun eu imediat, fată dragă, secretul e că nu-i niciun secret, nu există prăjitură mai simplă decât asta și crede-mă că știu destule rețete simple de prăjituri, uite, explica, gesticulând pentru a arăta la ce trebuie să fie atenți, iei atâta și atâta făină, o frămânți cu atâta și atâta unt, numai că, fată dragă, să nu mă întrebi de cantități și decagrame, pentru că la mine merge după ochi, deci frămânți făina cu untul, adaugi niște nucă măcinată, pot fi și migdale dacă ai și, bineînțeles, ouă, praf de copt și zahăr pudră, na, și după aia frămânți frumușel aluatul așa cum se cuvine, dar cu mâna, fata mea, căci numai cu mâna se poate frământa cum trebuie un aluat, apoi îl împarți în proporție de două treimi/o treime, douătreimea o pui pe un blat de lemn, după care iei un făcăleț ca lumea, nu o porcărie de-aia chinezească, ca lumea deci, se găsesc la târgurile mari, chiar și la cele săptămânale, deci întinzi bine aluatul pe blatul de lemn, ai grijă, să fie frumos, galben, asta se simte, îți dai seama care-i galbenul ăla care e destul de bun și care-i ăla care încă nu-i destul de bun, trebuie să simți, comoara mea, na, esențialul e ca aluatul să fie de un galben frumos, și după aia iei aluatul și-l pui frumușel pe fundul unei tăvi și îl lași să se odihnească vreo juma' de oră, na, și atunci îl împarți cum ți-am spus, două treimi/o treime, iei douătreimea și o pui în tavă, iar treimea rămasă o mai frămânți puțin și faci din ea niște cocoloașe, tot cu mâna, fată scumpă, cu mâna le întinzi și le rulezi până obții

niște fâșii ca niște batoane, fix de lungimea care trebuie, ioi, Doamne, am uitat să-ți spun că după ce trece jumătatea aia de oră, ungi douătreimea cu un gem de care vrei tu, dar nu prea dulce, poate fi de zmeură sau de coacăze sau de prune sau ceva de genul ăsta, totuna, numai să nu fie prea dulce, că nu-mi place, atunci iese bine dacă gemul e puțin acrișor, na, apoi peste ea așezi batoanele alea de aluat, pe care le-ai rulat din cocoloașe, astfel încât să formeze un grilaj și bagi la cuptor și atât, vezi ce simplu e, ți-am spus, dar nimeni nu mă crede, chiar acum fac iarăși o porție, îi explica vecinei Ibolyka neni, dar pentru cine fac, asta nu pot să-ți spun, a spus, pentru că nu pentru ea, ci… pentru cineva, dar despre asta n-are voie să scoată, i-a șoptit vecinei la ureche, nici măcar un cuvințel, cât despre nenorocitul ăla, nu mă interesează, dar n-o să-l las să moară acolo de foame, fără o bucată de prăjitură, că tocmai linzerul cu grilaj a fost preferatul lui, de aia îi fac, o să iasă vreo trei tăvi, dar despre asta n-am voie să vorbesc, s-a uitat șugubăț la vecină, apoi a șezut jumătate de oră, păzind cuptorul, după care a scos tăvile, le-a lăsat să se răcească un pic, apoi le-a tăiat frumușel felii, cum se cuvine, le-a pus într-un coș, le-a acoperit cu un șervet în carouri și a pornit la drum, deși afară bătea un vânt rece, însă nu putea să lase ca domnul să nu afle vestea cea mare și, în afară de asta, de vreo săptămână nu-i mai dusese nimic, așa că acum ar fi cazul, doar n-o s-o alunge din nou ca data trecută, pentru că-i tare imprevizibil, dar ce să facă, nu poate să-l lase așa, a ajuns deja pe strada Csókos, a cotit-o spre Crângul de Măceș, constatând cu surprindere că aici trebuie să fi fost mare agitație, peste tot urme de roți, adânci, încrucișate alandala, imediat a găsit o cărare ce data trecută încă nu fusese, ceea ce a bucurat-o pe Ibolyka neni, pentru că nu-i normal să fii sfâșiat și zgâriat dacă vrei să ajungi la el, na, uite ce ușor e așa, pe o cărare bătătorită, a mers, a tot mers, cu coșul în mână, iar în coș cu linzerul cu grilaj acoperit cu un șervet în carouri, a ajuns deja în mijlocul desișului când, ce-i văd ochii, tocmai pe domnul Profesor, chiar pe el, venind spre ea, ce venind, gonind ca vijelia, cum făcea când era enervat la culme, pentru că avea o fire nervoasă, un soi mai sensibil, dar ce să-i faci, asta e, bună ziua, domnule Profesor, i-a spus, tocmai la dumneavoastră veneam, m-am gândit să vă aduc puțin linzer cu grilaj, doar n-o să vă las să, și pe lângă asta, mai am și o veste mare, tare m-am grăbit ca să afle și domnul Profesor, am auzit ce s-a întâmplat aici, dar eu nu cred ce se zice, cum că dumneavoastră cică ați tras cu pușca pe-aici, în fata dumneavoastră și în ăia de la televiziuni, dar mie degeaba mi se spun chestii din astea, nu le iau în seamă, că lumea vorbește aiurea, tocmai

domnul Profesor să facă așa ceva, încă e caldă, și-a ridicat coșul, dând la o parte șervetul și arătând prăjitura aburindă fostului ei stăpân, pe care încă îl considera stăpân, i-a și spus-o, că ea n-o să-l părăsească niciodată, pentru că la ei în familie așa e, pe viață, dacă cineva slujește pe careva, dar nu contează, acum nu de aia a venit, ci ca să-i spună domnului Profesor să termine cu împușcăturile și cu felul ăsta de viață pentru că, după cum se vorbește, lucruri mari se pun la cale, se zice că domnul baron, știți, baronul ăla, cică se întoarce acasă, imaginați-vă, domnul baron din America, eu l-am cunoscut pe bătrânul baron și întreaga familie Wenckheim am cunoscut-o, pe vremuri aproape toți din familia noastră au slujit la ei, în vremurile alea, desigur, și ce vremuri bune erau, când bătrânul baron Wenckheim, dar acum să lăsăm asta, domnule Profesor, ideea e să veniți acasă, lăsați traiul ăsta de-aici, din Mărăciniș, și veniți, actele de casă încă n-au fost semnate, pentru că toată lumea vorbește că de-acum înainte o să se schimbe viața pe la noi, pentru că domnul baron se întoarce acasă, și toată lumea zice că toate vor fi altfel dacă domnul baron o să fie din nou aici, cică e deja în tren, se zice că l-au văzut la Budapesta sau pe-acolo, și că sigur e în tren, el, domnul baron în persoană, domnule Profesor, sunteți atent?!, baronul se întoarce acasă, se întoarce și preia din nou castelul și moșia și toate, domnule Profesor, înțelegeți ce spun, stați, unde fugiți, a strigat după el, căci domnul Profesor i-a întors brusc spatele și a pornit-o spre coșmelia lui, a povestit toată seara vecinilor Ibolyka neni, s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în maghernița aia nenorocită a lui, tocmai el, care mă făcea cu ou și cu oțet dacă nu-i ștergeam bine întrerupătoarele, deși eu i-am spus, i-am tot spus, în timp ce se-ndepărta, ca măcar coșul să-l ia, și să lase astea, să lase toate astea, chiar că sunteți ca un copil răzgâiat, păi, nu înțelegeți că domnul baron e în drum spre casă?

N-a observat că se apropie cineva, deși numai evenimentele ultimelor zile ar fi fost o explicație suficientă că de ce, dar nu despre asta era vorba, ci despre șocul sub efectul căruia încă se afla, șocul că la fermă s-a putut întâmpla ceea ce se întâmplase, așa că ar fi avut nevoie de timp, de timp și încă puțin timp ca într-o anumită măsură, măcar într-o anumită măsură, să se liniștească și să fie în stare să se concentreze și să evalueze situația, să decidă ce are de făcut, dar pur și simplu nu era în stare să-și limpezească gândurile, stătea prăbușit în scaunul lui de bucătărie și era atât de obosit, încât până și ușa o pusese la loc foarte neglijent, așa că atunci când, în urma unei lovituri brutale cu picioru-n ea, ușa asta s-a dărâmat, asta s-a datorat în parte lui și în parte loviturii atât de

puternice, încât oricât de bine montată ar fi fost ușa, tot ar fi cedat, în cazul cel mai bun, ar fi atenuat numai, într-o oarecare măsură, lovitura, n-are importanță, pentru că după aia ar fi urmat a doua lovitură, ăstuia îi era totuna ce are înaintea lui, dacă voia să intre undeva, atunci intra, asta se vedea după cum a tropăit peste moloz și după cum și-a strecurat trupul mare și gras prin deschizătură, apărând brusc înaintea lui, în coșmelie, el n-a avut timp nici măcar să sară în picioare, din starea aia în care se afla nu se putea ridica și acționa cu una-cu două, însă și-a dat seama pe loc că aici nu-i timp de gândire, aici trebuie acționat repede, numai că trupul nu-l asculta, parc-ar fi fost lipit de scaun, iar ăla se postase falnic înaintea lui, fără să scoată o vorbă, și se uita la el, mai precis se uita la el în jos, dar ochii lui cumva nu focalizau, mai precis nu focalizau deloc, și nu numai că erau tulburi, ci globii lui oculari păreau dislocați, căutând să revină la locul lor, dar fără să reușească, rămânând agățați aiurea în orbite, așa se uita la el, de sus în jos, era îmbrăcat în echipamentul său obișnuit de piele, încălțat cu aceleași cizme militărești, cu talpă groasă, ca data trecută, numai că acum nu dădea cu piciorul în nimic, doar stătea acolo, în picioare, pe moment nemișcat, respirând cu greu, brațul drept îi tremura, în mâna-i înmănușată n-avea nimic, în schimb avea pumnii strânși și îi tremura tot brațul, ba chiar și tot trupul îi vibra, de parcă niște forțe îngrozitoare s-ar fi luptat în interiorul său, și abia atunci a observat că mănușile-i erau pătate de sânge, deci sângele e încă acolo, s-a gândit, spunându-i repede că are el ceva să-i arate, ceva care o să-l intereseze, la care mormanul ăla de carne a părut ușor dezechilibrat, căci altceva avea de gând să facă, iar aceste cuvinte l-au derutat, s-a clătinat pe picioare, și-a dat capul pe spate, s-a întors spre el, în timp ce globii lui oculari se chinuiau să focalizeze, fără a reuși nici acum, se mișcau dintr-o parte într-alta, încremenind într-un târziu în colțul din dreapta sus al orbitelor, după părerea mea, a spus pe un ton calm domnul Profesor, pe dumneata o să te intereseze, l-am găsit la ferma țăranului, a mai adăugat, dar ăsta nu-i ăla pe care-l cumpărasem de la el, ăsta-i altul, eu nu mă pricep, dumneata te pricepi mai bine, îl vrei?, s-a uitat la el, în sus, domnul Profesor, ceea ce l-a descumpănit vizibil pe bandit, pentru că părea destul de evident că, atunci când a apărut acolo, el n-avea nimic de spus, nu era vremea vorbelor, el voia să facă, iar acum fusese deturnat de la acest scop, așa că buzele au început să i se miște încet, articula cu greu cuvintele, eu sunt Steluță, a spus, dar de data asta n-o să vă luminez calea, căci pentru dumneata acum se dă stingerea, asta trebuie să fi fost vreo veche poantă cu care cândva, când a lansat-o prima dată,

avusese probabil un oarecare succes printre ai lui, iar de atunci precis a mai plasat-o de câteva ori, acum însă nu era decât o propoziție stereotipă care i-a ieșit pe gură ca o bilă sau o Cola dintr-un automat, în plus părea că nici nu-i conștient de ceea ce spune, e complet dus cu pluta, i-a trecut prin cap domnului Profesor, ba, nu, e beat mort, și-a dat seama după răsuflarea puturoasă și respingătoare a celuilalt, deci dacă vreți vă arăt și poate că ar fi bine să-l și luați, eu n-am ce face cu el, în regulă?, mă ridic și vi-l dau, e acolo, a arătat domnul Profesor spre colțul opus al coșmeliei unde n-ajungea lumina lanternei și, fără a aștepta aprobare, s-a ridicat de-ndată și a trecut pe lângă behemotul tot mai derutat, creierul lui funcționa mult prea încet pentru a pricepe ce se-ntâmplă, el venise aici, în mod destul de evident, ca să lovească, nu ca să stea de vorbă, de altfel nici nu prea părea în stare de așa ceva, iar acum individul ăsta, cu păturile lui, vrea să-i dea ceva, și în timp ce toate astea i se derulau cu încetinitorul în minte, domnul Profesor era deja în colțul întunecos al coșmeliei, iar celălalt degeaba auzise un declic și degeaba sunetul acela îi declanșase, pe moment, o imagine clară a ceea ce se-ntâmplă, n-a fost suficient de rapid, n-a fost, pentru că n-a putut să-l împiedice pe individ să se întoarcă spre el și să facă un pas înainte, n-a mai văzut decât flama și fumul, și atunci nu mai era nimic de făcut, picioarele nu l-au mai ascultat, a vrut să facă un pas lateral, dar mușchii nu-i mai funcționau, stătea încremenit, holbându-se la individ, și atunci, în ultimele clipe, globii ăia oculari și-au găsit cumva locul și a mai văzut alte flame urmate de fum, și a mai auzit cum individul, nedezlipindu-și degetele de pe trăgaci, a urlat furios la el, na, vezi, ăsta-i un PPD-40, animalule.

Făcuse zob peretele, pentru că mult timp n-a îndrăznit să-și ia degetele de pe trăgaci, într-atât de nesigur era că și prin această grămadă de osânză gloanțele trec la fel ca prin orice alt trup normal, iar când a lăsat arma jos și a aruncat-o, sau mai bine zis a scăpat-o din mână, un minut n-a îndrăznit să se miște, simțind că îl așteaptă ceva groaznic, deși lucrul acela groaznic fusese depășit deja, el îl provocase, iar victima zăcea pe jos, la picioarele sale, era neverosimil, dar nu era timp, iarăși nu, de gândire, sau măcar pentru a realiza ceea ce făcuse, cu mâinile depărtate de corp a ieșit din coșmelie, clătinându-se, abia mai târziu s-a gândit la cât de imprudent fusese, dar în acel moment nu putea să se concentreze, rătăcise în dreapta și-n stânga, neștiind încotro s-o apuce, în fond nu putea să se ducă nicăieri, i-a șoptit instinctul în timp ce rătăcea în jurul luminișului, până la urmă a pornit-o, la început încet, într-o direcție oarecare,

n-avea importanță care, important era să nu fie în direcția orașului și nici a fermei, nu că ar fi sperat că există o direcție corectă, dar în niciun caz spre oraș și în niciun caz spre fermă, asta-i șoptea o voce interioară, oriunde, numai acolo sau dincolo nu, și mergea, tot mai îngrozit, între timp a început ploaia, era mai degrabă lapoviță, nici vântul nu se potolise, mai cumplit nici că se putea, și a mers contra vântului înghețat și umed, nu putea să gândească, nu putea decât să meargă, numai o singură frază a început să-i prindă contur în minte, una singură, tulburătoare și de neînfrânat, naziști împuțiți, n-o să puneți mâna pe mine, niciodată n-o să puneți mâna pe mine.

Să rezolvăm până sosește trenul, să încheiem treaba, a spus, apoi să stăm ca niște file albe în fața domnului baron, nu putem lăsa nimic neterminat, nu putem lăsa ditamai mormanul de bălegar, aici trebuie să fie ordine, asta-i datoria noastră, să menținem ordinea, așa că, fraților, și-a ridicat șeful halba de bere la Biker, trebuie să eliminăm mizeria, pentru că în orașul ăsta, orașul nostru, nu trebuie să fie gunoaie, însă în momentul de față el e un morman de gunoaie, nu numai că ne-a dezamăgit foarte mult cineva în care am crezut, ci e ca și cum ai mătura toate străzile, lăsând în fața unei singure uși gunoiul, așa ceva nu există, a ridicat tonul șeful, deci curățenie generală, după vechea metodă, ne împărțim în trei echipe, Copiluljoe, Dji-Ti, Totó, voi mergeți în față, da, exact la fel ca până acum, aici nu-i loc de sentimentalisme, încă nu, am spus, acum disciplinați și gata de orice trebuie să înlăturăm acest gunoi și pe autorul lui, să-l strivim, să-l facem una cu pământul ca pe o gânganie, ca apoi să se prefacă-n fum, asemeni unui gând, înțelegeți, nu-i așa, și sper că toată lumea e de acord cu asta, apoi va sosi trenul și, când domnul baron va coborî, noi vom fi acolo, căci dacă cineva trebuie să fie acolo, cu siguranță că noi suntem aceia, și abia după aia, pricepeți, numai după aia, după ce ne-am terminat treaba la gară, adică atunci când e timpul, adică atunci când zic eu, abia atunci ne vom deschide inima și vom da frâu liber emoțiilor, căci o să-l plângem, n-aveți frică, o să ne luăm rămas-bun cum se cuvine, pentru că nu numai fratele meu mai mic a fost, ci v-a fost frate și vouă, de aceea noi toți, ca o adevărată familie, o să ne luăm rămas bun de la el cum se cuvine, n-aveți frică, așa o să fie, pentru că dacă cineva merită, atunci el e acela, căci a făcut totul, și-a dat viața ca noi să găsim calea cea dreaptă, el e eroul nostru, martirul nostru, iar pe eroi și pe martiri noi nu-i uităm nicicând, a fost fratele nostru, o să ne luăm rămas bun de la el, numai să așteptați până vă spun eu, și o să ne luăm. Dar înainte de asta, vom rezolva ce e de rezolvat.

1. Traducere de Șerban Foarță

RAM

Palid, mult prea palid

Și cum stătea el așa, lângă trepte, a venit un domn deosebit de elegant, era atât de elegant acest domn, cum nu mai văzuse în viața lui, mai ales aici, la Westbahnhof, nu se aștepta ca o asemenea apariție să aibă vreo legătură cu expresul internațional ET 463 supranumit „Huszka Jenő“, în direcția Est, de treizeci și unu de ani lucrează la căile ferate, și deodată, după treizeci și unu de ani, vine la el un domn atât de, păi, dacă azi dimineață cineva i-ar fi spus asta, nu l-ar fi crezut, cum ar fi putut să creadă că pe expresul internațional de dimineață va avea un astfel de călător al cărui valet este atât, dar atât de elegant, de exemplu el n-ar putea să spună din ce fel de material era confecționat pardesiul ăla, părea în același timp mătase și, să zicem, a zis, stofă din lână de merinos, în fond nu contează din ce, pentru că nu numai materialul era deosebit de elegant, ci și croiala, ajungea până-n pământ, serios, a arătat cu mâna acolo, în camera de serviciu, paltonul ăla, ce palton, pardesiu, până-n pământ ajungea, serios vă spun, a spus serios, că atingea pământul, el nu se joacă cu vorbele, nici nu exagerează, chiar mătura pământul, și asta tocmai la Westbahnhof, ca să nu mai vorbim de pantofi, că la fel de exclusivi îi erau și pantofii, nu numai că nu mai văzuse, dar nici măcar nu și-ar fi putut imagina o pereche de pantofi din asemenea piele și cu asemenea cusături și de o asemenea formă și cu asemenea toc, se iveau doar din când în când de sub pardesiu, când unul, când celălalt, na, și șvungul ăla, a clătinat din cap încântat acolo, în camera de serviciu, unde aștepta să se întoarcă trenul de dincolo graniță, foarte sincer o spune, că partea de jos a pardesiului unduia încet, când domnișorul ăla a venit, adică s-a oprit lângă el, și partea aia de jos a pardesiului a mai pierdut din șvung, coborând lin peste pantofii ăia extraordinar de rafinați, să-mi pierd mințile, nu alta, a spus, când m-am uitat la grafic și am văzut că în data de cutare și cutare sunt din nou de serviciu pe 463 „Huszka Jenő“, el nu știe ce cred alții despre asta, dar n-are cuvinte pentru a descrie cât de mult nu poate să sufere cursa aia, în treizeci și unu de ani, s-a uitat la cei patru inși din încăpere care, deși doar cu o ureche, totuși erau cât de cât atenți la el, treizeci și unu de ani sunt… treizeci și unu de ani, roagă să se ia în considerare, dar el nici în atâția ani nu s-a putut obișnui, pentru că nu se poate, e mereu plin cu esticii ăia rufoși, așa e cursa aia „Huszka Jenő“ de Est, acolo nu te poți aștepta la surprize, sigur, tot timpul apare câte ceva, pentru că treizeci și unu de ani sunt

totuși, na, dar la așa ceva nu putea să se aștepte, și nici nu se aștepta, după ce s-a făcut schimbul și a intrat în tură, ocupându-și locul lângă treapta vagonului 9, chiar dacă-i conductor și are treizeci și unu de ani în spate, n-avea cum să fie pregătit pentru una ca asta, ca din mulțime, în mână cu un cufăr mare de piele, să răsară pe neașteptate o asemenea apariție, un, un, un, nu știe cum să-i spună altfel, eleganța *însăși*, na, dar vorba lungă sărăcia omului, să trecem la esențial, că ar dori să-i atragă atenția asupra rudei sale, și o spune serios, a spus serios, fix așa, că „ar dori să-i atragă atenția", și ar mai adăuga, a adăugat, că deși în mod evident era străin, el își dă seama de asta, vorbea o germană perfectă, na, în cazuri din astea se spune că era să-mi pice proteza din gură, pentru că pe moment n-am putut nici să înghit, nici să scuip, am crezut că n-aud bine, plus că și pardesiul ăla, și pantofii ăia mi-au cam distras atenția, de aceea l-am și întrebat: cum adică, la care domnul n-a repetat mai tare, ca la surzi, ci, aplecându-se mai aproape de mine, a repetat mai în șoaptă, cu un ton mai jos adică, până și asta, cu un ton mai jos!, că ar dori să-mi atragă atenția asupra rudei sale, a se înțelege că ar trebui să aibă grijă de el, pentru că rareori călătorește singur, mai precis încă nu călătorise niciodată singur, la care el în mod automat s-a gândit, a spus conductorul, că o fi vorba de vreun copil, a și întrebat politicos câți ani ar avea micuțul pasager, la care valetul, pentru că în mod sigur asta era, și nu rudă, felul în care individul ăsta și-a ajutat „ruda" să urce în tren, cum l-a ferit să nu se lovească de ceva pe culoar, cum l-a așezat în compartiment și i-a luat cufărul și l-a pus sus, în plasă, și cum a încercat să-l instaleze cât mai comod pe boier, căci se vedea pe el că-i boier, na, după toate astea lui îi era foarte clar că nu-i vorba despre o rudă, ci despre stăpânul lui, deci a zâmbit și i-a spus, păi, are deja o vârstă, na, m-am gândit, atunci o fi vorba despre vreun babalâc între nouăzeci de ani și moarte, care mai apucă odată să fie urcat în tren, dar în timp ce toate astea îmi treceau prin cap, mi-a și pierit cheful, adică să gândesc așa despre el, e greu de explicat, știți, valetul ăsta producea un anume efect, avea o atitudine și, dacă n-o să râdă colegii de mine, aș spune, a spus, că avea o anumită aură care lui i-a sugerat că aici e vorba de un caz special, ei, gata cu lăbăreala asta, cât ți-a dat, l-a întrerupt unul din colegi, rânjind semnificativ către ceilalți, dar conductorul a făcut o grimasă, semnalizând că acum nu-l interesează latura practică, nu despre asta era vorba, tocmai de aceea s-a apucat să le povestească, nu conta cât, după cum ar vrea să creadă ceilalți de-aici, s-a uitat în jur, să reducă întâmplarea la asta, ci era vorba de ceva mult mai sublim, o spune așa, chiar dacă iarăși vor râde de el, dar ăsta-i

cuvântul potrivit, deci stătea acolo ușor emoționat de apariția valetului în mulțime, stătea lângă treptele vagonului 9, întrebându-l dacă are bilet pentru vagonul 9, la care valetul a dat din cap, i-a întins biletul și cufărul, apoi s-a așezat de cealaltă parte a treptelor vagonului, astfel încât cel care urma să sosească să poată urca în vagon încadrat de ei doi, stătea acolo, scrutând mulțimea, timp în care el și-a dat seama deja care e cel pe care-l așteptau.

De aici va trebui să călătoriți singur, domnule, s-a înclinat ușor în fața lui ruda cea tânără, după ce a aranjat totul prin compartiment, nu trebuie să vă faceți griji, am vorbit cu conductorul care vă stă la dispoziție până la capăt, mai precis, s-a corectat, comutând de la spaniola lui ușor stângace la germană, numai până la Strass-Sommerein, adică Hegyeshalom, acolo conductorii austrieci se schimbă cu cei maghiari, austriecii coboară, întorcându-se la Viena cu un alt tren, iar ungurii urcă, preiau trenul și vă însoțesc până în capitală, adică unul dintre ei, acela care va fi instruit de colegul lui austriac cu care am rezolvat eu, domnule, o să vă ajute și când va trebui să schimbați trenul, fiți liniștit, o să fie bine, a mai zăbovit în ușa compartimentului, uitându-se puțin îngrijorat la ruda lui îndepărtată, care-l privea atât de speriată, încât n-a îndrăznit să plece încă, n-o să aveți nicio problemă, domnule, vă rog să mă credeți, a repetat, inspirând adânc și pregătindu-se să-i explice încă o dată de ce nu-l poate însoți, fiind înmormântarea ultimului membru al familiei dinspre ramura algeriană, trebuie neapărat să-l reprezinte tocmai pe el, ruda cea îndepărtată, adică ramura baronială, și chiar domnul l-a rugat și a insistat să facă asta, însă, ar fi vrut să-i explice, nu-i poate îndeplini dorințele, de altfel justificate, pentru că nu poate fi în același timp în două locuri diferite, adică nu poate să-l însoțească în țara lui natală și, în același timp, să participe la funeralii, iar la festivitatea de după, în numele lui să, n-a mai apucat să-i explice, pentru că pe fața pasagerului astfel încurajat se putea citi o mare nehotărâre, prin această mare nehotărâre încercând să-i dea de înțeles însoțitorului tânăr felul în care se simte și totodată că e timpul ca acesta să plece, să coboare din tren, vă rog să vă grăbiți, i-a spus, trebuie să coborâți, acuși pornim, contrar obiceiului, a pronunțat deosebit de tăios acest „acuși pornim“, ca unul resemnat cu soarta lui, dar și înfiorat din cauza acestui plural, s-a și înfiorat în mod real, din pricina acestei înfiorări atenția diminuându-i-se tot mai mult, un singur lucru îl interesa acum, eventualitatea că trenul va porni, de aceea a repetat că poate să-l lase singur fără grijă, pentru a evita o problemă și mai mare, adică situația în care celălalt n-ar mai putea coborî și ar

rămâne în tren, ce-ar fi?, totodată nu și-a putut ascunde neliniștea care l-a cuprins doar la simplul gând că s-ar putea întâmpla asta, așa că a continuat să se uite la el cu ochi tulburi, iar acei ochi îl rugau pe însoțitorul lui să plece și în același timp să nu plece, atunci însoțitorul, sătul de toată tergiversarea asta, s-a înclinat, a ieșit din compartiment, a închis ușa, și-a fluturat mâna drept rămas-bun și, cu pași repezi, ca nu cumva celălalt să mai aibă ocazia de a schimba mersul lucrurilor, a străbătut culoarul și a coborât din tren, iar el a rămas acolo, singur, stând nemișcat pe banchetă, cu paltonul șifonat sub șezut, nu l-a mai aranjat, nici pălăria nu și-a scos-o, nici nasturii nu și i-a descheiat, nici fularul nu și l-a scos, doar stătea, uitându-se prin geamul nu prea curat la oamenii de pe peron, toate chipurile acelea îi păreau cu desăvârșire străine, niciun chip nu-i inspira încredere, pe aceste fețe nu vedea decât fie tensiune interioară, fie o oarecare determinare mohorâtă, ceva de genul: să plece cine trebuie să plece cu acest tren, ei, slavă Domnului, rămân, de parcă trenul ăsta ar fi pornit spre un loc întunecat și de rău augur, nu erau prea mulți, ba, exceptându-i pe unii care zăceau pe lângă un zid, părând un fel de boschetari, femei, copii, tineri, i se părea că sunt surprinzător de puțini, și mai neplăcut a fost când deodată peronul s-a pus în mișcare, după care și-a dat seama că trenul a pornit și că nu mai urcase nimeni, în afară de el nu mai era niciun pasager, deci e singur în tot trenul sau cel puțin în acest vagon, încă un motiv care să-i deterioreze starea sufletească, e chiar singur de tot și de-acum înainte va trebui să se arunce în această aventură complet singur, deși a dorit-o, până acum, până în această clipă, nici măcar nu-i trecuse prin cap ce se va întâmpla dacă hotărârea lui va deveni realitate, la asta nu s-a gândit când, dată fiind conjunctura nefericită, l-au convins să părăsească America de Sud, iar el a hotărât că dacă tot trebuie să zboare până-n Europa cu ocazia decesului unuia dintre ultimele vlăstare ale familiei, ceea ce a servit drept bun pretext pentru a-i înlesni evadarea, atunci de ce n-ar pune în practică planul care-l preocupa de multă vreme, anume ca spre sfârșitul vieții să părăsească definitiv Buenos Aires-ul, oricum nu mai avea ce căuta acolo, și să se întoarcă în locurile proveniență sale, de unde a pornit totul, să-și regăsească originile, unde toate păreau încă atât de frumoase și unde totul urma să ia o turnură atât, dar atât de proastă.

Au aflat absolut întâmplător că dăduse de bucluc, și încă de unul mare cât toate zilele, căci la reședință nu se citeau ziare de scandal ca *Kronen Zeitung* sau *Kurier* sau altele de acest gen, pur și simplu nu erau permise în casă, nici măcar în bucătărie sau în camerele personalului, erau strict interzise, astfel că era de-a

dreptul o minune că unul a ajuns totuși cumva în casă, și o minune și mai mare că una din servitoare a dat peste un articol despre renumitul aristocrat argentinian, care din cauza datoriilor pe care le făcuse la jocurile de noroc era amenințat fie de răzbunarea Cazinoului, fie de închisoare, povestea a atras atenția servitoarei, deoarece îi plăcuse individul despre care era vorba în articol, era foarte bine îmbrăcat, a explicat mai târziu, când a arătat cameristei ziarul cu articolul și fotografia, camerista a citit și ea articolul, dar a raportat și familiei, știa ea de ce, pentru că-i atrăsese atenția numele, oare câți Wenckheimi să existe pe lume care nu sunt membrii acestei familii, iar când i-a intrat ideea asta în cap, cuibărindu-se acolo, s-a dus la stăpâna ei și, din acel moment, știrea a devenit caz, după aceea personalul n-a mai putut urmări ce se întâmplă, cazul nu-i mai privea, dar bineînțeles că atunci când erau doar ei între ei, adică grădinarul și valetul și bucătarul și șoferul, șușoteau că fusese pregătit un plan de salvare, domnul acela de la *Kronen Zeitung* și *Kurier* e în drum spre Europa, iar tânărul grof împreună cu prietenii lui deja au plecat să-l întâmpine la aeroport, însă, oricât de ingenios s-ar fi organizat, niciun membru al personalului n-a reușit să fie de față în momentul și la locul potrivit, pentru a-l vedea pe cel care de atunci era pomenit doar ca ruda aia îndepărtată, în schimb bârfele circulau nestăvilite, anume că această rudă îndepărtată nu-i decât un pierde-vară devenit cartofor, un escroc aparținând panopticului figurilor decăzute ale familiei, iar în final s-a ajuns la ultima versiune, cum că nu-i nici pierde-vară, nici escroc, ci cretin, un alt idiot din familie, mormăia cu subînțeles grădinarul de o reavoință recunoscută, nu-i mare brânză, a ridicat din umeri, o să ne descurcăm și cu ăsta, că au mai fost, s-au mai perindat pe-aici destui cretini din ăștia, unul în plus chiar că nu mai contează, asta-i Austria, și asta a fost tot ce-a ajuns la urechile personalului de pe moșie, iar acestea fiind zise și cazul rezolvat, grădinarul s-a întors la lădițele sale cu flori, presărând cu maximă rigoare pământ în jurul răsadului de begonie care urma la rând.

O bătaie discretă în ușă, cât se poate de discretă, însă el a sesizat-o imediat, îndreptându-se de spate, apoi o altă bătaie, apoi o a treia, după care a văzut cum clanța se mișcă încet și cineva intră în compartiment, și-a întors repede capul, prefăcându-se absorbit de priveliștile ce se derulau cu repeziciune afară, s-a uitat la el numai atunci când o reacție la tusea politicoasă nu mai putea fi amânată, s-a uitat la el și un timp n-a înțeles deloc ce i se spune, pentru că au început să-i vâjâie urechile, a durat ceva până s-a liniștit și a realizat că era

conductorul, care, cine știe a câta oară, a deschis gura ca să-i spună ceva, pronunța cuvintele rar, neștiind în ce măsură pasagerul său înțelege limba, i-a spus că biletele sunt în regulă și le va păstra el până la graniță, unde le va preda colegului maghiar, să nu-și facă domnul nicio grijă, pentru nimic, trenul respectă orarul, astfel că în mod sigur vor ajunge la timp și la graniță, și în primul oraș unde va avea loc schimbul de conductori, cum va fi mai departe, a ridicat vocea conductorul, schițând un zâmbet, el nu știe, nu poate garanta nimic, însă pe acest traseu încă n-au ajuns la ei reclamații serioase, de o vreme „și ăia“, a arătat undeva, în direcția de mers, se străduiesc să se alinieze la normele europene, așa că domnul nu trebuie să-și facă griji pentru nimic, el a îndrăznit să-l deranjeze numai ca să-l întrebe pe domnu' dacă-i poate fi cumva de folos, se gândea că poate o cafea sau ceva răcoritoare sau, dacă-i e foame, poate un sandvici, rezolvă el imediat, vagonul restaurant nu-i departe și, nefiind alți pasageri, nu prea are altă treabă, așa că-i stă la dispoziție, așteaptă ca domnul să-și exprime doleanțele și imediat o să, nu, mulțumesc, l-a întrerupt cu voce stinsă pasagerul, n-are nevoie de nimic, apoi și-a întors capul, continuând să se uite pe fereastră, iar conductorul a făcut o mutră cam plouată, în mod evident spera la o conversație substanțial mai lungă, ba, mai mult, în cazul în care o astfel de conversație ar fi avut loc, avea pregătite și argumente menite să-l liniștească, știind că-i cam neliniștit din fire, astfel că acum, ușor derutat și fără a-și masca dezamăgirea, doar a dat din cap, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit pe culoar, aruncând totuși o privire peste umăr în caz că domnul s-ar fi răzgândit, nu se răzgândise, a constatat, iar el a rămas singur și oarecum ușurat că a trecut de primul hop, ceea ce nu l-a ținut prea mult, căci mintea lui agitată revenea iar și iar asupra afirmațiilor care-l frământau de ceva vreme, și anume că trenul ăsta gonește prea repede, viteza e prea mare, de parcă nici nu s-ar deplasa pe șine, ci în aer, nu frânează, nu încetinește, numai această goană, acest iureș, acest „tot înainte“ demențial spre Est. Granița era tot mai aproape.

N-a fost ușor, Cazinoul nici n-a vrut să audă să-i dea drumul, lăsându-l, contra unui avans, în grija distinsei rude, astfel că familia fusese nevoită să se folosească nu numai de banii, ci și de influența ei pentru a obține ceea ce era de obținut, în niciun caz nu puteau lăsa ca evenimentele să-și urmeze cursul firesc, după cum li s-a adus la cunoștință, prin intermediul unui avocat, de către proprietarul Cazinoului, adică un sfârșit trist, fie la închisoare, fie la un institut de boli mintale, nu, a hotărât consiliul de familie, numele de Wenckheim nu poate fi tăvălit în noroi (poate doar în puțină spumă de bere, a glumit capul

familiei), tocmai de aceea, a argumentat în fața rubedeniilor șocate din cauza sumei de bani, relativ mari, cerute, baronul trebuie salvat, pentru că, după cum s-a exprimat, măcar acum, la bătrânețe, trebuie să-i oferim o mână de ajutor, dacă pe parcursul vieții lui n-am făcut-o, astfel că, strângând din dinți, i-au plătit integral datoriile, iar grație strălucitelor relații argentiniene, cultivate încă din 1944, și acuzația oficială a Cazinoului s-a făcut pierdută prin sertarele instituțiilor din Buenos Aires, apoi, cu ajutorul unor intermediari, baronul a fost urcat într-un avion cu destinația Madrid, de acolo ajungând la Viena; de fapt, nu știau absolut nimic despre el, în afară de viciul lui scandalos care l-a adus în această situație, nu știau cum este el în realitate, cum este omul care, ca ultimul vlăstar în viață al ramurii baroniale, le poartă numele, nici măcar cum arată nu știau, abia în timp ce-l așteptau la aeroportul din Schwechat a început să li se contureze în minte supoziția neplăcută cum că, în privința oaspetelui lor, lucrurile n-ar prea fi în ordine, au așteptat, au tot așteptat, dar nu și nu mai venea, hala se golise aproape de tot, când deodată au zărit un domn cărunt, deosebit de înalt și de slab, purta o cămașă galbenă, pantaloni la fel de galbeni, iar pe cap, o pălărie cu boruri largi, și avea un aer pierdut, el era, părea foarte derutat, la fel și comitetul de primire al familiei format din câțiva membri tineri, astfel că și întâmpinarea a fost foarte stângace, nicio strângere de mână, cu atât mai puțin o îmbrățișare, oaspetele reacționând ezitant și nesigur când s-au dus la el și l-au întrebat dacă nu cumva e baronul Wenckheim, da-ul lui, și încă în spaniolă, a fost atât de *sotto voce,* încât după întrebarea inevitabilă despre cum a călătorit, au mai îndrăznit să-l întrebe doar unde-i sunt valizele, după care aproape nimic, mai ales că a reieșit că nu avea niciun fel de valiză, ceea ce era greu de crezut, dar tinerii, gândindu-se că precis le-a expediat dinainte la adresă, n-au mai insistat, umbla foarte nesigur pe picioare, de parcă ar fi avut amețeli, totuși n-au îndrăznit să-i propună să-l ia de braț, deși cei doi care mergeau alături de el avuseseră intenția, apropiindu-se mai mult, la care baronul a reacționat de-a dreptul înfricoșat, așa că imediat s-au și retras, el nu suportă să se apropie cineva de el, au raportat după aceea când, ajunși la rezidență, l-au condus în camera lui, apoi s-au așezat cu toții la masă pentru a lua cina, așteptându-l să apară, bineînțeles că el era subiectul discuțiilor, îmbrăcămintea lui inexplicabil de sumară, cămașa galbenă și pantalonii, tot galbeni, deruta și sensibilitatea lui, și cum s-a speriat când au vrut să-l ia de braț, și așa mai departe, tinerii și-au mai permis și câte o poantă, iar bătrânii așteptau în tăcere, cu capetele plecate, să fie servit primul fel, după un timp și

tinerii au epuizat subiectul, în cele din urmă au început să mănânce fără el căci, contrar înțelegerii, n-a apărut nici după o jumătate de oră, o vreme nu s-a auzit decât zornăitul tacâmurilor și clinchetul paharelor, până când decanul lor de vârstă, un fel de colocatar tolerat în casă, verișoara Christiane, cu vocea stridentă și cu un mare dar de-a vorbi pe șleau, a făcut observația: nu zic că nu-i un bărbat frumos, dar fața lui, na, fața lui e cumva palidă, mult prea palidă pentru gustul meu.

Nu dorea să insiste asupra întrebării: unde-i sunt toate hainele, adică de ce avea numai acea cămașă galbenă și acei pantaloni și acei pantofi, tot galbeni, și acea pălărie ciudată, după cum nu-l interesa nici soarta valizelor lui, în caz că le-o fi avut vreodată, l-a chemat la el pe secretar, ordonându-i ca și în continuare să țină ziariștii la distanță și să rezolve cu baronul, acesta fiind priceput în treburile sale, a discutat problema cu majordomul, care imediat a pus mâna pe telefon și s-a interesat la Hotelul Sacher în ce lună sunt așteptați delegații croitoriei din Savile Row, iar când a aflat că aceștia încă de anul trecut au renunțat la a-și oferi serviciile în Viena, a luat legătura cu secretarul, care a luat legătura cu croitoria din Savile Row și, ca urmare a „relațiilor speciale“ și dând curs, în mod excepțional, rugăminții aberante că totul trebuie să fie rezolvat fără nicio altă probă ulterioară, peste două zile croitorul trimis special pentru Mr. Darren Beaman a sosit, și astfel a început chinul pentru el, căci trebuia să-l facă pe baron să înțeleagă că va trebui să colaboreze, altfel nu vor ajunge la niciun rezultat, însă baronul, cu cămașa și pantalonii lui galbeni — neacceptând din start hainele de schimb oferite — în mod inexplicabil pentru toți cei implicați în acest proiect, a refuzat vehement ideea de a i se lua „orice fel de măsură“ și asta nu numai la început când, de exemplu, în fumoarul de lângă salonul de la parter, în timp ce toată lumea ducea muncă de lămurire, el se ridica brusc, își cerea scuze, urca în camera lui și se încuia, nemailăsând pe nimeni să intre, toate discuțiile purtându-se prin ușa închisă, ci și atunci când, după un timp, secretarul i-a adus la cunoștință că de-acum e cazul să ia treaba în serios, explicându-i încă o dată, cu mare blândețe, despre ce va fi vorba, având în vedere că, din pricina comportamentului său de până acum, era de așteptat o rezistență nu numai vehementă, ci și durabilă, astfel că secretar, majordom și croitor de lux din Londra au tot încercat să-l ducă cu zăhărelu, privindu-l cam ciudat, pentru că nu înțelegeau tâlcul acestei împotriviri, e drept că nici n-au prea vrut, sperând că, prin respectarea sensibilității lui ieșite din comun, până la urmă vor reuși să-l convingă că această cooperare n-ar

însemna altceva decât că el nu le-ar face imposibilă acțiunea de a-i lua măsurile cu un centimetru de croitorie, înălțimea, circumferința capului și a gâtului, umeri, abdomen, talie, șold, trunchi și tot așa, până la călcâi, numai câteva zile, a spus croitorul irlandez, eventual numai câteva ore, a adăugat repede secretarul, văzând ce mutră făcuse baronul când pur și simplu s-a prăbușit în cel mai apropiat fotoliu, de parcă i s-ar fi adus la cunoștință că va fi supus unor chinuri groaznice, n-o să simțiți nimic, a încercat să-l liniștească croitorul, însă el nu și nu, iar din acel moment croitorul n-avea voie nici măcar să se apropie de el, trebuia să rămână în pragul ușii, după un timp acesta și-a scuturat capul, recunoscând că e neputincios, să vorbească ei cu baronul, el o să aștepte răspunsul în altă parte, și dus a fost, la care secretarul i-a făcut semn majordomului și, rămânând singuri cu baronul, i-au explicat din nou că nu-i vorba decât de faptul că în cele ce urmează *se pare că este necesar* să i se facă niște haine, aici, în Austria, pentru că acolo unde vrea el să meargă nu se poate merge numai în cămașă și pantaloni, aici e iarnă, nu vară ca la Buenos Aires, iarnă, ger, vânt rece, crivăț, au accentuat fiecare cuvânt, la care baronul, cu vocea lui inexpresivă, i-a întrebat numai dacă toate astea sunt într-adevăr inevitabile, secretarul a dat aprobator din cap, el și-a mai frământat un timp mâinile, apoi a scos un oftat, spunând că bineînțeles, dacă e inevitabil, atunci înțelege și că-i pare nespus de rău pentru toată bătaia de cap pe care le-o provoacă tuturor, cu toate că tocmai asta, să dea bătaie de cap, el, și tocmai lor, în niciun caz n-ar vrea, să-l cheme înapoi pe croitor, și-a plecat capul, numai o singură rugăminte are, în timp ce-i ia măsurile, sub nicio formă să nu-l atingă, știe că asta este destul de dificil, dar, din păcate, nu poate suporta așa ceva, niciodată n-a putut, nici în copilărie, nici acum, când…, în regulă, a spus secretarul zâmbind, o să vorbească el cu Mr. O'Donoghue și o să-i spună cum va trebui să-i ia măsurile, așa ceva e absolut imposibil, a sărit în sus croitorul când în sfârșit au început și în timp ce-i măsura lățimea umerilor, din greșeală l-a atins pe gât, așa n-o să meargă, vă rog să suportați cumva, e imposibil să nu vă ating, ăsta-i doar un centimetru, unul de croitorie, a ridicat obiectul în sus, arătându-i cât este de inofensiv, o, bineînțeles, i-a răspuns baronul cu o față și mai palidă decât de obicei, vă rog să vă faceți treaba liniștit, celălalt s-a apucat din nou, numai tremurul trupului baronului, ori de câte ori pielea lui era atinsă, arăta cât de mult îl afectează toată treaba, la fiecare măsurătoare, croitorul anunța cu voce tare rezultatul, iar baronul se străduia să se stăpânească, deși era foarte crispat, scuturându-se ca electrocutat la fiecare

atingere, croitorul era roșu la față de efort și-i picura sudoarea de pe frunte, atât de mult îl enerva supliciul ăsta, în sfârșit, când afară s-a lăsat întunericul, iar măsurile baronului au fost scrise cu grijă într-un caiet, au terminat, lăsând restul pentru a doua zi, deoarece secretarul era de părere că baronul ajunsese la capătul a ceea ce era în stare să suporte, i-a mulțumit domnului O'Donoghue pentru strădanie și a condus oaspetele în camera lui, unde acesta s-a încuiat, s-a întins pe pat și până a doua zi dimineața n-a mai mișcat, când, în sfârșit, cu priviri goale și în tăcere, a fost condus de unul dintre valeți în încăperea de lângă salon, a venit croitorul și, după ce s-au salutat amabil, au luat-o de la capăt, el trebuind să înfrunte atacurile repetate ale capetelor reci ale centimetrului de croitorie, iar în caietul croitorului au început să se întregească toate datele necesare pentru începerea muncii în atelierele din Savile Row, fiind nevoie de multe lucruri, firma, în virtutea relației de mai multe decenii cu clientul, s-a obligat ca pe lângă realizarea comenzii, adică două costume pinstripe bleumarin, la două rânduri, din stofă de lână, două costume la trei rânduri Donegal tweed, cu vestele de rigoare plus paltonul Cashmere, să se ocupe și de achiziționarea și transportul celor douăsprezece cravate de mătase, douăsprezece batiste decorative, douăsprezece cămăși cu butonii aferenți, apoi batiste, șosete, pălării, mănuși, trei halate, plus unul de casă, de asemenea au avut grijă ca, pe măsurile luate cu infinite cazne, Schnieder să termine confecționarea tuturor încălțărilor, printre care și pantofii aceia din piele de crocodil care acum încercau să se stabilizeze pe podeaua lipicioasă a compartimentului, pentru că alunecau, erau toate la un loc, iar paltonul Chesterfield, pe care n-a îndrăznit să-l descheie acolo, pe bancheta ieftină de vinilin, desigur că pentru o comandă ca asta ar fi fost nevoie de mult timp, firma n-a stabilit niciun fel de termen de execuție, nu stătea în obiceiul lor, ceea ce a avut drept consecință faptul că ruda îndepărtată a petrecut mai multe săptămâni la reședința familiei, e drept că n-a deranjat deloc, pentru că de obicei — invocând scrierea de epistole — nu prea ieșea din camera lui, nu participa la nicio masă în familie, consumându-și prânzul și cina în cameră, iar casa o părăsea — pentru câte-o jumătate de oră — într-un palton de împrumut, numai când verișoara Christiane îl forța să facă mici plimbări în parcul din jurul casei, și uite-așa au trecut zilele și săptămânile, până într-o luni, când tocmai se terminase prima și totodată ultima lui consfătuire cu capul familiei, în fumoarul de unde, după spusele verișoarei Christiane care, întâmplător, fusese nevoită să treacă de mai multe ori prin fața ușii închise,

răzbătea numai vocea autoritară a capului familiei, într-un cuvânt a sosit momentul izbăvirii și, cu un transport special, ultimele piese de la Savile Row, garderoba fiind astfel întregită, ei, și atunci lucrurile au început să se precipite, secretarul studia mersul trenurilor, cumpăra bilete, iar după ce, în mod discret, cămașa galbenă și pantalonii galbeni și pantofii galbeni (pălăria nu se putea, căci baronul, din cine știe ce motiv, ținea cu dinții la ea) au fost făcute dispărute, s-au apucat să-l îmbrace cu piesele vestimentare alese, restul fiind împachetat cu grijă în valizele special cumpărate, în timp ce se împachetau lucrurile, i s-a explicat ce reprezintă fiecare piesă, din ce material e confecționată și la ce ocazii se poartă, respectiv cum va trebui să le îmbrace, încheie, înnoade, tragă, pună și iar să lege, la care el a tăcut, fără să le spună că e familiarizat cu ce reprezintă fiecare piesă, din ce material e confecționată și la ce ocazii se poartă, respectiv cum va trebui să le îmbrace, încheie, înnoade, lege, tragă, pună și iar să lege, era conștient că se poartă cu el de parc-ar fi fost un copil, punând asta pe seama infinitei lor bunăvoințe, pentru care le era foarte, foarte recunoscător, de asemenea și pentru generozitatea arătată și grija și atenția cu care fusese înconjurat, pentru fiecare, pe rând, le-a mulțumit, apoi separat pentru fiecare costum, fiecare pălărie, în mod special pentru paltonul Chesterfield, și din nou separat pentru fiecare cravată de mătase, pentru șosete, halate de casă, pantofi și mănuși, doar o singură rugăminte avea, să i se permită să-și poarte pălăria originală cu care a venit, bineînțeles că toți au fost de acord, după care au continuat să-l asculte pe baron, care a enumerat încă o dată toate darurile primite, lăudând îndelung splendoarea și noblețea fiecărei piese, dar mai ales a acelor persoane cărora trebuie să le mulțumească pentru toate astea, astfel că după două luni, când valizele, în afară de una singură, pe care trebuia s-o ia cu el, au fost puse la poștă spre destinația finală, a sosit și momentul despărțirii, iar el le-a mărturisit toate acestea, discursul lui a fost o surpriză plăcută pentru toți, cuvintele sale fiind interpretate ca manifestarea fără cusur a bunelor maniere, impresionând capul familiei în așa măsură încât era gata-gata să se apropie de el și să-l bată prietenește pe umăr, noroc că și-a adus aminte în ultimul moment la ce se poate aștepta dacă o face, astfel că s-a limitat doar la o înclinare a capului, urându-i drum bun și dându-l în grija unei rude din ramura algeriană, care avea spirit întreprinzător și care tocmai sosise pentru o înmormântare, el urma să-l conducă la Westbahnhof, iar întors acasă din această misiune a povestit amănuntele membrilor familiei de aceeași vârstă cu el, ceea ce a declanșat râsete și veselie generale, nebănuind că baronul, în timp

ce se uita speriat pe fereastra compartimentului, așteptând să ajungă la graniță, se gândește la ei, la toți cei din casă, cu dragoste și recunoștință, fiind conștient că n-o să-i mai vadă niciodată.

O să-i spună pe șleau, ca de la bărbat la bărbat, chiar dacă nu-i convins că are vreun rost, adică nu-i sigur că cel din fața lui e în stare să priceapă ce o să-i spună, înainte de plecarea lui, care înseamnă renunțarea la protecția lor, trebuie să-i spună deschis că, după ce va părăsi această casă, nimeni n-o să-l mai țină de mână, deci va trebui să respecte anumite reguli, i-a spus capul familiei, în stilul lui care se voia jovial, se aflau în așa-zisa bibliotecă, deși pe rafturi, în loc de cărți, de multă vreme erau înșirate trofee de diferite dimensiuni pe care, de generații, familia le primise pentru rezultatele renumitei lor activități antreprenoriale din epoca modernă, adică, vorba fratelui mai tânăr, pentru performanțele obținute la concursurile dure de grosimea-spumei-de-bere, aici l-a așezat într-un fotoliu în care nu se putea sta decât chircit, apoi, sprijininduși mâinile de biroul uriaș în spatele căruia ședea, s-a aplecat spre el și a continuat: el nu cere nimic în schimb, să nu fie înțeles greșit, dar nici să nu-și facă iluzii, nu l-au salvat pentru că li se făcuse milă de el, ci pentru că renumele familiei ar fi avut de suferit dacă nu se rezolva problema aia din Argentina, în fine, cu asta s-a terminat, ei au făcut tot ce-au putut, iar acum, respectându-i dorința, îl lasă să plece, nu-i privește unde și de ce, dar înainte de asta mai sunt de lămurit câteva lucruri, în primul rând trebuie să promită că oriunde s-ar duce și indiferent din ce motiv, n-o să-i mai facă de rușine și-l roagă foarte mult ca acum să nu se limiteze numai la a da din cap, ci să se străduiască să înțeleagă ce vor ei de la el, și anume să nu mai fie scandaluri, să se ducă cu binecuvântarea Domnului unde dorește, dar ei nu mai vor să vadă numele de Wenckheim în niciun fel de ziar, pentru că și familia poartă acest nume și nu vrea să-l mai vadă terfelit, nu de aia a cărat butoaie în tinerețe, nu de aia, așazicând, le-a dat cep și familia nu de aia a cinstit, și va mai cinsti multă vreme, amintirea prețioasă a acestui nume, pentru ca un golan bătrân ca dumneata, Béla, s-a aplecat mai mult peste birou capul familiei, să-l tăvălești prin lăturile canalelor de scurgere și ale ziarelor de scandal, trebuie să promiți asta, s-a răstit la el cu voce tunătoare, iar acum să nu dai numai din cap, ci să înțelegi exact ce îți cerem, la care celălalt, din fotoliul în care nu putea sta decât chircit din cauza rezemătoarelor pentru brațe prea înalte, n-a mai rezistat, comunicându-i entuziasmat că îi este foarte clar faptul că e un tâmpit, dar chiar și așa, e întotdeauna capabil să priceapă ce i se spune, cum să nu priceapă, mai ales că

acum această atenționare vine tocmai din partea celor care i-au salvat viața sau mai bine zis i-au oferit șansa unei morți mai demne, pentru că el niciodată nu le va putea mulțumi îndeajuns că l-au scăpat de El Borda, căci cu asta l-au amenințat, na, și acum urmează El Borda, așa i-au spus procurorul și polițistul și toți avocații care aveau acces la el în celulă, El Borda ar fi fost sfârșitul, a spus baronul chircit în fotoliu, însă în ultimii ani el visa un sfârșit ca acela la care visează toți, iar acum, beneficiind de grația divină datorită familiei sale, îi va fi dat, deci cum să nu fi priceput ce i s-a spus și cum să nu fie în stare nu numai să promită, ci să și țină promisiunea făcută, de aceea îl roagă să transmită tuturor membrilor familiei, în special verișoarei Christiane care a fost deosebit de amabilă cu el, că, după ce va părăsi acest palat nemaipomenit, nu vor mai auzi niciodată de el, se știe că și-a luat bilet numai dus, îi atrăsese în mod special atenția verișoarei Christiane că în niciun caz tur-retur, și n-are destule cuvinte să mulțumească familiei pentru tot ce a făcut, însă va dovedi prin fapte că se poate conta pe el, chiar dacă, o recunoaște, i-au spus-o și medicii când avea patruzeci de ani, că asta va fi, un tâmpit, deci că e cretin, dar slavă Domnului înțelege ce i se spune, inclusiv și mai ales ce-a auzit acum, dinspre cealaltă parte a acestui birou, și se poate conta pe el, va face totul ca să fie așa, na, atunci așa să fie, s-a ridicat în picioare capul familiei, cu o față mai zâmbitoare, considerând astfel discuția încheiată, iar în timp ce-l conducea pe baron la ușă, era cât pe ce să asculte de instinctul său natural și să-l ia pe după umăr, având în vedere că încă din prima clipă a avut o reală simpatie față de el, cât pe ce, mâna i se ridicase deja, dar s-a retras la timp, de aceea a fost atât de surprinzător faptul că în ușă, în timp ce-și lua rămas-bun, baronul s-a repezit tocmai la acea mână și a sărutat-o, apoi foarte încurcat a părăsit încăperea.

Nu și-a dat seama când au trecut de graniță, pentru că nu s-a întâmplat nimic deosebit, trenul a continuat să gliseze pe șine până la un moment dat când a început să încetinească, pierzând din viteză și hurducăindu-se, de parcă deodată șinele s-ar fi terminat și ar fi urmat un drum pietruit, expresul internațional, brusc și de la sine înțeles, transformându-se într-un expres regional, apoi au ajuns la prima stație, unde trenul a oprit înaintea clădirii unei gări pustii, dar într-un mod ciudat, de parcă s-ar fi oprit definitiv, pentru totdeauna, doar câțiva inși în uniformă rătăceau pe acolo, urcând apoi în tren, în timp ce alții, personalul austriac în uniformă, au coborât, uși se trânteau cu zgomot, se auzea tropăit de picioare, câțiva inși în uniformă au străbătut culoarele, atunci asta e Ungaria, s-a gândit, și-a căutat vechea pălărie, punându-

și-o pe cap în locul celei noi și, cu stomacul ghem și mâinile tremurânde, și-a scos pașaportul, strângându-l în mână un timp, pentru că la el în compartiment încă nu venise nimeni, în continuare numai tropăit și uși trântite, în sfârșit a fost deschisă și ușa compartimentului său, insul în uniformă l-a măsurat din cap până-n picioare, aruncând o privire spre plasa cu bagaje, cu un picior ținea ușa deschisă, pentru că între timp trenul a pornit, iar ușa avea tendința să se tot închidă, s-a sprijinit și cu spatele de ea, întrebând, Daici, nu, a înghițit în sec pasagerul, sunt ungur, a spus în ungurește, la care vameșul, pentru că asta părea să fie, l-a privit vizibil surprins, așa, deci ungur, a rostogolit cuvintele în gură, la care el deja a regretat ce spusese, dar era prea târziu, vameșul și-a șters fruntea care lucea de grăsime, începând să-i studieze pașaportul, mai precis să-l răsfoiască rapid cu o mână, fără să arunce vreo privire înăuntru, căci se uita la el, la el, la baronul în palton, cu o pălărie ciudată pe cap și extrem de tensionat, cu valiza deasupra capului, na, dar ăsta nu-i pașaport maghiar, i-a spus, păi, nu, evident că nu, i-a răspuns baronul, n-aud ce ziceți, s-a răstit la el vameșul, păi, nu e, evident, că sunt cetățean argentinian, a spus ceva mai tare, *evident* argentinian, a repetat vameșul cu un amestec de bănuială și ironie în glas, apoi s-a uitat din nou în pașaport, l-a sucit, l-a învârtit, până a găsit o pagină cu viza corespunzătoare, a cercetat-o cu atenție, depărtând pașaportul de ochi și înclinându-și capul într-o parte, apoi din geanta agățată de gât a scos o ștampilă mare, i-a zâmbit pasagerului, a netezit foaia, trântind energic o ștampilă în mijlocul ei, na, atunci, a închis vameșul pașaportul, lovindu-l de mai multe ori de palma celeilalte mâini, na, atunci, a repetat, păstrând un moment de tăcere, na, i-a spus, fixându-l cu privirea și rânjind pe neașteptate, atunci probabil că dumneavoastră sunteți celebritatea aia despre care am citit azi în *Blikk*, așa-i că dumneavoastră, nu-i așa, a trecut de la tonul oficial la un fel de jovialitate civică, dumneavoastră trebuie să fiți grofu' ăla care a jucat la cărți un mic imperiu, nu?, și râdea de i se scutura trupul, lovindu-și din nou palma cu pașaportul lui și clătinându-și capul încă zâmbind, în timp ce — cu un licăr șugubăț în ochi — continua să fixeze cu privirea pasagerul, apoi i-a întins pașaportul și i-a urat bine ați venit acasă, exprimându-și totodată speranța că pe asta de-aici, a descris un larg arc de cerc cu brațul, arătând în direcția de mers, pe asta n-o veți juca la cărți, după ce a închis ușa în urma lui, prin sticlă l-a mai amenințat o dată jucăuș cu arătătorul întins, iar acum pe fața lui unsuroasă nu se mai citea bănuială ori curiozitate, ci mai degrabă un fel de complicitate admirativă, în timp ce o rază

palidă de soare i se reflecta pe frunte, părând că-i aprinde o stea acolo unde pielea aia a lui era cel mai unsuroasă.

Nu m-a lăsat să-l ajut, deși o dată am intrat la el în compartiment să-l întreb dacă nu dorește ceva de la bufet, dar m-a refuzat, pe deasupra se vedea că se teme de ceva, așa că m-a deranjat puțin că nu pot să fac nimic pentru el, că nu pot să-l liniștesc, deși aș fi făcut-o cu dragă inimă, la urma urmei omul trebuie să facă față așteptărilor, iar în acest caz așteptările erau mari, nu mari, ci de-a dreptul uriașe, căci valetul l-a forțat să accepte un bacșiș mare de tot, cât toate bacșișurile lui din ultima vreme la un loc, oricum nu pentru bani, ci din simțul datoriei l-ar fi ajutat, numai că pasagerul nu l-a lăsat, de câteva ori — încet, pentru a avea timp să se răzgândească și să-i facă semn cu mâna că totuși — a trecut prin fața compartimentului său, însă nimic, domnul stătea nemișcat, de fapt acum își aduce aminte, a continuat să povestească deși atenția celorlalți era minimă, că de la Viena până la Hegyeshalom nu s-a mișcat deloc, de când se așezase pe banchetă a rămas în aceeași poziție, de parcă era bătut în cuie, stătea pe paltonul său încheiat până-n gât, cu pălăria cu boruri largi și panglică roșie pe cap, cu picioarele lipite și uitându-se pe fereastră, cu toate că nu era nimic de văzut, peisajul rămânea neschimbat, sub pătura grea de nori, mereu aceeași câmpie, din când în când câte-o gheretă murdară, aproape ruinată, a pazei feroviare sau câte-o haltă, deci n-avea nimic de văzut, poate se studia pe sine în oglinda geamului, cine știe, când trecea prin fața compartimentului, n-a avut timp să se uite mai bine, dar un lucru e sigur, acum nu se poate referi decât la impresii pasagere, a concluzionat, apăsând cuvintele pentru a le da greutate, e clar că nu era un ins oarecare, de un singur lucru îi pare rău, că n-a avut și nici acum n-are pe cine să întrebe cine-o fi fost, și atunci un coleg din auditoriul cam neatent, un tânăr din sudul Tirolului, o namilă de om cu mutră de țăran, care de-o vreme îl asculta ușor iritat, a făcut o observație, una puțin indignată, pentru că în mod vizibil nu dădea doi bani nici pe această dare de seamă, nici pe cel care o prezenta, dintr-un motiv oarecare în acest punct s-a înfuriat și i-a zis că el bănuiește cine poate fi ăsta, pentru că uite, și-a apucat degetul mare, semnalând că-și va enumera argumentele, avem însoțitorul, apoi felul în care arată personajul, și-a apucat arătătorul, apoi un astfel de domn fin călătorește tocmai cu trenul ăsta, „Huszka Jenő“, și încă spre Est, a ajuns la degetul mijlociu, apoi avem toate ciudățeniile lui, excentricitatea, aici și-a ridicat vocea, scuturându-și atât de vehement degetul mic, încât până și cei care moțăiseră între timp și-au ridicat capetele, un excentric, s-a aplecat mai aproape, uitându-

se la el semnificativ, păi, încă nu ți-a picat fisa, care fisă, a întrebat conductorul, ei, lasă, nimic, a scuturat din cap colegul, dând pace degetului mic, un lucru e sigur, dumneata nu citești ziare, a spus, altfel ai fi știut că ăsta nu putea fi altul decât nobilul ăla din Peru, nu-mi vine acum numele lui, pe care Ottakringierii, familia lui, l-au salvat din ghearele mafiei locale de droguri, altfel l-ar fi închis, și l-au și închis, pentru că voiau să-l lichideze, și aproape că l-au și lichidat, căci, după cum scrie în ziar, l-au băgat în datorii la cărți tocmai ca să-l lichideze, pentru că se presupune că, așa au scris, omul ăsta știa ceva ce nu trebuia să știe, na, păi ăsta a fost excentricul dumitale de pe „Huszka Jenő“, deșteptăciune ce ești, cât despre povestea aia cu suta de euro, a pufnit furios pe nas, eu personal pur și simplu n-o cred.

N-avea la el decât una de cincizeci și una de zece, ceea ce l-a enervat, căci încă de la bun început se tot gândea cum să împartă suta aia pe care valetul, pe lângă partea lui, i-o dăduse ca să i-o dea conductorului maghiar, că nici nu se punea problema să-i dea toată suta, dar cincizeci i se părea prea mult, iar zece prea puțin, ce să facă, s-a dus de vreo trei ori până la vagonul restaurant să întrebe dacă n-au să-i schimbe, n-aveau, omule, nu vezi, trenul e aproape gol, i-a spus cu amărăciune bufetierul ungur, într-o nemțească aproximativă, când a apărut și a treia oară la ei, na, înseamnă că n-are încotro, va trebui să-i dea cincizeci, chiar și așa ăsta-i bacșișul deceniului, căci, oricum am lua-o, o sută cincizeci de euro sunt o sută cincizeci de euro, s-a consolat singur, dar apoi i-a venit o idee, ce-ar fi dacă nu i-ar da nimic colegului maghiar, poate ar fi de ajuns să-i trezească interesul, asta i-a plăcut, să-i trezească interesul, da, ăstuia o să-i ajungă și atât, astfel că atunci când trenul a oprit în gara pustie de la Hegyeshalom și s-a întâlnit cu conductorul responsabil și de vagonul nouă, i-a spus că ar vrea să-i atragă atenția asupra unui călător deosebit, care-i fusese dat în grijă în gara Westbahnhof, insistând să-i dea de înțeles colegului maghiar cât este de important ca, până ajung în capitală, să-l aprovizioneze cu tot ce are nevoie, ba, mai mult, să-l ajute și în gara Keleti să schimbe trenul, iar atunci se poate aștepta la o recompensă substanțială, și pe meritate, i-a explicat colegul austriac colegului maghiar devenit foarte interesat chiar și în puținul timp pe care-l aveau la dispoziție, apoi i-a predat biletul călătorului și, împreună cu ceilalți, a intrat în camera de serviciu pentru a aștepta cursa care să-i ducă înapoi, un timp a reușit să se stăpânească, însă cele două sutare l-au făcut atât de fericit, încât nu-și mai încăpea în piele, așa că până la urmă a început totuși să povestească, evitând cu grijă să dea vreun semn de bucurie când, chiar de

două ori, era gata-gata să-i scape câți bani a încasat — datorită numai și numai istețimii sale.

Știa exact despre ce era vorba, de zile întregi era știre principală în *Blikk* că baronul cartofor se întoarce acasă din Hawai, prin Viena, îi văzuse și poza, așa că lui nu trebuia să i se explice de două ori ce are de făcut, a trecut prin fața compartimentului din vagonul nouă și o singură privire aruncată înăuntru a fost de ajuns ca să-și dea seama că el e omul, știa, mai precis spera, căci de știut n-avea de unde să știe, că se va afla exact în cursa pe care va fi el de serviciu, o, Ceruri, există Dumnezeu, și-a dat ochii peste cap când colegul austriac i-a spus care-i treaba, există, există, există, și iată-l deja în vagonul restaurant, comandând un sandvici cu cașcaval și unul cu salam și o sticluță de vin roșu și o sticlă de Cola, plus o cafea, na, stai, ce mai, și ceva dulce, desigur, ce dulciuri aveți, păi, a făcut o grimasă bufetierul în semn că el n-ar mânca în ruptul capului așa ceva, sunt expirate de-o veșnicie, avem napolitane Balaton și Balaton-extra și niște bomboane cu rom-vișine-alune, de care vrei, dă-mi din fiecare câte una, i-a spus entuziasmat conductorul, și pune-le pe o tavă, îți aduc banii imediat, la care mâna bufetierului care tocmai s-a întins după al doilea sandvici s-a oprit în aer, ce zici, s-a uitat la el întrebător, ascultă, i-a făcut semn conductorul să se apropie, e *pentru el*, deci *pentru el*, a dat din cap resemnat bufetierul, fixându-l cu privirea, apoi mâna totuși s-a întins și după al doilea sandvici, hotărând într-o clipită că va avea încredere în el, din vedere îl cunoștea deja prea bine, măcar pe acest unic client să nu-l scape, dar să apari cu banii, sigur, numai că acum sunt grăbit, i-a spus conductorul și s-a îndepărtat clătinându-se, a bătut o dată, a bătut de două ori, apoi de trei ori și, neauzind nimic, poate din cauză că trenul tocmai trecea peste macazuri, a deschis ușa dintr-o singură mișcare, năvălind în compartiment cu tava în mână și urându-i bun venit în patria mumă, la care pasagerul a tresărit puternic, adică pe cât îi permitea paltonul, alunecând într-o parte pe banchetă și uitându-se cu ochii măriți la intrusul care era pe punctul de a-și încununa discursul festiv cu o bătaie amicală pe umărul domnului, dar privirea aia l-a descumpănit, s-a dus la fereastră, dintr-o singură mișcare a tras măsuța rabatabilă, așezând cu dexteritate de chelner — numai sticla de vin s-a ciocnit de cea de Cola — tava pe măsuță, na, poftă bună, i-a spus, să consume domnul o mică gustare indigenă, iar cafeaua, l-a mai sfătuit din ușă, să n-o lăsați să se răcească, și cu asta dus a fost. Revin imediat, atât i-a mai spus, dar se pare că pasagerul nu l-a mai auzit.

El garantează că n-o să-l deranjeze nimeni, a continuat după vreo douăzeci de minute, când s-a întors în compartiment și cu un „vaidoamnedumnezeule“ s-a trântit pe bancheta de vizavi, așezându-și geanta de conductor lângă el și începând să-și maseze coapsele, fără a-și lua ochii de pe pasager, nu trebuie să-și facă griji, a repetat, de-acum trenul ăsta e ca o mare calmă deoarece, imaginați-vă, a spus, în vagonul ăsta nu-i nimeni în afară de ei, așa e, din păcate, cu cursele astea de dinainte de masă, și-a depărtat brațele a neputință, expirând îndelung și învăluind pasagerul într-un damf de cârnați cu usturoi, știți, în zilele lucrătoare e mereu așa, exceptând sărbătorile mari, ca Paștele sau Crăciunul când toți dau năvală la Viena pentru a cumpăra ceea ce nu-i de găsit acasă, la articole de lux să se gândească domnul, pentru că oamenii sunt în stare să călătorească atât de mult chiar și numai pentru un parfum sau o cămașă de noapte, el, conductorul, nu-i mai înțelege pe ăștia, la ce bun atâta acumulare de bunuri, tot timpul numai promoții din alea sau din alelalte, spuneți și dumneavoastră, la ce dracu, lui îi ajunge cât are, nu-i mult, dar îi ajunge, se descurcă, copiii au zburat din cuib, ei doi, el cu muierea lui, n-au pretenții, ei nu-i trebuie parfum, nici drăcie din aia nuștiucum, ifom sau cum naiba-i zice, n-a reținut, na, deci ea se mulțumește cu ceva frumos pentru casă, de exemplu pentru Crăciunul de anul ăsta cadoul va fi un cuier, s-au înțeles demult, nevastă-sa, slavă Domnului, nu-i fițoasă, cuierul ăla e necesar, amândoi au fost de acord, și atunci ăla va fi cadoul, l-au și ales, au și strâns aproape toți banii, o să cumpere cuierul și o să aibă un Crăciun frumos, ei sunt fericiți, să-l creadă domnul pe cuvânt, au tot ce le trebuie, televizor, mobilă, de toate, încă patru ani jumate până la pensie și atunci o să zică mersi frumos, atâta a fost, s-a terminat, gata cu stresul, că, orice s-ar zice, totuși există stres, la servici ba e una, ba e alta, chiar data trecută, marți, tot pe cursa asta, s-a încăierat o gașcă de albanezi, a ieșit tărăboi mare, abia s-a putut ascunde la bufet până a oprit trenul și a venit poliția, mereu e ceva care să te țină în priză și după ce ajungi acasă, ca el, după ce iese din tură și în sfârșit se poate așeza în fotoliul lui, în fața televizorului, simte cum îi tremură mușchii picioarelor, aici, sus, deasupra genunchilor, a arătat spre coapsele sale, pe bune, atunci iese tot stresul și toată agitația, când stă acolo, în fotoliu, dar încă patru ani jumate și gata, vine, cum s-ar zice, bătrânețea tihnită, abia așteaptă, acum e bine, trenul e aproape gol, dar să vedeți numai ce-o să fie la gara Keleti, o să năvălească emigranții, căci o să năvălească, peturi, pungi cu mâncare, sticle mici și mari, cară ăia de toate, sunt un soi de cerșetori, nici casă, nici masă, cum s-ar zice, și de ani de zile

numai vin și vin și vin și zac peste tot, nu zice că nu-i pare rău de ei, că-i pare, dar numai de departe, că dacă te apropii, ferească Dumnezeu!, putoarea aia, domnul nici nu-și poate închipui, ăștia nu se spală, sunt plini de bube și păduchi, și miros a urină de-ți vine să-ți verși mațele, nu alta, și e plin orașul de ei, în special gările și în special pasajele și în special gara Keleti, el nu știe cum de se pot aduna atâția, de la o săptămână la alta vin tot mai mulți, pe vremea lui Kádár nu era așa ceva, el nu zice că atunci…, dar na, Kádár le-a dat de muncă oamenilor și locuință și o pită-n mână, el nu zice c-ar vrea să se-ntoarcă Kádár sau ceva de genu', dar trebuie să recunoaștem că atunci erau de toate, chiar dacă puțin, dar ajungea la toți, nu era tehnologie din asta și nici în magazine nu prea era nimic, dar se putea trăi, și nu era diferența asta mare între om și om, știți, sărăcia aia care există mai ales în nord și est, na, și mulțimea asta de țigani, domnul nici măcar nu-și poate imagina, asta-i cea mai mare problemă a țării, fir-ar al dracului să fie, țiganii, că ăștia nu muncesc, credeți-mă, ăștia așa-s crescuți, că le pute munca, numa' hoția și jaful, juma' de viață la pușcărie, apoi ies, apoi iar hoția și jaful, apoi iar înapoi la pârnaie, dacă ar urca aici în tren, indiferent în care vagon, trebuie să te ascunzi pe unde poți, pentru că ăștia n-au nimic sfânt, și pe el l-au bătut de nenumărate ori din cauză de bilet, dar asta e, peste tot numai mizerie și plângeri și nemulțumiri și bineînțeles că ăi' de sus, numai ei între ei, tocmai acum s-a certat un președinte cu altul pentru o Lammorgina roșie, precis că nu zice bine, dar să-și imagineze domnul că au fost în stare să se certe pentru a cui să fie Lammorgina aia, și între timp țara se duce de râpă, pentru că bineînțeles că pe emigranții ăștia niciunul nu-i vrea, îi pasează de la unul la altul ca pe-un cartof fierbinte, o să vadă domnul că așa o să se termine, o să ia foc totul aici, na, n-are importanță, la urma urmei el nu vrea să-l întristeze pe domnul, nu de aia a zis ce-a zis, dar trece timpul mai ușor dacă mai stau de vorbă, nu-i așa, a întrebat, apoi s-a aplecat spre tavă, apucând paharul de plastic, a clătinat din cap, s-a răcit de-a binelea, a spus, dacă n-aveți nimic împotrivă, o duc înapoi la bufet, s-o încălzească pentru domnul.

S-a tras mai aproape de fereastră, apăsându-și fruntea de sticla rece și privind peisajul ce i se derula în fața ochilor, deși ce se derula acolo, afară, văzuse deja când au trecut de graniță, însă acum totul era altfel, cu toate că același, totuși altfel, poate tocmai din cauza celor spuse de conductor, câmpie aridă, nesfârșită, și pe această câmpie, în depărtare, câte o fermă în ruine sau câte un copac singuratic sau, mai aproape de șine, câte o ceată de iepuri înfometați,

pitindu-se pe arătură la auzul trenului, toate astea i-au făcut inima să bată mai repede, nimic nu s-a schimbat, i-a șoptit această inimă, toate sunt la fel cum au fost, numai cerul l-a făcut să se mire cum această masă enormă, întunecată și grea se destrămase în fâșii pentru ca, în stânga și-n dreapta, lumina să treacă printre ele, o multitudine de fascicule divergente de lumină au unit cerul cu pământul, un mănunchi de raze, întocmai ca o aură sofisticată, s-a gândit, exact ca în jurul Sfântului Pantelimon de pe cartolinele religioase ieftine vândute la târgul din Mataderos, și-a lipit din nou fruntea de geamul rece, urmărind jocul luminii cu peisajul, se uita și nu se mai sătura de priveliște, era fericit că vede ceea ce nu mai sperase să vadă, era fericit că poate simți din nou fericire, se uita admirativ și ochii i s-au umplut de lacrimi și s-a gândit că, iată, a ajuns acasă. Poate lacrimile lui să fi fost cauza faptului că nu remarcase absența Sfântului Pantelimon, ceea ce vedea fiind fantomatic de frumos și, la urma urmei, de ce să-i fi trecut prin minte că ar fi posibil ca acel ceva, a cărui aură erau toate acestea la un loc, să nu existe niciunde pe pământ.

O doamnă bătrână din vagonul zece avea bilet fără loc, iar încă patru n-aveau de niciun fel, așa că au trecut vreo trei sferturi de oră până a luat decizia, numai că nu știa cum să-i aducă la cunoștință, cei de la bufet i-au spus clar că nu-i vor încălzi cafeaua și că va trebui să plătească, așa că a intrat din nou în compartiment, s-a așezat pe bancheta din fața lui și, după o scurtă ezitare-evitare, în cele din urmă i-a spus că va trebui să ducă tava înapoi și că el înțelege că domnului nu-i e nici foame, nici sete, însă dacă duce tava înapoi, va trebui să și plătească, deci va avea nevoie de bani, la care domnul i-a spus că desigur, e de la sine înțeles că va plăti aceste minunate „bucate de casă“, a scos un portofel nou-nouț, fluturându-i în față două bancnote de două sute de euro, întrebându-l dacă-i destul, la care conductorul a dat vehement din cap, de parc-ar fi vrut să gonească gândul care tocmai stătea să-i încolțească-n minte, nu, nu, mai puțin, mai puțin, a bâlbâit, atunci pasagerul a pus la loc una din bancnote, întinzându-i-o pe cealaltă, și asta-i prea mult, prea mult, gesticula aiurea conductorul, atunci asta ajunge, asta da, sigur că da, a dat din cap cu zel conductorul, ajunge pentru tot, dar serviciile Dumneavoastră, a întrebat pasagerul, și pentru servicii, da, ajunge cu vârf și îndesat, a spus conductorul roșind și luând repede banii, apoi a luat tava, s-a dus la bufet, a plătit nota din banii lui, iar când a ajuns înapoi la compartimente, unde nu-l putea vedea nimeni, s-a mai uitat o dată la bancnotă, da, și la a doua vedere tot o bancnotă de o sută de euro era, a pus-o cu grijă în buzunarul interior al

hainei, netezindu-și apoi îndelung uniforma, „avem cuierul“, numai la asta se putea gândi în timp ce se întorcea în compartiment, neavând habar că pasagerul nu prea are poftă de el pentru că, deși n-o putea arăta, ar fi vrut să rămână singur, continuând să se uite la ce se întâmplă cu cerul și pământul de afară, însă conductorului nici prin cap nu i-ar fi trecut că s-ar putea ca domnul să n-aibă chef ca el să-i țină de urât, cu un „vaidoamnedumnezeule“ s-a aruncat din nou pe bancheta din fața lui, pe el frământându-l un singur gând: cum să facă față sarcinii pe care o avea de îndeplinit, căuta febril o temă de discuție, dar nu-i venea nimic în minte, s-a și încruntat de efort, însă nu și nu, nu putea să încropească nici măcar o propoziție, fiind cu gândul numai la buzunarul interior, de aceea nu și nu, nu-i venea în minte niciun cuvințel, deși considera justificat faptul că există așteptări de la el, iar el voia să corespundă acestor așteptări și nu să se gândească numai la buzunarul ăla nenorocit și la cuier, n-avea nicio idee cum ar putea sparge tăcerea, așa că tăcerea asta devenea tot mai lungă și mai lungă, tăcere pentru care domnul din fața lui îl răsplătea cu priviri recunoscătoare, el tocmai de liniște având nevoie, conductorul, având cele mai bune intenții, nu voia să-l lase singur, iar el nu voia decât să se uite afară nestingherit, astfel conductorul nu se simțea în largul lui, interpretând izolarea domnului drept un semn de legitimă ofensare, într-un cuvânt, în compartiment neînțelegerea era totală, risipindu-se doar atunci când trenul a frânat brusc, oprindu-se cu o hurducătură, domnule, mă duc să văd ce se-ntâmplă, a spus ușurat conductorul, părăsind repede compartimentul, iar el s-a putut întoarce la fereastră, lipindu-și fruntea de geamul rece, era recunoscător, foarte recunoscător față de conductor pentru comportamentul lui plin de tact, crezând că în sfârșit a înțeles că liniștea îi face bine, dar acum, înainte de toate, el avea nevoie să fie singur în această liniște.

Habar n-avea de ce îi spusese „mă duc să văd ce se-ntâmplă“, știa sigur ce se-ntâmplă, au ajuns la marginea capitalei, iar acum așteptau să se facă verde ca să traverseze orașul și să ajungă la gara Keleti, trenul stătea și aștepta semnalul de liberă trecere, stătea și el între vagonul nouă și zece, gândindu-se ce să facă, dar tot nu-i venea nimic în minte, apoi deodată și-a amintit ce-i spusese colegul austriac, că trebuie să-l ajute să schimbe trenul, păi, sigur, s-a înseninat la față, o să-i car valiza, cum dracu să nu i-o car, și o să-l urc în celălalt tren, da, asta-i soluția, soluție de care, după părerea lui, chiar avea nevoie căci, sincer vorbind, având în vedere modul aiurit în care domnul acesta într-adevăr ciudat l-a plătit pentru serviciile sale, se temea că în același mod aiurit ar putea să-i și ceară

banii înapoi, *asta nu*, i s-au accelerat bătăile inimii, cuierul ăla e deja al lui, acum nu mai poate renunța la ceea ce căpătase printr-un asemenea noroc, are nevoie de cuier, a scuturat din cap, de parcă ar fi zis nu oricărui argument menit să-l destabilizeze și implantat în capul lui de altcineva, dar bineînțeles că nimeni nu-i implantase nimic în cap, stătea între vagonul nouă și zece, cu picioarele ușor depărtate, căci între timp trenul s-a pus iarăși în mișcare, zguduindu-se când trecea peste macazuri, el a rămas locului cu mușchii încordați până când, după zgomotele făcute de tren, și-a dat seama pe unde se află, atunci a intrat în vagonul nouă și a bătut la ușa compartimentului, anunțându-l pe domnul că poate să se pregătească, acuși o să intre în gara Keleti, dar să nu vă faceți griji, i-a spus agitat, fiți liniștit, l-a liniștit, străduindu-se să-și stăpânească tremurul mușchilor din picioarele-i nervoase, o să-l ajute el, o să-i care valiza, i-a spus, întinzând mâna și luând valiza din plasa de deasupra banchetei, și bineînțeles că o să-l ajute și la urcarea în celălalt tren, uite biletul și tichetul pentru loc, de aici până la stația finală, e mai bine ca biletele să fie la el, să le pună bine, nu cumva să le piardă, și să-l urmeze, îi repeta asta de cel puțin trei ori pe minut, să-l urmeze, să-l urmeze, să-l urmeze, pentru că domnul a coborât cu mari dificultăți din tren și tot cu mari dificultăți s-a putut ține după el, la fiecare metru parcurs împreună îi venea în minte că nu poți să ai încredere în domnul, având în vedere că totul în legătură cu el era atât de incert și, da, totul mergea greu și haotic, deși s-ar putea ca și el să fi mers un pic prea repede, dar nu se putea altfel, trebuiau să se strecoare cumva prin mulțime, majoritatea fiind nu pasagerii obișnuiți, ci gașca obișnuită a emigranților obișnuiți care se pregăteau de asalt, na, și în harababura asta el trebuia să înainteze, și înainta cu valiza în mână, cât de repede putea, o să le explice mai târziu de ce a dispărut de la predarea-luarea în primire a trenului, mai târziu o să le explice totul, acum ăsta era cel mai important lucru, să scape de el cât mai repede, să scape și să se elibereze de povara pe care acest bătrân ciudat, slab și deșirat o reprezenta prin simpla lui prezență, în acest timp bătrânul era atât de profund impresionat de mulțimea de oameni arătând ca niște cerșetori, de putoarea care plutea în aer, de gălăgie, de vocea de bărbat, metalică, tărăgănată și cu ecou, ce răsuna din boxe împreună cu semnalul electronic dinaintea fiecărui nou anunț, încât îl urma foarte cuminte, ba, mai mult, s-ar fi agățat de el la propriu, lăsându-se cărat în spate, pentru că în jur totul i se părea prea sălbatic, de parcă ar fi străbătut o junglă, se uita în dreapta și-n stânga, fără să vadă nimic în mod real, așa că și-a

ținut foarte serios promisiunea cum că n-o să caște gura aiurea, pentru că a priceput că n-au mult timp la dispoziție, grăbea pasul, urmându-și însoțitorul, doar din când în când mai arunca o privire în jur, atras de câte ceva din această realitate instabilă, în mișcare, deși înainte de coborâre a înțeles foarte bine instrucțiunile primite de la conductor, și anume să-l urmeze, să nu se oprească, să nu rămână-n urmă, și așa mai departe, căci în această realitate instabilă, în mișcare, există pericole, între timp au ajuns lângă ultimul vagon al trenului ce staționa pe linia unu, conductorul trenului i-a cerut biletul, s-a uitat unde-și are locul, i l-a dat înapoi, apoi au înaintat toți trei până aproape de locomotivă, cei doi l-au ajutat să urce în tren, într-un vagon cu totul diferit, așezându-l pe o banchetă cu totul diferită, să nu lăsați valiza din mână, i-a spus conductorul, cel mai bine ar fi s-o țineți așa, și i-a arătat cum, iar el, cu valiza în brațe, nu putea să-i facă semn cu mâna, numai să dea din cap când conductorul a închis ușa, dispărând pentru totdeauna din viața lui, deoarece cu o mână ținea de valiză, iar cu cealaltă se agățase de măsuța ieșită din perete, tivită cu un brâu gros de aluminiu care putea fi considerat ornament, dacă n-ar fi fost evident că nu e, avea menirea de a păstra intacte marginile măsuței — din moment ce de șederea unor persoane pe ea și smulgerea ei din perete n-aveau cum s-o ferească.

Femeia purta pantaloni de piele, geacă de piele și un piercing în buză, prin asta vrând să semnaleze că aparține vechii școli, cu mâna ei stângă strângea tare mâna copilului, ca nu cumva să-l piardă în forfota din jur, au ieșit din hală și au luat-o pe lângă un tren, pentru că ea, care cunoștea toate cotloanele gării și se baza pe instinct, căuta un loc unde să facă fotografia în liniște, se vedeau deja semafoarele și pădurea de stâlpi cu hățișul haotic de fire și cabluri de deasupra ei, se zărea și capătul peronului, s-au dus până acolo, mergând pe lângă tren, copilul era grozav, nu se smiorcăia, nu plângea după educatori, nici nu emitea pretenții că vrea să bea sau să mănânce sau să facă pipi sau caca, nimic, copilul ăsta era un înger, ești un îngeraș, i-a spus când s-au oprit în capătul peronului și ea s-a aplecat și i-a explicat că acum o să-i facă o fotografie, el nu va trebui decât să stea locului și să nu facă nimic, doar să se uite direct în obiectiv, asta-i tot, bine, a spus copilul pe un ton grav, era foarte ascultător și serios, mult prea serios, ea, femeia, încă din clipa în care l-a ales a sesizat că nu, nu, copilul ăsta nu-i pur și simplu serios, copilul ăsta e „von Haus aus“, adică trist, făcând o figură aparte la grădinița aceea a internatului unde avusese loc selecția, a remarcat imediat tristețea din ochii mari și negri ai copilului, tristețe care nu se

potrivea nicicum unui băiețel de patru ani, în timp ce în jurul lui toți ceilalți se jucau sau măcar încercau să se joace, degeaba se străduiau educatoarele să-i adune laolaltă pentru a fi selecția mai ușoară, pe copiii ăștia nu prea puteai să-i ții grupați, ar fi însemnat să stea locului, fără să facă nimic, ceea ce nu le plăcea, n-aveau nici chef, nici răbdare, numai el, cel ales de ea, nu voia să alerge după vreo minge sau să învârtă cuburi colorate, stătea acolo de parcă n-ar fi avut chef să se certe cu educatoarea, lui îi e totuna, transmiteau ochii ăia negri, absolut totuna faptul că stă, și nici măcar nu-l interesează de ce stă, așa că femeia hotărâse pe loc că el va fi acela, el, cel pe care-l va cere de la grădinița unde au ajutat-o ori de câte ori avea nevoie de copii pentru vreo fotografie, în timp ce-l ducea de mână pe stradă, în tramvai, în metrou și apoi în gara Keleti, era tot mai mirată de indiferența copilului față de tot ce i se întâmpla, a plecat cu ea fără o vorbă, cu ea, o străină, o ținea de mână supus, fără să întrebe de ce sau unde merg, doar mergea pe unde-i zicea femeia și o ținea de mână pentru că i s-a spus s-o țină, așa au ajuns în mijlocul forfotei de dimineață din gara Keleti, așa au trecut prin mulțimea de emigranți, ajungând la capătul acelui peron, iar când l-a așezat într-un loc luminat de razele soarelui ce răzbăteau printre nori, s-a uitat la ea cu aceeași privire a ochilor mari și triști cu care se uitase și la grădiniță, ochii triști ai unui copil de patru ani, ăștia o priveau, și nu contau hainele, geaca aia maro, zdrențuită sau șepcuța maro, tricotată, de pe cap, nimic nu conta pentru ea, numai ochii ăia mari ce priveau fix în obiectiv și cu care acum, în mod ciudat, nu se descurca prea bine, n-a reușit să regleze claritatea, a scăpat din mână capacul obiectivului, cureaua aparatului a rămas agățată în fularul de la gât, pe deasupra când, în sfârșit, a reușit să regleze cumva aparatul, pata aia de lumină în care așezase copilul dispăruse, așa că era nevoită să caute un alt loc.

Fotografiile ei nu mai sunt incendiare, s-a scris despre ea în ultimii ani, un timp nu i-a păsat, dar apoi aceste fraze superficiale și răutăcioase au început s-o enerveze, lipsește scânteia, focul din fotografiile ei, s-a spus chiar și în public, la unele vernisaje, ca să audă și ea, la un moment dat unul din critici, făcându-și curaj, a și scris asta despre artista de altfel foarte bine văzută, ea s-a înfuriat, ei bine, și-a spus, atunci hai să facem focul, și s-a dus în sectorul șaptespe unde cunoștea o educatoare, ca să-și aleagă un copil, așa, de vreo trei-patru ani, i-a spus educatoarei, astfel s-a ales cu copilul ăsta drăgălaș și cu ochii ăia de care avea nevoie și cu lumina corespunzătoare, iar în fundal cu șinele divergente într-un spațiu expansiv și murdar, și cu rețeaua încâlcită de cabluri electrice ce

brăzdau cerul, cred că așa e bine, a ridicat aparatul femeia, dar în clipa aia lumina iar a dispărut și copilul a rămas în umbră, s-a dus la el, s-a uitat în jur și, nevăzând nicăieri vreun tren, a intrat cu el printre șine unde era un loc luminat, a poziționat iarăși copilul, fiind foarte atentă să nu apară vreun tren de undeva, n-a apărut, a ridicat aparatul, foarte bine, i-a spus copilului, rămâi așa și uită-te aici, faci foarte bine asta, dar atunci lumina iar a dispărut, lasă, nu contează, hai, să mergem să căutăm un alt loc, s-au întors pe peron, lângă trenul nemișcat, ea se tot uita după soare, problema era că din cauza vântului iscat norii s-au pus în mișcare, ceea ce pe de-o parte era bine, căci în perdeaua de nori se creau fisuri prin care răzbătea lumina, pe de altă parte aceste pete de lumină dispăreau foarte repede, plimba deci copilul de colo colo, în funcție de lumină, dar după o vreme s-a enervat pentru că pur și simplu nu era suficient timp pentru expunere, erau probleme ba cu obturatorul, ba cu diafragma, ba cu focalizarea, iar când în sfârșit toate păreau în regulă, lumina dispărea din nou, între timp el stătea singur în vagonul din urma locomotivei, deocamdată singur în compartimentul de clasa întâi, cu o mână strângând valiza și cu cealaltă agățându-se de măsuță și uitându-se la ei, la femeia și la copilul care se tot mutau dintr-un loc în altul, femeia voia să fotografieze copilul și avea nevoie de un loc luminat de soare, numai că soarele ăsta își bătea joc de ei, apărea câte-o pată de lumină într-un loc, dar până să facă fotografia, dispărea și copilul rămânea iar în umbră, atunci se mutau în alt loc, într-o nouă pată de lumină, și tot așa, baronul nu-și putea ochii de la ei, se uita la copilul care asculta de ea orbește, mutându-se dintr-un loc într-altul, odată femeia l-a dus și printre șine, așezându-l în lumină, dar lumina dispărea mereu, și atunci deodată trenul a zvâcnit puternic, însă n-a pornit, de parcă această zvâcnitură ar fi fost doar o defecțiune tehnică, nu era, pentru că în scurt timp, printre zdrăngăneli și scârțâieli și păcănit și țăcănit, foarte încet, garnitura a pornit, iar el a dat drumul și la valiză, și la măsuță, trebuind să se întoarcă dacă voia să-i mai vadă, și voia, până-n ultima clipă, pe femeia cu copilul, însă degeaba a lăsat valiza, și degeaba măsuța, și degeaba s-a întors și s-a sucit, i-a pierdut repede din vedere, oricum n-ar fi văzut mare lucru, pentru că între timp ochii i s-au umplut de lacrimi, trenul deja lăsase-n urmă și ghereta murdară, încărcată de funingine a impiegatului de mișcare, așa că s-a șters la ochi, apucând din nou valiza și agățându-se din nou de măsuță, dar fără a se mai uita pe fereastră, se uita la picioarele sale, la podeaua uleioasă, la felul cum pantofii lui din piele de crocodil tindeau să se apropie tot mai mult unul de altul.

Femeia cu copilul i-au captat întreaga atenție, astfel că n-a observat, când avusese ocazia să observe, mulțimea de oameni care alergau pe lângă trenul în mișcare, o mulțime de femei și de bărbați, sărind în sus din când în când pentru a arunca o privire în interiorul compartimentelor, în mod evident căutau pe cineva pe care nu-l găseau, alergau de la un vagon la altul, de la o fereastră la alta, și tot așa, de-a lungul trenului, într-un fel au avut și noroc, pentru că trenul înainta încet și nici n-a accelerat pe parcurs, se târa metodic, țărănește, așa că picioarele lor rezistau, numai că persoana căutată tot n-au găsit-o decât în ultima clipă, pentru că stătea în ultimul, adică de fapt primul vagon, au existat câțiva norocoși mai rapizi decât ceilalți care au detectat persoana cu pălăria cu boruri largi, devenită între timp simbolică, de sub care se iveau șuvițe groase de păr grizonat, l-am găsit, l-am văzut, strigau în gura mare, e sus, adică în tren, în acest timp el își ștergea ochii de lacrimi, fără să fi sesizat nimic din toate astea, și chiar de-ar fi sesizat, nu s-ar fi gândit decât că sunt niște călători întârziați pe cale de-a pierde trenul și încercând acum să urce din mers, fără a reuși, primul vagon a ieșit deja din hățișul de macazuri și semnalizatoare și plăci turnante și linii de așteptare și linii de înaltă tensiune, iar peronul s-a terminat, au avut ghinion să-l zărească abia în ultimul, adică de fapt în primul vagon, care în momentul descoperirii lor tocmai străbătea ultimii metri de peron, deci n-aveau cum să mai alerge pe lângă tren, nu mai puteau să facă altceva decât să fotografieze trenul, măcar să existe o dovadă că-i aici, că e în tren, fix cum anunțase de dimineață agenția austriacă de știri, adică pe drum spre țelul său inițial, și apoi s-o ia la fugă cu știrea și cu fotografiile inutile, astfel că redactorii de la *Blikk* și *Ziarul de seară* și *Metro*, după ce i-au dat afară din redacție pe fotografii declarați cretini, n-au putut scrie altceva decât că multimilionarul baron din America de Sud a părăsit capitala, îndreptându-se, cu o zi întârziere față de cum plănuise, spre locul lui de baștină, apoi l-au descris amănunțit pe baza — neavând încotro — fotografiilor și informațiilor apărute în presa austriacă, repetând că revine acasă pentru că acum, spre sfârșitul vieții, din averea lui fabuloasă dobândită de pe urma minelor de cupru din Columbia, vrea să doneze o parte locului de proveniență, un bun patriot, au scris, un adevărat exemplu, căci sunt minciuni, minciuni nerușinate care s-au scris despre el în ziarele de scandal ahtiate după senzațional, cum că și-ar fi pierdut toată averea la cărți, și că mafia, și că închisoarea, însă acum lumea poate afla de la ei „adevărul adevărat“, că se întoarce pentru a face o donație, ca un adevărat patriot maghiar, căci, după

cum declarase în timpul ședерii sale la Viena, vrea să mulțumească pământului pe care s-a născut că i-a putut fi fiu, ducând mai departe prin lume faima acestui pământ, da, da, s-a scris în editorialul din *Blikk*, mai există și așa ceva, adică un om care nu-și denigrează țara la tot pasul, ci îi face cinste, un fiu devotat patriei, a apărut pe prima pagină, alături de o fotografie făcută la Viena, el nu se poate compara decât poate doar cu marele Széchenyi, binefăcătorul, care, după cum este binecunoscut cititorilor, și-a lăsat toate bunurile pământești națiunii sale mult iubite, și acesta este punctul în care autorul articolului trebuie să-și pună pana jos, neputincios și pradă emoțiilor, se încheia articolul, emoțiilor pe care nici măcar ei — cei de la *Blikk*! — nu le pot exprima în cuvinte.

Nu suntem animale, fir-ar al dracului să fie, nici vreo ciurdă nenorocită, oameni buni, măi, nu împingeți, nici chiar așa, măi, striga o femeie bătrână cu batic negru pe cap, aruncându-se în mijlocul mulțimii care tocmai luase cu asalt un vagon de clasa a doua, „aruncându-se“ însemnând că a înaintat luptând, fie cu coșul din mâna stângă, fie prin schimbarea dibace și la momentul potrivit al propriului centru de greutate, a luptat din greu până să ajungă la treapta vagonului, ajutată și de experiența acumulată de-a lungul anilor, numai că aceeași experiență o acumulaseră și ceilalți, așa că mai erau și alte mâini cu coșuri, valize sau sacoșe românești, și alte schimbări de centru de greutate, nu contează, important e că a ajuns până la treaptă și abia acolo a început greul, pentru că acolo, nu-i așa, dată fiind situația respectivă, în lupta pentru a pune piciorul pe prima treaptă s-a format un adevărat nod de forțe venite din toate direcțiile, au împins-o și au presat-o din toate părțile, însă, în ciuda vârstei, a rezistat cu brio, repetând până la saturație, hai, mă, ce naiba, ce-i cu voi, oameni buni, hei, de ce vă purtați de parcă nici n-ați fi oameni, ci o ciurdă sălbatică, între timp și-a pus deja piciorul stâng pe prima treaptă a vagonului și tocmai atunci a fost îmbrâncită atât de puternic, încât era cât pe ce să-și piardă poziția cu greu dobândită, norocul ei a fost că a reușit să se agațe de ușa vagonului, recăpătându-și astfel echilibrul, atunci și-a adunat toate puterile, revendicându-și un loc pe treaptă și pentru piciorul ei drept, ceea ce însemna victorie, pentru că de-aici încolo nu mai trebuia decât să reziste presiunii din ambele părți, și a rezistat, stătea deja pe a doua, adică penultima treaptă, reușind să împingă cu partea ei dorsală un grăsan cu cușmă pe cap, astfel a sosit și ultimul moment acolo unde se dădea bătălia finală, adică în ușa vagonului, aici nu mai era decât treabă de rezistență, și fără îndoială că

rezistență avea, ce s-ar fi făcut dacă n-ar fi avut-o, așa că iat-o urcată în tren, cu o singură privire radiografică aruncată prin vagon a și dibuit care loc va fi *al ei*, și ăla a fost, s-a aruncat pe banchetă înaintea altor doi care concurau pentru același loc, de parcă ar fi ocupat locul ei de drept, și în timp ce, cu coșul în brațe, continua să lupte, mai mult din obișnuință, pentru fiecare milimetru de banchetă, i-a spus celui de lângă ea, mișcându-și buzele supte ale gurii fără dinți și aranjându-și nodul baticului sub bărbie, că nu-i pentru ea cursa asta de două și zece, că-i mereu la fel, se împing de să se omoare nu alta, na, chiar așa, ca vitele când sunt mânate în staul, păi, nu s-ar putea și frumos, pe rând, unu câte unu, că ar fi mai bine pentru toți, spune și dumneata dacă nu-i așa.

Faptul că fiecare loc din compartiment fusese ocupat n-a creat cine știe ce disconfort, nimeni nu vorbea, companionii lui ori răsfoiau vreo revistă glossy, ori își butonau mobilele, toate capetele erau aplecate, toți călătorii păreau închiși în câte-o bulă transparentă și sigilată, astfel că după minutele de agitație ce au urmat urcării și așezării lor pe locuri, nimic nu l-a împiedicat să-și reia activitatea desfășurată și anterior, în celălalt tren, adică să se uite la peisajul care i se derula înaintea ochilor, iar acest peisaj era radical diferit față de celălalt, cu toate că nici acum nu vedea altceva în afară de aceeași câmpie infinită, aceleași ruine, aceiași salcâmi singuratici, aceiași iepuri pitiți pe arătură și aceleași căprioare alergând grațios, și totuși totul era altfel, câmpia infinită era altfel infinită, ruinele altfel ruinate, precum și salcâmii singuratici și iepurii pitiți și căprioarele alergând grațios, și altfel erau singuratici și altfel se piteau și altfel alergau grațios, asta e Marea Câmpie Ungară, și-a apăsat baronul fruntea de sticla rece, cerul e mai jos, pământul e mai arid, arătura, fermele, iepurii și căprioarele, potecile șerpuinde și, în toate astea, neantul pare aici mai părăsit decât oriunde altundeva în țara asta, dar în ciuda acestei dezafectări, a acestei paralizii generalizate, lui îi era drag tot ce vedea prin fereastră, îi reveneau în minte toate amintirile de pe aceste plaiuri, imagini din călătoriile copilăriei, familiaritatea caniculelor de vară și a ninsorilor de iarnă, stătea lipit de geam ca atras de un magnet, holbându-se la priveliștea sumbră de afară care-i era dragă și-l atingea la suflet, iar în timp ce trenul pătrundea tot mai adânc și mai adânc în acest neant rigid, sumbru și pustiu, și-a spus în gând: Doamne, uite, sunt din nou aici, în drum spre Viharsarok, zona din județul Békés numită „Ținutul Furtunos“, în drum spre acasă unde, iată, totul este la fel ca pe vremuri, pentru că aici nu s-a schimbat nimic.

Habar n-aveam cine era insul ăla de vizavi, de lângă fereastră, un tip destul de ciudat, asta am observat imediat, a povestit acasă, când i-au pus în față farfuria cu mâncarea ei preferată, ciorba aburindă de cartofi, acrișoară și cu foi de dafin, însă dracu s-ar fi gândit că, și nici ceilalți n-au dat semne cum că l-ar fi recunoscut, deci ca s-o zicem pe șleau, am ratat de-a binelea marea șansă, un lungan din ăla, brațe brutal de lungi, trup alungit, picioare lungi și gât lung, parcă și capul îl avea țuguiat, fața îngustă, alungindu-se tot mai mult spre frunte, na, o frunte lată ca aia eu n-am mai văzut, deși am văzut destule mutre defecte, și cum vă spuneam, era slab ca o mârțoagă, o adevărată pălugă, da, și bineînțeles îmbrăcat în cele mai fine haine pe care ți le poți imagina, să fi avut pe undeva între optzeci de ani și moarte, dar arăta bine, ochi negri, sprâncene dese, nas mare și alungit, bărbie ascuțită și un păr sănătos și des la care eu, apropiindu-mă de cincizeci, nu pot decât să visez, numai că era complet cărunt, na, nu contează, în concluzie: un babalâc cât un stâlp de telegraf, în schimb, copiii mei, un bleg, se vedea pe el după privirea aia pierdută, înțelegeți, pare că se uită și totuși nu se uită nicăieri, exact ca un bleg, nu m-am uitat eu prea atent la el, numai că am memorie bună, ca să zic așa, am reținut toate astea dintr-o privire, la urma urmei asta mi-e meseria, din asta trăiesc, și voi la fel, deci, nimic, înțelegeți, el nu mi-a amintit de nimic, puteam să-l identific, dar, Dumnezeu știe de ce, nu mi-a venit deloc în minte baronul ăla sau că individul ăla de la fereastră, care de ore întregi se holba afară pe geam, ar putea prezenta vreun interes, stăteam în fața lui, pe diagonală, puteam să-i vorbesc, înțelegeți, dacă am fi stat puțin de vorbă, poate ar fi reieșit că e interesat de tehnologia sistemelor de securitate, de ce nu, cine are atâta avere, nu-i exclus, ar putea fi interesat de unele sisteme noi de alarmă, pe deasupra aveam la mine geanta, puteam să-i prezint câteva prototipuri, na, dar acum e prea târziu, copii, treaba e futută, nu vă mai bateți capul, a încheiat, o să fie cumva și fără asta, închideți sonorul că s-au terminat știrile și, uite, avem ciorba asta minunată de cartofi, hai, copii, s-o mâncăm până nu se răcește de tot.

După câte își aducea el aminte, gara din Szolnok era una din multele gări din Alföld adică Marea Câmpie Ungară, nu-și aducea aminte cum arăta înainte, probabil la fel ca toate celelalte gări, o clădire cu două nivele, vopsită în galben, sus, locuința șefului de gară, jos, casieria, ghișeele și sala de așteptare, în fața clădirii doi-trei castani bătrâni și frumoși, însă a rămas foarte uimit când, după o lungă staționare, trenul a intrat în sfârșit în gară, căci în locul vechii

clădiri acum se înălța o monstruozitate de beton, rece și impersonală, față de care numai hățișul, deosebit de extins, de șine din fața ei era mai înspăimântător, ce s-o fi întâmplat cu Szolnok de a devenit un loc atât de important, se întreba mirat baronul, uitându-se pe fereastră, a început să numere șinele, dar n-a ajuns decât până la douăzeci, atunci atenția i-a fost atrasă de câțiva călători care au urcat în tren, unul din ei a deschis ușa, și-a lăsat gluga pe spate și, ochind dintr-o privire singurul loc liber, a și intrat în compartiment, cu un mare „offoffdoamne", s-a prăbușit în fața lui pe banchetă, începând să-și maseze membrele înțepenite de atâta așteptare, ei, da' ăștia dau căldură, nu glumă, a remarcat vesel, scoțându-și căciula cu clape, avea o voce atât de răsunătoare, încât toată lumea și-a încetat brusc activitățile de moment și, pentru că nu știau dacă să le fie frică sau să se amuze, au fost nevoiți să se uite la el, atunci frică sau amuzament?, ei, da, a sesizat imediat atenția îndreptată asupra lui, dumneavoastră aici, înăuntru, v-ați obișnuit deja, dar eu vin de-afară și aici, adică aici afară, dumneavoastră nici nu bănuiți, că la Budapesta, ca la Budapesta, însă aici e un frig umed și nesuferit, cum numai la Szolnok poate fi, în zona asta blestemată a planetei, pentru că, fiți atenți, acum toate privirile erau deja îndreptate spre el, fiind evident că noul călător face parte din categoria celor care, ajunși într-un alt loc, nu se sinchisesc, continuând, fără niciun preaviz, orice activitate din punctul în care o întrerupseseră, adică unul pe care îl accepți imediat așa cum e, adică unul căruia îi place să fie în centrul atenției, fără doar și poate lui îi plăcea să se amuze, amuzându-i pe alții, după cum a și făcut aluzie la asta mai încolo, pentru că un noiembrie ca ăsta nu veți găsi nicăieri în altă parte, a continuat cu o fățișă seninătate, de parcă n-ar fi anunțat o veste proastă, ci una bună, pentru că o climă nenorocită ca asta, și-a scuturat capul, numai aici găsești, ăsta e așa-zisul „noiembrie de Szolnok", așa ceva n-o să găsiți niciunde, s-a uitat șugubăț la cel din fața lui, toată ziua picură ceva, și n-am zis că plouă, ci pi-cu-ră, pic-pic-pic-u-ră, a bătut cu arătătorul mâinii drepte în palma mâinii stângi, marcând fiecare silabă, te pătrunde până-n măduva oaselor, în orice caz eu n-o suport, am încercat de toate, palton de-un fel, fular de alt fel, mănuși din astea, cizme din alea, acum am lăsat căciula asta să-și facă treaba, i-a arătat-o celui din fața lui, măcar urechile să mi le apăr, că de pe la prânz a început să bată și vântul, dar știți, s-a uitat în jur la audiența care încă nu s-a decis dacă frică sau amuzament, ăsta e un vânt care te atinge o secundă, dar ți-l amintești o săptămână, te îngheață, degeaba te pui într-un tren ca ăsta, bine încălzit, ei,

asta e, dumitale cum îți place, s-a adresat elevei de lângă el, care se străduia să rămână cu nasul în notițele ei, punându-i căciula în brațe, ai vrea s-o ai, nu-i așa, i-a rânjit larg, cred și eu, pune mâna, să vezi, e blană adevărată de iepure, na, pune-o pe cap, nu fi așa rușinoasă, i-a spus, îndesând căciula pe capul fetei care roșise instantaneu, încercând în zadar să se împotrivească, lasă, nu te jena, știu ce senzație plăcută e s-o simți pe cap, vezi, nu-i sintetică, nu-i chinezească, nici bulgărească, nici românească, nu-ți fie frică, poți s-o și pipăi, na, nu-ți fie frică, hai, pipăi-o, fata n-avea încotro, trebuia s-o pipăie, mormăind un „păi, da, într-adevăr“ și dându-i-o înapoi, na, așa se simte, și-a așezat noul călător căciula pe banchetă, dacă are omu' o căciulă cu clape din blană naturală, pentru că, știți, pe-aici pe la noi le zicem căciulă cu clape doar la alea de nu-s falsuri, spune și dumneata, s-a întors din nou către fată, nu-i așa că ai simțit că ăsta nu-i un fals, sigur, desigur, a dat din cap fata cu un zâmbet chinuit, îngropându-se din nou în notițele ei, cum să nu, am simțit, ei, ați auzit, s-a întors nou-venitul către ceilalți, iată dovada, dacă și domnișoarele drăguțe sunt de părerea asta, atunci nu mai există dubii, e sfânt, ei, astea fiind zise, am încheiat problema căciulii cu clape, a spus oftând mulțumit și lăsându-se pe spate, după care a urmat o pauză de câteva minute, pauză la care, având în vedere intrarea și prestația lui teatrală, nu mai spera nimeni, a rămas tăcut, la fel și ceilalți, numai trenul se hurducăia împreună cu ei, străduindu-se cu aproximativ șaizeci de kilometri pe oră să-și onoreze calificativul de „intercity“ pe ruta Budapesta – Ținutul Furtunos, însă degeaba se străduia, în afară de faptul că făcea legătura între două localități, viteza caracteristică trenurilor „intercity“ niciodată, nicio secundă, nici din întâmplare n-a atins-o, nefiind capabil de așa ceva din motive tehnice complicate care n-au fost elucidate vreodată, așa că oamenii nu și-au mai bătut capul, nici n-au mai glumit pe această temă, ci pur și simplu au acceptat, după cum acceptaseră atâtea altele în țara asta, căci mai ales pe-aici, în zona de sud-est a țării, oamenii aveau tendința de a interpreta evenimentele în genul: dacă ceva e într-un fel sau altul, ăsta este un dat, adică ceva care se întâmplă ca urmare a cine știe cărei corelații complicate, iar atunci n-are rost să-ți bați capul cu dece și cumadică, și apoi era noiembrie, și vântul sufla tot mai puternic, și ploua torențial, și toate satele și orașele au încremenit de ger, și macazurile funcționau tot mai greu, și pe o vreme ca asta cine ar mai avea chef să pună bețe-n roate și întrebări care n-ar face decât să strice și mai mult situația.

Am fix treizeci și patru de ani și cu părul ăsta al meu, des, negru și creț, cuceresc toate femeile, cu ochii ăștia de vultur de sub sprâncenele astea negre și stufoase văd și cea mai mică greșeală într-o declarație de impozit, și am nasul mare și gros, iar nasul ăsta al meu are mirosul unui câine de vânătoare, și din cauza gurii mele lătărețe mi-au prezis o carieră de cântăreț de operă, și am bărbia puternică, iar cu bărbia asta, pentru mine există doar *kao* făcut de mine, și la astea se mai adaugă, uite, vă arăt, am douăzeci și nouă de dinți sănătoși, plus trei coroane aici, jos, am aproximativ unu șaizeci și șapte înălțime și cântăresc optzeci și opt de kilograme, dar, dacă vreți, de dragul dumneavoastră voi slăbi, și vreau să-mi păstrez claia asta de păr pe cap, că nu-mi place să mă pieptăn, iar dacă toate astea nu ajung, atunci vă mai spun, a spus, că înainte am fost implicat în rafinarea petrolului, însă am fost și arbitru de fotbal, inspector la examenele de limbă, managerul unei fabrici de cărămizi, iar în prezent sunt proprietar de automate de jocuri de noroc, cu sediul la Oradea sau, cum se zice pe-aici, Arad, însă am în plan să mă extind până la Tisa, cum ar fi vrut odinioară și românii, toată zona de dincolo de Tisa o să fie a mea, ăsta-i planul, însă ziceți numai un cuvânt și renunț, numai un „da“ să ziceți, s-a rugat de baron, și îmi las mustață, slăbesc la șaptezeci de kilograme și învăț spaniola în două săptămâni, spuneți da, vă rog, l-a implorat, fără să-i pese că mai erau și alți călători care, deși oarecum înfricoșați, ar fi putut râde de el, în orice caz numai pe ascuns, pentru că îngenunchease în compartiment, astfel încercând să-l înduplece pe baron să-l angajeze ca orice, rândaș la cai v-aș fi, secretar v-aș fi, contabil v-aș fi, v-aș duce și oala de noapte, aș șterge scaunul pe care vă așezați și chiar de la douăzeci și cinci de metri distanță ați putea să-mi dictați scrisori oficiale sau personale, aș face orice pentru dumneavoastră, domnule, numai să spuneți da, e destul să mă uit la cineva și știu pe loc de ce are nevoie, și eu m-am uitat la dumneavoastră și am văzut imediat că dumneavoastră aveți de toate, mai puțin pe mine, pentru că mie mi-e foarte clar că dumneavoastră de mine *aveți nevoie*, fără mine, dumneavoastră o să aveți probleme, ba, mai mult, după câte am auzit, deja aveți probleme, dumneavoastră aveți nevoie de un sprijin, de o umbră, de o mână invizibilă mereu întinsă, de care să vă puteți agăța oricând, iar eu sunt aici, uitați ce e, domnule, nu vreau să vând mâța-n sac, recunosc, și eu am nevoie de dumneavoastră, pentru că am impresia că până și Dumnezeu ne-a făcut unul pentru celălalt, în acest punct și-a întrerupt grandiosul monolog, simțind că acum e nevoie de liniște, ajung doar privirile, se uita la el, la el despre care

citise deja tot ce se putea citi, avea în cap totul, tot ce s-a scris despre el, începând cu *Blikk* și până la *Metro*, tocmai de aceea a luat trenul, ca să fie acolo când baronul de renume mondial sosește în orașul său natal, și poftim, a nimerit tocmai în acel tren, și tocmai în acel compartiment, incredibil, pur și simplu incredibil, mai trebuie să adauge, a adăugat, că viața lui pendulează între noroc și ghinion, adică el niciodată n-a stat retras, nu s-a pitit, ci mereu a ales riscul, n-a fost un bleg pe care până și Dumnezeu îl scuipă-n gură, ci curajos, pentru că s-a expus, în timp ce toți ceilalți s-au mulțumit numai cu fofilatul, dar el nu, el niciodată, el întotdeauna a rămas, așa-zicând, în bătaia vântului, las' să bată, cu asta a început când i-a venit și baronului rândul, căci pe toți ceilalți din compartiment îi interogase deja, pesemne ca să vadă cu cine călătorește, un timp baronul l-a ignorat, se uita pe fereastră și se vedea pe el că nu prea percepe ce se întâmplă în compartiment, peisajul de afară captându-i întreaga atenție, ceea ce l-a enervat vizibil pe cel din fața lui, însă nu se lăsa, vorbea și trăncănea și le zicea, dar domnul de la fereastră părea că nu observă că lui i se adresează, de aceea s-a ridicat puțin de pe banchetă, a întins mâna și a atins umărului domnului, la care acesta a tresărit, lipindu-se și mai mult de fereastră și uitându-se speriat la el, fără să zică nimic, abia a reușit să-l liniștească, ceilalți doar au rânjit la faza asta, pentru că trebuie să recunoaștem, a povestit pe la Mezőtúr, în autobuz, eleva care își continua drumul către casă, grăsanul ăla care urcase la Szolnok a tras un show de făceai pe tine de râs, i-a interogat pe toți, că cine și de unde, apoi, ajungând la spaniol, parcă ar fi fost electrocutat la doi douăzeci, s-a sculat, mai bine zis a sărit în sus, apoi s-a tăvălit pe jos ca un acrobat, și acolo, în genunchi, a început asaltul, pentru că nu se putea numi altfel decât asalt, a debitat verzi și uscate, era *atât* de comic, încât ne căcam pe noi de râs, a băgat niște texte cum nu mai auzisem în viața mea, avea un papagal de stătea mâța-n coadă, na, și a vrut ca spaniolul ăla să-l angajeze ca nu știu ce, iar nenea ăla era destul de speriat, poate și pentru că nu-i era clar ce tot cotcodăcea clovnul ăla de pe podea, poate nici nu mai știe bine ungurește, dar ălălalt vorbea și vorbea și tot vorbea, de nu se mai oprea, dar slavă Domnului, când după un timp nenea ăla s-a uitat în jur și a văzut că restul n-au nicio treabă cu toată chestia în desfășurare, nu s-a mai uitat atât de speriat la individul îngenuncheat la picioarele lui, l-a ascultat ca și cum ar fi luat în serios ceea ce auzea și de parcă ceea ce auzea l-ar fi pus pe gânduri, însă eu cred, a spus fata, agățându-se puternic de bară, căci autobuzul tocmai ajunsese în marea curbă Puskin-Bajcsy, că totuși era speriat, pentru că la sfârșit

i-a spus că o să se gândească, serios, așa i-a spus nenea, că o să se gândească, din păcate habar n-am cum s-a terminat, pentru că trebuia să cobor, însă am impresia că clovnul ăla nu s-a lăsat, sunt sigură că până la urmă a primit ce-a vrut, pentru că individul ăla pur și simplu tăbărâse pe el ca vijelia.

La stația Consiliul Județean a coborât aproape toată lumea, numai un instalator de încălzire centrală a vrut să rămână, spunând că și el călătorește mai departe, dar secretarul, după cum se autointitulase, l-a rugat insistent să-și caute un loc în altă parte, pentru că aici, după cum vedeți, are loc o consfătuire importantă la care prezența dumitale nu este indispensabilă, l-a împins spre ușă, șoptindu-i la ureche că n-ar fi imposibil să aibă nevoie odată de un instalator de încălzire centrală, să-și lase deci numărul de mobil, ceea ce a și făcut, după care a dispărut pe culoar, astfel că în sfârșit au rămas numai ei doi, baronul și secretarul, iată-ne în sfârșit singuri, a declarat, așezându-se mai comod, picior peste picior, apoi a schimbat subiectul, spunând că nu știe dacă e-n regulă, însă pentru el apelativul de domnule baron e de la sine înțeles, și ar vrea ca domnul baron să-i permită să facă o sugestie și anume să-l numească așa cum l-au numit toți cei cu care făcuse afaceri, pentru că nimeni nu-i spune pe numele lui real, ci i se spune simplu Dante, serios, fără exagerare, toți prietenii, dușmanii, partenerii de afaceri și angajații, de la Carpați până la Munții Zalăului, așa-l cunosc, ca Dante, și asta datorită acestei clăi imense de păr a lui, pentru că, a zâmbit cu modestie, cică seamănă foarte mult cu renumitul fundaș brazilian de la Bayern München, Dante, care de asemenea are o claie de păr din asta, imensă și neagră, na, așa a ajuns el Dante, deci de-acum înainte domnul baron să-i spună Dante, la care, deși aproape în șoaptă, baronul a început să vorbească și i-a spus că lui nu prea îi e clar cine-i persoana menționată anterior, membru al acelei societăți din München, însă e de părere că numele de Dante, lui, secretarului, nu prea i s-ar potrivi, deoarece acest nume deja este foarte *ocupat*, având în vedere că, după cum se știe, îl purtase un mare poet italian, așa că el ar prefera să-i spună pe numele lui real și, dacă e posibil, ar fi curios să afle cum sună acest nume, atunci secretarul, repede dezmeticit din uimirea că în sfârșit l-a auzit pe baron vorbind, a intervenit, să nu care cumva să creadă domnul baron că-i vorba despre un nimeni, Bayern München este una dintre cele mai bune, dacă nu chiar cea mai bună, echipă din lume, cu siguranță că a auzit de ei, nu, din păcate, nu, a clătinat din cap baronul, ei, nu contează, a spus secretarul autoproclamat secretar, important e că eu port cu mândrie numele de Dante, deoarece cine are onoarea să joace la Bayern München, ăla,

așa-zicând, a ajuns în top, iar o astfel de analogie nu poate fi decât avantajoasă pentru el, având în vedere că în domeniul său, care în prezent, dar numai până-n această zi, e lumea palpitantă a automatelor de jocuri de noroc, el însuși este o autoritate recunoscută, altfel nici prin cap nu i-ar fi trecut să aplice pentru funcția de secretar, dar el își cunoaște valoarea, și tocmai asta e ceea ce pune el la dispoziția domnului baron, iar această valoare de peste două decenii poartă numele de Dante, așa că…, baronul însă a clătinat iar din cap, zâmbind cu blândețe, trebuie să fie o neînțelegere, căci despre cine vorbește el personal nu-i münchenez, ci florentin, mai precis marele exilat al Florenței, autorul *Divinei Comedii*, unul dintre cei mai mari, dacă nu chiar cel mai mare poet al lumii, lui îi e totuna, i-a replicat secretarul ușor indignat, în schimb Dante al său, după părerea multora, este cel mai bun fundaș, și ar mai fi de adăugat că *din lume* și, deși recunoaște, și-a depărtat brațele în semn de scuze, că în ultimele două sezoane n-a fost întru totul la înălțime, însă nimeni nu-i contestă aptitudinile, chiar dacă-i mai scapă câte-o minge sau dacă din cauza lui atacantul advers ajunge în careul mare, înțelege domnul baron, toată lumea știe că Dante e Dante și, după umila lui părere, ăsta și rămâne, unul din cei mai buni, deci să porți acest nume echivalează cu un rang, și, nu, nu, a clătinat din cap baronul, el nicio secundă n-a contestat faptul că tovarășul lui de călătorie n-ar avea dreptul să prețuiască atât de mult pe cineva care poartă acest nume, voia doar să adauge câteva informații mărunte, el se supune total dorinței lui de a putea folosi numele de Dante, n-are decât să-l folosească, însă ar avea o propunere, numai de dragul exactității, Dante n-a fost jucător, după câte știe el, numai în tinerețe s-a ocupat de sport, adică mai mult de vânătoare cu câini și șoimi, și s-ar putea spune că n-avea nici în clin, nici în mânecă cu Germania, știți, i-a explicat binevoitor baronul, despre astea nu se știu prea multe, dar e-n regulă, a zâmbit, să rămână așa, dacă el e un Dante, atunci să fie Szolnoki Dante, dacă-i convine așa, pentru că el, baronul, l-a cunoscut pe el, stimabilul lui companion, l-a cunoscut datorită orașului Szolnok, dacă n-ar fi existat Szolnok, atunci n-ar exista nici Szolnoki Dante, ar fi de acord?, ei, și așa s-a ajuns în punctul în care proaspăt-numitul secretar nu mai voia să întindă coarda, considerând că aici nu-i vorba de o neînțelegere, ci de altceva, în sinea lui categorisindu-l pe domnul baron drept nepriceput în ale sportului, așa că n-avea rost să mai insiste asupra informațiilor corecte când era evident că interlocutorul nu marșează, bine, de acord, a dat din cap, atunci Szolnoki Dante să fie, oricum mai devreme sau mai târziu tot un simplu Dante va

deveni, pentru că nimeni nu i se adresează nimănui, în permanență, cu numele complet, a, da, și-a ridicat sprâncenele stufoase baronul, foarte interesant, știți, s-a aplecat spre el, eu am părăsit Ungaria cu mult timp în urmă și nu sunt la curent cu noile obiceiuri, mai ales lingvistice, o să-l ajute el, a spus Dante cu un licăr în ochi, la urma urmei de ce s-a făcut secretar, dacă nu ca să-l ajute în orice situație, deci și în cea de față, la care baronul, poate pentru prima dată de la începutul acestei luptei inedite pentru postul de secretar, a făcut observația că, în ceea ce-l privește, el nu prea pricepe exact treaba asta cu secretarul, pentru că el n-are nevoie de un secretar, însă este recunoscător că primește ajutor să se descurce mai bine cu treburile de pe-aici, la care secretarul a sărit în sus de parcă ar fi primit o veste bună, spunându-i, cu fața radiind de bucurie, păi, tocmai despre asta-i vorba, de aia e el aici, adică pe acest Pământ, că și-a dedicat toată viața ajutorării semenilor, fie punându-le la dispoziție petrol ieftin, ceea ce presupunea și riscuri, fie programe prin care să-și clădească un cămin, fie posibilități de distracție, deci ce altă sarcină ar putea avea decât să-i ofere acum domnului baron toate astea la pachet, și da, da, s-a entuziasmat vecinul de pe bancheta de vizavi, începând să bată darabana pe rezemătoarea pentru brațe, să-l ajute să se descurce în noile condiții, asta e, asta a așteptat el, deși nu inactiv, de două decenii, pentru că de aceea l-a creat Dumnezeu, așa că domnul baron poate să stea liniștit, de-acum soarta lui e în mâini bune, pentru că de-acum înainte Dante o să-i vegheze pașii, na, bine, a zâmbit cu indulgență, adică un Szolnoki Dante multitalentat, dacă nu sună a lipsă de modestie s-o spună așa deschis, dar de ce n-ar putea vorbi deschis ei doi, ba, mai mult, e chiar musai să fie deschiși între ei, pentru că el numai atunci poate să ajute din toată inima dacă știe tot ce e de știut.

În ultima vreme într-adevăr i se cam încurcaseră treburile, o recunoaște, a recunoscut baronul care, după un timp, a început să nu mai înțeleagă ce i se întâmplă și de ce, în jurul lui, apăruseră oameni pe care nu-i cunoștea, erau ciudați și poate puțin prea originali, mereu voiau ceva de la el, deși el nu putea să-i ajute cu nimic, pentru că, recunoaște, a recunoscut față de Dante care-l asculta cu atenția încordată, că de o vreme nu-l mai interesa nimic altceva decât să vină acasă, simțea că i-a cam trecut vremea și-i era dor ca, pe lângă rezolvarea unei chestiuni private deosebit de importante, să mai vadă o dată locul lui de baștină, țara pe care încă din copilărie, acum cincizeci și cinci de ani, fusese nevoit s-o părăsească, a spus baronul cu privirea ațintită pe fereastra compartimentului, dar afară se întunecase deja și n-a putut vedea nimic în

afară de propriu-i chip reflectat în geam, ceea ce nu-i convenea, de aceea s-a întors din nou către companionul său, o cutie de bijuterii, s-a uitat la el melancolic, asta am primit înapoi, o cutie de bijuterii, pentru că aici totul este atât, dar atât de minunat, știi, dragă prietene, de ore întregi călătoresc și privesc peisajul, țara dumneavoastră e minunată și nu mă mai satur privind pământul și orizontul și lumina, nu știu dacă mă-nțelegeți, dar toate astea înseamnă foarte mult pentru un bătrân ca mine, iar dacă din pricina bolii mele n-am putut să mă abandonez total acestei admirații, pentru că printre toți oamenii aceștia nemaivăzuți și din cauza multiplelor situații necunoscute adesea am fost puțin, cum să exprim asta în maghiară, confuz, apoi mai este și limba, n-o mai înțeleg foarte bine, însă văd că Ungaria, patria mea străbună, este un loc de poveste, este exact așa cum mi-am imaginat-o, așa că abia aștept să-mi revăd orașul natal și mai ales un chip pe care nu l-am văzut demult de tot, știți cum e la vârsta mea, vreau să mă mai plimb o dată pe sub sălciile plângătoare de pe malul Crișului, apoi să merg de-a lungul străzii Jókai, să traversez frumosul parc din piața Maróti până la castelul Almássy, și restul, Grădina cu Melci, știți, și cetatea, înțeleg, înțeleg, a dat din cap Dante ușor nerăbdător, deci ar fi vorba despre un program din ăsta de pensionar, înțeleg, și chiar înțelegea, numai că nu-l interesa, pentru că între timp și-a dat seama că baronul ăsta e cam ramolit, și-a dat seama într-o clipită, i-a și trecut prin cap că poate totuși n-a pariat pe calul care trebuia, în orice caz se va ține de plan și se va implica în toată treaba asta, dar apoi a alungat acest gând, amușinând izul misterios al unui caz tulbure, iar el iubea foarte mult acest iz, nu prea era atent la întorsăturile sentimentale, ba, mai mult, la unele chiar se înfiora, pentru că suporta cu greu locurile comune fără sens și sentimentalismele desuete, iar baronul nu se zgârcea cu ele, el nu voia decât să afle câte parale are în cont și unde, voia numele băncilor și numerele de cont, voia ceva concret, cu alte cuvinte ce mama dracului caută ramolitul ăsta bătrân într-o groapă de gunoi ca țara asta, în primul rând pentru că înainte de fiecare afacere voia să știe care va fi profitul probabil, adică accesibilitatea și disponibilitatea, cum îi plăcea să spună, însă până acum baronul n-a amintit nimic din toate astea, în această privință era foarte închis sau neîncrezător sau habar n-avea sau altcineva dirija totul din umbră, își spărgea capul Dante, deci deocamdată treburile stau prost, a constatat, exceptând faptul că acum are o quintă royală în mână, căci, pardon, doamnelor și domnilor: cine e în tren cu baronul? — el, cu cine e în compartiment baronul? — cu el, pe cine l-a făcut secretarul lui personal, între

Szolnok és Békéscsaba, celebrul argentinian care acum se întoarce acasă? — pe el, cel care nici nu-și mai aduce aminte de numele său adevărat, pseudonimul lui obișnuit fiind ales după celebrul jucător al selecționatei românești, Cosmin Contra, deci pe el, maestrul recunoscut al tuturor treburilor murdare, maestru, adică artist, ce altceva s-ar fi putut considera decât un artist pe care soarta mereu a încercat să-l tragă la fund, dar care mereu a reușit să iasă la suprafață ca să ia o gură de aer, ca apoi să se scufunde din nou. Am ajuns, domnule baron, s-a ridicat în picioare Szolnoki Dante, arătând spre fereastră. Văd că suntem așteptați.

PAM

Mi-a scris

Sunt romantică, nu neg, i-a spus Marika noii angajate de la biroul de turism, îmi plac cinele la lumina lumânărilor, lungile plimbări în grădina castelului, senzațiile plăcute și toate celelalte, nu neg, totuși m-a mirat că mi-a zis Marietta, eu niciodată n-am fost Marietta, nici nu-mi aduc aminte să-mi fi spus vreodată cineva așa, bineînțeles că asta nu-l împiedică să-și aducă aminte de mine ca Marietta și să-mi zică Marietta, în orice caz m-a luat prin surprindere, la început nici n-am crezut că scrisoarea era pentru mine, însă am continuat să citesc și să cred, devenea tot mai evident că totuși e pentru mine, știi, era un scris de mână foarte frumos, dacă după altceva nu, măcar după asta trebuia să-mi dau seama că el e, el, fostul meu curtezan, brusc mi-am adus aminte că deja de pe atunci avea un scris foarte frumos, of, Doamne, a oftat, așezându-se mai comod pe masa de birou, punând tinerește picior peste picior și aranjându-și faldurile fustei cu mâna stângă, mai precis a tras-o peste genunchi, căci în timpul schimbării poziției, fusta îi dezvelise genunchii, Doamne, eu aveam șaișpe sau șaptește, de fapt nici nu mi-am dat seama că e interesat de mine, pe atunci eu fiind într-o relație complicată cu Dobos Ádám, da, cu Dobos, nu te mira, cu el, eram încă niște copii, eu, vreo șaptește, iar el, adică Béla, păi, el ceva mai mic, poate cincișpe sau șaișpe, nu mai știu, chiar că nu-mi mai aduc aminte, dar un lucru e sigur, era un băiat interesant, cu suflet sensibil, m-am mirat foarte tare când, odată, a venit la mine, știi, era atât de încurcat, încât abia putea vorbi, și mi-a spus că ar vrea să-mi dea o întâlnire, eu am zâmbit în sinea mea, pentru că era atât de drăgălaș, încă un băiețel, mi-am dat seama de asta, iar eu aveam deja relația aia complicată cu Ádám, și el, lunganul ăsta, stătea în fața mea, fâstâcit și cu urechile roșii, însă avea ochi superbi, de un verde atât de intens, încât păreau că luminează, poate de aia am și fost de acord să ne întâlnim, cu asta, dacă bine-mi aduc aminte, discuția noastră s-a și terminat, precis a fost bucuros că a scăpat de o situație extrem de jenantă, iar eu, sincer vorbind, am și uitat de toată chestia, până când am primit prin poștă scrisoarea aia groaznică, stai, că-ți spun imediat, care m-a speriat teribil, dar teribil, serios vorbesc, pentru că, închipuie-ți, plicul avea chenar negru, ca la anunțurile mortuare, era o scrisoare lungă, îmi scria că e foarte îndrăgostit de mine și nu mai poate suporta că eu n-am ochi pentru el, bineînțeles că m-am speriat de-a binelea, așa că m-am îmbrăcat degrabă și am

dat fuga în oraș, știi, pe atunci, la vreo zece ani după revoluție, locuiam pe strada Csókos, deci departe de cei care stăteau în zona parcului central, și am sunat la ușa lui și i-am spus mamei sale care a deschis că vreau să vorbesc cu el, la care maică-sa, care nu mă cunoștea, s-a speriat un pic, pentru că nu înțelegea ce s-a întâmplat, și atunci deja am știut că el n-a pățit nimic și nici n-a făcut vreo prostie la care m-am gândit, sigur că nu, și a ieșit și a fost puțin altfel, acolo, în poarta casei lui, părea cumva mai serios, dar tot grozav de încurcat, nici măcar nu m-a poftit înăuntru, oricum n-aș fi vrut să intru pentru că, îți spun sincer, m-a enervat că m-a indus în eroare cu plicul ăla de doliu pentru că, știi, a născocit totul numai ca să, păi, de fapt nu prea știu de ce, dar un lucru e sigur, era *foarte* îndrăgostit de mine, în schimb, eu, păi, ce să-ți zic eu acum, i-a zis noii angajate de la biroul de turism, oprindu-se din vorbit și zâmbindu-i conspirativ colegei pe care, ea împlinind o anumită vârstă, o recomandase în locul ei, acum ce să zică, a zis, ridicând din umeri și uitându-se adânc în ochii colegei, aveam relația aia complicată cu Ádám și toate celelalte, nu eram prea lămurită cu sentimentele mele, aveam șaptespe ani, eram copleșită de dorințe și dor, și priveam lumea printr-un fel de perdea de tul, știi cum e, ai avut și tu șaptespe, eram o fată de șaptespe ani, aici, în orășelul nostru fermecat, și visam cu ochii deschiși că o să fie așa și pe dincolo, na, nu contează, totul a fost foarte încurcat, o vreme nu s-a întâmplat nimic, Béla n-a mai dat niciun semn, dar știi, era atât de slab și atât de îngrozitor de înalt, o pălugă, și avea păr lung, și-l îmbrăcau ca naiba, pentru că eram sigură că tot maică-sa îl îmbrăca, deși ajunsese deja la vârsta când băieții mai descurcăreți știau cum să-și facă rost de blugi și cizme din alea mișto, italienești, însă el nu, el încă purta flaner și niște pantaloni de stofă cu manșete, cam scurți, îi ajungeau doar până la glezne, nu înțeleg de ce-l îmbrăcau așa sau de ce a acceptat el asta, trăiam deja în epoca modernă, știi, fredonam melodii de Rita Pavone și Adamo, îmi aduc aminte că eu îmi coseam singură hainele, ajutată de maică-mea și soră-mea, și mă străduiam să fie, știi tu, ca alea pe care le vedeam la festivalurile de muzică de la San Remo, mai ales soră-mea era bună la asta, doar o cunoști, a avut un butic aici, lângă statuia lui Petőfi, da, ea e aia cu buticul, da, da, deci unde am rămas, a, da, că o vreme n-a dat niciun semn de viață, apoi totuși a dat, și s-a văzut pe el că nu-i trecuse încă, am văzut că încă însemn mult pentru el, așa că i-am zis, în regulă, hai să ne întâlnim, și am început să ne întâlnim și să ieșim împreună, ceea ce bineînțeles nu i-a convenit lui Ádám și, poți să-ți închipui, a ieșit scandal, deși atunci relația noastră nu

mai era ceea ce fusese, însă eu nu numai de aia mă duceam să mă plimb cu Béla în Grădina cu Melci, nu, ci pentru că-mi și plăcea puțin că băiatul ăsta cu ochi frumoși e atât, dar atât de, înțelegi tu, acum ce să zic, nu râde, asta întotdeauna înseamnă mult pentru o femeie, chiar dacă are numai șaptespe, chiar și atunci e ceva, și ne plimbam noi în Grădina cu Melci, mergea alături de mine, fără să mă fi atins vreodată, și vorbea despre chestii ciudate, n-am prea înțeles mare lucru, citea cărți ciudate, nu mai țin minte exact care, că e mult de-atunci, dar știu că erau de filosofie, și, când a văzut că nu înțeleg despre ce vorbește, am trecut la literatura rusă, cu asta m-a uns la suflet, pentru că eu pe-atunci îl descoperisem pe Turgheniev și îl adoram, iar băiatul ăsta știa multe despre Turgheniev, ba, mai mult, când ne-am întâlnit și a doua oară pe malul Crișului și ne-am plimbat din centru până la Cetate, deja știa *totul* despre Turgheniev, vorbea, și tot vorbea, vorbea foarte mult, îmi aduc aminte, și știi, într-un fel mi-a plăcut, nu spun că-l consideram chiar bărbat, dar îmi plăcea de el, îmi plăceau ochii lui verzi și restul, și apoi cu plimbările astea i-am dat peste nas și lui Ádám, până atunci se făcea că din partea lui nu mai e nimic, însă de când cu plimbările astea, brusc, a început să manifeste interes față de mine și să mă asedieze din nou, iar eu, pentru că eram îndrăgostită lulea, m-am întors la el, pentru că pentru mine Ádám era deja bărbat, cu un an mai mare, știi, și avea o atitudine din aia, așa că imediat am uitat de Béla, totuși cu Ádám n-a mers treaba, așa că am terminat-o cu el pentru totdeauna, pe atunci deja a patra sau a cincea oară pentru totdeauna, nu râde, nu eram decât niște copii, cel puțin eu, o fetiță visătoare, că va fi așa și pe dincolo, ție îndrăznesc să-ți spun, ești rudă cu mine și înțelegi, Ádám se interesa de alte femei, mai ales de țâțoasa aia de Zsazsa, o știi, aia pe care a luat-o pe urmă doctoru' Ikos, na, pe aia nu puteam s-o sufăr, știam ce învârte, femeia aia era o intrigantă de prima clasă, știi, avea și vreo douăștrei-douășpatru de ani *atunci*, îl învârtea pe degete pe Ádám, ei, n-are importanță, cu asta Ádám și-a dat examenul, căci dacă lui îi plăceau ordinare din astea cu țâțe mari, na, poftim, atunci adio, gata, ajunge, și atunci, odată, într-o după-masă de duminică, venea dinspre gară, Béla adică, iar eu tocmai mergeam undeva, și am trecut unul pe lângă celălalt, era atât de dezinvolt, m-a salutat în treacăt, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, și atunci eu am simțit că sunt îndrăgostită de el, îmbătrânise și el cu un an, și avea ceva, ceva, un nu știu ce, dar am simțit că Béla nu mai este băiețașul ăla care fusese cu un an înainte, așa că i-am dat întâlnire, i-am scris o scrisoare și i-am aruncat-o în cutia poștală, în secret, desigur, numai numele i l-am scris pe plic,

na, nu contează, și stăteam cu Béla într-o cafenea, știi, mai exista cafeneaua aia micuță la colțul fostei străzi Jókai, na, și acolo i-am spus, și cred că a rămas foarte uimit și mi-a spus că el niciodată n-a încetat să mă iubească, dar s-a consolat cu treaba aia cu Ádám, și i-am spus că nu mai există niciun Ádám, nu există decât el, am exagerat, desigur, nu știu ce m-o fi apucat, dar ceva de genul ăsta i-am zis, și de-atunci am început să umblăm împreună, știi, dar băiatul ăsta încă nu îndrăznea să mă atingă, nici mâna, da, nici măcar de mână nu m-a luat, pe urmă la una din întâlniri a reieșit că niciodată nu sărutase vreo fată, odată eram singuri sus, pe malul Crișului, știi, la Casino, așa se chema pe-atunci cofetăria aia cu terasă deasupra apei și, de parcă aș fi avut draci în mine, i-am spus să mă sărute, era o după-masă superbă, sălciile plângătoare atingeau suprafața apei, și el m-a sărutat, dar nu știa cum s-o facă, iar eu, să nu râzi de mine, am început să-l învăț să sărute, și ne-am sărutat, dar Béla ăsta tot copil rămăsese, adică nu știa nimic, și nu numai de sărutat vorbesc, ci în general, habar n-avea ce-i dragostea, n-avea decât sentimentul, iar mie mi-a căzut cu tronc marele El, Laci de la benzinărie, și atunci s-a terminat, nu ne-am mai întâlnit, el s-a mai ținut după mine o vreme, îmi trimitea poezii și scrisori care mai de care mai ciudate despre Turgheniev, dar apoi a încetat, și l-am uitat și eu, cum se uită toate reveriile și fantasmagoriile, a uitat câte nopți visase la orașul din depărtare, își aduce aminte, i-a spus colegei, pe atunci încă locuia acasă și dura cel puțin jumătate de oră ca să ajungă în centru, mergând de-a lungul bulevardului Béke, și visa, și-i era dor, dar tot o fetiță rămăsese, că nici măcar nu știa la ce și de cine, Ádám fusese tinerețea, a continuat melancolică, față de ea recunoaște că așa a fost, doar sunt rude, iar dintre toate rudele întotdeauna ea fusese aceea, a arătat către angajata cea nouă, căreia îi împărtășea cu plăcere toate secretele, și la fel face și acum, tocmai de aia se bucură atât de mult că, de un an, ea și cu tatăl ei s-au mutat înapoi în oraș, pentru că-i musai să știe cineva din orașul ăsta că nimic nu-i adevărat din toate bârfele alea, pe ea o deranjează foarte mult bârfele alea răutăcioase, numai minciuni, s-o creadă pe cuvânt, că pentru ea Ádám a fost primul, căci băiețașul ăla, Béla, se pierduse tot mai mult în ceață, au trecut anii, a urmat maturizarea, ea a abandonat liceul italian și s-a angajat la benzinărie, însă planuri avea mereu, bineînțeles, planuri maaari, a prelungit cuvântul, odată chiar apăruse un articol în ziar despre ea, de altfel, fie vorba între noi, ăla care l-a scris a fost un escroc ordinar, a profitat de naivitatea ei, promițându-i soarele și luna, dar nu voia decât *aia*, nimic altceva, apoi a aruncat-o ca pe-o zdreanță, așa că a

rezistat, i-a spus nepoatei, a rezistat lângă Laci, deși nu trebuia, el a început să joace fotbal la modul serios, echipa a intrat în divizia a doua județeană, au urmat meciurile de sfârșit de săptămână, iar ea trebuia să stea în tribună, e drept că mereu avea rezervat un loc bun, avea grijă Laci, dar nu la asta visase ea, uneori, când el era la antrenament și ea rămânea singură, scotea cutiile în care-și păstra scrisorile vechi, apăreau și scrisorile lui Béla, și recunoaște că atunci o apuca plânsul, a recunoscut acum în biroul de turism, stând cu fundul pe masă, căci nu erau clienți, puteau sta de vorbă liniștite, n-aveau nimic de făcut, nu erau vremurile alea să intre lumea într-un birou de turism, din păcate, a povestit acasă, la cină, noua angajată, n-a intrat nimeni, nu mai vin turiști pe-aici și nici dintre ai noștri nu mai vrea nimeni să fie turist, așa că ea nu pricepe, s-a întors acuzator către taică-su, de ce a forțat el nota cu biroul ăsta de turism, toată lumea știe că nu mai sunt vremurile alea când veneau cu sutele din Serbia și Croația și România, de-acolo nu mai vine decât marele val de emigranți, și ar mai adăuga în paranteză, a clătinat din cap cu amărăciune, că erau vremuri frumoase, și el, taică-su, ar fi putut să-și dea seama că vremurile alea au trecut și nu vor mai reveni, totuși a vorbit cu hoașca aia bătrână, cu Marika, care acum își zice Marietta, așa, cum vă zic, Ma-ri-et-ta, râsul lumii, baaa, s-o creadă, mai mult de o oră i-a făcut capul calendar, că Béla-n sus și Béla-n jos, că așa-i zice, Béla, nu e glumă, să mori de râs, nu alta, auzi, cică Marika și baronul, toți au luat-o razna aici, și că baronul i-ar fi scris, și că în adolescență ar fi fost ceva între ei, i-auzi, ceva, a pufnit furioasă, pe vremea când Marika era adolescentă, tanti Julika încă locuia pe strada Csókos împreună cu Marika, și cum să fi fost ceva între Marika și baron, un Wenckheim, comunism încolo sau încoace, nici n-ar fi lăsat-o să se apropie de baron, asta o știe toată lumea, așa că, atunci când a auzit de la Marika toate basmele astea fantastice, serios că i-a venit să cadă-n cur, chiar așa, tăticule, păi, drept cine-o ia Marika asta, cum o să pună ea botul la așa ceva, bineînțeles că ei i-a spus toate balivernele astea, poate speră că ea le va da mai departe, vezi să nu, că doar n-a băut petrol să răspândească asemenea minciuni, ei, nu contează, s-a aplecat asupra farfuriei, jucându-se cu furculița în mâncare, *ei* îi e totuna, dar chestia e că nu se va alege nimic de slujba asta, i-o spune dinainte, nimic, înțelege, tăticu, acolo nu numai că niciun turist, dar niciun alt om nu va intra vreodată, ea poate s-o spună după o singură zi, zilele frumoase au trecut și n-o să mai revină, n-are rost să ne amăgim, ar fi mai bine, asta-i părerea ei și nu se va schimba, ar trebui să încerce la Abator, n-avem vreo

cunoștință, a ridicat din sprâncene, acolo postul de secretară a directorului e liber, na, postul ăla are potențial, nici tăticu nu poate s-o nege, în orice caz, a răsucit din nou furculița prin mâncare, ca și cum nu i-ar fi fost foame deloc, ea speră din toată inima.

Nu trebuia să se încuie în cameră, pentru că numai la prânz și la cină încercau să-l deranjeze, chiar și atunci urcau treptele zgomotos, ca pentru a-l avertiza, ca să-i lase timp să se pregătească pentru când îi vor bate la ușă, el le vorbea prin ușa închisă, nu, mulțumesc sau da, vă rog să-mi aduceți în cameră, apoi pașii se depărtau, iar el putea să revină la secrétaire-ul lui la care-și scria scrisorile, după cum a informat personalul familia, doar stă la secrétaire-ul lui și scrie, tot scrie la scrisori, una după alta, și aparent chiar așa și era, numai că el scria la aceeași scrisoare timp de aproape o săptămână, apoi, după ce o preda valetului s-o ducă la poștă, urma a doua, în care încerca să corecteze tot ceea ce, după părerea lui, nu reușise să exprime clar în prima, căci mă cam lasă memoria, i-a adus la cunoștință trista situație, adică e foarte probabil ca odată cu trecerea timpului să se fi întâmplat ceva cu această memorie, da, așa e, nu-și mai aduce aminte o serie de lucruri, se pare că a uitat definitiv niște nume de oameni și de străzi, se străduiește să-și amintească numele fântânii arteziene din Marele Cartier Valah și podul acela de pe strada care duce la Spital, azi nu mai există nici fântâna aia, nici podul ăla, sunt pierdute după cum — scrisese în scrisorile trimise în Ungaria — aproape pierdut e și el, căci nu numai cu memoria are probleme, ci și cu picioarele, ca urmare a procesului natural de îmbătrânire umblă cam împleticit, nemaivorbind de vederea slăbită, plămânii, stomacul sensibil, încheieturile scârțâinde și durerile de spate, dar nu mai vrea să continue, pentru că s-ar termina prost și se teme că ea, Marietta, va fi silită să-și facă despre el o imagine mai groaznică decât realitatea, dar pe cuvântul meu, a continuat, după ce a cocoloșit și a aruncat la coș versiunea anterioară a scrisorii, pentru că scrisese „credețimă“ împreunat, singura mea capacitate „integră“ este durerea cu care mă gândesc la orașul acesta, iar în acest oraș la Dumneavoastră, Marietta, acum, că am trecut de șaizeci și cinci de ani, pot să vă mărturisesc că două lucruri m-au menținut pe linia de plutire, că am cunoscut un oraș, și în acest oraș pe Dumneavoastră, și pot să vă mărturisesc că asta înseamnă că n-am iubit nimic mai mult în viață decât acest oraș și, în acest oraș, pe Dumneavoastră, doar știți bine, nu-i niciun secret, pentru că-mi aduc aminte, deși soarta îmi fusese potrivnică, derutându-mă și împiedicându-mă să vă mărturisesc, până la urmă totuși am făcut-o, V-am mărturisit că Vă iubesc,

știu că acum s-a terminat, știu că eu nu mai sunt același, știu că sunt o ruină, dar știți, Marietta, în cele mai dificile momente m-a ajutat gândul la oraș și la Dumneavoastră, și de fapt aș vrea să Vă mai văd pentru ultima oară numai ca să Vă spun asta și personal, aș vrea să Vă văd, dragă Marietta, pentru că ființa Dumneavoastră, a scris, însă hârtia părea că alunecă singură spre coșul de gunoi, chipul Dumneavoastră, zâmbetul și cele două gropițe din obraji sunt importante pentru mine, mult mai importante decât orice altceva pe lumea asta.

De zece ani distribuie corespondența în sectorul doi, astfel că nu i-a fost greu să-și dea seama că-i vorba de o scrisoare mai specială, nu numai datorită timbrului sau a ștampilei sau a scrisului de mână caligrafic, cu înfloriturі, ci și a formei plicului, mult diferită față de cele folosite de oamenii de rând, a povestit ziariștilor, știți, proporțiile erau altele, lungimea și lățimea n-aveau proporțiile obișnuite, și nu-i vorba că plicul ar fi fost prea lung sau prea lat, de fapt în ansamblu era mai mic, ba chiar mult mai mic decât cele obișnuite, ci raportul dintre lungime și lățime îi era necunoscut, a văzut asta la sortare, când a luat scrisoarea în mână și a pipăit-o, pentru că așa-i la ei, după ce se scoate teancul de scrisori din automat, fiecare și le ordonează conform rutei, de exemplu el merge de la A la B, deci și scrisorile trebuie să fie puse în această ordine, astfel că ajungând la fața locului nu-i mai rămâne decât să arunce scrisoarea direct în cutia poștală, atunci nu mai e timp să citească adresa, o detectează dintr-o privire, ca un computer viu, după care mai face un pas și scrisoarea a și ajuns la locul ei, na, cam așa, dacă au reușit să-l urmărească, ăsta a vrut să fie un banc, pentru că la asta nimeni nu-i comparabil cu el, el e cel mai rapid dintre colegi, unii îi și spun — încă n-au aflat toți — Tóni Viteză, dar el nu consideră asta bătaie de joc, astfel își exprimă ei admirația pentru rapiditatea lui, păi, iute ca vântul, de aia, na, ați priceput, ziariștii dădeau din cap cu zel, însă păreau cam nerăbdători, așa că nu i-a mai ținut pe jar, continuând de acolo de unde rămăsese înainte de paranteza asta, adică plicul, păi, da, era mai mic și n-avea lungimea unui plic obișnuit și era mai lat decât unul obișnuit, tocmai de aia s-a uitat la el mai bine în zori, când se sortează scrisorile după stradă și număr și, dacă există, după etaje, așa se face că s-a uitat și la expeditor, în mod normal nu se uită niciodată, nu că nu l-ar interesa, îl interesează, cum să nu-l intereseze, numai că nu e timp de așa ceva, apoi mai e și specificul muncii, știți, le-a explicat ziariștilor, care cere o conexiune specială a lui cu scrisorile, precum o mașină, deci adresa, ei, dar nu aia era interesantă, ci expeditorul, datorită

scrisului caligrafic, cu înfloriturі, i-a alunecat privirea spre colțul din stânga sus, însă acolo nu era nimic, nu era trecut *niciun* expeditor, deși trebuia să fie, așa că s-a mirat și, ca tot omul când se miră, a studiat mai atent plicul și atunci a văzut că expeditorul era trecut pe dosul plicului, ca pe vremuri, pe marginea de sus, br. Wenckheim Béla scria acolo, el nu susține că poate descifra orice scris de mână, dar față de majoritatea oamenilor, cărora nu le este necesar să poată, el poate aproape orice scris, dacă trebuie, și atunci deja a știut ce ține în mână, pentru că citise în *Blikk*, citise că vine baronul și citise despre imensa lui avere, pe care o s-o împartă aici, că altfel de ce-ar veni, asta nu-i părerea lui, ci a citit în *Blikk*, așa că și-a scos repede iPhone-ul din buzunar, a luat repede plicul în cadru, a apăsat repede pe buton și gata, poza era deja în iPhone-ul lui, poftim, iat-o, să se uite liniștiți, că-i pe gratis, deocamdată, ăsta a fost un banc, dar cine știe, e posibil să ceară și bani dacă va fi cazul, iar asta, poza asta banală cu celebrul plic, păi, vedeți și dumneavoastră, s-ar putea să fie foarte valoroasă cândva.

Nu știu cum să mă adresez dumneavoastră, domnișoară, a spus primarul, uitându-se în jur prin birou pentru a găsi un scaun pe care să se poată așeza, deci, dragă, cum, a, da, dragă Dooora, această zi a devenit foarte importantă pentru dumneavoastră, probabil că ați avea o mie de lucruri de făcut, ca de obicei, însă de acum, din clipa asta, dumneavoastră veți lăsa totul, înțelegeți, și veți uita de orice altceva, pentru că pur și simplu trebuie să uitați, s-a așezat în sfârșit, ușor nervos, într-un fotoliu galben de plastic cu design modern, aranjându-și papionul, nu contează cu ce v-ați ocupat până acum în acest birou, orice altă activitate trebuie stopată imediat, pentru că biroul dumneavoastră are acum o sarcină uriașă de îndeplinit, nici nu știu de unde să încep, nici unde mi-e capul, na, a scos un oftat și, în timp ce și-a descheiat haina, a aruncat femeii din fața lui o privire îngrijorată de funcționar copleșit de probleme, femeie care, neavând habar ce caută primarul acolo, aștepta foarte încurcată urmarea, pentru că, într-adevăr, sarcina, a spus primarul, este uriașă, dragă Nora, Dora, a intervenit ea, da, sigur că da, s-a corectat primarul, scuze, domnișoară Dora, dar de fapt nu contează, pentru că vă așteaptă o sarcină pentru care nu știu dacă sunteți pregătită, eu știu că dumneavoastră vă desfășurați cu mare responsabilitate munca de zi cu zi, însă ceea ce urmează acum vă va scoate din rutina muncii zilnice, din această clipă sunteți scutită de orice activitate legată de turism, pentru că de acum înainte aceasta nu mai există, mă înțelegeți, de acum înainte dumneavoastră veți lucra pentru mine, ce

pentru mine, a izbucnit nervos, trăgând de papionul de la gât, era nou, azi și l-a pus pentru prima dată, încă nu se obișnuise cu el și nici nu era sigur dacă nevastă-sa i l-a aranjat bine, dar ce tot vorbesc, și-a izbit simultan ambele mâini de partea laterală a fotoliului pentru a conferi greutate spuselor sale, nu pentru mine, ci pentru orașul nostru veți lucra de-acum înainte, dragă domnișoară Dora, și-mi cer scuze dacă vă greșesc numele, dar am foarte multă treabă, scaunul de primar mă solicită foarte mult, iar acum și eu trebuie să prestez impecabil o muncă, înțelegeți, care necesită o deosebită concentrare, fiți atentă, domnișoară Nora, din clipa asta dumneavoastră veți avea grijă ca festivitățile să se desfășoare fără probleme și pe placul distinsului nostru oaspete, uitați, s-a tras mai aproape de ea, vorbind aproape în șoaptă, și să fie vesele, gândiți-vă la un program vesel, ce trebuie să fac, a întrebat tot în șoaptă angajata cea nouă, devenind tot mai nervoasă, nepricepând nimic și frământându-și mâinile de nervi, dumneavoastră veți fi coordonatoarea acțiunii, i-a spus primarul, făcând o mutră de parcă i-ar fi oferit o distincție, dar numai pentru o clipă, după care pe fața lui a reapărut arsenalul complet al maximei concentrări, cel mai bine ar fi dacă ați începe să vă gândiți de-ndată, domnișoară Nora, să vă gândiți la concursurile pe care le-ați putea organiza, dar trebuie să fiți foarte rapidă, ca fulgerul, aș putea spune, pentru că nu uitați că n-avem, Dumnezeule!, decât o singură zi la dispoziție, na, ce idei aveți, a întrebat nerăbdător, însă angajata din fața lui n-a fost în stare să-i spună nici măcar atât, că nu pricepe o iotă din toată treaba asta, astfel că primarul din nou a început să tragă de papionul lui, scărpinându-și chelia în punctul ăla în care se scărpina de obicei când gândea intens și încercând să se uite la ea ca unul care înțelege dificultățile și încearcă să fie de ajutor, uitați, domnișoară Nora, în primul rând avem cartierul Budrió, acolo ne-am putea imagina un concurs vesel, la care femeia a dat din cap foarte precaut și aprobator, ei, nu-i așa, a expirat cu zgomot primarul, o să vedeți c-o să meargă treaba, domnișoară Dora, imaginați-vă că în acest cartier, Budrió, cu siguranță se vor găsi vreo cinci-șase tineri care vor participa la așa numitul „concurs de urlat-strănutat“, mă-nțelegeți, care odată, mai precis anul trecut, dumneavoastră încă nu erați mutați, a reușit atât de bine la inaugurarea grădiniței din Cetate, încât toată lumea a fost încântată, păi, nu-i așa că-i o idee originală, a întrebat retoric primarul, deci vă rog, luați loc, a arătat spre biroul de alături, iar angajata, ca o somnambulă, a ocolit masa și s-a așezat, luați o hârtie și un pix, și scrieți, unu: concurs de urlat-strănutat, da, și lângă, mai la dreapta, Budrió, înțelegeți, și așa mai departe, urmează rândul doi, acolo

scrieți un doi și scrieți, păi, ce știu eu ce-a mai fost, ați putea să propuneți și dumneavoastră ceva, însă angajata încă nu era în stare de asta, cel puțin nu la modul ăsta, doar se holba la primar, de parcă ăla n-ar fi fost în toate mințile, se uita la el și cu oarecare teamă, totuși era primar, și încă de vreo doișpe ani, iar ea, s-a gândit îngrozită femeia, ar trebui să înțeleagă odată ce dracu vrea de la ea, ce-i cu toată nebunia asta, în orice caz a notat în partea stângă indicată, unu: concurs de urlat-strănutat, iar în dreapta paginii, Budrió, apoi pe rândul următor a scris un doi, așteptând ca primarul să mai spună ceva, însă el doar se uita la ea prelung și cu reproș, făcând-o să se simtă de-a dreptul pierdută, a povestit în seara aia, la cină, pentru că primarul, nu încape nicio îndoială, înnebunise de tot, serios vă spun, a spus la masă, o luase razna de-a binelea, mi-a făcut capul calendar că așa și pe dincolo, că eu am fost numită coordonatoare nu știu de care și că trebuie să fac aia și ailaltă și să las totul deoparte, dar eu mă întreb, s-a uitat la bătrânul din fața ei, aplecat asupra farfuriei, tăticu, sunteți atent, l-a întrebat, ce dracu să fi lăsat deoparte, când nici nu începusem să fac nimic, curată nebunie, nu alta, serios vă spun, iar când primarul a văzut că nu zic nimic, a început să-mi dicteze, iar eu am scris pe al doilea rând, după doi: „concurs de aruncat-târtițe-de-pui“, cu participarea clubului pensionarilor, iar în dreapta: „clubul pensionarilor“, apoi a urmat rândul trei, după cifra trei trebuia să scriu: „aruncarea la țintă de la etajul trei, cu dropsuri colorate, în distribuitorii de pizza pe motociclete“, iar în dreapta: groapa Lenon, dar atunci primarul s-a săturat, uitându-se la angajată mai mult decât întrebător, ei, dar chiar așa, dumneavoastră nu vă vine nimic în minte, a întrebat-o, păi, nu prea, i-a răspuns ea, scriind cifra patru pe rândul patru și așteptând ca primarul să continue, însă primarul n-a continuat, ci s-a uitat la ceas, a sărit de pe fotoliul de plastic cu design modern, și-a mai smucit o dată papionul de la gât, și-a netezit haina, încheindu-se la nasturi, na, continuați tot așa, i-a aruncat din mers, până la prânz să am planul pe masă, veniți la primărie, spuneți că dumneavoastră sunteți noua responsabilă cu problemele speciale și secretarele o să vă lase să intrați, deci la prânz, i-a spus, deschizând ușa biroului de turism, ne vedem la prânz, domnișoară Nora, a amenințat-o glumeț cu degetul și a dispărut, iar ea, a povestit mai departe seara, la cină, a rămas ca paralizată, lipită de scaun, o imensă tâmpenie, a spus, aveam în față foaia pe care am scris după dictare, stăteam și mă holbam la ea, ce mai e și asta?!, după care primul meu gând a fost, sunteți atent, tăticu, să chem

Salvarea, pentru că primarul nostru, mă gândeam să spun la telefon, este supus unei presiuni psihice foarte serioase.

A citit o dată, a citit de două ori, dar în clipa aia nu și-a dat seama cine-i acest br. Wenckheim Béla, atunci s-a mai uitat o dată la destinatar, ea era, fără îndoială, nu-i greșeală, și-a spus, apoi a început să citească numai fiecare al treilea rând, apoi încă o dată, și atunci încetul cu încetul și-a adus aminte cine e, în minte i-a apărut imaginea unui băiat, dar parcă nu așa-l chema, a scuturat din cap, parcă-l chema altfel, însă nu-și mai aducea aminte cum, în schimb parcă-l vedea, da, pe vremea liceului, când avea relația aia complicată cu Dobos Ádám, atunci într-adevăr se întâlnise de câteva ori și cu un alt băiat, nu-i mai știe numele, Doamne, s-a gândit, câți ani să fi avut, optespe, șaptespe, pe-acolo, iar băiatul era mai mic, adică mare, a, da, era foarte înalt, foarte slab și gârbovit, purta niște haine imposibile, iar răsuflarea lui avea un miros cam neplăcut, însă numele, s-a uitat din nou la plicul de formă ciudată, numele ăsta de-aici parcă nu, și atât, mai mult nu-și aducea aminte, doar că era foarte înalt și slab și gârbovit și gura-i mirosea urât, și nu fusese nimic între ei, desigur, căci dacă ar fi fost și-ar aminti acum, însă nu, așa că a băgat scrisoarea înapoi în plic, a așezat plicul pe măsuța de cafea și s-a tolănit în fotoliul-pat, închizând ochii, vai, acești șaizeci și șapte de ani, ce obosită sunt, deși nu fac nimic, de ce trebuie să îmbătrânim, s-a gândit cu ochii închiși și de ce oare nu se simte *într-adevăr* bătrână, Wenckheim, Wenckheim, a repetat în gând, numele încă nu-i spunea nimic, însă i-a venit în minte o întâmplare, vai, ce nebun era băiatul ăsta, imagini, o casă din parcul central și mama băiatului, o femeie elegantă în capot de mătase care-i deschide ușa și se uită la ea cu răceală și o întreabă răstit ce vrea, vreau numai să vorbesc cu el, i-a spus ea, mai bine zis a bălmăjit, fiind impresionată că stă de vorbă cu o femeie atât de elegantă, avea ochii plânși, precis se vedea pe ea cât e de dată peste cap, așa că femeia a devenit și mai distantă, întrebând-o cu răceală ce vrea cu el, iar ea s-a mirat, păi, deci e acasă, a se subînțelege că, deci, trăiește, apoi a ieșit băiatul și ea și-a dat seama că era mai mult furioasă pe el decât ușurată că trăiește, ce rost a avut să-i trimită scrisoarea aia, s-o facă să creadă că din cauza ei a făcut vreo nebunie, am vrut numai să văd dacă nu cumva ai făcut vreo nebunie, dar văd că nu, doar te-ai jucat cu mine și asta nu trebuia, i-a spus și a făcut stânga-mprejur și dusă a fost, Wenckheim, Wenckheim, repeta numele, dar degeaba, mintea ei hachițoasă tot nu reușea să facă legătura dintre acest nume și acel băiat, vai, trebuie să stau de vorbă cu cineva, i-a venit ideea, a luat telecomanda, a închis sonorul

televizorului și a sunat-o pe singura ei prietenă, tu știi ce memorie proastă a numelor am eu, dar poate ție-ți spune ceva numele de Wenckheim, nu, așa, în primul moment, nimic, stai, ba da, *cum să nu*, am citit undeva numele ăsta, de ce vrei să știi, nu acum, o să-ți spun mai târziu, tu doar spune-mi ce știi, și atunci i s-a servit o poveste, iar ea stătea încremenită pe fotoliul ei extensibil, simțind cum îi transpiră palmele, probabil că a și roșit, căci i s-a făcut cald, apoi au apucat-o frisoanele, apoi iar căldurile, și era sigură că-i ard obrajii, da, sigur că da, a dat din cap, ascultând vocea prietenei care tot relua ceea ce-i spusese la început, te sun eu mai târziu, i-a spus, închizând telefonul, a luat din nou plicul în mână, s-a uitat la nume, da, el e, s-a gândit, simțind un fior în șira spinării, vai, vai, așa pățea ori de câte ori i se întâmpla ceva ieșit din comun, inima începea să-i bată mai repede, iar trupul îi era străfulgerat de *ceva*, off, de n-aș fi atât de bătrână, ce va fi dacă într-adevăr o să vină, a, nu, a scuturat din cap, lăsându-se pe spate în fotoliu și închizând ochii, apoi s-a întors pe-o parte, și-a culcat capul pe pernă, și-a scos papucii, dar fără a-și întinde picioarele, pentru că un astfel de fotoliu extensibil care nu-i extins totuși nu-i destul de lung pentru asta, și-a împreunat mâinile peste sâni, de parcă s-ar ruga, dar nu se ruga, doar stătea așa, nemișcată, cu ochii închiși, spunându-și, nu, nu, în niciun caz, Marika dragă, nu mai visa, asta n-o să se întâmple, el niciodată, dar niciodată n-o să vină la tine. A întins mâna după telecomandă și a pornit televizorul. Era emisiunea ei preferată, *Poezie pentru toți*. Însă nu putea să se concentreze.

Planul e bun, a declarat primarul la ședința de la nouă treizeci la care erau prezenți, ca membri ai comitetului social lărgit, toate forțele civice din oraș pe care le-a considerat utile, nu contează funcțiile sau domeniul de activitate, din partea mea pot fi și amatori, și profesioniști, important e să le putem trasa câte o sarcină de îndeplinit, și atunci am să rezum, unu, și-a apucat cu mâna dreaptă degetul mare al mâinii stângi, să se anunțe că în cinstea lui în tot orașul vor avea loc acțiuni amuzante, și doi, și-a apucat și ridicat în aer arătătorul, totul începe la gară, și trei, încă în această după-masă Orfelinatul va elibera castelul Almássy, și patru, a urmat degetul mijlociu, care fusese omis anterior, oprirea totală a circulației în centrul orașului, căci ce știm noi, a ridicat întrebător tonul și, din nou, degetul mare în aer, că, unu, domnul baron e predispus să fie prost-dispus, de aceea pe toată perioada șederii lui aici nu se aprobă decât evenimente vesele, ați priceput, și, doi, bineînțeles că primirea de la gară trebuie să fie cât se poate de grandioasă, nu uitați că nu vorbim despre

un grof, ci despre un baron, și, trei, s-a înălțat din nou degetul mijlociu în aer, un baron nu poate locui oriunde, oameni buni, nu putem să-l aruncăm într-un hotel, ia gândiți-vă, domnilor, cum arată Hotelul Komló sau casa de odihnă a sindicatelor SZOT, a spus, aruncând o privire plină de reproș celor adunați în jurul mesei lungi, de parcă ei ar fi fost de vină pentru cum arată Hotelul Komló sau casa de odihnă SZOT, de castelul Almássy avem nevoie, fără discuții, iar acum, s-a lăsat pe spate în scaunul lui, aștept propuneri, aștept observații, aștept idei, dar sclipitoare, domnilor, pentru numele lui Dumnezeu, sclipitoare, pentru că orașul nostru este miza aici, la care timp de un minut s-a așternut o tăcere ce părea insuportabil de lungă, anulată finalmente de viceprimarul care făcea parte din opoziție și ședea în dreapta primarului, el este de acord cu propunerile de până acum, a spus, dar, a ridicat vocea, ar trebui să vedem ce ne facem cu mormanele de gunoaie de pe străzi și cu boschetarii și mai ales cu cerșetorii-copii, la care primarul a sărit ca ars, ei, domnule viceprimar, eu am cerut idei sclipitoare, nu chestii evidente vreau să aud, domnilor, păi nu se găsește nimeni aici care să vină cu o idee normală, la care secretara-șefă cu privirea blajină și capacitatea deosebită de a-și folosi cu folos atuul sânilor bogați, care stătea în stânga primarului, a luat cuvântul, dându-i dreptate viceprimarului, trebuie să ne debarasăm de urgență de gunoaie și de boschetari și de cerșetorii-copii, a spus, și că speră ca reprezentantul Serviciilor Comunitare, aici de față, să știe ce e de făcut, la care reprezentantul Serviciilor Comunitare, de altfel cumnatul viceprimarului, s-a ridicat de pe scaunul său de la celălalt capăt al mesei și a început să vorbească, nu se aude, mai tare, s-au răstit la el în cor primarul și viceprimarul, păi, vreau numai să zic, a ridicat cam furios tonul, că pentru o acțiune de o asemenea anvergură e nevoie de un plan de acțiune, nuuu, a strigat secretara-șefă cu zâmbetu-i blajin devenit deodată agresiv, aici nu de planuri avem nevoie, ci de fapte, și încă imediat, a aprobat din stânga un ins mic și îndesat, bătând cu degetul în masă, de fapte imediate, vă rog, și așa au continuat discuțiile de la întrunirea de urgență din sala mare de consiliu a primăriei, ba s-a spus că, având în vedere simptomul „grav, denumit al jocurilor de noroc“, pe care-l prezenta oaspetele, în timpul ședерii sale în oraș trebuie lichidate toate dispozitivele prin intermediul cărora pot înflori, ca să se exprime poetic, pariurile online, ca de exemplu, a enumerat, computere, smartphone-uri, și atunci de undeva de pe la mijloc-stânga, s-a făcut auzită o voce feminină, stridentă, dar cu automatele de joc ce ne facem?, răspunsul a fost doar un mârâit neputincios, cu toate că aprobator, are

dreptate, desigur, dar întrebarea este cum, a pus întrebarea directorul liceului, totuși cum să le ridice și să le transporte pe toate, fiind bine-cunoscut faptul că în fiecare birt, și acum vorbește numai de birturi, există măcar unul din ăsta, ba chiar două, știți și dumneavoastră, a ridicat tonul, mizând puternic pe bine-cunoscutele sale abilități retorice, câte birturi sunt în orașul ăsta, la care cineva, niciodată nu s-a aflat cine, în orice caz, el nu, rămânând luni de zile doar cu bănuiala, a remarcat în șoaptă, păi, dacă cineva știe exact, fără îndoială că dumneavoastră sunteți acela, șaptezeci și nouă de birturi funcționale sunt în oraș, a acoperit vocea directorului rumoarea veselă stârnită de remarca anterioară, șaptezeci și nouă, pe numărate, și vă întreb eu, a întrebat el, câte camioane ne-ar trebui, na, câte, s-a uitat primarul într-un anume punct al mesei, iar responsabilul, un tânăr deputat, un timp doar și-a dres vocea, la care primarul s-a uitat și mai insistent la el, remarcând că și-ar dori să-i poată mulțumi pentru mai mult decât că pe vremea Marii Schimbări, când străzile trebuiau rebotezate și pentru Groapa-Lenin nu s-a găsit o alternativă corespunzătoare, propunerea lui de Groapa-Lenon a fost providențială, deci, s-a uitat la el întrebător, cel puțin douăzeci, i-a răspuns celălalt în șoaptă, cum adică cel puțin, s-a răstit primarul, da, da, s-a bâlbâit deputatul, pot să vă spun și mai exact, cincisprezece, și avem noi cincisprezece camioane, a întrebat cu fulgere în ochi primarul, avem, domnule primar, numai că nu toate funcționează, na, și câte funcționează, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă enervați, domnule Hruznyik, păi, patru, a spus celălalt, adăugând repede: și nici pentru alea n-avem motorină, motorina!, a tunat primarul, uitându-se spre partea opusă a mesei, cine-i responsabilul cu motorina, o să fie motorină, s-a auzit remarca, numai camioane să fie, o să fie, a strigat primarul, nu-i așa domnule Hruznyik, o să fie atâtea camioane câte ne trebuie, păi, o să vedem ce putem face, și au continuat tot așa încă vreo trei ore, în timp ce toată lumea știa că nu mai e timp, că ar trebui să acționeze dacă nu vor să, a remarcat batjocoritor, la fiecare zece minute, secretara-șefă cu zâmbetul ei blajin, „să se facă de tot căcatul“ în fața domnului baron, și nu vrem, nu-i așa, domnilor, a întrebat primarul la sfârșitul ședinței, apoi a oftat obosit, recomandând celor care încă n-au făcut-o să-și ridice de la secretariat papioanele obligatorii, după care s-a sculat de pe scaun și a părăsit furtunos aerul stătut al marii săli de consiliu.

Nu putea fi decât Irén, a constatat trecând prin fața magazinului de pânzeturi și simțind privirile vânzătoarelor dinăuntru ațintite asupra ei, pentru

că așa a fost încă de dimineață, de când și-a scos piciorul din casă, toată lumea se uita la ea, oare de ce se miră, s-a întrebat, păi, dacă de asta au nevoie, n-au decât să se uite în voie, pe ea n-o deranjează, dar problema era că de fapt o deranja, pentru că încă nu știa cum să gestioneze situația, această situație schimbată, numai Irén, numai ea putea să ducă vorba, de gură-spartă ce e, și era enervată, acum pe bune, de ce se holbează toată lumea la mine, fie pentru că mă invidiază, fie pentru că-și bat joc de mine, sau ce, umbla pe străzi deși vremea nu era prea bună, de fapt era o vreme mizerabilă, un vânt rece și o ploaie mocănească, dar ea umbla pe străzi, de la grădina Göndöcs, de-a lungul bulevardului Béke până la strada Hétvezér, acolo la dreapta până la strada principală, apoi până la podul mare, de la farmacia Aranykereszt înapoi pe malul Crișului, apoi o vreme pe sub sălciile plângătoare, ieșind printr-o străduță iarăși pe strada principală până la biserica catolică și parcul central, până la cetate nu s-a mai dus, ci s-a întors, aici nu putea s-o vadă nimeni că pur și simplu se întoarce din drum, grăbindu-se înapoi, nimeni care să-și fi dat seama că doar umbla așa, *aiurea*, fără niciun țel, mereu fac așa, îi povestea de multe ori Irénei, dacă mă frământă ceva, dacă am draci adică, cum numea ea starea asta, na, atunci trebuie să mă plimb, știi, dragă, pur și simplu nu pot sta locului, să merg, să umblu, de asta am nevoie atunci, și în cele din urmă reușesc, adică reușesc să iau o decizie, de exemplu că, da, o să-mi cumpăr balerinii ăia de lac din vitrina Buticului, înțelegi, dragă, indiferent ce m-ar frământa, dacă fac mișcare, mă liniștesc, dracii dispar, iar eu știu ce am sau ce n-am de făcut, asta trebuia să se întâmple și acum, că o să se plimbe și o să tot umble până se va liniști, însă tocmai acum, când trebuia să se lămurească într-o problemă atât de importantă, n-a reușit, pe deasupra a și obosit, pentru că în cazuri din astea nu numai că umbla foarte mult, ci umbla și mai repede decât de obicei, puteai s-o recunoști de departe după cât de repede mergea, așa o recunoștea și maică-sa, încă din copilărie, când venea de la școală, trebuie să beau o cafea, s-a gândit, astfel că a luat-o din nou pe strada principală, până la prima cafenea pe care a zărit-o, un espresso vă rog, a spus în timp ce-și scotea paltonul și fularul lung, tricotat, de la gât, uff, ce vreme mizerabilă, păi, cui îi place, a remarcat barmanița, aruncând zațul din aparat, ăla are o zi bună azi, în vocea ei nu era pic de amabilitate, așa că nici ea n-a mai insistat, ceea ce nu era tocmai plăcut, cafeneaua era foarte mică, doar patru măsuțe una lângă alta și tejgheaua cu barmanița la o lungime de brat de ea, a băut o gură de cafea, savurând căldura dinăuntru după frigul de afară, s-a uitat în jur stânjenită de

tăcerea care se lăsase, nicăieri vreun ziar sau revistă în care să-și bage nasul drept formă de apărare, a inspirat adânc, spărgând tăcerea, se spune că ne putem aștepta la o iarnă lungă, la care barmanița, cu o mutră bosumflată, a scos doar un fel de mârâit pesemne echivalent cu un „da“, ceea ce a făcut imposibilă orice încercare ulterioară, astfel că mare i-a fost mirarea când barmanița asta bosumflată a ieșit pe neașteptate de după tejghea, a venit lângă ea și, tot pe neașteptate, s-a așezat la masa ei, nu-i așa că nu-ți mai aduci aminte, Marika, că noi două am fost împreună la grădinița din cetate, a spus, apoi din nou tăcere, ea s-a fâstâcit de-a binelea de la această confesiune, încât nu știa ce să zică, eu îmi aduc aminte de tine, tot așa blonduță erai și niciodată n-ai vrut să mănânci mâncarea de gulii, eu?, a întrebat ea, sorbind din cafea, mâncarea de gulii, da, da, a dat din cap barmanița, scoțând un fel de guițat care probabil se voia a fi râs, mereu ai făcut scandal, a spus cu presupusă veselie, Marika, a apucat-o de mână mai sus de încheietură, tocmai de mâna aia cu care ținea ea ceașca, eu nu uit, eu niciodată nu uit nimic, și știu totul, da, totul, Marika, a continuat, uitându-se afară prin sticla ușii, la fel a făcut și ea, poate pentru că amândouă așteptau să intre cineva, dar n-a intrat, gata, mi-a ajuns, s-a gândit, eliberându-și brațul, semnalând astfel că ar vrea să mai ia o gură de cafea, numai că în ceașcă nu mai rămăseseră decât câteva picături, și alea reci, dar nu-i păsa, le-a sorbit îndelung, apoi i-a spus repede că ar vrea să plătească, da, a dat din cap barmanița, dar nu s-a mișcat, continuând să se uite la ea, ceea ce a incomodat-o și mai mult, dacă asta nu s-ar fi întâmplat aici, în orășelul nostru fermecat, i-a povestit mai târziu prietenei, aș fi spus că îmi era frică, da, frică de femeia asta care hodoronc-tronc s-a așezat la masa mea, luându-mă de mână, închipuie-ți cafeneaua aia complet pustie, afară, ploaia și vântul înghețat, iar înăuntru femeia aia groaznică, păi, serios îți spun, a spus, până am reușit să ies de acolo și s-o conving să mă lase să-mi plătesc cafeaua, că n-a vrut să-mi ia banii, având în vedere că fuseserăm colege de grădiniță, deci până am reușit să scap de ea și să ajung din nou în stradă, crede-mă, Irénke, am avut impresia că-mi înghețase sângele în vine, da, te cred, a spus Irén, îmi închipui, draga mea, barmanița aia și vinele tale și sângele — și au început să râdă ușurate.

Dacă am voie să vă spun așa, a spus primarul, atunci permiteți-mi să vă spun așa, da, desigur, puteți să-mi spuneți așa, oricum în ultimul timp sunt Mariettuca tuturor, primarul a sesizat unda de amărăciune din vocea ei, de mai mult de jumătate de oră a tot încercat s-o convingă să-i dea scrisoarea, iar acum, atât cât i-a permis fotoliul rotitor, s-a întors către ea, a luat-o de mână,

uitându-se adând în ochii ei, uite ce-i, Marietta, de asta depinde viitorul orașului și eu știu, i-a explicat, lăsând-o să-și retragă încet mâna din mâna lui, că dumneata iubești orașul ăsta, într-adevăr, îl iubesc, dar ce-are una cu alta, a întrebat ea, uite ce-i, doamnă, i-a retezat-o primarul, acum n-avem timp de asta, vă rog foarte mult, fiți atentă, pentru că fiecare cuvânt e important, nouă, tuturor, mă-nțelegeți, și când spun tuturor, mă gândesc la toți cei care țin la orașul ăsta, deci noi toți va trebui să rezolvăm o groază de lucruri în decurs de câteva ore, ia gândiți-vă, Marietta, orașul ăsta n-a mai fost niciodată într-o asemenea situație, pentru că, pe de-o parte, unu, și-a ridicat degetul mare în aer, trebuie să reanimăm corul de femei care de ani de zile agonizează și să punem la punct programul complet de la gară, și doi, și-a ridicat arătătorul, trebuie să mutăm întregul, dragă Marietta, întregul Orfelinat de la castelul Almássy, care de-acum înainte se va numi castelul Wenckheim, la naiba, era să uit, asta înseamnă că treizeci și șapte sau câți mucoși trebuie scoși de urgență de acolo și apoi reamenajat locul, mă-nțelegeți, re-a-me-na-jat, a accentuat fiecare silabă, de reamenajat un castel care timp de vreo șaizeci de ani n-a mai fost castel, și am ajuns la trei, s-a ridicat în aer și degetul lui mijlociu, pe care primarul a început să-l scuture cu pasiune, trebuie inițiat festivalul în tot orașul, un întreg festival, pentru că, numai ca să înțelegeți, s-a aplecat mai aproape primarul, după câte se spune, baronul nu este într-o dispoziție prea bună, de aceea orașul ăsta trebuie să devină vesel și senin, trebuie să fie o pepinieră de varii oferte culturale, colorate și inedite, ascultă Marietta, s-a apropiat și mai mult de ea, ajungând să facă echilibristică pe marginea fotoliului, ascultați-mi cu atenție fiecare cuvânt, deci trebuie să scap de gunoaie și de cerșetori, lua-i-ar dracu, habar n-am cum, apoi să scot din oraș toate automatele de jocuri de noroc, căci, după cum bine știți, celebrul dumneavoastră prieten e dependent de jocuri, uitați, ca să vorbim pe șleau, a spus primarul pe un ton grav, chestia e că în decurs de câteva ore trebuie să transform un oraș întreg, înțelegeți, ceea ce e imposibil, a strigat, adâncindu-se în fotoliu și lăsându-se pe spate, cu privirile pironite în tavan, iar asta-i mult mai mult, a spus în șoaptă, decât poate fi capabil să facă un primar, cu toate că orașul ăsta n-a avut, și nici n-o să aibă, un primar mai bun ca mine, o știe toată lumea, sper că și dumneavoastră sunteți de acord, cum să nu, a dat ea din cap cu zel, însă a rezistat, era absurd ce îi ceruse, i-a povestit mai apoi Irénei, pentru că, închipuie-ți, a vrut să-i dau scrisorile, lui, primarului, ca el, închipuie-ți, să le tipărească în o mie de exemplare și să le distribuie cetățenilor,

ăsta-i nebun de legat, a spus prietena, clătinând neîncrezătoare din cap, păi, da, de parc-ar fi o pandemie, nici nu mai îndrăznesc să ies din casă, pe bune, bine, bine, i-a făcut semn Irén ca nu cumva s-o ia de la capăt, mai bine să-i spună cum a scăpat până la urmă de primar, păi, așa, i-a spus ea, că ne-am înțeles ca la știrile de la ora patru să vorbesc despre scrisoare, de aia am și venit, draga mea, să mă ajuți, și-a împreunat rugător mâinile Marika, că nici machiată, nici coafată și nicio zdreanță de-mbrăcat, te rog, Irénke, s-a uitat la ea cu disperare, fă ceva, nu pot să apar în halu' ăsta pe ecran, nu era nevoie să spună mai mult, pentru că, dintre ele două, Irén era mai dintr-o bucată, ea era cea care, cu simțul ei practic, mereu o ajuta pe prietena ei delicată, romantică și melancolică, se completau astfel încă de pe vremea când amândouă divorțaseră de bărbații lor, care aproape în același timp le dezamăgiseră pe amândouă, rămânând singure, două albăstrele orfane, cum a formulat odată, cu sensibilitatea-i specific feminină, Marika, două albăstrele orfane, bătute de vânt, care nu se vor despărți niciodată, nu-i așa, Irénke, că poți să faci ceva, s-a uitat la ea cu ochii ei mari și albaștri, la care Irén s-a uitat la ceasul de pe perete, a sărit în sus, începând să pregătească scaunul pentru ca prietena ei, care într-adevăr n-arăta prea bine, să se poată așeza, nu-ți fie frică, draga mea, se rezolvă imediat, o să strălucești precum o stea.

Întrebarea este, au întrebat aliniați în fața lui ca un fel de detașament, ce propui dumneata în calitate de responsabil al acestui grajd, să luăm în calcul o caleașcă cu patru sau cu șase cai, la care el, neștiind ce să spună și ce să nu, doar stătea și bătea pasul pe loc, în cele din urmă, arătând în spate, spre grajduri, a spus că nu el e responsabilul aici, ci grăjdarul-șef, care are în subordine trei rândași la cai, dar mai bine nu i-ar avea, că ăia numai încurcă lucrurile, nu sunt în stare nici măcar să țesale coama unui cal, mai bine zis nu că nu-s în stare, ci *nu vor* să muncească, pentru că acestor flaifuști munca le pute, pe când noi, vă rugăm frumos, domnule grăjdar, să nu bateți câmpii, ci spuneți-ne clar, l-a întrerupt unul din delegați, mai cu experiență, de altfel medic de familie la cabinetul medical, ne puteți face rost de caleașca aia cu patru, respectiv șase cai, sau nu, și nu vă mai jucați cu nervii noștri, vrem un răspuns direct, na, atunci o să vă dau eu un răspuns direct, stimate domn, s-a înfuriat grăjdarul, că totuși e prea de tot, nu-i destul că vin ăștia aici și încep să-i dea ordine, dar vin și-i dau ordine de parcă ei ar șefi aici, însă aici nu ei sunt șefi, nici nu știe cine-ce sunt, numai vin și-i vorbesc de sus, na, asta nu, s-a făcut roșu la față de furie și le-a spus, vizibil enervat, pentru că discuția dura de ceva timp, fără să fie o reală

comunicare, delegații negăsind tonul potrivit, iar el neînțelegând nimic, cu el să nu vorbească așa domnul, cu el nu se poate vorbi de sus, ca de pe cal, ar fi bine să-și bage asta-n cap, atunci unul dintre delegați, un domn mai în vârstă, i-a făcut semn doctorului că va prelua el frâiele discuției și i-a spus grăjdarului că ei ar dori să afle dacă le-ar putea da un sfat, că la cererea domnului primar, una cu patru cai, a, un sfat, l-a întrerupt grăjdarul, bineînțeles că un sfat poate să le dea, dacă-l roagă frumos, căci de fapt despre ce-i vorba, dacă înțelege el bine, și-a strâns buzele, părând că se gândește intens, domnul primar ar avea nevoie de cea mai frumoasă *trăsură* — și nu caleașcă, vă rog!, aici n-avem calești, aici avem trăsuri — deci are nevoie de o trăsură corespunzătoare, iar dacă mă gândesc bine, răspunsul meu scurt și concis ar fi că avem, Doamne, Dumnezeule, i-a scăpat doctorului de familie, dându-și ochii peste cap, deci avem o astfel de trăsură aici, a repetat mai tare pentru a atenua acel „Doamne, Dumnezeule“ al doctorului de familie, pe care în mod vizibil nu-l putea suferi, dar de ce anume, a continuat vorbind tărăgănat, în timp ce delegația ajunsese la capătul răbdării, mai e nevoie pe lângă o astfel de trăsură, na, asta-i o bună întrebare, dar în ceea ce-l privește, s-a oprit la mijlocul frazei, începând să rostogolească cu botul cizmei o pietricică prin noroi, deci el e de părere că ajung și patru cai la trăsură, Doamne, în sfârșit, a oftat medicul de familie, dându-și iar ochii peste cap, și spuneți, a continuat zâmbind delegatul mai experimentat, se vedea pe el că e convins că-i singurul de aici care știe să vorbească pe limba grăjdarului, spuneți-mi, vă rog, aveți acești patru cai și-i puteți împodobi cum se cuvine, pentru că, știți, va fi mare sărbătoare, putem, a încheiat scurt discuția grăjdarul și, spre surprinderea tuturor, a făcut stânga-mprejur și a intrat în grajdul din spatele lui, astfel că au fost nevoiți să-l urmeze prin noroi, dar n-au ajuns decât până-n prag, deoarece grăjdarul s-a răstit la ei, că acum ce mai vor, și că aici nu se poate intra numai așa, la care delegația s-a oprit în prag, bine, bine, nu intrăm, numai atât să ne mai spuneți, dacă puteți să aduceți trăsura aia cu patru cai la gară, la ora patru, pentru ce, a întrebat grăjdarul, fără să se întoarcă spre ei, căci tocmai începuse să curețe culcușul unei iepe, în timp ce-i înjura pe rândași că niciodată nu sunt de găsit, de ce tocmai la patru, a mârâit, înfigând furios furca în fânul plin de balegă, dar asta cei din delegație n-au mai auzit-o, pentru că deja porniseră prin noroi, îndreptându-se spre mașina lor de serviciu, unde și-au curățat cum au putut pantofii de noroi, părăsind apoi teritoriul cooperativei ecvestre, iar el a rămas acolo cu o grămadă de fân plin de bălegar, bombănind și boscorodind că le lasă

așa, sunt în stare să le lase așa, în căcat, pe bietele animale, ăștia n-au pic de bun simț, măcar de nenorocitele astea de animale de le-ar păsa puțin, însă ăstora nu le pasă de nimeni și de nimic, o să vă strâng de gât, îmbuibați ordinari ce sunteți, o să vă strâng de gât, unul câte unul, pe rând, credeți că glumesc, însă nu.

N-o mărs, nu, și nu, cu tăte că noi am dat tăt ce-am putut, d'apăi noi n-am fo' obișnuiț cu așa ceva, noi știam să-i zâșem de-alea ca Mândra, ocheșica me și Răsări Lușafăru' pă șier și Tri uouă făcu gaia, na, p'astea le știam noi binie di tăt, no, dară cântecu' ăsta nou ne-o dat dă furcă, n-o vrut nișicum să nie între-n urechi, ș'apăi nici n-am fo' dăstui, că n-o vinit nișa Jucika, nișa a lu' Horgos, nișa Rózsika, nișa Kati neni, nișa, chiar așe, nișa Mariska neni și nișa veșina, na, că nu-mi vine acu' cum o chiamî, nu contează, însă domnu' dirijor nu s-o lăsat, o pornit bietu' dă el dă vro zășe-douăzeși dă ori magtenofonu' ăla ca să nie între-n urechi mălodia, numa' că n-o întrat, n-o vrut dăloc să între și nu că n-am vrut noi, că noi am vrut și am stat roată în jur la magu' ăla or șie naiba, dă parc-o fi fo' ieslea lu' Isus ăla micu, și chiar am încercat, ne-am chinuit, am cântat după el că Dă șie să plânji, Arne, na, iar cuvântu' ăsta a dracu' dă greu, nu ne-o întrat nișicum în cap, Arginta ăsta, sau cum, că iar am zăuitat, Ar, Ar, Ar, vai, Doamne, că rău zâc, Ar-gen-ti-na, e numa' un cuvânt, da' tare ciudat ne-o fo', de parc-o fi picat din Lună, și noi o trăbuit să zâșem după el, și după aia o vint primaru', no, ăla s-o nervat rău di tăt când o văzt că nu mere dăloc-dăloc și ne-o zâs că, măi femei, păi îs numa' patru cuvinte sau ce, patru rânduri și melodia asta, păi atâta doară n-o să vă dea gata, ba ne-o dat, domnu' primar, i-am zâs noi, că de vro oră ne chinuim aci, n-aveț altșeva, să cântăm și noi șeva frumos păntru domnu' ăla mare, i-o zâs aia a lu' Horgos, că-i o gură spartă dă curg din ea numa' ștrengării, și zâșe, păi, șe-ar zâșe domnu' primar la, de-o pildă, Treișpe volane are fusta me, da' ăla numa' o scuturat din cap, că așe și pă dincolo, că nu-i tocmală, asta trăbă, asta cu Arnin, na, nu contează, vezi, nișa acuma nu-mi vine-n gură, deși atunci am știut, că dirijoru' ni l-o băgat cumva-n cap, și noi am cântat că Dă șe să plânji, Armengita, no, așe, și am răzbit cumva până după-masă, or venit și ăi de-or lipsât, și ne-am pregătit să merjem la gară, când o vint unu' dă la Primărie și zâșe că n-or socotit bine ăia dă la Primărie, că nu acuma vine trenu' ăla, ci numa' mâne, prișepeț, mâne, așa că avem timp, no, am zâs noi atunși dirijorului, mare păcat, că noi până mâne uităm toată sminteala asta și iar putem s-o luăm dă la capăt, însă dirijoru' nostru, care-i un om așa dă bun și dă blând, numa' atât o zâs, no, muieri,

atunci mereț acasă și frădonaț, da' să frădonaț pă bune, să nu vă iasă din urechi, numa' melodia, și ne-o frădonat încă și încă, până o prins tătă lumea melodia, și așa ne-am dus acasă, frădonând, iar io, scumpa mea, am frădonat și atunși când m-am pus să fac un linzer din ăla cu grilaj, cum m-o învățat Ibolyka neni, știi, aia de-o făcut curat la dom' Profesor, până n-o înnebunit ăla, aia fășea un linzer cu grilaj de nima' n-o ajunjea, nișt io, da' d-aia o fo' bun, or mâncat ai mei, că tătdeauna să bucură când fac, da' io mereu le zâc că a mea e așa, mai modestă, că ăla adevărat, d'ăla numa' Ibolyka neni știe să facă, nima' altul, numa' Ibolyka neni, la ea trăbă să merji păntru unu adevărat.

Ei, dar ce-ar putea ea să zică a zis în fața camerei de filmat, ea nu-i decât prietena ei, e drept, a mai adăugat, că de vreo cincisprezece ani, de atunci suntem nedespărțite, știți, Marika e mereu cu capul în nori, iar eu, cum s-ar zice, sunt genu' ăla cu picioarele pe pământ, deci nu neagă că, da, mereu împreună, însă nu știe nimic, mai bine întrebați-o pe ea, vine imediat, a făcut un semn în spate, la care reporterița i-a făcut semn să nu, să nu facă semne, nu trebuie, nu contează, i-a aruncat peste umăr cameramanului, o să tăiem, deci, s-a întors din nou către ea, mai bine spuneți-ne ce știți, nu ce nu știți, la care ea s-a ofticat puțin și, ieșindu-și din rol, i-a făcut observație fetișcanei că ea nu-i obișnuită să i se vorbească așa, pentru că o fi tv sau filmare sau ce, dar ea spune pe șleau ce gândește, anume că se cacă pe tot, și pe că aici se filmează, nu de ea au ei nevoie, ci de Marika, așa că s-o lase-n pace pe ea, și a ieșit din spotul de lumină al reflectorului pe care cineva îl ținea deasupra capului ei și i-a lăsat baltă, i-a povestit mai târziu prietenei, asta mai lipsea, ca niște hopa-mitică din ăștia, cu nasu' pe sus, să mă pună pe mine, babă fiind, să dansez cum fluieră ei, știi că mie puțin îmi pasă de-alde astea, mie poa' să vină să-mi spună, a spus, că o să apar la tv, na, și ce-i cu asta, că apar, că nu, tot aia-i, oricum părul meu arăta ca dracu, iar televiziunea asta e de căcat, ca s-o spun drept, a spus în seara aia când s-au întâlnit la ea la o ceașcă de ceai ca să discute cele întâmplate, pentru că trebuie să vorbim, i-a gâfâit Marika la telefon, atât de multe s-au întâmplat zilele astea, că-i musai, Irénke dragă, îi musai să vorbesc cu cineva, na, dacă-i musai, atunci vino la mine, nu mai sta pe gânduri, îmbracă-te, iar eu o să-ți fac un ceai bun. Marika adora ceaiurile.

Avea o stare sufletească proastă, îl deranja grozav că a trimis-o și nu mai era nimic de făcut, a întrebat valetul dacă sigur a plecat, iar valetul, deja pentru a doua oară, a dat din cap că da, desfăcându-și brațele neputincios, a rămas deci în camera lui, umblând de colo-colo, fără să poată înghiți nimic o zi întreagă,

nu, pentru că atât de mult îl apăsa greșeala pe care o făcuse, de ce trebuia s-o scrie fără să gândească întâi, iar dacă a scris-o, de ce trebuia s-o trimită atât de repede, putea să mai aștepte puțin, până ce lucrurile i se mai limpezeau în minte, putea s-o mai recitească, și atunci și-ar fi dat seama că fusese o greșeală, o mare greșeală să-i scrie, în mod sigur n-a făcut decât s-o sperie, la cât era ea de sensibilă, sigur că s-a speriat, până și simplul fapt că i-a scris fusese iresponsabil din partea lui, nemaivorbind de conținutul scrisorii, care e de neiertat, și ea nici nu-l va ierta, trebuia să ia măsuri, iar după ce a renunțat la ideea de a-i trimite o telegramă prin care s-o roage să nu deschidă scrisoarea pe care o va primi de la el, a renunțat, deoarece aflase că noțiunea de telegramă nu mai există, așa că s-a așezat la secrétaire, a luat o foaie nouă și a rămas așa, doar uitându-se la hârtia albă, căci nu știa cum să înceapă, nu putea fi vorba să-și ceară pur și simplu scuze, putea fi vorba numai despre un anumit fel de a-și cere scuze, astfel ca Marietta să-și dea seama cât de mult se căiește, de aceea a început scrisoarea prin a-i spune că-i pare rău dacă a agresat-o cu scrisoarea lui anterioară și că-și imaginează că a tulburat-o emoțional, dar să-l creadă pe cuvânt că-și regretă nesăbuința și dacă ar putea, de aici, din depărtare, ar arde cumva, prin vrăji, scrisoarea aceea groaznică, și-ar dori să poată revoca faptele, numai că nu se poate, așa că îndrăznește să-i scrie această nouă scrisoare ca s-o roage să considere scrisoarea anterioară ca pe o mărturisire a unui om prost, mârșav, egoist și nemilos, mărturisire care niciodată nu trebuia să fie făcută și care, cu siguranță, a tulburat-o pe ea, pe Marietta, și să-l creadă pe cuvânt că-i departe de el chiar și intenția, nu numai că n-a vrut s-o tulbure, dar n-a vrut nici măcar să meargă acolo, s-o vadă, a vrut numai să se gândească la ea, așa că o roagă să-l uite, o roagă foarte mult, ba chiar o imploră, să-i ardă scrisoarea anterioară, o imploră s-o șteargă din mintea ei, și o roagă, o roagă foarte mult, ba chiar o imploră, ca Marietta să considere acea brutală mărturisire ca și cum n-ar fi fost, și să nu, totuși să nu-l ierte, căci a intra cu bocancii în sufletul cuiva, un suflet atât de sensibil ca al ei, este un păcat, iar el se simte un păcătos nenorocit și știe că nu mai poate face nimic, e de neiertat până și faptul că o deranjează din nou, nu-i destul că a agresat-o cu sentimentele lui, care sunt la fel de înflăcărate ca pe vremea când avea cincisprezece ani, de atunci aceste sentimente n-au pierdut nimic din intensitate, ele i-au insuflat viață în tot acest timp, a scris baronul, după ce a consumat vreo douăzeci de foi, căci ajungea o singură literă de a cărei formă să nu fie mulțumit, că și lua alta, copiind cele scrise și corectând litera, la fel și în cazul în care avea dubii referitoare la

ortografie sau dacă — și asta se întâmpla la fiecare al doilea rând — câte un cuvânt nu i se părea suficient de expresiv, lua altă foaie, copia, corecta și iar corecta, până când, într-o seară, scrisoarea a fost în sfârșit gata și, deși i-a venit să-l cheme pe valet ca să trimită scrisoarea pe loc, vrând ca vechea lui dragoste s-o citească imediat, s-a abținut totuși, nu l-a chemat pe valet, ci s-a pus în pat, cu ochii-n tavan, așteptând să se facă dimineață, și s-a făcut dimineață, și el a mai aruncat o privire, apoi încă una, apoi și-a spus că nu-i de ajuns să arunce doar o privire peste scrisoare, ci trebuie s-o citească din nou, cuvânt cu cuvânt, cu maximă concentrare, așa a și făcut, apoi a întins de vreo trei ori mâna după clopoțel înainte de a îndrăzni să sune după valet, în cele din urmă a pus scrisoarea pe tavă, lăsând să fie dusă la poștă, din clipa aceea orele și zilele au devenit și mai chinuitoare pentru el, neștiind dacă a reușit să repare ceea ce stricase. Peste două săptămâni, valetul i-a bătut la ușă, iar pe tavă era un plic obișnuit care, i-a șoptit valetul, tocmai sosise. În plic a găsit o carte poștală colorată, cu imaginea castelului lângă un lac înconjurat de sălcii plângătoare, iar pe spate, doar două cuvinte. Vă aștept.

Aș dori foarte mult să fiți deosebit de atenți la fiecare cuvânt, a spus trupei adunate în jurul tejghelei de la Biker, Totó, tu numără câți suntem, sper că, în aceste vremuri când răsare steaua, ca să mă exprim poetic, au venit toți, deci douăzeci și șapte, Totó, ești sigur, deci sigur, în regulă, a spus, și-a strâns pe trup paltonul lung de piele, mai nou purta mereu palton în loc de geacă de piele ca ceilalți, s-a așezat pe scaunul înalt de la bar, începând să-și rotească halba de bere pe tejghea și gândindu-se intens cum să înceapă, apoi s-a uitat în jur, stăm bine, a anunțat, pentru că avem pe stoc câte avem, căci sarcina de acum este ca toată lumea să se ducă la Béla baci, dar nu prin față, ci prin curtea din spate, ați priceput, prin spate, a nu se uita, ignorați câinele, na, și atunci, a spus, Béla baci o să vă monteze frumușel, pe rând, pentru că Béla baci e de-al nostru și ieri toată după-masa și toată noaptea a muncit, deci o să vă monteze claxoanele muzicale, pentru că a meșterit treizeci de claxoane cu compresor, pe opt voci, melodia a primit-o de la mine, în WAV, omul ăsta e un adevărat meșter, un adevărat maghiar, un geniu, un coșmar, dar Béla baci e Béla baci, aplauze pentru el de aici, de departe, adunarea a început să aplaude ca la datorie, Totó și-a ridicat în sus halba de bere, strigând trăiască Béla baci, dar exemplul nu i-a fost urmat, așa că atât vocea, cât și mâna cu halba de bere au coborât repede, prin curtea din spate, am spus, a spus, și dacă tot n-am reușit să rezolvăm cealaltă treabă înainte de asta cu domnul baron, măcar această

parte a lucrurilor să fie-n regulă, deci, pe rând, frumușel, în vehiculul fiecăruia, Béla baci va monta claxonul ăsta nou, în fiecare vehicul, fără discuții, căci dacă frați, atunci ținem aproape, da?!, corect, au mârâit ceilalți, na, a continuat el, luând o gură de bere, îl demontează pe cel vechi, și-l montează pe cel nou, asta-i tot, și nu se apucă nimeni să-i țină prelegeri despre cabluri de masă, relee de închidere, contacte, acumulatoare, transformatoare, martori de bord, tranzistoare TEC-MOS cu efect de câmp, ardere internă, și altele, nimeni n-o face pe deșteptu' cu Béla baci, că atâția decibeli și atâția herzi, ci toată lumea își ține frumușel gura și lasă ca Béla baci să-i ducă vehiculul în atelier, apoi așteaptă afară sau merge la Metal, dar revine din oră-n oră, că nu putem avea pretenția ca Béla baci să dea telefoane după voi, deci, treceți din oră-n oră să vedeți dacă al vostru e gata, și după aia toată lumea se cară, dar, și-a ridicat arătătorul stâng, toți cei care sunt frați, fix la cinci punct zero-zero, se prezintă la gară, pentru că avem o singură posibilitate, căci suntem câțiva, nu-i așa, și anume să ne aliniem în dreapta gării, între peron și rampă, ne aliniem ca de obicei, în rânduri de câte trei, așa am hotărât cu Primăria, na, atunci ne vedem acolo, și încă ceva, și-a ridicat din nou arătătorul, eu, a coborât degetul, arătându-se pe sine, când eu, înțelegeți, ridic mâna asta, și le-a arătat care mână, și strig un-doi-trei, atunci, fraților, la patru, s-a aplecat brusc în față, arătând când urmează acel patru, toată lumea apasă pe claxon, dar în același timp, că dacă fiecare apasă cum îl taie capul, n-o să funcționeze, deci apăsăm deodată și ținem apăsat și luăm mâna numai după ce claxonul de trei ori, căci trei e cifra adevărului unguresc, deci numai după ce claxonul a cântat de trei ori Madonna, sper că totu-i clar, iar acum gata cu berile și toată lumea valea, direcția Béla baci, iar acolo cu răbdare, am spus cu răbdare, fiecare așteaptă să-i vină rândul, așteaptă până când Béla baci îi duce vehiculul în atelier, iar în continuare, cum am stabilit, și numai atâta mai vreau să vă spun, că sacrificiul lui Steluță e foarte mare, o știm cu toții, însă noi am adus sacrificiul ăsta, și vă spun eu că nu degeaba o să apăsăm noi claxonul ăla, fraților, credeți-mă pe cuvânt, aici o să fie prosperitate, o viață nouă ungurească la care până acum doar am visat, dar care acum e aici, adică o să fie, dacă apăsați cum trebuie căcatul ăla de claxon, și la timp și toți deodată, ca un singur trup și suflet, apeși și ții apăsat, apeși și ții, și atunci prosperitate și o viață nouă ungurească, pentru că sper din toată inima că toată lumea a înțeles care-i miza aici.

Și-a ridicat iar halba de bere pentru a sorbi ultima înghițitură, dar la jumătatea gestului mâna i-a încremenit în aer, la fel au încremenit și ceilalți,

toți cei douăzeci și șapte, de la Totó până la Dji-Ti, a încremenit până și imaginea de pe ecranul televizorului montat sus, în colț, și odată cu asta a amuțit și sonorul, în Biker pentru o clipă a încremenit totul, mâna barmanului în aer, cu o bancnotă de o mie în ea, în timp ce se apropia de sertarul de la casă, spuma de pe berile din halbe și bulele de aer ce urcau spre suprafață și petele de lumină de pe urmele circulare lăsate de halbe pe tejghea, totul a stat locului ca într-un îngheț subit, pentru o clipă însăși viața a stat locului la Biker, de parcă ea, această clipă, s-ar fi scindat — de parcă o spaimă obscură, severă și atroce ar fi ieșit de undeva, perturbând întreaga existență, și toată lumea se uita în sus la ecranul televizorului, în căutarea unei explicații, căci de unde această spaimă obscură, severă și atroce, dar acolo sus nu era nimic, imaginea stătea încremenită pe ecran, dar ei continuau să se uite-n sus, și nimeni și nimic nu știa ce va urma. În același timp, cu Marika, cu Irén, cu primarul și viceprimarul, cu secretara-șefă, cu șeful Serviciilor Comunitare, cu medicul de familie și cu domnișoara Dora și cu barmanița și cu întregul cor de femei, cu dirijor cu tot, și cu stafful de la televiziune cu tot cu reporteri, dar și cu vânzătorii de la magazinul de pânzeturi și cu Ibolyka neni și cu grăjdarul și cu cei patru cai înhămați pe jumătate și cu rândașii care nu-și făcuseră treaba, ba chiar și cu domnul Profesor fugind și cu linzerul cu grilaj, cu toți și toate s-a întâmplat ceva, și pe deasupra fix în aceeași clipă, pentru că acea clipă s-a scindat pretutindeni în oraș, totul a încremenit, a paralizat de spaimă, din cauza unei terori care a suflat peste oraș ca un vânt și, cu toate că nimeni nu și-a pierdut mințile, spaima care i-a cuprins pe toți era irezistibilă și toată lumea se uita în sus, căutând o explicație, însă nu exista nicio explicație, numai frică, o frică în stare pură, frica de ceva necunoscut, și nimeni și nimic nu știa ce urmează.

Nici cei care văzuseră ceva nu s-au putut lămuri, pentru că n-au înțeles, pentru că a apărut un hău în cunoașterea elementară și în interpretarea elementară indispensabilă pentru a înțelege cine sunt ăștia și ce caută aici, pentru că erau unii care au văzut apariția convoiului atunci când, venind dinspre Békéscsaba, a ajuns la intrarea în oraș, și erau unii pe care priveliștea i-a surprins la Groapa-Lenon, și desigur au fost unii care, în ciuda vremii nefavorabile, tocmai se aflau acolo când, înconjurat de o mulțime de bărbați, a coborât în piața centrală și s-a uitat în jur, s-au găsit și unii care au zărit convoiul de lângă gardul Spitalului, și unii care atunci când au trecut pe lângă cimitirul Duhul Sfânt și tabla indicatoare din sud-est, de la ieșirea din oraș,

îndreptându-se spre punctul de frontieră, într-un cuvânt au fost mai mulți care s-au intersectat cu acest uluitor convoi de mașini, care l-au văzut, care au văzut mulțimea de bărbați, poate chiar și pe el, însă nimeni n-a înțeles nimic din toate astea, pentru că nimeni n-avea habar ce-i asta, de unde vine, încotro se îndreaptă și de ce, această coloană de mașini era atât de fantomatică, glisând de-a curmezișul orașului și prin toate evenimentele de aici, de parcă acest glissando nici n-ar fi avut loc, fie și dacă niciunuia dintre martori nu-i venea să creadă că nu va fi fost aici, dar nici că va fi fost, fiindcă nu puteau să creadă, și mai ales să spună, că au văzut ceea ce au văzut, pentru că s-ar putea să nu fi văzut nimic, în timp ce era imposibil să nu fi văzut ceea ce era într-adevăr posibil să nici nu fi văzut, oricum cei care tocmai se aflau pe străzi n-ar fi recunoscut nicio marcă de mașină, în cazul în care ar fi avut curajul să recunoască faptul că le-a zărit măcar, deoarece aceste mașini erau imposibil de identificat, căci nu se putea spune că n-au fost nici mercedes-uri, nici bmw-uri, nici rolls-royce-uri, nici bentley-uri, dar în același timp nici că ar fi fost mercedes-uri, bmw-uri, rolls-royce-uri sau bentley-uri, se putea spune doar că mulțimea asta infinită de vehicule semăna mai degrabă cu o oaste extraterestră decât cu un adevărat convoi de mașini, și că au traversat orașul în mare viteză, însă nimeni n-a spus nimic, nici măcar acea persoană care l-a văzut coborând în piața centrală pe cel în jurul căruia, încă dinainte de-a coborî, o ceată de bărbați a început să se agite și să acționeze, iar el nu făcea decât să stătea acolo nemișcat, în timp ce toți ceilalți din preajma lui, cu chipuri încremenite în severitate și cu o precizie extremă, făceau ceva, numai că nimic din ceea ce făceau *n-avea sens*, nici în detaliu, nici în ansamblu, deși în mod sigur trebuia să aibă, pentru că trebuia să aibă, numai că nimeni nu era în stare să înțeleagă care e sensul ăsta și nici motivul pentru care unul și altul și al treilea și așa mai departe, până la al o sutălea, acționau, cât despre cel în jurul căruia se produsese atâta agitație, el n-a făcut nimic, cei care au văzut, și n-au fost mulți, au văzut doar că fața lui era rigidă și foarte *serioasă* și foarte *severă* și foarte… *nerăbdătoare*, aceștia, care apoi au negat vehement că l-ar fi văzut în piața centrală, aveau impresia că el, împreună cu această oaste fără număr, călătorește într-o chestiune deosebit de importantă, căci da, totul părea ca și cum la debutul clipei amintite prin oraș ar fi defilat o întreagă armată, făcându-se nevăzută după scurgerea acelei clipe, în numele acestei chestiuni absolut necunoscute, dar deosebit de importante, asta ar fi putut să creadă cei care au văzut câte ceva și care din acel moment n-au mai vorbit niciodată despre asta,

ba cei mai norocoși au și uitat totul pentru totdeauna, ceea ce era lesne de înțeles, când s-a terminat, s-a terminat de parcă nici nu s-ar fi petrecut, de parcă ar fi fost doar un vis urât, un coșmar, o crampă nervoasă, un gol în memorie, astfel ar fi interpretat ei dacă n-ar fi uitat, însă au uitat aproape cu toții, pentru că erau complet depășiți de acea defilare incredibilă și, cu toate că au presupus că astea erau lucruri minore, cel mai greu au suportat schimbările care au avut loc, nemaiavând încredere cum aveau de obicei nici măcar în propriul lor discernământ, căci clipa aceea scindată, în care viața a stat locului, a existat într-adevăr, a stat locului într-un mod absolut, dar absolut inexplicabil, de exemplu dacă în bucătărie tocmai atunci era deschis un robinet, apa pur și simplu s-a oprit din curgere, dacă cineva tocmai rupea, de furie, o factură de apă, fiind considerată nesimțit de mare, ruperea s-a oprit, însă ceea ce i-a șocat profund pe majoritatea celor care fuseseră afară a fost ploaia, pentru că și ea s-a oprit, ploaia pur și simplu s-a oprit din plouat, picăturile au încremenit în aer, mai sus sau mai jos, în clipa aceea, mii și zeci de mii și sute de mii de picături de ploaie au rămas suspendate între cer și pământ, și tot așa s-a oprit și vântul n-a încetat să bată, ci s-a oprit într-un punct, a fost pur și simplu halucinant, și bineînțeles că nimănui nu-i venea să-și creadă ochilor, iar dacă în mintea lor a mai rămas ceva din cele întâmplate și *după*, asta n-a fost decât spaima, o spaimă care doar își amintea de spaima anterioară, spaimă și amintirea spaimei, ambele la fel de tulburătoare, însă o asemenea spaimă ca aceea, cea dintâi, nu trăise încă nimeni, niciodată, nici n-ar fi avut cum, ea fiind atât de adâncă, ancestrală și devastatoare, nu semăna cu nicio spaimă trăită vreodată, cu nimic din ceea ce oamenii și lucrurile și-ar fi putut imagina sau suporta vreodată, căci nu era o spaimă mortală, o groază, având o cauză cunoscută sau necunoscută, nu, în acest caz n-a existat cauză și nici cuvânt care s-o definească, și nu era o proiecție a răului în sine, ci mai degrabă o spaimă prin care ființele și lucrurile aflate sub puterea ei sunt cuprinse de o admirație, o venerare plină de ardoare, însă umilitoare, a lui, a celui din centrul tuturor acestor întâmplări, fiindcă toți cei care l-au văzut sau i-au simțit prezența în piața centrală nu puteau decât să-l admire și iar să-l admire, atât de inexprimabil de înfricoșător era, însă într-un fel care i-a făcut pe oameni să-și dorească să se arunce cu plăcere la picioarele sale, după cum s-au și aruncat împinși de această admirație și venerare, căci fiecare ființă și fiecare lucru, orice proces și orice altceva care urma să existe au fost captivate de măreția și de grandoarea incredibilă, monumentală și de neconceput pe care o emana, căci

în clipa aceea — și mai ales asta au vrut, și au fost capabili, să-și șteargă pentru totdeauna din memorie —, orice și oricine i s-ar fi dăruit, iar această dorință de dăruire a fost cea mai insuportabilă pentru ființe și lucruri deopotrivă, pentru că obiectul acestei admirații, al acestei idolatrizări și încântări, al acestei dorințe de dăruire, focarul acestui obiect, esența, miezul aceluia care a coborât în piața centrală, uitându-se în jur cu privirea lui plictisită și moartă, și urcând repede înapoi în vehicul, de parc-ar fi fost tare grăbit, pentru că nu-l interesa nici orașul, nici întâmplările de aici, miezul aceluia era rău — rău, bolnav și omnipotent.

Apoi s-a încheiat și o altă clipă a început, iar Marika a intrat în studioul de televiziune, iar după ce a ieșit de acolo nimic n-a mai putut înfrâna grosolănia nesimțită a — cum le zicea — curioșilor, având în vedere că, nu neagă, a oftat, dintr-un foc devenise celebră, adică de-acum toată lumea știe cine e ea, chiar și cei care până acum nu știau, i s-a plâns succesoarei sale de la biroul de turism unde intrase, căci închipuie-ți, i-a spus femeii, nu poți să treci prin oraș fără ca lumea să se holbeze sau să vină la tine și să-ți pună întrebări la care nu ai răspuns, ce crezi că mă întreabă, a întrebat-o Marika, în biroul pustiu, pe verișoara ei, bineînțeles *despre aia*, însă ea nu știe nimic, nimic mai mult decât spusese odată la televizor, și încă de câteva ori de atunci, când cunoscuții o opreau pe stradă, punându-i mereu aceeași întrebare, pune-te numai în situația mea, i-a explicat, gesticulând vehement, te duci la băcănie să cumperi o pâine și ceva mezeluri, iar vânzătorul te întreabă, apoi magazionerul și, în final, casierul, a clătinat din cap Marika, că de ce tocmai el, casierul, să facă excepție, nu, iar la băcănia de lângă biserica reformată unde merge ea de obicei sunt chiar doi casieri, amândoi fiindu-i deosebit de antipatici, pentru că fac observații atât de dure, încât îți trece pofta de orice, ei, n-are importanță, și-a săltat fundul de pe tăblia mesei pe care se așezase pentru a schimba câteva cuvinte cu noua angajată și pentru a afla dacă s-a acomodat și dacă sunt ceva schimbări, dacă vin clienții, adică, nici gând să vină, s-a strâmbat ruda, săltându-și și ea fundul de pe masa ei, nimeni nu pune piciorul aici, turiști nu mai sunt, de fapt cum ar putea fi, i s-a plâns, conducând-o la ușă, despre trenuri nu se știe dacă vor pleca, iar dacă vor pleca, nu se știe dacă și când vor opri, autobuzele circulă numai dacă e motorină și de obicei nu e, păi, Marika neni, vă-ntreb eu: cine să plece la drum, cine să vină în excursie aici, să facă turism sau ceva, toată țara asta se duce de râpă, i-a zis cu amărăciune, că uitați cu ce ne putem lăuda noi, că uite, spuneți și dumneavoastră, ce-a ajuns orașul

ăsta, pe străzi tone de gunoaie, iluminat public nu e, pentru că se fură becurile, sute și sute de pungi de plastic sunt suflate de vânt, și apoi mulțimea asta de cerșetori albanezi și cerșetorii-copii, o întreagă mafie, toată lumea știe, dar măsuri nu se iau, avem un primar, mai e și căpitanul ăla, dar și ăștia, s-a strâmbat, cu ce se ocupă?, baronul în sus, baronul în jos, deci vă spun eu, Marika neni, eu nu mai am nicio speranță, că poate să vină baronul, ba chiar și un rege, aici n-o să se schimbe nimic, asta-i părerea mea, ei, dragă Dora, a intervenit Marika, în primul rând ți-am mai spus să nu-mi zici Marika neni, zi-mi și tu… tu, sau ca toată lumea, Marietta, deci fără atâta dumneavoastră, suntem destul de apropiate, nu crezi, păi, după părerea mea, tu vezi lucrurile prea în negru, o femeie tânără nu poate vorbi așa, ba, de ce n-ar putea, păi, nu-i așa, Marika neni, și pardon că nu poate trece atât de repede la Marietta, dar cumva nu-i vine pe buze numele ăsta și tutuiala, în rest îi cade bine că-i spune că e tânără și toate celelalte, însă eu, a clătinat tristă din cap, nu mai sunt deloc tânără, am patruzeci și unu de ani, și sunt… holteie, nu-mi fac iluzii, nici măcar o slujbă ca lumea n-am, că degeaba îi spun lui tăticu că mi-ar fi mai bine să lucrez în industria alimentară, el nu și nu, că aici, în locul lui Marika neni, o să-mi fie mult mai bine, ea recunoaște, a recunoscut, că Marika neni și-a făcut grozav treaba aici, numai că nu mai există treabă de făcut, nu mai e de lucru, de când a venit în locul ei, cât e ziua de lungă, nu face decât să-și lățească fesele pe scaun, alaltăieri numai primarul a intrat, dar și ăla o luase razna, spunându-i vrute și nevrute, pentru că el crede că baronul ăla o să așa și pe dincolo, însă eu, vă spun eu că știu care-i mișcarea, baronul ăla vine numai pentru Marika neni și nici prin cap nu-i trece să facă aici ceva, aud niște tâmpenii de nu vă puteți imagina, și e chiar mai bine dacă nici nu încercați să vi le imaginați, apoi și-a luat rămas-bun de la ea, urmărind-o cu privirea cum se îndepărtează, și continuând povestea abia la cină, închipuiți-vă, tăticu, a fost în stare să intre la ea în birou, știe ea de ce, că nu-i proastă, n-a fost vizita de curtoazie a unei rude, după cum îi spusese, ci pur și simplu voia să vadă cum stă treaba, dacă nu cumva ea face lucrurile mai bine, de exemplu dacă n-a adus cumva un întreg autocar de chinezi, chestie la care ea numai să viseze ar fi îndrăznit, pe deasupra nu face altceva decât să se fâțâie prin tot orașul, lăudându-se cât e ea de celebră de când a apărut la televizor, de aia a venit și la mine, a bătut cu lingura în masă, accentuând fiecare cuvânt, a avut obrazul să vină și să se laude și să-mi toarne mie baliverne, îmi stă mintea-n loc, tăticule, dumneata ești așa ușor de fraierit, dumneata ești în stare să crezi până și gogomănia aia că baronul o să ne

doneze toată marea lui avere, pe dracu, ăla vine numai și numai pentru Marika neni, i-am spus-o și ei, numai de-aș ști de ce, toată lumea e ferm convinsă că baronul ăla într-adevăr o să facă și-o să dreagă, credeți sau nu, tăticu, deja se cheltuiesc, serios vorbesc, banii ăia mulți de tot, a apucat-o un râs de necontrolat, și-a dus repede mâna la gură, căci gura aia tocmai era plină cu mâncare, înțelegeți, tăticu, se cheltuiesc banii baronului care nici n-a sosit încă, păi, cine mai e-n stare de o asemenea tâmpenie dacă nu noi, se spune că va fi aia și-ailaltă, păi, cum dracu să fie, ăștia visează c-o să pună la punct castelul, na, pe asta oarecum o cred, și c-o să construiască douăsprezece bazine noi și patru hoteluri, dar, mă întreb eu, la ce bun chiar și unul, cine mai merge la bazin, nimeni, acolo e numai personalul și atât, și că patru hoteluri, îi spune și ei cineva, s-a uitat la tatăl ei aplecat asupra farfuriei sale și mestecând în mâncare, fără a lua vreo înghițitură, de ce tocmai patru, de ce nu trei sau cinci sau chiar douăsprezece, că-i o cifră bună, a vârât femeia lingura în sos, în seara aia aveau gulaș fals la masă, adică fără carne, dar niciunul n-avea poftă de mâncare, și atunci ar fi tot atâtea hoteluri câte bazine noi, a adăugat sarcastic, păi, nu-i așa, a scuturat din cap, coborându-și vocea, acum spune și dumneata, tăticule, dar sincer, nu-i așa că ăsta-i într-adevăr curat balamuc?

Păstra cele două scrisori în dreptul inimii, când pleca în oraș le punea în buzunarul interior al paltonului, iar când era acasă, în buzunarul capotului, e drept că în acest caz nu în dreptul inimii, ci lateral, dar nu asta contează, și-a spus, ci sentimentul că în gând, mereu în dreptul inimii, pentru totdeauna, fără a se despărți de ele, deși de zile, ba chiar de săptămâni întregi, umbla cu aceste două scrisori lipite de inima ei, încercând să împărtășească rudelor și cunoștințelor imensa fericire de care era cuprinsă, totuși n-a reușit, pentru că nu găsise pe nimeni care s-o înțeleagă, nici Dora, cu care încercase chiar de două ori, și nici măcar Irén nu era persoana căreia să-i poată destăinui singurul ei secret, pentru că și ea, Irén, cea mai bună prietenă a ei, cu care mereu, și la bine, și la rău, nici măcar cu Irén nu putea vorbi despre, pentru ea, cel mai important lucru, pentru că Irén era atât de practică, atât de rațională, temperând imediat orice înflăcărare și orice entuziasm, pe care ea le avea dintotdeauna, și cu atât mai mult acum, când purta cele două scrisori în dreptul inimii, până la urmă Irén ar fi în stare să-și bată joc de ea, i-ar spune că-i o blondină drăguță și romantică, cum o și considera de altfel, însă asta i-ar frânge inima acum, pentru că simțea că inima asta a ei, dedesubtul celor două scrisori, e atât de fragilă, încât nu numai la o grosolănie, ci chiar și la o

observație rațională gen Irén s-ar frânge imediat, așa că a continuat să umble prin oraș foarte precaută, purtând cu ea pretutindeni cele două scrisori și inima asta fragilă, fără să poată deschide niciuna în fața nimănui, pentru că nimănui nu-i putea vorbi despre ce simțea, simțea că e din nou fericită, iar fericirea asta se poate exprima în cuvinte atât de simple, s-a gândit fericită, pentru că nu-i vorba că ea și-ar face planuri sau așa ceva, dar are două scrisori care emană sentimente atât de gingașe față de ea cum n-ar mai fi sperat niciodată, nu, nu mai spera la cuvinte atât de sensibile și delicate, n-ar fi crezut că vreodată i s-ar mai putea întâmpla așa ceva în viață, când viața asta devenise atât, dar atât de dezamăgitoare, n-ar fi crezut că se va întâmpla acea minune pe care o așteptase dintotdeauna, dar care mereu îi adusese numai dezamăgiri, pentru că pe de-o parte, s-a gândit, intrând în băcănia de lângă biserica reformată să cumpere câte ceva pentru cină, că nu mai avea nimic în frigider, deci pe de-o parte era permanenta dezamăgire cauzată de oameni, prin oameni Marika înțelegând de fapt bărbații, care apăreau, îi făceau promisiuni, îi făceau curte, după care în modul cel mai josnic și din motive la fel de josnice o abandonau, pe de altă parte era ea, această femeie romantică — așa se considera — cu o inimă atât, dat atât de fragilă, și uite-așa i-a trecut viața, că pe de-o parte numai dezamăgiri, iar pe de alta, inima aia din pieptul ei, și tocmai când s-ar fi putut gândi că, gata, atât i-a fost, atunci într-o zi vine poștașul cu o scrisoare, și se-ntâmplă minunea, că pe undeva există cineva care se gândește la ea astfel, se uita prin folie la mezeluri și la data de expirare de pe etichetă, încercând să-și dea seama care dată de expirare e credibilă și care nu, pe când era doar o fetiță, numai atunci mai visa la așa ceva, că există cineva care, din depărtare, se gândește la ea cu o asemenea dragoste curată, până la urmă a ales un pachet cu parizer de vită care arăta cât de cât bine, l-a pus în coș, îndreptându-se spre casă pentru a plăti.

Toată lumea își scrie discursurile, i s-a raportat încă de dimineață, a primit știrea cu o față total inexpresivă, a dat din cap, făcându-i semn celui care a raportat să plece, apoi și-a scos șapca, s-a șters la frunte, și-a aranjat cărarea, a deschis din nou sertarul biroului și a scos hârtia pe care începuse să scrie propriul său discurs, însă nu stătea bine, nu stătea bine deloc, mai precis nu progresa defel, de-ndată ce scria o frază, devenea nesigur, nu știa dacă e bine sau nu, nemaivorbind de ortografie, care trebuia și ea să fie în ordine, căci n-ar fi fost exclus ca discursul lui să fie tipărit sau să citeze ziarele din el, cine știe, dacă va fi bun, atunci da, numai că prezenta această nesiguranță, ce să facă, el

nu era un orator experimentat, discursurile sale de până acum le citise de pe hârtie, el nu e ca primarul din gura căruia pur și simplu curg frazele, care mai de care mai bune, deci și acum, tot de pe hârtie, dar de data asta n-ar trebui să mai implice și pe alții, nici măcar pe arhivarul său, care obișnuia să i le revizuiască, mai bine zis, ce să ne mai ascundem după degete, să i le scrie, de obicei așa se întâmpla, de fapt nu de obicei, ci întotdeauna, că acest plutonier-major cu bacalaureat, care lucra la el ca arhivar, îl ajuta, dar acum ce să facă, asta nu-i o chestie oarecare, acum nu era vorba despre o lecție la școală cu regulile de circulație sau despre ședința de sfârșit de an de la comandament, nu, de data asta e nevoie să dea lovitura, iar asta nu poate s-o lase în seama altcuiva, însă trecuse deja de ora zece și nu-i ieșise nimic, nu și nu, așa că a trimis după plutonierul-major, un lungan cu bacalaureat și niște ochelari mari ca ai politicienilor chinezi, cu lentile groase într-o ramă neagră CAS, adică plătită de Casa de Asigurări de Sănătate, acum acest lungan se holba la el prin aceste lentile de parcă n-ar fi înțeles ce are de făcut, deși el a vorbit destul de clar, păi, cred că am vorbit destul de clar, nu?, s-a răstit la el, la care celălalt nu putea să spună decât, da, să trăiți, e clar, am înțeles și la ora 14 discursul o să fie gata, bine, în regulă, i-a spus pe o voce mai blândă, apropiați-vă, și plutonierul-major s-a apropiat, uitați, i-a spus aproape confidențial, ne trebuie un discurs care să-i lase cu gura căscată pe toți, de la primar până la directorul de școală, pentru că el e sigur că și ăia o să vorbească, iar el, recunoaște sincer, vrea să-i eclipseze, ați priceput, domnule plutonier-major, trebuie să-i lăsăm cu gura căscată, va fi momentul dumneavoastră de glorie când veți aveți ocazia să-mi înmânați un discurs care să declanșeze aplauze la gară, și atunci dumneavoastră, chiar dacă stați în spatele meu, veți ști că o parte din aceste aplauze vi se cuvin, pentru că dumneavoastră o să dați formă ideilor mele, pentru că, nu-i așa, ideile, fără îndoială, trebuie să fie ale mele, mă cunoașteți ca pe un căpitan, superiorul dumneavoastră, și ca pe un om, șeful dumneavoastră, sunt ca o carte deschisă pentru toți, așa că până la ora două aveți de unde să vă inspirați, pentru că în cartea aia, adică deschisă, se găsește totul, dumneavoastră trebuie să găsiți numai forma, de restul am eu grijă, restul va fi impecabil, căci sper că și dumneavoastră sunteți de acord că, dacă cineva știe să țină un discurs, atunci eu sunt acela, da, domnule Căpitan, și-a plecat deloc reglementar capul plutonierul-major, de parcă greutatea ochelarilor i l-ar fi tras în jos, și deși ar mai fi vrut să spună ceva, o mică rugăminte în legătură cu un concediu fără plată, n-a mai avut ocazia deoarece Căpitanul i-a făcut semn, asta însemnând

că trebuia să părăsească încăperea și să coboare în mirosul penetrant de mucegai de la subsol, ceea ce ura cel mai mult pe lumea asta, pentru el coborârea acolo în fiecare dimineață echivala cu o coborâre în infern, nu suporta mirosul de mucegai de jos, emanat de acte și dosare, nici neoanele de sus, din tavan, mulțimea aia de neoane aliniate deasupra capului său, neoane care se uitau la el cum stă singur și gârbovit la masa de lucru, orele i se păreau zile, zilele, săptămâni, săptămânile, luni, lunile, ani, în final și minutele părându-i-se ani, și degeaba avea timp berechet să-i scoată din sertar pe preferații lui, anticii latini, degeaba îi avea cu el pe Cicero și Tacitus și Cezar, subiectele de bacalaureat, toate unsprezece, căci pe vremuri, în anul lui de glorie — după cum i se confesase odată prietenului său care a rămas foarte impresionat că el, prietenul lui, deși e polițist, pur și simplu *știe* latină — era singurul care, la bacalaureat, printre cele patru materii la alegere a ales și latina, astfel că avusese atât de puține subiecte de învățat, încât le știa pe de rost pe toate, uimind comisia de examinare, iar dacă ar vrea, ar putea să uimească pe oricine și azi, pentru că niciodată n-a uitat acele unsprezece subiecte, numai că n-are chef să uimească pe nimeni, niciodată nu avusese, el nu e circar, gândea despre sine, ci victima unei erori fatale, care n-ar trebui să zacă aici, în acest depozit rece de la subsol, în calitate de plutonier-major, și n-ar trebui să scrie în secret discursurile șefului său, el ar trebui să scrie ceva demn de toate marile fapte care, începând cu Cicero, Tacitus și până la Cezar, l-au ținut însuflețit, s-a uitat în sus, la neoane, știind că neoanele îl țin sub observație, nu, nu, locul lui nu-i aici, a scos un oftat și a luat o foaie de hârtie și a băgat-o în Continental, mașina de scris pe care o prefera oricărui computer sofisticat, și a început: Mult stimate Domnule Baron, și apoi acel miros de stătut de dosare, de dimineață de la 8 până după-masa la 17, cu o oră de pauză la prânz, era închis aici, de-a dreptul claustrat, și lumina aia de sus, și mirosul ăla, păi, orice s-ar zice, toate astea erau de-a dreptul insuportabile.

La bibliotecă era o mișcare populară, așa-i zicea, crezându-se amuzantă, cum nu mai fusese de decenii, de când biblioteca orășenească din grădina Göndöcs în sfârșit s-a putut muta în locul ei cuvenit, adică în clădirea uriașă a fostei Primării, iar el și-a putut ocupa locul cuvenit în scaunul directorial și printre elitele orașului, niciodată nu mai fusese un asemenea flux de cititori, oamenii, „cu mic, cu mare“, l-a anunțat cu entuziasm Eszter de la recepție, vor să știe, domnule director, a clătinat din cap fericită, și încă „pe loc“, totul despre Buenos Aires, în plus, imaginați-vă, domnule director, i-a spus Eszter

directorului care o asculta cu atenție și cu o expresie satisfăcută a feței, vor să știe totul și despre Argentina, toate, domnule director, absolut toate cărțile despre călătorii, ghiduri turistice, memorii, Gilbert Adair, Angelika Taschen, *Istoria fotbalului*, Kurucz László, toate cărțile în domeniu pe care le avem s-au dat la sala de lectură, cred că sunteți de acord că în această situație nu mai poate fi vorba de a da cărți împrumut pentru acasă, dăm numai pentru sala de lectură, de acord, Eszter, mă bucur foarte mult, dar vă rog să nu mai folosiți expresii din astea, cel puțin nu aici, la bibliotecă, ca „s-au dat", dumneavoastră sunteți o femeie cultă, Eszter, și știți că în limba maghiară nu folosim germanisme, nu-i așa că înțelegeți, nu vreau să vă supăr, a supărat-o pe viață directorul pe Eszter, dar v-am mai atenționat că dumneavoastră sunteți predispusă să folosiți ne-maghiarisme de genul „s-au dat", vă rog să nu le mai folosiți, căci noi, ungurii, avem o modalitate mai frumoasă de a ne exprima, sper că sunteți de acord cu mine, bineînțeles, domnule director, s-a fâstâcit ea, avem de exemplu trecutul simplu, așa că vă rog ca de-acum încolo să spuneți „toate cărțile au fost date", și gata, strălucește limba, nu-i așa Eszter, da, și-a plecat ea privirea, iar dacă venind spre biroul directorului părea că plutește de bucurie, acum, la plecare, își târșâia papucii în care stătea la serviciu, de-a dreptul îi târșâia, adică se târa ca un câine bătut, cu ce drept, se revolta în sinea ei, în timp ce-și făcea cu greu loc prin mulțime, ocupându-și apoi din nou locul la recepție, cum își permite el să mă dăscălească pe mine care, timp de douăzeci și trei de ani, am predat limba și literatura maghiară la Școala nr. 2, asta m-a durut, i-a spus colegei de lângă ea, care n-a auzit-o, căci tocmai îi întindea unui client ultimul *Fluture pe umăr* despre aventura din Buenos Aires, de Sándor Anikó, și habar n-avea cum va gestiona în continuare coada care șerpuia înaintea ei, ce să le dea, unde s-ar mai găsi ceva, s-a gândit, în timp ce completa cartotecile, ceva, orice despre Argentina asta blestemată, nici pe colega ei n-o putea întreba acum, știind că ori de câte ori era chemată la șeful ei, de obicei se întorcea abătută, pentru că cincizeci și opt de ani încolo sau încoace, se știa că e îndrăgostită lulea de el, a schițat un zâmbet aruncându-i o privire și constatând că „da, iar e ofensată", aici, la bibliotecă, toată lumea știa, și tocmai de șefu', de umflatu' ăla care cu ochelarii lui „fund de borcan" arată întocmai ca un hipopotam și pe care nu-l preocupă nimic altceva decât propria-i măreție, cu toate că, a povestit în seara aia după ce, în sfârșit, au putut închide biblioteca și ea s-a putut întoarce acasă și, împreună cu familia, s-a putut așeza în fața televizorului, fie vorba între noi, de fapt șeful nostru este

un specimen atât de îngâmfat, cum orașul ăsta n-a mai purtat în pântece de două decenii, adică de când, și-a îndreptat degetul spre piept, îl știu eu.

Dragă Marietta, nu mai avem decât o oră până să vorbești, a spus primarul pe un ton poruncitor, eu?, eu în niciun caz, s-a opus Marika, tolănită în fotoliul ei extensibil, promit că voi fi acolo, dar de vorbit, nu vorbesc, și-a scuturat capul hotărâtă, i-auzi, cică o să fie acolo, a strigat cu disperare primarul, păi, dumneata ești personajul principal, dacă n-ai fi fost dumneata, poate că baronul nici nu venea, vă rog să mă-nțelegeți, s-a opus cu hotărâre Marika, eu n-am să vorbesc, asta-i treaba dumneavoastră, eu cu siguranță n-am să deschid gura, înțelegeți odată și nu mă mai chinuiți, păi, tot nu v-a ajuns, până acum am făcut tot ce mi-ați cerut, am vorbit la televizor despre scrisoare și despre răspunsul meu la scrisoare, am povestit întâmplarea aceea de pe vremuri, în cele mai mici detalii, cu toate că asta-i o chestiune strict personală, una foarte intimă, vă rog să înțelegeți, a spus, ridicându-și tulburată ceașca de pe măsuță și luând o înghițitură de ceai, dar nu despre asta-i vorba, a insistat în continuare primarul, noi nu vrem să nu fie personală, să fie, tocmai de aceea ar trebui să veniți și să fiți prima care-l salută pe marele om, minute în șir a mai continuat s-o îmblânzească astfel, iar când a văzut că n-are nicio șansă, s-a resemnat, făcând grimase și dând aprobator din cap, aprobând nu se știe ce, în final i-a propus gazdei să plece împreună, e timpul, probabil că lumea deja s-a adunat la gară, a spus agitat, și ne așteaptă, pe dumneata și pe mine, ca apoi să așteptăm împreună trenul care, Doamne, sper să nu întârzie prea mult, s-a ridicat din fotoliul lui, începând să se încheie la palton, după care s-a și descheiat repede, văzând că Marika se îndreaptă spre cuier să și-l ia pe al ei, a sărit repede și a luat paltonul din cuier, ajutând-o galant să-l îmbrace, a și bătut-o prietenește pe spate, la care Marika s-a înfiorat, așa că a încetat rapid această acțiune, s-a dus la ușă, a deschis-o, tot galant, înaintea femeii și au pornit-o pe scări în jos, au ieșit pe poartă, dând piept cu vântul rece de afară, nu ploua, însă frigul i-a pătruns instantaneu, deși erau numai cincizeci de pași până la mașina de serviciu, după aceea a fost mai ușor, mașina gonea de-a lungul bulevardului Béke, parcă zburau, către tine zbor, se gândea Marika pe bancheta din spate, n-avea în minte decât aceste trei cuvinte, ele îi cântau în suflet, în timp ce percepea doar vag că primarul vorbește și trăncănește, nu înțelegea nimic din ce-i spunea, pentru că n-o interesa deloc ce-i spunea, atenția fiindu-i atrasă de cele două ștergătoare de parbriz care se luptau din greu cu pungile murdare de plastic pe care vântul le lipise de sticlă, nu se auzea

decât scârțâitul ștergătoarelor și foșnetul pungilor de plastic, în timp ce ea zbura și plutea, iar în sufletul ei numai două, acele două cuvinte cântau și nimic altceva.

A găsit la repezeală doar două pixuri și niște carioci, însă ea căuta stiloul, știa că are un stilou, albăstrui sau verzui la culoare, pe aici ar trebui să fie, și-a spus, scormonind în coșulețul împletit pentru ațe și fire de împletit, în care nu ținea ațe și fire de împletit, ci tot felul de nimicuri pe care nu voia să le arunce, dar nici să le folosească nu putea, a scormonit, a cotrobăit, dar fără rezultat, atunci și-a dus arătătorul la buze, încercând să se concentreze, s-a uitat în jur prin camera de zi, aha, în sertarul de jos al biroului, poate acolo, s-a dus, a tras sertarul, ei, și acolo într-adevăr se adunaseră tot felul de lucruri de-a lungul timpului, de la radiere și globuri de sticlă cu ninsoare peste iesle până la cuțite de tăiat hârtie, de toate, a găsit o fotografie veche, rătăcită cumva pe-acolo, era cam șifonată, a netezit-o cum a putut, și poftim, ea cu mămica, să fi avut, s-a gândit cu nostalgie, vreo cincisprezece sau paisprezece ani, Doamne, ce demult a fost, a oftat, admirându-se, ce fetiță frumoasă fusese, îi plăcea fotografia, pentru că zâmbea în ea și i se vedeau destul de bine gropițele din obraji despre care încă de pe atunci știa ce efect au asupra bărbaților, ehei, ce vremuri, a oftat din nou, punând la loc fotografia și continuând să caute, nici acum n-a găsit stiloul, atunci a făcut doi pași în spate, ducându-și iar arătătorul la buze și uitându-se în jur, unde-o fi, să fie în bucătărie, i-a venit ideea, posibil, și-a răspuns singură, s-a dus, a deschis dulapul de bucătărie, a tras sertare, dar nimic, când brusc i-a picat fisa, s-a dus repede înapoi în camera de zi, a deschis dulapul cel mare în care, pe raftul de jos, își ținea poșetele, a căutat-o pe cea de culoare caramel cu catarame aurii, pe asta o purta doar primăvara, și acolo era, na, în sfârșit, și-a spus mulțumită, dar atunci și-a adus aminte că are nevoie și de cerneală, asta n-a fost prea greu, a găsit repede în al doilea sertar de jos al biroului, apoi în sfârșit s-a așezat, a făcut ordine pe masă, dând la o parte tot ce era în plus, a aranjat cele două vaze cu crenguțele de bumbac, a așezat foaia de hârtie în mijlocul mesei, aplecându-se asupra ei, na, dar ce să scrie, dintr-unul din plicurile ciudate a scos prima scrisoare a lui Béla, pe care anterior scrisese, aproape invizibil, cu creionul, cifra unu, la fel cum pe al doilea scrisese cifra doi, și a citit-o încă o dată cap-coadă, apoi a citit-o și pe a doua, tot cap-coadă, dar tot nu știa ce să-i scrie, mâna a început să-i tremure, în cele din urmă le-a pus deoparte, din sertarul de sus, din dreapta, a scos o colecție de vederi, a ales trei, apoi din cele trei, una, a luat stiloul umplut cu cerneală și, cu capul ușor

înclinat spre stânga, după un scurt moment de gândire, a scris două cuvinte, apoi a rămas nemișcată, contemplând vederea dinaintea ei, cu spatele încovoiat, simțea că stă încovoiată, dar nu-i păsa, deși foarte rar își permitea asta, adică să se relaxeze, după cum se exprima, întotdeauna stătea cu spatele drept, dar deodată parcă totul devenise mai greu, stătea și se uita la cele două cuvinte scrise pe dosul vederii și se simțea bătrână, sunt bătrână, de fapt ce vreau eu, s-a întrebat clătinând din cap de parcă s-ar fi surprins făcând ceva nesăbuit, totuși ce să spere, Béla este un boșorog, iar ea, o babă, să nu mai înfrumusețăm lucrurile, ce mai poate să urmeze pentru ei, a mai stat așa, aplecată asupra vederii și uitându-se la cele două cuvinte, ochii i s-au umplut de lacrimi, iar spatele parcă i s-a încovoiat și mai mult, umerii i-au căzut, un spate bătrân, spatele unei bătrâne cu dureri de șale, deodată s-a îndreptat, a vârât în grabă vederea în plicul pregătit, l-a lipit și, citind literă cu literă rândurile scrise pe cele două plicuri miraculoase, s-a apucat să copieze adresa destinatarului. Apoi a sărit în sus, s-a repezit la ușă, și-a pus repede paltonul, fularul, căciula și iat-o deja în ploaia și frigul de afară, când a ajuns la poștă și a deschis ușa, a intrat zâmbind, pentru că în sufletul ei a început să cânte o voce ca un son de violoncel, sunt pregătită, da, sunt pregătită pentru dragoste.

Numărul mare de persoane a întrecut orice așteptări, nu numai primarul a fost șocat, ci și participanții, care, uitându-se un timp în toate părțile, au rămas și ei mirați, nu că s-ar fi așteptat la altceva, dar acum, fiind împreună aici, pe peron și în dreapta și-n stânga peronului și în clădirea gării și în spatele clădirii gării și în fața clădirii gării, până la peronul doi, au constatat cu stupefacție și cu un fel de mândrie că sunt atât de mulți, ce bine că n-au rămas acasă, ci au venit și ei, deși n-au luat totul la modul foarte serios, știrile fiind tulburi, unii nu erau siguri dacă au înțeles bine ziua sosirii, cu o zi înainte se mai anunțase că vine și totuși n-a venit, cam asta era singura îndoială a unui mic procent din mulțimea adunată, în toate celelalte aspecte erau de acord, chiar dacă n-aveau cunoștință despre asta, de exemplu dacă trenul ăla de la Békéscsaba sosește într-adevăr și dacă, în sfârșit, din el coboară cel despre care au văzut atâtea și atâtea fotografii și au auzit atâtea și atâtea lucruri, atunci nu mai au altceva de făcut decât să-l sărbătorească și să aștepte să vadă ce se va întâmpla în continuare — căci asta era marea întrebare în legătură cu chestiunea de fond, toți locuitorii erau siguri că e ca și rezolvată, numai detaliile au rămas încă în ceață, ceea ce era de înțeles, pentru că nimeni nu știa cu ce va începe baronul, cu renovarea castelului sau cu reconstrucția cetății, cu realizarea mult visatelor mici fântâni

arteziene plasate în apele Crișului sau cu construirea celor două hoteluri, și lista, mereu prezentă în mintea tuturor încă de la începuturile acestei povești, se tot schimba și se tot lungea, pretutindeni au fost îndelung dezbătute cele mai ciudate posibilități, în dormitoare, frizerii, birouri sau magazine, până și copiii vorbeau despre asta la grădiniță, ce și cum o să fie, asta-i preocupa pe toți, pentru că faptul în sine, adică sosirea baronului și apropierea trenului de gară, era indiscutabil, iar trenul într-adevăr urma să intre-n gară, astfel că, în acel moment, în centrul atenției tuturor era șeful de gară care nu concepea ca altcineva, respectiv unul din cei doi impiegați de mișcare, foarte ofensat din cauza asta, să dea trenului semnalul de intrare, așa că din trei în trei minute apărea și, făcându-și loc prin mulțime, se ducea până la linia trei și se uita în stânga, în direcția Békéscsaba și, implicit, spre lumea largă, pentru cetățenii orașului lumea tuturor posibilităților aflându-se în stânga clădirii, deși în direcția aceea nu se putea vedea altceva decât ghereta cu bariera în față și, ceva mai departe, o monstruozitate din beton, Turnul de apă, nici șeful de gară nu putea să vadă altceva, deși se purta de parcă ar fi putut vedea mai mult, respectiv poziția trenului în acel moment, ținea în mână discul de semnalizare, ceea ce fără îndoială îi conferea un anumit prestigiu, ca și uniforma-i impecabilă, fără vreun fir de praf pe ea, nasturii lustruiți la sânge, decorațiile și tresele aliniate cu maximă precizie, dar chiar și așa, se gândea mulțimea, nici el nu poate vedea mai mult decât ceilalți, adică nimic, așteptau totuși să deducă marele anunț din privirile severe și scrutătoare ale șefului, care nu ascundea faptul că e conștient de așteptarea lor, trăgând de timp cât se putea de mult, acolo, lângă linia trei peron, apoi, fără a da de înțeles nici baremi printr-o înclinare a capului sau altceva că „încă nu“, făcea cale-ntoarsă prin mulțime, cu aceeași impenetrabilă expresie a feței, retrăgându-se în biroul lui, ca foarte curând, adică după trei minute, să reapară, totul reluându-se de la capăt, numai că la un moment dat acest spectacol a luat sfârșit, șeful de gară întorcându-se de la linia trei cu o *altfel* de expresie a feței, greu de spus *cum* anume *altfel*, destul că era altfel, asta au văzut-o cei care avuseseră noroc să ocupe un loc bun, oricum nu mai încăpea îndoială că se schimbase ceva, urmând să se întâmple altceva, pentru că la întoarcerea în biroul său șeful de gară avea alt pas decât la ieșirea de-acolo, mergea repede, grăbit s-ar putea spune, în plus n-a mai stat trei minute în birou, ci a ieșit aproape imediat, toți cei care l-au putut vedea se uitau la discul semnalizator din mâna lui cu care se lovea ușor peste coapse în timp ce trecea prin mulțime, deodată mulțimea s-a

animat, căpătând glas, cu toate că nimeni nu părea să vorbească, s-a auzit un fel de murmur compact, apoi șeful de gară și-a aranjat uniforma, gest după care toți cei care l-au putut vedea și-au dat seama că trenul se apropie, și atunci s-a declanșat ceea ce nu fusese deloc planificat, s-a gândit primarul, căci el a fost primul care a început să-și fluture mâna, s-a întors spre stânga, de unde trebuia să apară trenul, și deodată, entuziasmat și cu mișcări largi, a început să-și fluture mâna, inițial numai cei din proximitatea lui au preluat gestul, apoi tot mai mulți, gestul s-a transmis de la unul la altul ca o molimă, iar în decurs de un minut toată lumea își flutura mâinile, mai precis aproape toată lumea, căci motocicliștii de la Forțele Locale de Ordine, așezați în jurul rampei de încărcare din dreapta peronului, ei nu, pe fețele lor se putea citi hotărâre și în același timp îndrăzneală, aveau în urechi cerceii pe care-i purtau numai la cele mai importante sărbători, stăteau nemișcați, cu mâinile pe ghidon, astfel că în ceea ce-i privește nu putea fi vorba de fluturat de mâini, de asemenea nici pentru șeful de gară și, evident, nici pentru cei patru cai înhămați la trăsura care aștepta în stânga clădirii, în rest toată lumea flutura din mâini, fiecare conform temperamentului și stării sufletești proprii, bunăoară corul de femei, la început haotic, numai că la un moment dat una dintre ele le-a spus nu știu ce ălorlalte, și atunci toate au început să-și fluture mâinile deodată, întâi spre dreapta, apoi spre stânga, simultan și ritmic, asta dă bine, s-a gândit primarul, complet roșu la față din cauza nervozității și a entuziasmului care l-a cuprins, gesticulând vehement în mijlocul acestei declanșări spontane, în masă, a salutului de întâmpinare, nu și Irén, care făcea cu mâna mai mult de formă, bine, ea nu se sustrage, dar consideră că fluturatul ăsta e cam prematur din moment ce încă nu se vede nimic, părea să spună grimasa de pe fața ei, în schimb poștașul, a cărui faimă creștea zi de zi de când s-a aflat că el îi înmânase Mariettei cele două scrisori celebre, el își flutura mâna cu atâta entuziasm, de parc-ar fi văzut că vine ceea ce nu venea, însă mulțimea nu se lăsa, mâinile au continuat să fluture, cineva auzise deja ceva, apoi și alții, da, parcă un huruit de roți, da, parcă, și au continuat cu fluturatul, o parte cu mai mult zel decât la început, cealaltă parte ținând-o langa în același ritm, bețivanii au ieșit și ei din birtul gării, numai că la ei parcă s-ar fi conectat ceva greșit, căci ei făceau cu mâna a bun-rămas, ca și cum trenul s-ar fi îndepărtat, însă pe fețele lor se putea citi fericire, la fel ca pe fața noii angajate de la biroul de turism, care se alăturase cu bucurie mulțimii, cu toate că inițial hotărâse că va veni numai de dragul lui tăticu, adică numai pentru a-l aduce aici în scaunul cu rotile, ca să

nu piardă tot circul ăsta care era de așteptat să urmeze, însă treptat a cuprins-o și pe ea încordarea unanimă și, fără să-și dea seama cum, avea deja brațele ridicate, fluturând din mâini, la fel și grăjdarul-șef, deși el, stând lângă clădirea gării, n-avea cum să fie văzut din tren, totuși își flutura biciul în aer, și tanti Ibolyka, cu mâinile ridicate, își scutura coșul care, după părerea celor din jur, nu putea să conțină altceva decât renumita ei prăjitură, linzerul cu grilaj, astfel că a trecut neobservat faptul că unii nu făceau nimic, doar stăteau cu mâinile înfundate în buzunare, printre ei și vechea iubire, cum o numeau, a mult-așteptatului oaspete, Marietta, nu înțelegeau cum de tocmai ea nu flutură din mâini, ce-o fi având, e surprinzător, fața ei nu trăda nimic, deși nici ea nu era lipsită de emoții, numai că la ea acestea se manifestau în interior, în interiorul celor două buzunare de la palton în care-și vârâse mâinile, iar mânuțele acelea nu se puteau abține, mișcându-se în ritmul dictat de mulțime, zvâcniri abia perceptibile a două mâini în interiorul cald al buzunarelor, în timp ce inima, ceva mai departe de cele două mâini agitate, acolo sus, în stânga pieptului, pe sub palton, zvâcnea și zvâcnea tot mai puternic, se zbătea tot mai tare și mai tare, și bătea, bătea cu putere, simțind că vine, că se apropie huruind, că frânează și, încet-încet, se și oprește.

PAM

Vine pentru că a spus că vine

Locomotiva de tip M41 cu numărul de serie 2115, supranumită și Hârâilă, nu era sigură pe ce linie să oprească și, de parcă ar fi vrut să fie foarte precisă, după prima oprire s-a mai opintit o dată, înaintând circa un metru, astfel că toată garnitura a zvâcnit puternic, frânele cu aer au pufnit de parcă drumul până aici ar fi fost foarte obositor, iar acum își dădeau duhul, până aici și nu mai departe, gemea obosită locomotiva, însă mecanicul părea mulțumit, a deschis fereastra, scoțându-și capul și sprijinindu-se cu coatele de cadrul ferestrei, fața lui era de-a dreptul veselă, pentru că de aici, din fereastra locomotivei, pe toate le vedea *de sus*, iar când ceilalți îi spuneau, bine, bine, toate de sus, futu-i, dar ești închis aici pe viață, păi, nu e plictisitor acest întotdeauna, totul, numai din fereastra locomotivei, că degeaba toate de sus și restul, dar mereu același lucru, ce altceva, mereu tot aia, însă pe el degeaba încercau să-l convingă, râdea de ei și continua să se uite vesel pe fereastră ori de câte ori oprea undeva și avea ocazia să se uite, darămite acum, când avea ocazia să se uite cu o mutră și mai veselă, căci mulțimea era atât de mare cum nu văzuse decât pe vremuri, vara, când intra în gara capitalei, iar vilegiaturiștii luau cu asalt ușile vagoanelor, atunci întâi pe ei îi studia cu o privire veselă, acum însă a început să fie atent, la fel ca toți cei de jos, din gară, la uși, când se vor deschide și mai ales când o să apară cel-mult-așteptat, el nu citea *Blikk*, nu se uita la televizor, căci fie muncea, fie cădea frânt de oboseală în patul lui de acasă, n-avea el timp de chestii din astea, însă acum savura în mod vizibil tot acest spectacol, și-a corectat poziția brațelor pe cadrul ferestrei, aplecându-se mai mult în afară pentru a se putea uita comod, căci avea ce să vadă, a povestit mai târziu, reîntorcându-se în gara din Békéscsaba și, contrar regulamentului, făcând schimb de tură cu colegul chiar în locomotivă, o vreme ușile n-au vrut să se deschidă, dar prin mulțime într-adevăr aveai ce vedea, că erau de toate, i-a povestit rânjind colegului, închipuie-ți, futu-i, era acolo o trăsură cu patru cai împopoțonați, vorbesc serios, trăsura aia împodobită, cu cei patru cai înhămați, plini de zorzoane, stătea în mijlocul mulțimii, iar în cealaltă parte vreo cincizeci de motocicliști, știi, din ăia cu țoale de piele, tatuaje și căști de pe vremea războiului, iar sus, la ultimul nivel al clădirii, un panou mare cu BINE AȚI VENIT! și pretutindeni tricolorul, nu-i vrăjeală, chiar așa a fost, a încercat să-și convingă colegul, și după aia s-a deschis ușa, însă el n-a mai văzut care era

călătorul pe care atâția, și atât, dar atât de mult l-au așteptat, pentru că a venit un apel radio de prioritate doi și trebuia să se ocupe de el, iar când a revenit la geam, haosul era total, el, de-acolo, din fereastra locomotivei, nu mai înțelegea deloc ce se-ntâmplă, dar cu siguranță se întâmplase ceva neașteptat, altfel de ce-ar fi alergat oamenii de colo-colo, s-a uitat la colegul lui, care nu i-a răspuns, toată chestia asta nu-l interesa, el fiind preocupat să curețe cumva locul de lângă poziția „A“ a manetei de comandă din dreapta-jos, să-l elibereze, pentru că el, spre deosebire de acest așa-zis coleg al lui, întotdeauna își așeza geanta cu mâncare în același loc, așa că a început să dea la o parte lucrurile de acolo, nu putea să suporte să nu se ia în considerare că el nu-și aruncă oriunde, la întâmplare, geanta cu mâncare, ci o așază mereu la locul ei obișnuit, astfel că acest loc trebuie să fie liber când vine el, o știe toată lumea, în afară de papagalul ăsta vesel, care rânjește și turuie într-una, pe cine interesează, mai bine s-ar ocupa, măcar o dată-n viață, ca atunci când predă tura, să fie totul în ordine, pentru că asta-i o locomotivă, o 2115-M41, în pizda mă-sii, și-a strâns furios buzele, iar mușchii feței din zona lobului urechii au început să i se zbată periculos, dar n-a zis nimic, aici trebuie să fie ordine, aici e vorba despre vieți omenești și despre mersul trenurilor și despre bunuri de milioane și despre respectul pentru compania feroviară și pentru călători, asta era părerea lui, și asta-i exprima și privirea, uitându-se la colegul lui care trăncănea într-una, gesticulând larg, și făcându-i observație să termine odată, de exemplu geanta, l-a fulgerat din priviri, geanta își are locul ei, a așezat-o meticulos lângă el, apoi s-a așezat și el comod în scaunul dinaintea panoului de comandă, și-a așezat mâinile pe manetă, cu privirea a trecut în revistă lămpile semnalizatoare, frâna automată, frâna de urgență, inversorul de mers, butonul de control, distribuitorul automat și așa mai departe, pe rând, apoi oglinzile laterale, dacă jos e totul în ordine, a găsit că era, deci nu mai asculta balivernele așa-zisului coleg, care îi dădea înainte tot mai vesel, și-i dădea, și-i dădea de nu mai termina, așa că până la urmă și-a pierdut răbdarea și s-a răstit la el să-și țină gura odată, pentru numele lui Dumnezeu, iar în sinea lui a adăugat că de aia merg toate așa aici, pentru că aici, pe mâna unuia ca ăsta, se dă un tren întreg, însă el, a făcut o probă rapidă a frânei, n-ar da pe mâna unui asemenea clovn nici măcar, vorbește serios, nici măcar o locomotivă de jucărie.

Vedea destul de bine, pentru că a reușit să găsească un loc lângă balustrada peronului, ceea ce presupunea riscul ca mulțimea s-o împingă din toate părțile, însă avea încredere că va rezista, important era să vadă tot, tocmai pentru că nu

putea să stea lângă prietena ei, nici măcar nu veniseră împreună, pe ea aducând-o însuși primarul cu mașina, ca pe o bijuterie a coroanei, a schițat Irén un zâmbet, ei, dar e bine așa, și-a spus, ființa aceea dragă merită să rămână sus, printre norii ei, căci acolo trăiește, de aia a și îndrăgit-o atât de mult, chiar dacă asemenea chestii stăteau departe de ea, la alții nu le-ar fi suportat, dar Marika, ea e o excepție, o sfântă, o romantică veritabilă, trăiește într-o lume de vise, a împlinit șaizeci și șapte de ani și tot visătoare și cu capul în nori, nu-i de mirare că până și pe ea a impresionat-o, nu-i de mirare, s-a gândit, simțindu-se pentru prima oară mândră, pentru că în clipa aceea a reperat-o pe prietena ei, și nu se putea plânge, primarul o ținea de mână lângă microfonul principal, după cum a observat erau mai multe microfoane, unul aici, la ieșirea de pe peron, unul în stânga, lângă linia unu peron, nu prea departe de trăsură, apoi încă unul, na, unde, a, da, în dreapta, pe un podium, de acolo probabil se vor mai ține discursuri în afară de cel al primarului, încă nu se știa cine anume le va ține, dar nu contează, important e că toate astea îi plăceau, s-a văzut nevoită să recunoască, cu toate că le considera exagerate, la ce bun atâta agitație și atâta zarvă, le spunea cunoștințelor ei, n-ar fi fost de ajuns dacă numai Marika împreună cu primarul s-ar fi dus să-l întâmpine, apoi să-l plimbe cu trăsura, făcându-i turul orașului, dacă tot au exagerat cu trăsura, dar fie, e totuși un grof, vreau să spun un baron, s-a uitat zâmbind ironic la persoana cu care tocmai zilele trecute dezbătuseră dilema dacă grof sau baron, persoana respectivă nu înțelegea ironia ei, păi, dacă e baron, e baron și nu grof, e, dar ce contează, asta încercase să-i explice și lui Marika, că n-are importanță ce rang are, om bun să fie, numai asta contează, Marika dragă, i-a spus, să nu-ți pese, la urma urmei, ce valoare are un rang, însă dacă e drept și cinstit și nu te dezamăgește ca toți cei de până acum, Marika dragă, atunci aveți binecuvântarea mea, Marika a râs oarecum rușinată, iar ea, de ce să nege, îi admira acest râs tineresc, de adolescentă, deoarece o iubea pe prietena ei ca pe nimeni alta, pentru naivitatea și drăgălășenia ei, pentru inima ei bună, încă de la începutul prieteniei lor fusese ferm convinsă că o asemenea ființă naivă, cu un suflet atât, dar atât de sensibil, are nevoie de o prietenă cu picioarele pe pământ, care să-i fie alături și s-o ocrotească la nevoie, altfel, a oftat mândră și fericită, căci s-a deschis ușa unui vagon, ce s-ar face, poate să-i spună cineva, ce s-ar face Marika fără ea?

Ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut un bărbat cu pălărie cu boruri largi în mână, stătea gârbovit, ușa fiind prea joasă pentru el, întâi și-a scos capul pentru

a arunca o privire în jur, cei care stăteau mai aproape, respectiv unii dintre Forțele Locale de Ordine din primul rând, care așteptau încordați să apese pe claxon, au văzut doar că pe fața bărbatului în vârstă apăruse o expresie asemănătoare cu groaza, și ceilalți au sesizat că nu merge totul cum ar trebui, pentru că au văzut cum s-a deschis ușa vagonului doi și că ar vrea să coboare, deja i se vedea și capul, și renumita pălărie din mână, și cum se agață de bara de la ușă, dar zărind mulțimea adunată și gara plină de steaguri tricolore, capul și pălăria s-au retras brusc, ba, mai mult, în murmurul stupefiat al mulțimii, s-a închis și ușa, na, la asta nimeni nu se aștepta, toți au rămas mască, cu tot cu trăsură și cor de femei și primar și microfoane și steaguri și BINE AȚI VENIT, na, ca să vezi, o asemenea fentă!, au povestit cei care au fost acolo celor care n-au putut să vină, nici nu vă puteți imagina, pentru că, imaginați-vă, toată mulțimea aia adunată, sosește trenul, se deschide ușa, se vede baronul scoțându-și capul pe ușă, ei, și atunci ce se-ntâmplă?!, capul se retrage și ușa se închide, na, asta i-a dat gata pe toți, au povestit bucurându-se malițios de propriul lor necaz, dar mai ales de al organizatorilor și în mod special de al primarului, care parcă înlemnise, dar cel mai afectat de toată întâmplarea a fost șeful de gară, care stătea cu călcâiele strâns lipite și mâna la șapcă, dând onorul, a văzut și el cum se deschide ușa și apare un călător, de altfel singurul, cu intenția de a coborî, iar apoi nu se întâmplă nimic, pentru că respectivul călător nu coboară, ci rămâne în vagon, ba mai închide și ușa, ce să facă el acum, se întreba, stând acolo în poziție de drepți și salutând cu mâna la șapcă, în timp ce mecanicul de locomotivă se uita la el de sus, rânjind, el stătea, habar neavând ce va urma, o să coboare sau nu, și ce ar trebui să facă el în această situație, având în vedere că primise dispoziții ca trenul să fie imediat dirijat înapoi spre Békéscsaba, pentru că sunt puține locomotive, i s-a transmis prin radio, în special de tipul Hârâilă, abia de mai funcționează câteva, iar cu restul nu pot trimite curse nici spre Battonya, nici spre Oros, nici spre Kétegyháza, ei, dar nu degeaba este el șef de gară, el are mereu un plan B la îndemână, avea obiceiul să spună, după cum avea și acum, pentru că se plictisise să stea în poziție de drepți, salutând, astfel că a apelat la planul B, adică s-a îndreptat spre vagonul cu pricina, a urcat prima treaptă, a deschis ușa, anunțându-l pe bărbatul din spatele ușii, stația terminus, coborârea, ați ajuns la destinație, domnule, la care domnul s-a aplecat cuminte să-și ia valiza și a pus piciorul pe prima treaptă de sus pentru a coborî, și atunci mulțimea a început să freamăte, zumzăind ca un stup, astfel încât pasagerul a rămas locului pe acea primă

treaptă, șeful de gară simțind că are de gând să se retragă din nou, ceea ce nu putea să-i îngăduie, cu toate că știa cine este, deocamdată trebuia să-l trateze ca pe orice alt călător, astfel că politicos, dar ferm, i-a spus: domnule, vă rog mult să vă hotărâți odată, vreți să coborâți sau vreți să rămâneți în vagon, la care călătorul i-a spus *bineînțeles* că o să coboare, deplasându-și valiza mai în față, dar șeful de gară, hotărât și plin de solicitudine, i-a luat-o din mână, având în vedere că mai era și pălăria, apoi l-a ajutat să coboare, și atunci mulțimea a început să-l aclame zgomotos și a izbucnit o harababură de nedescris, călătorul s-a uitat speriat în jur, auzind claxoane sunând aiurea și un cor începând să cânte, în același timp din megafoanele gării, la volum maxim, a răsunat o voce care, dintr-un motiv obscur, a repetat urlând tocmai de trei ori formula BINE AȚI VENIT!, se vedea că nu de bucurie, ci din disperare nu poate porni, și atunci șeful de gară și-a asumat un nou rol, întinzându-i brațul, iar primarul, dezmeticindu-se repede, din doi pași și trei mișcări a ajuns lângă el, poftiți, domnule baron, pe aici, am vă arăt drumul, i-a spus, a luat valiza din mâna șefului de gară dezamăgit iar apoi, sărind și țopăind înaintea lui printre traversele liniei doi și chinuindu-se să-și mențină echilibrul, cu valiza într-o mână și cu cealaltă indicându-i drumul, mai că l-a mânat într-o anumită direcție, iar acesta, pierzându-și complet propria-i voință, a urmat direcția indicată, mergând după insul acela mic și gras, mergea nesigur, apropiindu-se tot mai mult de mulțimea adunată în fața gării, deși ar fi preferat să se îndepărteze, însă de această mulțime de oameni nu te puteai îndepărta, puteai numai să te apropii, ba, mai mult, deodată s-a trezit în mijlocul ei, și atunci șeful de gară a țâșnit din spatele lui și, înainte să poată fi oprit, și-a ridicat din nou mâna a salut, Rabitz Aladár, șef de gară, s-a prezentat, iar baronul s-a uitat la el, nefiind în stare să spună nimic, oare ce i-ar fi putut spune cuiva apărut brusc în fața lui într-o situație dificilă ca asta și prezentându-se Rabitz Aladár, habar n-avea, așa că n-a făcut decât să se uite la el și să zâmbească forțat, și atunci omul acela mic și gras l-a împins de-o parte pe șeful de gară, l-a împins și pe el, cu delicatețe, mai spre dreapta, pentru a ajunge mai aproape de microfon, și a început ceva la care nici în vis nu s-ar fi putut gândi, căci nu astfel și-a imaginat sosirea lui aici, oh, Doamne, Dumnezeule, cu siguranță că nu astfel.

Degeaba organizarea perfectă, a clătinat din cap primarul, degeaba ordinea perfectă, distribuirea corectă a sarcinilor, degeaba toate eforturile pentru a evita încurcăturile, nu le-au putut evita, pentru că — primarul a repetat asta de vreo

sută de ori, în cele mai diferite situații, celor mai diferiți cetățeni — atunci când trenul a oprit, oamenii parcă și-ar fi pierdut mințile, au început să încurce lucrurile, nu-i destul că sosirea distinsului oaspete, încă din primele minute, a fost, ca să zic așa, a zis, cam aiurea, trenul n-a oprit cum trebuie, iar el, dintr-un motiv sau altul, întâi n-a vrut să coboare, ei, acum nu mai contează, deci când în sfârșit a pornit de la tren spre microfonul principal, deodată a auzit că motocicliștii claxonează alandala melodia Madonnei, la care corul de femei, de parcă ăsta ar fi fost semnalul așteptat, a început să cânte aceeași melodie, iar mulțimea să strige aiureli și nu ceea ce li se comunicase anterior prin megafoane, unii strigau trăiască, alții, bine ați venit, și bravo, și vă salutăm, păi, acum să-mi spună și mie cineva, a continuat să pună întrebarea și după zile întregi de la eveniment, ce înseamnă „vă salutăm“, păi, așa se primește un asemenea oaspete, nu, răspundea tot el, nu așa, și nimic nu trebuia să se întâmple așa, au simțit-o cu toții, până și corul de femei, căci vacarmul se făcuse atât de mare, încât degeaba urlau ele cât puteau de tare:

De ce să plângi, Argentina?
Soartă-mi e viața pentru tine!
La tot aș renunța doar ca să simți
Că binecuvântată-mi este soarta, să sufăr pentru tine!

căci orice sunet scos pe gură, în ciuda amplificatoarelor, s-a pierdut în larma din jur, dar ele nu s-au lăsat, străduindu-se în continuare, sperând că poate-poate reușesc să îmbunătățească situația pe care însă nimic n-o mai putea îmbunătăți, căci blestemații ăia de motocicliști din partea cealaltă, despre prezența cărora nimeni nu i-a informat și pe care corul de femei de mult nu-i putea suferi, tulburându-le nu o dată repetițiile corului, turându-și la maxim motoarele pe sub ferestrele casei de cultură din grădina Göndöcs, arză-i-ar focul să-i arză, deci ăia din cealaltă parte au avut tupeul să apese pe claxoanele lor care trâmbițau *aceeași melodie*, nu le-a venit să-și creadă urechilor când au auzit, dar aia era, Argemia sau ce dracu, na, melodia aia o claxonau blestemații, încurcând complet corul, și atunci să le spună și lor cineva cum ar fi putut ele să mențină în asemenea condiții înălțimea notelor și acuratețea melodiei, în timp ce ele cântau „de ce să plângi“, auzeau același lucru, dar sunând ca un muget de vită, asta nu era în plan, după părerea lor nimeni nu știa despre asta, a fost o provocare, șușoteau între ele după eveniment, adevărul e că au dat-o-n

bară, singurii vinovați fiind ăia, gașca aia de nemernici, toate erau convinse de asta, de la Julcsi până la Ibolyka neni, cu toate că gândeau strâmb, e drept că Forțele Locale de Ordine erau înțelese cu organizatorii, dar și acelea au fost derutate la rândul lor, factorul derutant fiind faptul că nu se puteau decide când anume să considere că oaspetele de seamă *a coborât* într-adevăr, căci atunci când a deschis ușa, ițindu-și capul afară, unii dintre ei, și trebuie să recunoaștem că nu fără motiv, au considerat că ăsta-i semnalul așteptat, și au apăsat pe claxon, în schimb alții au mai așteptat, pe de-o parte pentru că în vacarmul iscat nu erau siguri dacă au auzit un-doi-trei-ul șefului, pe de altă parte pentru că ei au considerat că semnalul ar trebui să fie coborârea oaspetelui pe peron, acesta însă n-a coborât, ci s-a întors în vagon, deci, au argumentat în felul lor, adică trântind halbele de bere pe tejgheaua sau pe mesele de la Biker, care cum, în funcție de locul ocupat, întrucât simțeau puternic că acuzațiile pe care „comunitatea le-a emis la adresa lor“ erau foarte nedrepte, deci nu se putea considera că a coborât, pentru că atunci încă nu coborâse, asta întâmplându-se mai târziu, prin „a coborî“ ei înțelegând, au explicat gesticulând vehement cu halbele în mână, situația când cineva atinge pământul cu picioarele, deci după ce coborâse deja treptele vagonului, pornind alături de primar spre microfon, iar când asta s-a întâmplat, atunci au început să claxoneze, na, din cauza asta a ieșit cam aiurea, ei o recunosc, deoarece claxoanele n-au început să cânte concomitent, ci în contratimp, terminând în același fel, adică tot în contratimp, iar ei au continuat să apese, astfel că din marele imn al Madonnei care „trebuia să stoarcă lacrimi de bucurie“ din ochii oaspetelui, precum prorocise șeful lor după consfătuirea avută cu primarul și Căpitanul, din „capodopera asta cu Argentina“ a ieșit un vacarm de-a binelea confuz, un montaj, a încercat să îndulcească, fără prea mare succes, faptele Totó, degeaba au simțit ei că scârțâie ceva în toată treaba, n-au îndrăznit să se oprească, apăsând claxoanele până când primarul le-a mulțumit apăsat, prin microfon, pentru prestație, începându-și apoi discursul, ceea ce în sfârșit a insuflat o oarecare ordine festivității.

Când mulțimea a izbucnit în urale și claxoanele au început să sune și femeile alea din cor să urle, vocile lor fiind amplificate de megafoane, cei patru cai s-au speriat atât de tare, încât e o minune, vă spun eu, a spus grăjdarul-șef, de-a dreptul o minune că n-au înnebunit de-a binelea, căci de înnebunit au înnebunit, numai că el a reușit cumva să-i stăpânească, na, și imaginați-vă, le-a povestit mai târziu celor trei tineri, rândași la cai, în lipsă de alt public, cei

patru cai înhămați puși într-o situație complet neobișnuită, când mai fuseseră ei patru împreună?, niciodată, mai ales în mijlocul unei mulțimi atât de mari și într-un asemenea vacarm, simplul fapt de a-i ține la un loc constituia deja o problemă, dar ce era să facă, cum să le fi explicat celor de la Primărie că nu-i atât de simplu să înhami patru cai care nu se suportă între ei, înhămați-i și gata, i s-a spus, sigur, ușor de zis, înhamă patru cai, a bodogănit grăjdarul-șef, dar dacă ăștia patru încă niciodată nu stătuseră unul lângă altul? dar dacă Fantazio nu-l suportă pe Magul?!, sau Vâsc n-o să vrea să stea lângă Aida?!, atunci ce-o să fie, atunci el ce dracu o să se facă, se întreba, lovind de câteva ori gardul cu o curea, însă răspuns n-a primit, nici de la tineri, nici de la altcineva, și nici de mulțumit nu i-au mulțumit nimeni, pentru că nimănui nu-i păsa de trăsură, toată lumea fiind atentă la discursul primarului care, după părerea aproape unanimă, fusese cam exagerat, primarul a vrut să uimească pe toată lumea, însă nu i-a ieșit decât o mare aiureală, vorbind despre dinastiile Harruckern și Almásy și mai ales despre Wenckheimi, pe care i-a ridicat în slăvi, încurcând grofii cu baronii, pe Krisztina cu Jean-Marie, pe Frigyes cu József, derutând total publicul, nemaivorbind de baronul de lângă el, care se uita în jur neliniștit, cu o față care exprima dorința-i nestăvilită de a o lua la sănătoasa, ceea ce nu-i de mirare, având în vedere că discursul primarului depășise într-adevăr orice limită, acuma serios, ce rost avea să-l agreseze în asemenea hal pe bietul baron, spunându-i fără ocolișuri că orașul are nevoie de banii ăia ca înecatul de oxigen, păi, ce stil ordinar mai e și ăsta, păi, la asta se așteaptă cetățenii de la un om educat, nu, în niciun caz, și asta n-a fost tot, au povestit cei care au participat celor rămași acasă, adevăratul circ abia după aia a urmat, căci de pe podiumul special construit în acest scop, a început să vorbească și Căpitanul, mai precis să citească, nefiind în stare să țină un discurs liber, discursul lui revoltând pe oricine cu un dram de bun-simț, deoarece Căpitanul n-a umblat cu finețuri, ci i-a propus direct domnului baron ca banii să fie folosiți în întregime pentru siguranța publică, ba chiar a avut tupeul să-i și mulțumească în avans, intrând în detalii și despre cum o să-i cheltuiască, că unitate de urgență, și rata timpului de desfășurare, și echipamente, și cel puțin două elicoptere, și patru vehicule amfibie, apoi a urmat enumerarea unor tipuri de arme, nimeni n-a putut să rețină nimic, doar stăteam acolo înghețați de frig, a povestit barmanița clientului ei permanent de la cafenea, care și-a tras în sus cracul stâng de la pantaloni, arătându-i proteza de picior drept scuză că n-a putut participa la marele eveniment, barmanița nu înțelegea de ce insistă, căci

de vreo zece ani știa de această proteză, în plus omul povestise deja de mii de ori tuturor celor care intraseră aici la o cafea sau un Unikum sau amândouă, vorbesc serios, a continuat, noi înghețam de frig, iar Căpitanul a vorbit, a tot vorbit și nu mai termina, în final primarul, care-i curajos, s-a văzut nevoit să-l întrerupă, căci toate au o limită, nu-i așa, cum adică totul numai pentru siguranța publică, e de râsul lumii să ceri bani pentru ceva ce nici nu există, acum spune și dumneata, s-a uitat cam furioasă la ăla cu un picior, trotuarele, ce ne facem cu trotuarele, căci uitați-vă numai afară, ia, uitați-vă aici, și s-a dus la ușă să-i arate, uite, plin de crăpături și gropi, să-ți rupi gâtul, nu alta, că uite ce-a pățit chiar în după-masa asta, grăbindu-se la gară, era să-și rupă gâtul călcând într-o gaură din asta, ce gaură, groapă în toată regula, poate să depună și mărturie, o groapă în mijlocul trotuarului, iar ăsta are tupeul s-o dea înainte cu „totul pentru el“, dar fiți atent, i-a făcut semn barmanița ologului de un picior să se apropie, care bineînțeles că n-a reacționat, interpretând corect acest semn, adică la figurat, ăsta vrea totul numai pentru el, pe dracu pușcă și elicoptere și alte alea, el vrea să bage banii ăia în propriu-i buzunar și apoi la naiba cu orașul, pentru că asta-i chestia, banii ăia o să se evapore, a adăugat cu amărăciune, nu contează că primarul sau Căpitanul sau ăla cu Fabrica de Lapte praf, până la urmă ăștia, vă spun eu, ăștia o să-i facă dispăruți.

Scandal la gară, asta să scrieți, le-a spus redactorul-șef ziariștilor așezați înaintea lui, însă adevăratul scandal nu e că așa și pe dincolo, cu toate că ar merita să intrați puțin în detalii, înțelegeți, că nici primarului nu i-ar strica să învețe câte ceva din ce crede opoziția despre el, dar fiți atenți, le-a spus, adevăratul scandal e Marika, biata de ea, căci, ce să vezi, și-a desfăcut brațele, baronul nici n-a observat-o pe așa-zisa marea lui iubire, eu am stat aproape de ei și am văzut totul, au ținut-o acolo pe sărmana femeie până la sfârșit, iar când toate discursurile s-au terminat și când i-a spus baronului prin microfon, dar Dumnezeule, de ce prin microfon, când baronul stătea chiar lângă el, în fine, că o să ia trăsura și o să-l ducă la castelul lui, abia atunci și-a dat, în sfârșit, seama, numai că deja se terminase totul, el abia atunci și-a adus aminte de Marika, că Marika e acolo și nici măcar nu-i fusese încă prezentată baronului, și abia atunci a spus, am reținut exact, scrieți, majestatea voastră, domnule baron, ea e Marika, la care baronul, și-a ridicat redactorul-șef, în chip de avertisment, degetul arătător, a dat numai din cap, abia catadicsind să arunce o privire bietei femei, trecând pe lângă ea ca un somnambul, iar primarul țopăia înaintea lui, făcându-și loc în mulțime până la trăsură, înțelegeți, gagiilor,

scandal, deși ea în sinea ei nu formulase astfel atunci când era deja capabilă să gândească și în sfârșit s-a văzut singură, așezată în fotoliul-scoică, singură, căci de data asta a trimis-o acasă pe Irén, nu formulase nicicum, nefiind capabilă, nu putea decât să simtă, iar în acel moment simțea că nu există tristețe mai chinuitoare decât a ei, pentru că o durea, o durea foarte tare că s-a putut întâmpla așa ceva, acolo, de față cu tot orașul, și-a îngropat obrajii în palme, încă-i ardeau, dar asta era o nimica toată față de cum o ardea pe dinăuntru, acolo, în văzul tuturor, comedia aia, a numit în gând așa-zisa festivitate, care nu era altceva decât o situație jenantă și umilitoare, nu numai pentru ea, ci și pentru oricine cu o fărâmă de bun-simț, oare chiar așa trebuia să decurgă, s-a întrebat cu infinită tristețe, păi, chiar era nevoie de claxoniada aia îngrozitoare și de melodia aia îngrozitoare din Evita, pe care țărăncile alea nenorocite au lălăit-o prin megafoane, era nevoie de atâtea discursuri, de atâtea pretenții nedemne de el, de el, cel obișnuit numai cu finețuri, doar îl cunoaște, de când l-a zărit în ușa vagonului, și-a dat seama că Béla într-adevăr, numai cu finețuri, că nu-i făcut pentru o astfel de primire sub orice critică, chiar asta au vrut?!, primarul ăla groaznic și Căpitanul ăla groaznic și toți ceilalți, că mai era și directorul liceului cu discursul ăla al lui, Sfinte Dumnezeule, și-a îngropat din nou obrajii în palme, ce-a mai zis și ăla, să te ferească Dumnezeu, că el se rușinează de faptul că în tinerețe predase la școala de partid *Manuscrisele economico-filosofice din 1848* ale lui Marx, dar în realitate el va rămâne mereu acel nobil care și-a ținut ascunsă scrisoarea de acreditare a nobleței sale, Doamne ce s-a mai rușinat chiar și auzindu-l numai cum repeta că el e un nobil de țară, dintotdeauna a fost și asta o să și rămână, un nobil de țară, i-a fost rușine, așa că, sincer vorbind, nici nu s-a mirat că după toate astea baronul n-a mai vrut să stea de vorbă cu ea, nu zice că nu i-a picat rău, foarte rău i-a picat, dar în același timp a înțeles că de ce și cum, în locul lui și ea ar fi făcut la fel, țuști în trăsură, să scape cât mai repede de acolo unde e astfel primit, păi, după toate astea ce-o să creadă el despre orașul în care s-a întors mânat de dor, și cum o să fie în continuare, ăsta era punctul în care Marika trebuia să-și înfrâneze gândurile și să zică stop, fiind un punct foarte sensibil, căci gândurile ei trebuiau s-o ia într-o direcție, însă n-a îndrăznit să le lase, neputând suporta nici că nu și nici să spere că da, așa a apucat-o seara, afară se înserase, dar ea nici n-a observat, stătea în întuneric, cu privirile pierdute, încercând să nu se gândească la ceea ce tocmai se gândea, și apoi a ajuns în punctul în care, în întunericul care se lăsase, n-a mai putut să spună nu gândurilor, lăsând

lacrimile să-i curgă în voie pe obraji, curgeau șiroaie pe această față chinuită, nu și-a luat batistă, le-a lăsat să curgă, nemaiavând nici măcar atâta putere cât să întindă mâna după o batistă, nici măcar o batistă, nici atât.

Stătea în trăsură de parcă s-ar fi temut că ea ar putea exploda în orice moment sau că birjarul, din greșeală, s-ar putea ciocni de ceva, căci între timp se întunecase, și nu l-a calmat nici omulețul de lângă el care gesticula agitat, vrând să-i arate ba una, ba alta în întuneric, în timp ce trăncănea neîntrerupt cu atâta zel, încât și-a smuls papionul de la gât fără măcar să observe, după cum nu observase nici că smokingul lui, dacă smoking o fi fost, se murdărise într-o parte, s-o fi frecat din greșeală de un perete, poate e totuși un smoking, s-a gândit baronul, provenind de la vreun atelier necunoscut lui, căci reverul nu era din obișnuitul material lucios, ci, oricât ar părea de incredibil, foarte probabil dintr-un material sintetic, n-are importanță, și-a spus baronul, numai să ajungem cât mai repede, oriunde ne-am duce, se ținea cu ambele mâini de una dintre marginile trăsurii, în plus abia în acel moment și-a dat seama că așa-zisul lui secretar din tren, Dante, pur și simplu dispăruse, își mai aduce aminte că la un moment dat se uita cu mare atenție pe fereastră, apoi probabil că a zărit ceva, căci a devenit vizibil nervos, mai târziu, când trenul a început să încetinească, s-a uitat și pe ușă, însă din clipa în care trenul a oprit, iar el, după o scurtă ezitare, a coborât, tânărul acela numit Dante dispăruse deja, n-avea idee când anume și nici vreo explicație și de ce, după ce făcuseră cunoștință, el își imaginase că acesta se va ocupa de toate problemele practice legate de sosire, având în vedere că el însuși nu era tocmai priceput în acestea, în schimb pe grăsanul ăla micuț, pe Szolnoki Dante, îl considerase omul potrivit pentru așa ceva, încă din tren se resemnase cu ideea că-i va accepta propunerea, îl va lăsa să se ocupe de tot ce trebuie în asemenea situații, și în loc de asta, omul ăla pur și simplu s-a evaporat, cum probabil că s-ar putea spune în maghiara asta modernă, iar acum el stă aici, alături de un omuleț vizibil foarte tulburat, într-adevăr baronul sesizase foarte bine asta, primarul era tulburat de-a binelea, ca unul care se simte adâncit într-o catastrofă dar știe că e prea târziu să iasă din ea, astfel că se adâncește și mai mult, așa că trăncănea, și tot trăncănea, arătând în stânga și-n dreapta, fiind evident că nu-și dădea seama că vrea să-i arate diverse lucruri într-un oraș cufundat în întuneric, astea sunt renumitele vile de pe bulevardul Béke, asta-i artera principală botezată după unul din strămoșii Dumneavoastră, pe lângă care, pe când eram copil, treceau șinele unui trenuleț cochet, imaginați-vă, domnule baron, că linia aia făcea legătura între Arad și

naiba mai știe ce, și ia uitați-vă acolo, acolo e fosta Fabrică de mezeluri, din păcate azi nu mai funcționează întrucât, ca să zic așa, șefii au cam greșit la calcule, ei, dar uitați-vă la astea, l-a apucat de braț pe distinsul oaspete, la care acela a tresărit ca electrocutat, ghidul ad-hoc fiind nevoit să se retragă instantaneu, cele două clădiri de acolo sunt sediul Poliției, iar lângă ele, una din frumoasele noastre școli generale, iar aici, a arătat în partea opusă a străzii, se află casa celebrului nostru fost director al școlii de muzică, imaginați-vă, domnule baron, a avut și un rol principal într-un film, na, ăsta-i orășelul nostru, s-a lăsat pe spate pentru un moment după care, izbit de izul de mucegai emanat de carpetele care acopereau bancheta trăsurii, s-a aplecat din nou în față, Stréber, a scos un strigăt de bucurie, arătând spre stânga și nemaiadăugând nicio explicație, de parcă simplul nume al clădirii ar fi vorbit de la sine, însă pentru baron nimic nu vorbea de la sine, pentru că nu vedea nimic, dar omulețul de lângă el nu părea să realizeze asta, e drept că el nu mai realiza nimic din realitatea din jur, într-atât era de terminat nervos, era ca în transă, zvârcolindu-se lângă oaspetele lui și vorbind într-una, pentru că simțea că, dacă ar înceta să vorbească, ar suferi o cădere nervoasă, nu putea să-și dea seama dacă discursul lui va fi fost perceput de baron și nici să sesizeze că baronul se agăța cu putere de una din margini, deși trăsura înainta pe drum aproape la pas, pe drumul care nu mai purta numele strămoșilor săi și pe care nu prea erau trecători, însă acei puțini care mai erau, zărind trăsura la lumina vreunui felinar care, în mod excepțional, mai lumina, se opreau, holbându-se cu gura căscată la ea până când dispărea din câmpul lor vizual, ia uite trăsura, și ni, iată-l pe baron, și mare le era mirarea, căci auziseră deja multe, că așa și pe dincolo, însă ceea ce vedeau acum, în măsura în care, la lumina slabă a acelui felinar întâmplător funcțional, puteau vedea ceva, ei, asta întrecea orice previziune, fiind de acord în unanimitate că, fără îndoială, baronul este o apariție aparte, au povestit apoi, se vede pe el că e baron, ei, și atunci au încercat să exprime această „baronie“ prin diverse mijloace, însă n-au reușit să creeze decât o imagine vagă și tulbure, deși toată lumea îi asculta cu sufletul la gură, pe ei, care au avut un atât de mare — și nemeritat — noroc de a-l vedea de aproape, pe deasupra fără să fi participat la evenimentul de la gară, în același timp era într-adevăr greu să definești în ce constă această „baronie“, s-ar putea să fi jucat un anumit rol și trăsura, au povestit, căci apărând acolo, pe bulevardul Béke, într-o trăsură, părea că vine dintr-o altă lume, îți dai seama, pe bulevardul nostru să apară deodată o trăsură din întuneric, o trăsură

împodobită, trasă de patru cai, ca-n basme, nu-i așa?, au exclamat povestitorii, la care s-a mai adăugat și faptul că baronul era atât de înalt, încât capul cu celebra pălărie cu boruri late i se bălăngănea undeva sus de tot, ca de altfel și trăsura scârțâindă, căci scârțâia din toate încheieturile, evident pentru că roțile nu fuseseră unse cum trebuie sau pentru că nici n-ar fi avut rost să mai fie unse, au spus, făcând semnificativ cu ochiul către publicul lor, cu toate că nu știau nimic nici despre roți, nici despre ungere, făcând numai cu ochiul și zicând că așa și pe dincolo și emițând cele mai aberante comentarii, publicul se plictisise deja să tot audă cât era de slăbănog și de palid, ca și de pălăria cu boruri late și de reverul paltonului său, pe toți interesându-i numai și numai un singur lucru, degeaba o dădeau ceilalți cu eleganța lui ieșită din comun, nu, se împotriveau în unanimitate diversele categorii de public, să ne spui ce înălțime avea, păi, da, au răspuns, era ca scos din cutie, ei, bine, lasă asta, înălțimea în *țenti* să ne-o spui, păi, aia le întrece pe toate, păi, cum adică, au întrebat, păi, am putea aminti multe caracteristici, au răspuns martorii, însă e numai una pe care, dacă v-o spunem, veți avea o imagine clară a baronului, și asta e înălțimea, ei, atunci tot auditoriul a plescăit din buze satisfăcut, deci e înalt, spui tu, se uitau la povestitor, da, asta spun, ești tare de urechi, de câte ori să mai spun că e înalt, cred are vreo doi metri, și atunci s-a terminat cu întrebările, iar oamenii au început să-i spună Baronul de Doi Metri, până când a apărut Ibolyka neni cu propria-i versiune, pentru că ea, în simplitatea ei, întotdeauna reușea să pună punctul pe *i*, la fel ca acum, sintetizând esența baronului într-un singur cuvânt, măi oameni buni, ce mai tura-vura, eu zic să uitați de *țenti*, aici îi vorba despre simplul fapt că omu' ăla e o pălugă, și-î gata, și-î să mă bată Dumniezo, și-a ridicat ochii spre cer, în timp ce publicul a izbucnit în râs, dacă nu ăsta-i adevărul gol-goluț.

Orașul era atât de mic și întunecos, străzile atât de înguste, casele atât de scunde și de părăginite, și cerul de deasupra atât de jos, încât îi venea să spună că *ăsta nu-i același oraș*, și totodată să fie sincer, recunoscând că totuși e același, dar numai ca o copie care seamănă perfect cu originalul, adică totuși doar o copie, urmând — spera el — să apară originalul, stătea într-o încăpere foarte mare și rece, într-un uriaș fotoliu din cale-afară de incomod, străduindu-se să-și adune gândurile așa cum fusese învățat, însă n-a reușit, de fiecare dată ajungând la concluzia că orașul e și nu e același, și în acest punct se bloca, deoarece îi era extrem de greu, adică imposibil, să stabilească deosebirea dintre cele două, nu numai pentru că această sarcină era foarte dificilă, ci și pentru că

nici capul nu-l ducea mai mult, stătea deci privind focul ce ardea vesel în șemineu și încercând să ignore mirosul insuportabil de var amestecat, la modul derutant, cu cel de mucegai, și-ar fi dorit ca tânărul din tren să fie acolo, lângă el, și în același timp ca el însuși să nu fie acolo, pe când o voce interioară îi spunea că a ajuns în port, iată o nouă problemă aparent imposibil de rezolvat, căci cum ar putea împăca nevoia lui imperioasă de a fugi de acolo cu sentimentul că, în sfârșit, a ajuns unde a vrut să ajungă, abia așteptând să vadă tot ceea ce-i răpise istoria și ghinionul personal, ce să facă, se întreba uitându-se la flăcările din șemineu, nici n-ar fi putut să se uite în altă parte, căci fotoliul cu arcurile rupte care-i înțepau dosul era astfel așezat încât să nu vadă nimic altceva în afară de foc, ceea ce — după cum s-a dovedit mai târziu — era în avantajul lui, camera uriașă cu mirosul ei caracteristic era un fleac pe lângă ce urma să descopere când, într-un târziu, s-a ridicat din fotoliu pentru a se dezmorți, s-a uitat în jur, nehotărât dacă să-și înceapă plimbarea dinspre dreapta sau dinspre stânga, însă n-a putut s-o înceapă defel, camera fiind împodobită în asemenea hal încât i s-a tăiat răsuflarea, când a intrat nu a văzut nimic din toate astea, fiind excedat de evenimentele anterioare, acum însă a văzut mulțimea de ghirlande colorate ce împânzeau toată camera, de fapt nu sunt ghirlande, și-a încrețit fruntea, încercând să dea un nume acelor chestii care atârnau pretutindeni pe pereți, nu, nu sunt ghirlande, ci foarte probabil beteală aurie și argintie de împodobit bradul de Crăciun, păi, ce?, se apropie Crăciunul?, s-a întrebat baronul derutat, nu, nu, nu-i chiar atât de aproape, și-a coborât privirea, fără să se miște de lângă fotoliu, pentru că a zărit o masă lungă din lemn negeluit, cu picioare ca niște stâlpi, năpădită de pânze de păianjen, iar masa asta era ticsită cu urcioare Miska de diferite dimensiuni, provenind din atelierul aceluiași meșter și așezate alandala, iar când și-a întors privirea spre peretele opus, de unde venea mirosul de var, tavanul nu fusese văruit și era cufundat în întuneric, singura lumină din încăpere fiind dată de focul din șemineu, deci a văzut că pe acest perete erau înșirate o mulțime de țesături populare, de speriat s-a speriat numai atunci când a descoperit că aceste carpete țesute, aranjate la fel de alandala, erau fixate pe pereți cu niște cuie uriașe, se și vedea capul cuielor, probabil ca să țină bine, ce obicei ciudat, și-a căscat ochii baronul, luând-o spre stânga și ocolind încăperea o dată, apoi încă o dată, abia atunci realizând slăbiciunea din picioarele lui, își simțea și trupul slăbit, ar fi mai bine să se culce, s-a gândit, s-a uitat în jur, dar n-a văzut nicăieri un pat, a ieșit deci pe culoar să cheme personalul, numai că personal

nu era, nimeni nu era, așa că a pornit de unul singur să caute dormitorul, însă toate ușile pe care a încercat să le deschidă erau încuiate, de cele mai multe ori cu lacătul, așa că n-avea încotro, trebuia să continue căutarea, când deodată, de undeva de departe, a auzit un zgomot de bormașină, așa că s-a îndreptat într-acolo, cotind spre dreapta pe un culoar, zgomotul s-a intensificat, a apăsat pe o clanță, ușa s-a deschis, a intrat pe ușă, dând peste un muncitor care meșterea ceva așezat în genunchi și care, văzându-l, a sărit în picioare ținând bormașina în fața lui ca pe-un scut, bine ați venit, domnule baron, doar atât i-a spus, apoi amândoi au rămas încurcați, privindu-se în tăcere, tăcere pe care, în cele din urmă, căci abia se mai ținea pe picioare, baronul a rupt-o, întrebându-l dacă nu cumva știe unde-i dormitorul lui, la care omul, într-o mână cu bormașina, în cealaltă cu șuruburile, iar la centură cu o geantă de piele pentru unelte, a început să se scuze și să acuze, fără a se înțelege de ce se scuză și pe cine acuză, în orice caz a spus și a repetat că lui i se ordonase să termine până la ora zece, ca atare el lucra aici liniștit, însă nu i-au menționat că nu de ora zece-i vorba, ci de chiaracumînclipaasta, de vină fiind ăia pe care nu i-a numit, doar i-a indicat cu mâna ridicată în sus, ăia, a repetat, gesticulând amenințător cu bormașina în mâna ridicată, iar el stătea în ușă, simțind că-l lasă puterile, să mă culc, a mormăit, arătând probabil demn de milă, pentru că omul ăla ce părea a fi un meseriaș a început să-i spună că iată, a ajuns la locul potrivit, căci ăsta-i dormitorul lui, mai bine zis, a adăugat roșind, va fi, la care baronul, pe jumătate leșinat, l-a rugat să-i arate patul, răspunsul iarăși l-a descumpănit, pentru că omul i-a repetat că ăsta *va fi*, apoi s-a dat la o parte, arătând spre patul din spatele lui, dar încă nu-i gata, a adăugat, înghițind în sec, baronul s-a apropiat de pat, întrebându-l dacă-i dă voie să se întindă puțin, păi, să se întindă, la urma urmei ar putea, păi, știți, atunci eu m-aș întinde, a spus baronul, cu o mână încercând rezistența patului, ca să fie sigur că nu se rupe sub el, patul într-adevăr nu era gata montat, dar, când el intrase în cameră, a văzut că omul lucra, străduindu-se să termine, însă baronul nu mai avea putere nici să vorbească, nici să dezbată ce se va întâmpla cu patul, ci pur și simplu s-a așezat, s-a aplecat și, în timp ce omul ăla care părea a fi un meseriaș se holba la el, și-a desfăcut încet șireturile de la pantofi, apoi și-a dat jos sacoul și, după ce i-a pipăit buzunarul interior, scoțând din el un plic, l-a azvârlit pe pat, ei, să aștepte puțin domnu', s-a repezit la el omul, încercând să netezească puțin salteaua trântită neglijent peste scheletul patului, însă baronul se întinsese deja, iar omul s-a înfuriat, pentru că nu despre asta fusese vorba, ca baronul să apară

așa, hodoronc-tronc, în timp ce el muncește, lui i s-a zis că până la zece seara are timp să-și termine treaba, doar abia fusese adus aici de la castel, și el are nevoie de timpul ăla până la zece, așa că s-a pus pe marginea patului, începând să-i explice baronului că ar mai avea de fixat robinetele, căci își luase angajamentul că le rezolvă, el nu acceptă munci pe care nu le poate duce la bun sfârșit, i-a spus omul ăla în salopeta lui murdară, în timp ce stătea gârbovit pe marginea patului, iar patul, odată domnul culcat pe el, în condițiile astea nu-l poate termina, în plus, a adăugat enervat, în patul ăsta, așa cum e acum, el nu l-ar sfătui pe domnul să doarmă, pentru că în patul ăsta, îi spune domnului pe față, până acum n-au dormit decât chițcani și țigani, zăcea aruncat într-un ungher jegos al castelului, de acolo l-au cărat aici în după-masa asta și abia atunci l-a luat el în primire să-l aranjeze până la zece seara, iar acum e abia șapte jumate și ar mai avea și robinetele, dacă domnul i-ar permite, s-a uitat tot mai dezolat în ochii închiși ai baronului, devenindu-i tot mai clar că domnul nu se va ridica din patul ăla, s-a culcat și nu vrea să se ridice de acolo, nu, și nu, deși el a promis că până la ora zece…, și-a spus, stând gârbovit pe marginea patului lângă baronul nemișcat, întins pe spate și cu ochii închiși, ce să facă el acum, mereu e așa, aici omul muncitor n-are niciun viitor, toată lumea crede că el e plin de bani iar comenzile curg, care comenzi?!, a strigat acuzator tâmplarul de pe marginea patului, despre ce vorbesc ăștia, noroc dacă se adună opt-zece comenzi pe lună, și alea numai nimicuri, a arătat cu mâna liberă cât de nimicuri, știe domnul cât câștig eu cu așa ceva?!, nu știe, dar îi spun eu, am cerut cinci mii de forinți, vă dăm trei mii cinci sute, au zis, și imaginați-vă, suma asta include și benzina, deși el, dacă vrea să lucreze, trebuie să vină tocmai din cartierul Krinolin, tot de acolo a venit și acum, cel puțin șase sute se duc pe benzină, dacă are noroc și găsește benzină, că acum, de exemplu, i-a povestit cu tristețe baronului nemișcat, de zile întregi nu este, m-am dus la benzinăria din spatele castelului, și poftim, un afiș că n-au benzină, ce să-nsemne asta, vă întreb eu, că nu o dată aș fi avut poftă să pun un alt afiș, ce au, dacă benzină nu?, ce altceva ar putea avea la o benzinărie dacă nu benzină, ăstora de sus, a arătat spre tavan, li se rupe de faptul că el, omul mărunt, are sau n-are benzină, important e că ei au, s-a aplecat mai în față, punându-și coatele pe genunchi și sprijinindu-și capul în palme, restul nu-i interesează, de exemplu el are și diplomă de meseriaș, dar să-și imagineze domnul că, trăind într-o lume în care trebuie să fii multilateral dezvoltat, el mai are și calificare de instalator apă-încălzire centrală, și de electrician, iar duminicile, mai ales iarna,

merge și la tăiat de porci, ca măcelar, că a învățat și asta, are și documentul, dar chiar și așa, știe domnul cât adună el pe lună?, mai nimic, pentru că sunt impozitele și taxele și contribuțiile, ei, nu contează, că nu vrea să-l plictisească pe domnul, să stea liniștit, i-a spus resemnat, ridicându-se în picioare, baronul tot nemișcat stătea și ochii ăia pe care-i închisese adineaori tot închiși erau, na, ce să facă el acum, baronul zace ca un lemn pe acest…cum să-i zică?, pe acest simulacru de pat, cum să-l lase singur aici și să plece?, dacă pățește ceva, cine o încurcă, el, bineînțeles, dar ce dracu să facă, aici e o harababură de nedescris, de ieri, de când i-au mutat pe copii ăia orfani, nu mai găsești picior de om în castel, și acum ăștia i l-au lăsat pe cap și pe baron, a ridicat din umeri neputincios, na, serios, ce dracu e de făcut, n-are ăsta o pătură, o pernă sau ceva, nimic, el e tâmplar, nu cameristă sau hotelieră, unde-s ăia care răspund de toată treaba asta, și-a așezat bormașina lângă pat, îndreptându-se tiptil spre ușă, s-a uitat pe coridor, dar coridorul era fix atât de pustiu pe cât credea el că va fi, s-a înfuriat din nou, trăgând un pumn în tocul ușii, păi, ce naiba, omul ăsta face parte din familia mea, păi, de ce să-mi pese mie, mă duc dracu acasă, a și pornit să-și ia bormașina și lada cu unelte când a observat cum stătea culcat baronul, cum îi atârnau, de la genunchi în jos, picioarele pe podea, s-a uitat la picioarele alea atârnânde și pur și simplu nu l-a lăsat inima să-l lase acolo așa, pur și simplu nu, a povestit seara, după ce a ajuns acasă în cartierul Krinolin, nu l-a lăsat inima, ăsta-i adevărul, cum era să-l lase acolo pe bătrânul ăla, fără o pernă sau o pătură, fără nimic, așa că s-a pus pe căutat, a căutat sistematic pe coridor, dar sus toate ușile erau încuiate, în schimb, când a coborât la parter, a găsit suficientă muniție, una din încăperi fiind plină cu așternuturi, probabil că fuseseră aruncate aici după plecarea orfanilor, na, atunci el a luat un set, a povestit, a urcat înapoi la bătrân și l-a acoperit cu o plapumă și i-a pus și o pernă sub cap, cât despre picioarele alea care atârnau — păi, nu degeaba i se zice lui mâini de aur! — din scaune și pături a improvizat la repezeală un fel de banchetă și a ridicat picioarele alea slabe ca niște bețe, că așa erau, ca niște bețe, i-a explicat nevestei, și le-a așezat pe patul ăla suplimentar, după care a hotărât s-o șteargă de acolo, și-a terminat raportul, adulmecând mirosurile ce veneau dinspre bucătărie și încercând să ghicească meniul de seară, deci a închis binișor ușa, lăsându-l pe bietul bătrân să doarmă, se vede că nu dau doi bani pe el dacă l-au abandonat așa, mai precis l-au lăsat în grija lui, să rezolve el problema cum poate, în timp ce ăia cine știe unde se băteau cu pumnii-n piept de bucurie că au scăpat de el, las' că se ocupă fraierul de Markevic, ăsta fiind

eu, a precizat tâmplarul, nici măcar numele nu mi l-au reținut ca lumea, bineînțeles că și ăștia l-au scris cu „c“ pe foaia de comandă, o să se descurce el, își spuneau probabil, ciocnind pahare în vreo berărie selectă, o să rezolve el problema, că nu degeaba i se spune mâini de aur.

Nu ne-a ieșit prea bine, a spus la Biker, exprimându-și nemulțumirea printr-o lungă pauză, nu sunt, și-a ridicat încet creștetul cu un început de chelie, punând astfel în mișcare coada-i împletită de la ceafă, nu sunt mulțumit de cum au decurs lucrurile, a urmat o altă lungă pauză, timp în care ceilalți nu puteau decât să-și scarpine tatuajele, neavând habar unde bate, nu așa ne-am înțeles, a continuat, fără să se atingă de halba trântită de ceva vreme pe tejgheaua din fața lui, spuma deja scăzuse vizibil, de exemplu ție, Dji-Ti, ce pula mea ți-am zis, când să apeși, răspunde mă, că-ți crăp capul, și fără a aștepta ca Dji-Ti să-i răspundă dacă poate, a apucat halba de bere neatinsă, izbind-o cu atâta putere de mutra lui Dji-Ti, încât l-a podidit sângele pe față instantaneu și a căzut lemn pe spate, el doar a făcut o grimasă, întorcându-se spre tejghea și uitându-se poruncitor la barmanul care a și sărit să-i toarne altă bere, ceea ce am făcut noi, a continuat, în timp ce nimeni nu îndrăznea să schițeze vreun gest ca să-l ajute pe Dji-Ti sau să vadă ce-a pățit, zăcea inert ca trăznit de fulger, e o rușine și pentru mine, și pentru voi, dar și pentru Béla baci, ce credeți, ce crede acum Béla baci, na, ce credeți, nu-i destul că pe vremuri ne-a făcut rost fiecăruia de câte un *Mein Kampf*, iar acum a mai înfăptuit și minunea asta cu vehiculele voastre în numai o după-masă și o noapte, ce părere are acum Béla baci despre noi, ce credeți, căci din păcate a fost și el acolo, l-am văzut, stătea lângă Căpitan și a văzut, mai exact a auzit claxoniada aia futută sau cum să-i zic, iar tu să nu chicotești, s-a întors încet pe scaun, fixându-l cu privirea pe Totó, tu să nu-mi chicotești, Totoane, i-a spus, și s-a repezit la el ca fulgerul, a ridicat halba goală de lângă Dji-Ti, izbindu-l cu aceeași putere cu care-l izbise adineaori și pe Dji-Ti, încât și Totó a căzut lat, deși era cam de calibrul lui Steluță, și nici el nu s-a mai ridicat, na, în acel moment deja erau cu toții foarte convinși că trebuie să ia foarte în serios ceea ce li se zice, căci de-acum înainte nimeni nu mai are voie să greșească, cine vrea să aparțină grupului, a spus pe un ton serios, începând din clipa asta nu mai greșește, pentru că acum noi va trebui să ștergem, fie și cu sânge ori sudoare, rușinea de la gară, și n-aș vrea, a spus, făcând un semn de mulțumire barmanului pentru noua halbă de bere, ca în acest oraș care e un loc sfânt pentru noi, e sediul nostru, aici ne-am născut și tot aici vrem să și murim

pentru patrie, pentru cale și pentru ideal, mă rog, cine trebuie să moară, deci n-aș vrea, nu sunt dispus să suport ca aici, în acest oraș, să se râdă de noi, pentru că asta urmează, a scos un urlet de-au tresărit toți, de câte ori ne văd, o să râdă de noi, așa că, fraților, trebuie să punem lucrurile la punct și să ne îndeplinim sarcinile la care ne-am angajat, adică să facem curățenie în oraș, știți că pe vremuri sloganul nostru era CURTE CURATĂ, CASĂ FRUMOASĂ, la care toți au izbucnit în urale, pe vremuri acesta fiind solo-ul, căci încă n-au uitat ce trebuie să răspundă: ȘÎ ATÂTA, na, așa, a spus el de lângă tejghea, și această armonie, cum au izbucnit ei toți în urale și au răspuns în cor ȘÎ ATÂTA, arăta că aparent lucrurile au intrat în normal, iar liderul, căci de ieri nu-i mai ziceau șef, ci lider, a luat o gură de bere, s-a scărpinat pe sub barbă și n-a mai zis nimic, iar ei au rămas o vreme tăcuți, cu halbele în mână, apoi au început să vorbească între ei, la început în șoaptă, neștiind dacă furtuna a trecut sau mai ține, se pare că trecuse, pentru că liderul n-a mai spus nimic, doar i-a făcut semn lui Copiluljoe să se apropie, au discutat ceva, apoi el a continuat să-și bea în tihnă berea, uitându-se în sus, la televizorul de pe perete, se dădea *Lumea reală 2*, își bea liniștit berea, dar se vedea pe el că nu-l interesează *Lumea reală 2*, ci e cufundat în gânduri, de parcă l-ar fi frământat ceva, cu toate că fața lui nu trăda nimic, așa că totul a rămas la fel, ei discutau în șoaptă, el își bea berea cu înghițituri mici, iar sus, pe perete, continua *Lumea reală 2*. Cu toții așteptau un ordin.

Se gândea să ia un taxi și să se ducă la adresa atât de dragă inimii sale, valetul de la Viena fusese atât de isteț încât, atunci când l-a rugat să caute adresa unei anumite persoane din Ungaria, în mai puțin de o oră adresa aceea, așezată frumos pe o tavă de argint, se afla deja în fața lui, bineînțeles că ăsta era planul, ca oricând ar fi ajuns, primul lucru pe care urma să-l facă, era să se ducă la acea adresă, căci orașul putea să aștepte, hotelul așijderea, orice putea fi amânat, în afară de un singur lucru: să meargă la ea, însă nu numai că nu s-a întâmplat asta, ci părea de-a dreptul imposibil, iar acum, în timp ce zăcea într-o cameră străină și pustie dintr-o clădire străină și pustie, într-un pat deosebit de inconfortabil și improvizat, sub niște așternuturi împuțite, strângând în mâini plicul cu singura fotografie rămasă, se simțea ca unul căruia, deși i se împlinise visul, nici în vis nu s-ar fi gândit că acest vis va fi un coșmar, căci dacă i-ar fi spus cineva că va fi întâmpinat de atâta lume, că niște oameni necunoscuți îi vor îndruga vrute și nevrute, și o să-l pună într-o trăsură și o să-l aducă aici, în această clădire dezolantă și părăsită, lăsându-l apoi singur, i-ar fi răspuns că e

departe de adevăr, deoarece nu numai că nu se aștepta la o asemenea primire, dar nu se aștepta la niciun fel de primire, n-avea cum să bănuiască măcar că se știe de sosirea lui, de unde au știut, se întreba disperat pe sub plapuma jegoasă, de unde, cine i-a anunțat și de ce n-a avut puterea să refuze toată ceremonia, să oprească discursurile, și în loc de trăsura aia ca de circ, să ceară un taxi obișnuit și să-și vadă de propriile-i planuri, dacă tot e nevoit să le facă pe toate singur, având în vedere că și ăla din tren, care-și oferise atât de insistent serviciile, acel Szolnoki Dante, și ăla a dispărut, voia să-și vadă de ale lui și s-o viziteze pe femeia pentru care a bătut atâta drum, de ce n-a procedat așa, de ce s-a comportat din nou ca un idiot, astfel îl chinuiau întrebările, și-i era frig, și continua să strângă plicul în mână, apoi a scos fotografia și s-a uitat la ea, cine știe a câta oară în lunga lui viață, pentru că o avea mereu asupra lui, orice ar fi fost, niciodată nu se despărțea de ea, în cei peste patruzeci de ani nici măcar nu se șifonase un pic, a dat plapuma la o parte, s-a ridicat în șezut, a pus plicul pe genunchi, a vârât fotografia înapoi în plic, apoi s-a aplecat să-și ia sacoul, când deodată a auzit zgomot de pași și strigăte, până să se dezmeticească, au și ajuns în cameră, el trezindu-se cu un grup de oameni lângă patul său, care se holbau la el de parcă nu le-ar veni să-și creadă ochilor, iar unul din ei, același bărbat mic și gras, l-a întrebat, păi, domnule baron, dumneavoastră ce faceți aici, la care el ce să-i fi răspuns, că o coincidență nefastă i-a încurcat socotelile și că nimic n-a fost cum își imaginase el, că l-au făcut părtaș la o festivitate sinistră, făcându-i capul calendar cu tot felul de tâmpenii?, asta ar trebui să le spună?, s-a uitat la ei în tăcere, căci nu putea scoate niciun sunet, el însuși fiind destul de șocat că ăștia pur și simplu au năvălit în încăpere, luându-l la întrebări, de-a dreptul trăgându-l la răspundere, dar apoi s-a terminat, pentru că omulețul acela, care trebuie să fi fost cineva sus-pus al orașului, care-i fusese alături în toată ziua asta nefastă și căruia, pe deasupra, trebuia să-i mulțumească și pentru faptul că se afla aici, abandonat în clădirea asta sinistră, l-a ajutat să-și îmbrace sacoul și l-a scos repede din cameră, apoi pe coridor cineva i-a dat paltonul și fularul și pălăria, el nici nu mai știa pe unde le lăsase, după care l-au escortat afară din clădire, unde era cât pe ce să se ia totul de la capăt, pentru că omulețul, agitându-se și țopăind în jurul lui, l-a întrebat dacă ține să meargă cu trăsura sau se mulțumește și cu o mașină ca să meargă la cina festivă, ei, și atunci i-a făcut semn omulețului să se liniștească și l-a tras de-o parte, aducându-i la cunoștință că el nu înțelege, și nici n-a înțeles nimic din tot ce i se întâmplase în ziua aia, dar acum nici să n-audă de vreo cină festivă, este

epuizat de călătoria lungă, a spus, și a văzut că omulețul se apleacă tot mai aproape de el, n-o fi auzit ce i-a spus?, așa că a mai repetat o dată că nu, sub nicio formă, este foarte onorat de atenția care i se acordă, dar să aibă înțelegere și să-l lase în pace, vai, domnule baron, dar voia dumneavoastră este ordin pentru noi, i-a răspuns omulețul, doar nu credeți că vă vom forța să luați parte la o cină festivă dacă nu doriți, ba, mai mult, s-a apropiat omulețul, trebuie să vă spun în mod confidențial că locația Otthon, pe lângă altele și datorită încărcăturii sale istorice, este ideală pentru o astfel de cină festivă, însă *nu se gătește bine*, a izbucnit în râs dintr-un motiv obscur omulețul, prin mimica foarte semnificativă a feței, invitându-l să facă la fel, însă lui nu-i venea să râdă, nemaiavând resurse nici măcar pentru un zâmbet politicos, căci era complet epuizat, de aceea l-a rugat pe omuleț că dacă-i vrea binele, să-l ducă degrabă la cel mai apropiat hotel, să se poată odihni, asta-i singura lui dorință, care, a continuat cu însuflețire omulețul, vă va fi îndeplinită „mintenaș“, și într-adevăr, în continuare toate s-au întâmplat pe placul lui, omulețul a chemat o mașină și l-au dus undeva unde, în condiții relativ civilizate, l-au instalat într-o așa-zisă „suită“, doar că acolo nu mai era în stare să asculte poveștile directorului despre cât de renumit e hotelul său și mai ales câte „ar putea povesti“ suita asta în care l-au cazat, i-a mulțumit scurt pentru serviciile excelente oferite, închizându-i pur și simplu ușa-n nas, lui și omulețului din fundal, care nu mai contenea cu plecăciunile, după care în sfârșit putea să-și scoată paltonul și pălăria și costumul și cămașa și lenjeria și, după un duș prelungit, să se bage într-un pat, deși cam uzat, totuși incomparabil mai comod decât cel anterior, apoi s-a întins pe spate, a închis ochii și a adormit instantaneu.

El știe exact, nu-i nevoie să i se atragă atenția, e clar că s-au întâmplat una-alta care nu trebuiau să se întâmple așa, totuși, a declarat ziariștilor adunați în holul hotelului, nimeni nu poate să nege că primirea de la gară s-ar putea numi grandioasă, să specificați asta, s-a uitat la ziariști, și dacă s-ar putea fix așa cum am zis eu, deci grandioasă, la urma urmei cine ar fi crezut că în condițiile actuale e posibil să mobilizezi atâția oameni, de asemenea e clar că el, bineînțeles, împreună cu toți colaboratorii lui, a mobilizat această masă de oameni, el i-a dus la gară, el și speranța, recunoaște bucuros și asta, ba, mai mult, speranța că va fi altfel, ar mai adăuga, că s-ar putea să fie mai bine decât este, totodată îi roagă foarte mult să nu critice nici corul de femei, în fața căruia el își scoate pălăria, dumneata nu porți pălărie, a strigat cineva, nu se știe

cine, pentru că femeile din cor și-au dat și sufletul ca să iasă bine, a continuat netulburat primarul, și să nu-i critice nici pe distinșii vorbitori, de asemenea demni de laude, înainte de toate domnul căpitan de poliție și domnul director al școlii, care au ridicat festivitatea la cel mai înalt nivel, puteți să scrieți și asta, cu aceleași cuvinte, i-a atenționat primarul pe ziariști, iar în ceea ce privește sosirea trenului și experimentul îndrăzneților fii ai asociației de motocicliști, de a crea de la bun început o atmosferă veselă pentru domnul baron, îi roagă foarte mult, i-a rugat foarte mult, să nu-și bată joc de ei mai mult decât e necesar, mai bine să fie obiectivi, s-a uitat adânc în ochii fiecărui jurnalist, și să evidențieze esențialul, că a venit, e aici, că nu sunt numai zvonuri sau invenții sau baliverne, ci e adevărat că baronul Wenckheim s-a întors acasă, căci ăsta e esențialul față de care, eeei, na, că claxoanele au sunat cam haotic și corul de femei cam neobișnuit, ei, na, ar mai putea continua și el, dar nu contează, și-a ridicat vocea, important nu era să facă ei paradă, important era ca domnul baron să simtă că iubitul lui oraș natal, nu-i orașul lui natal, a intervenit un jurnalist băgăreț, bine, atunci scrieți că orașul lui iubit abia aștepta acest moment, iar acest moment a sosit azi, cu personalul de Békéscsaba, după-masa la cinci patruzeci și cinci, șase și zece, s-a auzit din nou de undeva din grup, sau cât o fi fost, a completat primarul, deci trenul a intrat în gară și baronul Wenckheim Béla a coborât din el, iar acum se odihnește, da, în acest hotel, și vă rog frumos, i-a rugat frumos din nou, nu cumva să îndrăzniți să-i tulburați somnul, închipuiți-vă numai fizicul lui, după câte știm noi, baronul are șaizeci și patru de ani, și a pornit la drum încă de dimineață, vă puteți deci imagina cât de obosit trebuie să fie, așa că vă rog, domnilor, nu vă cer decât puțină omenie, puțină compasiune umană, a repetat, și măcar până mâine la prânz să-l lăsați în pace și să nu-l agasați nici cu întrebări, nici cu prezența dumneavoastră, ceea ce înseamnă, a decretat primarul pe un ton mai sever, că am pretenția, în numele orașului, ca până mâine la prânz să nu patruleze pe-aici niciun ziarist, ci abia mâine după-masa, ați spus prânz, a remarcat cineva din grup, abia mâine după masă, s-a corectat primarul, o să vedem atunci, depinde de domnul baron ce dorește întâi, să viziteze vechiul castel, la care castel v-ați gândit, a intervenit iarăși cineva pe un ton mai tăios, sau poate, a continuat netulburat primarul, îl însoțim la moșia de la Gyíkos, nu știu, s-ar putea să-și dorească să facă turul orașului, el decide, pentru că el va decide în toate, vă rog să rețineți asta, de-acum încolo el nu poate fi îngrădit de nimeni și nimic pentru că, și asta probabil că sună ciudat pentru dumneavoastră,

obișnuiți cu așa-zisa „democrație“, dar vă rog să luați la cunoștință că de azi înainte el e stăpânul aici, așa că, și-a coborât vocea, ștergându-și chelia cu palma, nu contează ce credeți sau ce scribăliți dumneavoastră, căci în măsura în care nu scrieți adevărul, adică ceea ce ați auzit aici, atunci nu garantez nici pentru dumneavoastră, nici pentru ziarele dumneavoastră, pentru că aici, slavă Domnului, nu mai e „democrație“, de-acum înainte aici, a descris cu mâna un arc de cerc larg, arătând în jur și trecându-și din nou palma peste chelia-i transpirată, aici e *o moșie* al cărei stăpân, după lungi decenii, în sfârșit s-a întors acasă.

Cum am intrat aici, ei, e un adevărat roman, a spus Irén, dar n-aș vrea să vă obosesc cu asta, întâi trebuia să aflu unde sunteți, apoi mituirea, căci i-am mituit, i-a spus baronului, pe directorul hotelului, pe portarul-șef, chiar și pe cele două femei de serviciu, trebuia, căci altfel, vă rog să mă credeți, n-aș fi aici, un adevărat roman, dar unul prost, domnule baron, vă rog să nu vă supărați pe mine și să nu alertați personalul, era musai să mă întâlnesc cu dumneavoastră, pentru că cineva trebuia să repare această nefericită întorsătură a lucrurilor, pentru că-i musai să fie cineva care să înlăture piedicile din calea marii dumneavoastră întâlniri, dacă v-aș mai fi întâlnit vreodată, acum aș putea să spun că știți cum sunt, știți că n-aș face așa ceva decât în cazul în care ar fi bai foarte mare, iar acum e foarte mare bai, domnule baron, Marika s-a izolat complet, nu iese din casă, nu răspunde la telefon, eu nu mă pierd repede cu firea, dar de data asta sunt speriată, recunosc, domnule baron, vă rog să mă ascultați, numai un minut vă cer și apoi dispar pentru totdeauna, oricum eu nu fac parte din povestea dumneavoastră minunată, vă rog, vă rog foarte mult, despre ce e vorba, doamnă, s-a uitat la ea de printre perne baronul, care nu îndrăznea să facă nicio mișcare în pat, plus că era și foarte rușinat, pentru că picioarele-i ieșeau de sub plapuma prea scurtă, dar n-avea încotro, nu putea decât să și le retragă ușurel, numai că plapuma, urmând mișcarea picioarelor în sus, se făcuse ghemotoc sub el, așa că a încercat să fixeze marginea plăpumii cu un picior, în același timp vârându-l pe celălalt sub ea, reușind astfel, deși cu genunchii la piept, să fie complet acoperit, măcar atât, și-a ridicat ușurat ochii spre tavan, atât am reușit, căci în rest, întorcându-și privirea spre femeia dinaintea lui, i-a devenit foarte clar că de ea, cel puțin în următoarele minute, cu siguranță nu va putea scăpa, ceea ce aveți de rezolvat nu mai suferă amânare, a continuat femeia, recunosc, condițiile nu v-au fost favorabile, dar dacă înlăturăm obstacolele și clarificăm lucrurile, atunci nimic nu vă va mai putea

sta în cale, sunt sigură, foarte sigură de asta, așa că permiteți-mi să vă zic pe șleau care-i treaba, treaba e că acel suflet drag, care mi-e prietenă de nouăsprezece ani, *a fost acolo*, domnule baron, să nu credeți că n-a venit în întâmpinarea dumneavoastră, căci eu știu, dumneavoastră sunteți totul pentru ea, eu am stat cu ea în ultimele săptămâni, eu am fost lângă ea când a primit prima dumneavoastră scrisoare, în acest moment în ochii baronului s-a aprins o luminiță, într-o clipită a înțeles despre ce vorbește femeia, iar revelația i-a făcut inima să bată mai repede, totuși această inimă încă nu era în stare să-i ordone acțiune, că doar nu era să sară din pat cu femeia de față, cu toate că asta ar fi vrut să facă, a continuat deci s-o mai asculte preț de un minut pe femeia din ușă care vorbea și trăncănea fără rost, deși el înțelesese deja ce era de înțeles, anume că vorbea despre Marietta, la restul era surd, Sfinte Pantelimon, ajută-mă, scoate femeia asta de aici, scoate-o cumva, însă Sfântul Pantelimon n-a avut nicio putere asupra femeii, poate pentru că ea n-auzise niciodată de acest sfânt, căci îi dădea înainte cu Marika-n sus, și Marika-n jos, iar el tot spera să termine, numai că nu părea că ea ar avea de gând să termine curând, probabil că se aștepta la o rezistență mult mai mare din partea lui și voia să meargă la sigur, dimineața, când ea, după ce pusese receptorul în furcă, a luat hotărârea să afle adevărul, convins fiind că Marika a ei nu vrea să-i vorbească, și s-a ridicat în picioare gata de luptă, o să aflu, o să aflu unde au ascuns-o, nimeni nu poate s-o ascundă de mine, o s-o găsesc oriunde-ar fi, și deja era îmbrăcată, și afară pe stradă, și alergând spre Primărie ca să înceapă lupta care, s-a gândit la intrarea în hotel, încă nu s-a terminat, pentru că baronul ăsta nu face decât să zacă în patul ăla al lui, fără să dea vreun semn că înțelege ce-i spun, de câte ori să-i mai repet, s-a întrebat ajunsă înăuntru, când o să priceapă în sfârșit bătrânul ăsta despre ce vorbesc, deși n-ar fi trebuit să-și facă griji, pentru că acolo, între perne, baronul, cu trupul încordat la maxim, și-a făcut curaj și i-a spus, doamnă, vă rog, dați-mi voie să mă îmbrac, și atât, doar atât i-a spus, și atunci Irén a înțeles că a fost înțeleasă, că nu mai trebuie să-și bată gura inutil, așa că a dat din cap, a deschis ușa, domnul cunoaște adresa, nu-i așa, i-a mai aruncat peste umăr, închizând ușa în urma ei, abia în timp ce cobora în goană treptele, a început să se elibereze de tensiunea acumulată, începând cu festivitatea de ieri și devenită insuportabilă în urma celor petrecute între Marika și baron, mai bine-zis în urma celor nepetrecute, deci abia atunci, alergând pe treptele hotelului, a izbucnit într-un strigăt de victorie, da!, și vocea continua să strige

în interiorul ei, tot mai fericită, repetând tot drumul până acasă că da, a înțeles, a înțeles, înțelege!

A auzit un zgomot dinspre ușă, dar abia după ce a ieșit în antreu și s-a apropiat de ușă și a auzit încă o dată ciocănitul ușor, și-a dat seama ce era, iarăși Irén asta, a oftat, s-a oprit înaintea ușii, apucând cheia, însă fără s-o răsucească în broască, păi, de ce nu-i în stare să priceapă că acum nu-s în stare să vorbesc cu nimeni, de ce e atât de insistentă, de ce nu înțelege că nu pot, n-am putere, că am nevoie de puțin timp ca să-mi revin, de altfel, și-a lipit spatele de ușă, cum, oare cum ar putea să mă ajute Irén, eu nu zic că nu-mi vrea binele, vrea, numai că întotdeauna la modul ăsta insistent vrea binele altuia, atunci iar s-a auzit o bătaie în ușă, la care ea, ușor agasată, i-a spus că de ce nu pricepe odată că nu e în starea în care ar putea-o primi, dar de afară, probabil de foarte aproape de ușă, s-a auzit o voce de bărbat: „nu…, eu sunt", imediat și-a dat seama cine e, dar nu se poate, se poate, ba nu se poate, ba da, se derula în mintea ei, s-a depărtat de ușă de parcă ușa ar fi fost incandescentă, căci o ardea, dar este imposibil, s-a gândit, frecându-și obrajii în încercarea de a vedea mai clar situația, și atunci un timp nu s-a întâmplat nimic, el n-a mai bătut, nici nu mai era nevoie, ea devenind între timp *aproape* sigură, a fugit repede înapoi în cameră, și-a pus la repezeală un halat de casă, s-a privit în oglindă, l-a smuls de pe ea, a alergat la dulap, începând să-și inventarieze rochiile, apoi iar bătăi în ușă, aproape imperceptibile, totuși le-a auzit, nu mai era doar un zgomot, era *el*, acum era sigură, așa că a tras pe ea o rochie dreaptă de un roșu aprins, s-a uitat în oglindă, o singură privire i-a ajuns ca s-o arunce și pe asta, a scos un taior de culoarea castanelor, asortându-l cu o bluză de un mov pal, papucii nu i-a mai încălțat, nici pantofii, doar e la ea acasă, s-a gândit, gândurile făcându-se țăndări în capul ei, s-a uitat în oglindă, e bine, și-a spus, însă toate astea erau doar frânturi în mintea ei, cioburi, pentru că acum în acea minte nu existau propoziții, doar cuvinte, și nici alea întregi, în plus părea că-i mișună ceva prin cap, iar inima îi bătea atât de repede, încât a fost nevoită să-și apese ambele mâini pe această inimă, în rest a acționat instinctiv, tot timpul având impresia că e prea înceată, atât de înceată, încât el va pleca sau poate, și-a ciulit urechile, a și plecat deja, nu, a scuturat din cap, n-a plecat, o ultimă privire în oglindă și a pornit-o spre antreu dar, slavă Domnului, a mai aruncat o ultimă privire prin cameră și a observat capotul de pe jos și celelalte haine, adineaori considerate necorespunzătoare, aruncate pe fotoliu și pe pat, s-a întors, le-a adunat în grabă și dintr-o singură mișcare le-a aruncat în dulap, trântind ușa peste ele, apoi

încă o ultimă, dar într-adevăr ultimă privire în oglindă și deja era în antreu, întrebând în șoaptă, cu vocea tremurândă, cine e, i-a răspuns aceeași voce ca mai înainte, și atunci încet, acest încet părând o eternitate, a răsucit cheia în broască, a apăsat clanța și, fără a scoate lanțul de siguranță, a crăpat puțin ușa. Afară stătea el, cu pălăria în mână și ușor aplecat pentru a-și aduce capul la nivelul capului ei, „Bună dimineața, doamnă“, i-a spus, „pe Marietta o caut“.

Nu mai pot, pur și simplu nu mai pot, a gemut zgomotos, atât de mult savura ce-i făcea nevastă-sa, nevasta lui cu mâini magice, îi și spunea mereu, tu, Jucika, tu ești o vrăjitoare, ce faci tu cu mâinile tale nimeni altcineva nu poate să facă, numai tu, tu, vrăjitoare ce ești, acolo, da, dirija mâinile magice care-i masau spatele, puțin mai sus, ah, vai, ce bine e, a continuat cu gemetele primarul, întorcându-și capul pe canapeaua unde stătea întins, căci partea stângă îi amorțise deja, asta întotdeauna fusese o problemă în timpul masajului, că stătea pe burtă era în regulă, dar ce e de făcut cu capul, începea ca toată lumea, întinzându-se pe burtă pe canapea și lipindu-și fața de tapițerie, ceea ce suporta un timp, dar nu la infinit, căci de fiecare dată nevastă-sa se apuca de masaj de parcă urma să-l maseze la infinit, cel puțin asta spera el, bineînțeles că nu-l masa la infinit și nici el nu rezista prea mult cu fața-n jos, lipită de stofa canapelei, de aceea își schimba mereu poziția capului, întorcându-l întâi într-o parte, apoi în cealaltă, totuși nu-i era bine nicicum, oare ceilalți cum procedează, o întreba uneori pe nevastă-sa care nu înțelegea întrebarea, cum era s-o înțeleagă, ocupată fiind cu mușchii lui încordați, căci bineînțeles își folosea ambele mâini, concentrându-se puternic, în timp ce soțul ei gemea, ceea ce o bucura mult, fiind una din puținele bucurii pe care i le mai provoca soțul, ca acum, el pe canapea, gemând, ea șezând pe fesele lui și mângâindu-i pentru început umerii, îi spunea mereu să nu se aștepte ca ea să fie o profesionistă, pentru că ea habar n-are cum se face asta la modul profesionist, ea face cum face ea, s-a exprimat în felul ei, ciupindu-i și frământându-i mușchii umerilor, apoi de la umeri în jos, de-a lungul brațelor până la coate, câteodată și de-a lungul antebrațelor până la încheieturi, rareori și mai departe, până-n vârful degetelor, de obicei numai până la coate, revenind la umeri, ea nu știe decât să improvizeze, îi spunea soțului când acesta o ruga să-i facă masaj, bine, dar eu numai așa știu, improvizând, și mâinile îi alunecau de la umeri spre ceafă, apoi pe ceafă în sus, deși nu agrea partea asta, o făcea numai din obișnuință, nu-i plăcea partea asta a soțului ei, ceea ce, bineînțeles, niciodată n-ar fi recunoscut față de el, dar era cert: nu-i plăcea ceafa lui, de fapt

nu-i plăcea toată partea din spate a capului, deoarece soțul ei o ruga să-și treacă mâinile de la ceafă în sus, până-n creștet, desigur era posibil să nu-i fi plăcut din cauza cheliei lui parțiale, ar fi preferat să fie complet chel, nu i-ar fi păsat, dar așa, chel numai în partea din față și în creștetul capului, iar în rest, câțiva peri răzleți pe ceafă, na, asta nu-i era deloc pe plac, s-a obișnuit, nu zice că nu, în treizeci, mai exact aproape treizeci de ani, te obișnuiești cu toate, dar să-ți placă, nu, asta nu, un alt motiv de discuții era poziția de masaj, în general o făceau ca acum, adică soțul pe burtă și ea tronând pe fesele lui, că așa-i venea mai bine la mână, dar uneori soțul dorea ca ea să stea în spatele lui, el fiind așezat pe un scaun, cu spatele la ea, numai că ei nu-i plăcea așa, o spune sincer, pentru că-i era peste mână, deci de obicei o făceau pe canapea, ca acum, iar când soțul simțea că ea dă semne de oboseală, începea să-i laude tot mai mult și mai mult acele mâini făcătoare de minuni, ceea ce înainte îi mai dădea un oarecare elan și rezistență, însă în ultimul timp degeaba o lăuda și o complimenta, acele mâini oboseau totuși, apăsarea lor devenind mai slabă, masajul transformându-se în mângâieri, tot mai ușoare și ușoare, până sosea momentul când ea îl plesnea peste spate și-i spunea, gata, asta a fost, nu mai pot, nu te supăra, dar nu mai pot.

Dacă ar fi putut, ar fi sărit câte două trepte deodată, acum însă îl bucura și simplul fapt că a coborât cu bine de la etaj, ar fi vrut să zboare, dar nu făcea decât să se târască, știa asta, și-a aranjat din mers fularul de la gât, pălăria de pe cap, tot din mers încheindu-se și la palton, ajuns în hol, îl aștepta o priveliște surprinzătoare, portarul, care tocmai răsfoia revista *Blikk*, a sărit în sus când l-a văzut, lovindu-și tibia de colțul unui raft de sub tejghea, s-a lovit atât de tare, încât se uita cruciș de durere, neștiind cum să se ascundă mai repede, deși nu trebuia să se ascundă, ci să sară de după tejghea în întâmpinarea oaspetelui, numai că osul ăla îl durea atât de tare, încât nu mai asculta de comanda creierului, supunându-se doar instinctului de a se ghemui, pentru ca distinsul oaspete să nu-i vadă fața schimonosită de durere, ei, și de aici poziția aceea ciudată a lui, baronul zărindu-i numai capul de după tejgheaua de la recepție și fața cu o expresie stranie, așa că a durat ceva timp până să roage această față să-i comande un taxi, și încă repede, da, imediat, a gemut fața aia de deasupra tejghelei, apoi durerea din tibie a început să se atenueze și mâna portarului s-a întins după telefon, după care a venit rândul taximetristului să se minuneze, întrebându-se când s-a mai comandat un taxi pe o asemenea voce, demult, a conchis, trei minute, a anunțat, pornind motorul, în timp ce baronul iar se

gândea la tovarășul lui de drum, pe unde-o fi, ce s-o fi întâmplat cu el, pentru că exista o oarecare legătură între această ciudată dispariție și încercările prin care fusese nevoit să treacă la gară, numai că el n-avea de unde să știe, așa că nu și-a mai bătut capul, aducându-și aminte de asta doar atunci când a devenit imperios necesar să-și aducă aminte, deoarece când taxiul a venit și el a spus adresa și au pornit-o pe bulevardul Béke spre Cartierul Nemțesc, cotind apoi spre strada Jókai și continuându-și drumul printre casele scunde de pe strada Schérer Ferenc, deodată l-a zărit pe tovarășul de drum dispărut, stătea acolo, pe marginea trotuarului de la intersecția celor două străzi, iar taximetristul, de parcă s-ar fi înțeles dinainte, a oprit lângă el, Dante a deschis portiera din față, așezându-se cu nonșalanță lângă șofer, mergi mai departe, a spus, după care n-a mai scos nicio vorbă, de parcă ar fi așteptat ca baronul să rupă tăcerea, însă acesta era atât de surprins, încât amuțise complet, și atunci Dante a preluat frâiele, sau poate le-o fi avut în mână și până atunci, cam așa ceva i-a trecut baronului prin cap când celălalt, sprijinindu-și coatele de spătarul scaunului, s-a întors către baron și cu un rânjet larg i-a spus, na, tocmai începusem să cred că niciodată n-o să mai chemați un taxi.

Stăteau față-n față în stânjeneala crescândă, Marikăi nu-i venea să creadă ce se petrece, de aceea și-a îndreptat toată atenția asupra bucătăriei, să audă când e gata cafeaua, iar baronul nu înțelegea de ce femeia din fața lui nu-i dă un răspuns direct, având în vedere că de-ndată ce a intrat pe ușă și a fost poftit în cameră, a și început să spună că a venit de la Buenos Aires și că, recunoaște sincer în fața distinsei doamne, singura lui dorință este s-o vadă cât mai repede pe Marietta, căci prima vizită, a spus aproape în șoaptă baronul, i se cuvine Mariettei, și abia după aceea poate să urmeze orice altceva, apoi au tăcut până când din bucătărie s-a auzit că fierbe cafeaua, atunci Marika și-a cerut scuze cu blândețe, a ieșit, a turnat cafeaua în ceștile de porțelan deja pregătite, le-a dus în cameră fără să tremure, cu toate că știa că în curând o va face, însă deocamdată era în starea aceea în care conștientizezi și totodată respingi ceea ce se întâmplă, cafeaua scotea aburi parfumați, când unul, când altul lua câte-o înghițitură, baronul continua să tacă, încercând să ghicească cine poate fi femeia asta pentru Marietta, și oricât s-ar fi gândit, mereu ajungea la aceeași concluzie, cum că probabil e mama ei sau vreo mătușă, deci el stă aici, alături de mama sau mătușa Mariettei, pe care deși nu le văzuse niciodată, astfel și le-a imaginat mereu, blânde, cu chipul senin, ușor timide, și tocmai pentru că nu le văzuse niciodată, imaginația lui putea să se joace în voie cu asemănările și

caracteristicile comportamentale, da, s-a gândit, asemănare există, totuși nu s-ar spune că Marietta a moștenit sută la sută trăsăturile acestei femei, în schimb chipul și postura ei aveau anumite particularități care indicau o legătură dintre ele, între timp Marika își bea cafeaua cu înghițituri pe cât posibil de mici, refugiindu-se parcă în aceste înghițituri, simțind că numai ele ar putea-o salva, Doamne, a început să-i tremure puternic mâna în care ținea ceașca, ea stă aici, iar în fața ei e Béla, celebrul personaj de renume mondial de pe prima pagină a ziarelor, care de dragul ei a străbătut oceane și acum e aici, lângă ea, și deodată candelabrul din tavan și fotoliul în care stătea și toată camera, ba, mai mult, toată casa, parcă s-au schimbat, nimic nu mai era ca înainte, Béla, pe al cărui chip îmbătrânit ea a reușit să-i descopere trăsăturile din tinerețe, Béla care, de dincolo de ocean, îi scrisese acele frumoase rânduri, acest Béla stă acum aici, înaintea ei, povestindu-i ce simțise pentru Marietta, pentru că după un timp baronul n-a găsit altă soluție pentru a scăpa de stânjeneala dată de faptul că în mod evident femeia nu voia să vorbească, decât aceea de a-i povesti cu toată sinceritatea despre sentimentele lui cele mai intime, pentru el de-a dreptul sfinte, la început a spus numai că și el se miră că este capabil să vorbească despre un subiect atât de sensibil și delicat cum ar fi iubirea lui, însă aici, a aruncat o privire în jur, se simte oarecum acasă, fapt pentru care-și cere scuze, căci abia trecuseră câteva minute de când a sosit, iar doamna a fost atât de amabilă și l-a lăsat să intre, chiar și așa, necunoscut fiind, iar acum are privilegiul de a sta cu ea în salon, pentru că niciodată, vă rog să mă credeți, doamnă, niciodată, pentru nicio clipă, n-am putut să uit cum, la nouăsprezece ani, am fost nevoit să părăsesc acest oraș și această țară, un singur lucru la care țineam mi-a rămas în viață, și asta era Marietta, am străbătut lumea în lung și-n lat până să ne stabilim în Argentina, dar niciodată nu i-am uitat chipul, puteam oricând să-i evoc trăsăturile feței, și nu era zi în care să nu fi făcut asta, între timp familia mea s-a împuținat tot mai mult, unii au murit, alții au plecat pe alte meleaguri, numai eu am rămas la Buenos Aires, și n-a fost zi în care să n-o văd cu ochii minții cum îmi zâmbește, așa a fost, iar acum cu siguranță că o să râdeți de mine, doamnă, dar într-adevăr ăsta a fost singurul lucru, acel zâmbet, care m-a ținut în viață, pentru că în afară de dragostea mea pentru Marietta, n-am avut nimic și nici nu mai voiam să am, afacerile nu mă mai interesau, nici științele, nici artele care-mi aminteau de ea, am evitat cu grijă să aud de Dostoievski sau de Tolstoi sau de Turgheniev, am citit *Divina Comedie*, dar mai mult de douăzeci de pagini n-am rezistat, am citit Catullus și am

aruncat cartea, l-am luat în mână pe Vajda János și am plâns, însă eu n-am vrut să plâng, pentru că știți, doamnă, plânsul a fost unul din simptomele bolii mele care, încă din tinerețe, dar mai ales în a doua parte a vieții, m-a obligat să stau prin instituții și sanatorii, și n-o să mă credeți, a rotit baronul ceașca goală din mână, dar am o singură fotografie de-a Mariettei, e drept că o păstrez de când m-am îndrăgostit de ea, uitați, o am la mine și acum, întotdeauna o am la mine, și-a băgat mâna în buzunarul interior al hainei, scoțând plicul și apoi fotografia din plic, uitați-vă, i-a întins-o, uitați-vă cât e de superbă, iar Marika și-a plecat capul și s-a uitat la poză, s-a uitat îndelung, apoi n-a mai rezistat, a fugit în bucătărie, având doar atâta putere cât să-i mai strige, vai, Doamne, vă rog să mă iertați, n-am adus zahăr la cafea, apoi s-a sprijinit de credențul de lângă perete, încercând să-și stăpânească tulburarea și întrebându-se dacă nu cumva baronul într-adevăr își pierduse mințile, căci auzise multe despre el, că boala lui așa și pe dincolo, dar să creadă că n-o recunoaște, asta era peste puterile ei, atunci e chiar adevărat?, s-a agățat și mai tare de credenț, e posibil ca baronului să i se fi întunecat mintea de tot?, pentru că așa ceva nu se poate, să vină aici, să se așeze în fața ei, să se uite la ea și să nu-și dea seama, e pur și simplu imposibil, s-a întors în cameră, ah, iar am uitat zahărul, a spus și din nou a fugit în bucătărie, a deschis dulapul, a scos zaharnița, apoi s-a întors în cameră, s-a așezat pe fotoliu, însă baronul n-a întins mâna după zaharniță, n-a luat-o pentru că se uita la ea, drept urmare pe Marika a apucat-o din nou tremuratul, de data asta fără să-l poată stăpâni, s-a lăsat pe spate în fotoliul-pat extensibil, tremurând din tot trupul, în timp ce baronul nu-și lua ochii de la ea, privind-o atât de intens, încât Marika n-a mai putut suporta această intensitate, și-a plecat capul, începând să plângă în surdină, baronul a continuat să se uite la ea cu aceeași privire îngrozită, s-a uitat lung, neluându-și ochii de pe chipul ei, un timp au rămas așa, stând față-n față, și au trecut minute foarte lungi fără ca vreunul să scoată o vorbă, căci nu mai era nimic de zis, și atunci baronul și-a așezat ceașca pe măsuța de cafea, s-a ridicat în picioare, a luat fotografia de pe fotoliul-pat extensibil și, ca un somnambul, s-a dus în hol, a deschis ușa și a ieșit din apartament.

Lumea automatelor de jocuri, s-a întors în spate Dante, este una dintre cele mai colorate pe care poți să ți le închipui, căci imaginați-vă o rețea, domnule baron, care-și întinde firele pretutindeni, sunt fire mici, minuscule, le-aș putea numi chiar și firicele, dacă vreți, care însă împânzesc totul, pentru ca oamenii, și când spun oameni mă refer la sensul cel mai larg al termenului, la omenire,

adică, deci pentru ca oamenii, orice om, oriunde și oricând, până oricând, sub orice formă și pentru un câștig oricât de mare sau mic, să se poată distra, nu-i așa că înțelegeți, domnule baron, s-a uitat din nou la el, dar văzând starea deplorabilă a baronului s-a întors în față și, în timp ce era atent la drum, simțea că trebuie să continue, pentru că oamenilor le poți lua multe, a spus, li se și iau multe, însă demnitatea, asta nu poți să le-o iei, iar din această demnitate face parte și senzația de libertate, și tocmai asta este ceea ce le ofer eu, eu și toți ceilalți care joacă un rol în lumea automatelor de jocuri, pentru că jocul este forma naturală a libertății, ca să zic așa, iată de ce am construit acum câțiva ani propriul meu imperiu al jocurilor de noroc, ca să se simtă ca acasă toți cei care vor să se simtă ca acasă, dar, știți, după cum v-am spus și în tren, am multe capacități disponibile, situația cu acest gen de imperiu este asemănătoare cu aceea a Domnului din Ceruri, care a creat, nu-i așa, propria-i lume, după care a pus-o în funcțiune și asta a fost, o să meargă de la sine, și-a spus, contemplându-și creația, și deodată s-a trezit și El cu multiple capacități disponibile, ei, cam așa-i și în cazul meu, am creat și am pus în funcțiune, ăsta a fost începutul, acum însă ajunge să arunc o privire la cum merge treaba, iar treaba merge bine, cu toate că trebuie să spun, și acum aș trece la întrebarea total justificată a domnului baron, pe care deși n-ați pus-o încă, știu că o veți pune, căci așteptați o explicație referitoare la faptul că atunci, în gară, am avut o treabă urgentă de rezolvat și astfel n-am putut participa la marea festivitate, însă am cunoștință de tot ce s-a petrecut acolo, l-a liniștit pe baron, am auzit toate discursurile, de la cel excepțional până la cel corespunzător, ba, mai mult, știu și că v-au surprins cu un program cultural distractiv, sper că v-ați distrat bine, sper din toată inima, pentru că eu, care am activat în atâtea domenii, cunosc dificultățile organizatorice și știu, domnule baron, ce sarcină complexă este să pui la cale o asemenea festivitate de întâmpinare, așa că eu, dacă aș avea, mi-aș ridica pălăria în fața lor, oricum îmi scot căciula, deci, din păcate, trebuia să-mi văd de treburile mele, căci recunosc, și în micul meu imperiu mai sunt uneori furtuni, și tocmai asta se întâmplase, încă în tren am primit un SMS în acest sens, dar n-am vrut să vă inoportunez cu asta, deoarece n-am vrut să întinez clipele sfinte ale primirii dumneavoastră prin a începe să vă plictisesc, căci cum altfel ați fi putut reacționa dumneavoastră, care trăiți la un înalt nivel spiritual, la mărunțele mele probleme, bineînțeles că v-ar fi plictisit, de altfel am văzut, ca secretar al dumneavoastră era de datoria mea să verific temeinic că ați ajuns pe mâini bune, așa că am dat o fugă pe ici, pe colo, rezolvând ce se

putea, și mai trebuie să recunosc că am și dușmani, s-a întors iar în spate pentru a-l privi în ochi pe baron, însă degeaba s-a străduit să-l privească în ochi pe baron, ochii baronului n-aveau adâncime în care să fi putut privi, astfel că s-a mulțumit să continue privind drumul, deci am dușmani, că așa-i în afacerea asta, pe de-o parte implicare sută la sută pentru a-i distra pe oameni, pe de alta, cei care sunt contra, rivalii, auto-nominalizații și oportuniștii, despre care dumneavoastră nu trebuie să aveți cunoștință, dar dacă doriți, bineînțeles că vă pot oferi detalii amănunțite, însă deocamdată ajunge atât, că în orașele și satele astea din „Ținutul Furtunos“ există câteva persoane pe care nu le pot numi binevoitoare, ca să mă exprim delicat, din cauza lor nu mă pot manifesta întotdeauna așa cum ar fi de dorit, așa s-a întâmplat și ieri, și azi dimineață, și azi la prânz, din cauza lor trebuia să rămân incognito, și dacă ați putea trece cu vederea secretarului dumneavoastră acest mic cusur, căci nu e, domnule baron, decât un mic cusur faptul că acum sunt și rămân incognito, însă vă asigur că, întotdeauna și în toate, vă sunt alături, îmi veți simți mereu prezența, chiar dacă fizic nu voi putea fi întotdeauna prezent, fii atent, măi, l-a admonestat pe șofer, conduci ca un nebun, acuși ne frângem gâtul, însă degeaba-i vorbea, că șoferul se scutura de râs, lovindu-și palmele de volan, de mult se chinuia să se abțină, dar acum râdea în hohote, iar taxiul patina când la dreapta, când la stânga în traficul din fericire nu prea aglomerat, de atâta râs era incapabil să țină volanul, el, a scuturat din cap, de parcă nu-i venea să creadă, el în viața lui n-a mai auzit asemenea baliverne, păi, asta, păi, asta, se bâlbâia șoferul, le întrece pe toate, cum poți să ai un asemenea papagal, respira sacadat, aplecându-se peste volan, așa ceva nu există, mare escroc mai ești și tu, măi Contra, ba nu, s-a uitat la el, după ce s-a mai potolit cu râsul, tu ești de-a dreptul regele escrocilor, te cunosc ca pe banul rău, de vreo douăzeci de ani, și totuși mă întreb de unde dracu ai mai apărut și tu aici, tu, împărate ce ești? Apoi a adăugat, adresându-se amândurora, că totuși ar fi bine dacă în sfârșit cineva i-ar spune unde să meargă, că nu poate să meargă așa, aiurea, toată ziulica, pentru că nu știu, l-a întrebat pe Dante, dacă ai observat, dar de vreo oră ne tot învârtim în cerc și tu doar faci semn că dă-i mai departe, dă-i mai departe, ceea ce-i ok, dar acum aș vrea să știu și eu care-i destinația finală, prietene, unde naiba vreți să mergeți.

Se spune despre noi că suntem orfani, însă cum poate fi orfan cineva care nici nu a fost abandonat, de noi nu i-a păsat nimănui, am aterizat cumva și noi pe lumea asta, și atât, nu tu mămică, nu tu tătic, nu tu nimic, în afară de

chestia asta numită Orfelinat, așa că fără abureli din astea, a spus unul din cei doi, ăla care-și păstrase o dungă de păr în mijlocul capului, celălalt era complet chel, însă pe gâtul ambilor se putea vedea vârful cozii de dragon, amândoi fiind fani yakuza și având dragonul întreg tatuat pe spate, că de când mă știu, numai yakuza, spunea ba unul, ba celălalt, stăteau în curtea din spate a grădiniței din cetate, neavând chef să rămână în sala desemnată lor, n-au decât să putrezească acolo, spuneau despre educatori, cărora nu le mai păsa de nimic de când îi încărcaseră în camioane și, hodoronc-tronc, îi transmutaseră aici, la grădinița din cetate, în clădirea asta lăsată de izbeliște de ani de zile, era și mai părăginită decât Orfelinatul, probabil s-au terminat copiii, a spus tărăgănat unul din ei, făcându-i semn celuilalt să vină să facă o repriză, copilul fu și iată nu-i, ia-l de unde nu-i, își cărau la pumni din poziția regulamentară de box, mămicilor li s-au terminat copiii, a întrebat unul, aplicând un croșeu de stânga, celălalt s-a ferit, trimițându-i o directă în plex, na, atunci suntem iar copii de grădiniță, nu-i așa?, a întrebat acesta, luând poziția de apărare și sărind de colo-colo pe plăcile instabile de beton ale curții din spate, important e că nu suntem orfani, futu-i, ci bandiți, în regulă, i-a răspuns celălalt, ridicându-și mâinile în semn că i-a ajuns, apoi l-au izgonit pe Tăntălău care, ca întotdeauna când îi vedea, a venit la ei să se bată și el nu știa să vorbească, scotea doar sunete dezarticulate, ceea ce altădată, în lipsă de altceva, îi amuza, dar acum n-aveau chef de el, așa că l-au izgonit încă dinainte de a ajunge lângă ei, reluându-și locul pe pervazul de beton, au stat acolo un timp, pufnind pe nas și dând din cap pe ritmul unor tobe imaginare, muzică n-aveau, numai amintirea unor happy hardcore track pe care, din când în când, le puteau asculta la radioul instituției, Hixxy e în top, nuuu, Gammer, în regulă, fie, au căzut de acord, dar înainte de toate Scotty Brown, au declamat ca pe un imn ritualic, ceea ce, într-un anume sens, chiar era pentru ei, ajungea să pronunțe niște nume și picioarele deja începeau să le freamăte, întocmai ca pe vremuri, acum însă nu puteau face nimic, neavând nici gologani, nici alte substanțe care să fi rezolvat problema, astfel că amândoi erau cam nervoși, stăteau bălăngănindu-și picioarele și scuturându-și-le, periodic sărea când unul, când celălalt pe plăcile de beton, pornind un atac fără minge spre un coș imaginar, apoi reveneau, bătând în tăcere o minge imaginară printre picioare, numai așa, de dragul artei, și asta au făcut până la înserare când, dacă nu voiau scandal, erau nevoiți să se întoarcă la camarazii lor, cum îi numeau pe cei mai mici, ei erau șefii, conducerea, căci nimeni în afară de ei nu împlinise încă treisprezece ani, așa că s-au întors tocmai la timp,

așezându-se repede la o masă pentru a scăpa de pedeapsă, știau că merită să scapi, căci era de așteptat să primească o masă bună din cauza harababurii create, de care lor nu le păsa câtuși de puțin, le era totuna unde sunt duși, mai sunt câteva zile și valea, își spuneau în fiecare seară când, după stingere și ultimul strigăt al vreunui educator descreierat, în sfârșit putea să înceapă pe întuneric ceva ce aducea a adevărată viață, jocuri de cărți, sex, căști, telefoane, iarbă, Scotty Brown sau Dougal sau orice numai happy hardcore să fie, căci ăsta era cool, și iarba, bineînțeles, dar acum, din cauza haosului, n-aveau nici măcar un fir, așa că le-a rămas numai pălăvrăgeala, ei doi plănuind s-o șteargă în una din zile, căci un lucru e sigur, o s-o șteargă de-aici, au hotărât cu seriozitate, e sigur, ca moartea yakuza de sigur.

Când l-a zărit, imediat l-a recunoscut pe Căpitan, dar s-a dus și până la ușa vagonului să se mai uite o dată, era el, într-adevăr, n-avea niciun dubiu, pe deasupra mai era și mulțimea de oameni, habar n-avea cine l-ar mai putea recunoaște, însă era sigur că ar fi câțiva care mai bine să nu, nemaivorbind de Căpitan, trădătorul, cum îl numea printre amicii lui de încredere, cu care o vreme, pe la începuturi, toate au mers bine, colaborare, i-au zis, Dante adăugând, în caz că atmosfera era suficient de destinsă, colaborare reciproc avantajoasă, dar unde s-au dus vremurile alea, s-a uitat afară prin geamul de la ușa vagonului, preocupat de rezolvarea unei probleme foarte complicate, acum, după ce l-a prins pe Dumnezeu de-un picior, nu poate să-i dea drumul, deci acum, în același timp, ar trebui să fie și să nu fie aici, până la urmă problema s-a simplificat destul de mult, a așteptat până ce baronul, cu chiu, cu vai, a coborât din tren, după care a deschis ușa de pe cealaltă parte a vagonului, a sărit pe șine și, îndesându-și căciula de blană pe cap, a rupt-o la fugă, mai bine zis s-a târât de-a lungul șinelor, ferit privirilor de șirul de vagoane, reușind astfel să părăsească gara, din cauza picioarelor sale scurte și a lenei care-l caracteriza, plus al faptului că în ultimul timp se îngrășase considerabil, nu era tocmai un atlet, partenerele sale ocazionale spunându-i adesea, râzând, măi, Contra, dacă nu iei măsuri, tu o să ajungi să te rostogolești, iar el le dădea dreptate, făcând promisiuni solemne, da, într-adevăr, așa nu mai merge, trebuie să slăbească, însă nu slăbea, ci continua să se îngrașe, iar acum, fiind nevoit să fugă, nu i-a fost deloc ușor, însă n-avea altă cale de scăpare din capcana în care căzuse, Căpitanul și gașca lui n-aveau voie să-l vadă, ba, mai mult, nici să știe că s-a întors în oraș, dar unde dracu să se ducă, își spărgea capul, în timp ce cotea spre calea Csókos, până la urmă a ales singura soluție

cât de cât sigură, a intrat la **47**, a cerut un lichior Hubertus cu bere, apoi, întorcându-se cu spatele spre barman, și-a fixat privirea pe geamul murdar, prin care oricum nu se vedea nimic pentru că afară se întunecase deja, s-a holbat la întuneric, cântărind în gând unde să-și petreacă noaptea, dat fiind faptul că în locurile obișnuite nu se putea duce, și-a trecut în revistă oamenii, negăsind niciunul demn de încredere, așa că s-a străduit să ajungă la tejghea și să-și achite consumația fără să i se vadă fața, neavând încotro, a ales varianta ultimă care, ca să fim sinceri, nu s-ar putea spune că nu-i era pe plac, astfel că peste câteva minute iată-l pe strada Nagyváradi, bătând la poartă până i-a deschis Djenifer, cea cu forme voluptuoase, dar atât de adormită, încât n-a reușit nicicum să-i insufle puțină viață, astfel că în cele din urmă s-a dat jos de pe ea și au adormit așa, îmbrățișați ca un cuplu bătrân.

De când s-a făcut secretarul baronului, e cam slobod la gură, a povestit taximetristul celorlalți, cu care trăseseră undeva să se mai încălzească puțin, i-a vorbit flegmatic, din vârful buzelor, tu vezi-ți de treabă, dă-i înainte, fără întrebări, deci ăla nu s-a schimbat deloc, e la fel de escroc precum fusese, numai că mult mai nervos, a rânjit, după ce i-au strâns toate automatele de joc, nici nu știa de unde să le ia, mai precis dacă să le ia înapoi, așa că ne-am tot învârtit în cerc, iar baronul, dacă într-adevăr o fi baron, eu, unul, n-aș fi zis, dacă nu m-aș fi uitat la hainele lui, putea fi oricine, numai baronul nostru nu, căci arăta de parcă i-ar fi dat cineva cu ciocanul în cap, stătea cu o expresie tâmpă pe față, fără să clipească măcar și era palid de parcă l-ar fi dat cu var, pe deasupra n-a scos niciun cuvânt, serios, nici pâs, numai la sfârșit, chiar mă gândeam că porcul ăsta de Contra l-o fi drogat cu ceva, ca să-i stea liniștit, că ăsta-i în stare de orice, l-a drogat ca el să se poată gândi netulburat, pentru că se vedea pe el cât se frământă, păi avea și de ce, după părerea mea e un mare cretin că s-a întors, din cauza Căpitanului, aici nu i-au rămas decât secunde, vă spun eu, numai secunde, pentru că ăla-l prinde într-o secundă și-l bagă la zdup, și iar nu-l mai vedem pe Contra al nostru pentru vreo cinci ani, despre Căpitan se știe că nu-i prost și nu poate fi tras în piept cu scheme ieftine ca alea cu care a încercat Contra să-l tragă, auzi colo, să dai iama în jumătatea aia — sau ce știu io ce procent — de marafeți, păi nu-i un cretin?, a argumentat taximetristul, ridicându-se și turnându-și un ceai, cum și-a putut închipui că el, Contra din neamul ălora cu păr în talpă, apare aici și-l trage-n piept pe Căpitan, nu pricep cum de-a-ndrăznit, cred că era deja puțin dus cu pluta, altfel nici nu i-ar fi trecut prin cap, nu trebuia, Căpitanul mănâncă la micul

dejun borfași din ăștia, noi, se știe, dacă nu decartăm în fiecare cinci ale lunii, da, da, așa e, atunci putem să scoatem frumușel cheia din contact, mașina merge la garaj și nouă atât ne-a fost, iar fraierul ăsta se apucă să-i facă figuri când știe exact că el, Căpitanul, îi are la mână pe toți, pe noi, birturile, benzinăria, vama, drumurile, electrica, Fabrica de Lapte praf, Abatorul, să mai continui, a întrebat, luând o înghițitură de ceai de fierbinte, ca să nu mai zic de altele, ca de exemplu toată Primăria, ăia se cacă pe ei de frica lui, ca rațele, le-a rânjit celorlalți care stăteau răbdători cu răbdarea specifică taximetriștilor, tăceau și dădeau aprobator din cap, dar nu pentru că i-ar fi interesat în mod deosebit ce zicea ăsta, ci din recunoștință că le vorbește cineva, ei neavând chef de vorbă, dar timpul trece mai repede dacă cineva totuși se-ncumetă, nu contează ce, numai să spună, s-au uitat la el ceilalți, lăsându-se pe spate în scaunele lor, zi-i înainte, Alika, nu te opri, trece mai repede dacă ne vorbești.

Știu un loc fain în cartierul Krinolin, s-a întors în spate către baron, acolo fac un papricaș atât de bun încât o să vă lingeți pe degete, știe el, a spus, încercând să atragă privirea moartă a baronului asupra lui, de ce are nevoie omul când se întoarce acasă, iar dumneavoastră, domnule baron, v-ați întors acasă, așa-i, și în cazuri din astea, care-i primul lucru?, aromele de acasă, că bine zic, nu-i așa, a întrebat, fâțâindu-se pe scaunul din față, însă baronul nu putea fi trezit, de când se prăbușise pe bancheta din spate a taxiului, stătea acolo de parc-ar fi fost mort, fața-i oricum prea palidă era complet lipsită de viață și, cu toate că-și ținea ochii deschiși, se vedea că are privirea goală, iar el a văzut și a încercat s-o învie, căci izurile alea pe care le simți într-un restaurant bun ca ăsta, i-a spus, plescăind din limbă, sunt cele mai importante, nu-i așa, că oricum am suci-o, când omul trece granița, lucrurile se simplifică, dragostea de țară fiind aceeași cu dragostea pentru papricaș, eu, și-a apucat geaca, începând să tragă de ea, eu, domnule baron, odată am plâns lângă un papricaș de pui ca ăsta, eu știu ce simte omul atunci, gustul de acasă, ăla n-are preț, deși va trebui să plătim ceva, bineînțeles, așa că n-ar fi rău dacă dumneavoastră mi-ați da o sumă oarecare, ca să nu vă murdăriți pe mâini cu chestii din astea, și ăsta a fost punctul în care Dante a făcut o mică pauză, fără să se ocupe de taximetristul pe care iar îl apucase sughițul de cât de mult savura prestația lui Dante, căci Dante ajunsese în faza testării, ca să folosim una din cunoscutele sale expresii tehnice, precum un pescar cu experiență pe malul Crișului, întâi aruncă momeala pentru a evalua la ce mușcă peștele, iar dacă a sosit momentul…, însă baronul n-a mușcat, rămânând impasibil la întrebare, așa că

Dante a hotărât să amâne treaba până la coborâre, atunci e clar unde mergem, nu-i așa, Alika, i-a spus taximetristului, dar pe o voce care l-a făcut pe taximetrist să se oprească din râs și s-o ia pe strada Szent László, ei venind dinspre cetate, pe strada principală, au mers până la pod, apoi până la Semmelweis, acolo au făcut stânga, după care tot înainte pe strada Mátyás király spre Krinolin, îl cunoștea bine pe Contra și știa că degeaba face pe clovnul, degeaba se face că e cel mai nevinovat entertainer din lume, când are vocea asta, trebuie să ai grijă cu el, și a intuit bine, căci ăsta a fost momentul în care Dante și-a luat mobilul, începând să trimită precipitat sms-uri, un timp nimeni n-a scos o vorbă, se auzeau doar bip-urile în timp ce Dante tasta cu viteza fulgerului mesaje peste mesaje, apoi așteptare, un răspuns, apoi iar bip, pauză, bip, pauză, într-adevăr acesta a fost punctul în care Dante a înțeles că nu poate continua așa, trebuie să apuce taurul de coarne, așa că a dat de înțeles că e oricând gata pentru o întrevedere, recunoaște că a greșit, a scris, dar greșelile există ca să poată fi reparate, iar el, iată, a venit, a *îndrăznit* să vină din nou aici, tocmai pentru a-și repara greșeala și roagă să i se acorde o șansă, de altfel, a tastat fulgerător un nou sms, e împreună cu baronul care are poftă de un papricaș, iar el, ca secretar al baronului, nu poate decât să-l ducă în cel mai bun loc posibil unde această poftă a lui va fi satisfăcută, apoi iar așteptare, un nou răspuns, după care Dante a închis telefonul, s-a lăsat pe spate satisfăcut și a tăcut o vreme, nici taximetristul n-avea chef de vorbă, astfel încât o mașină mută a sosit pe strada Sinka nr. 23, unde cei trei, încă din clipa în care au coborât din taxi, îndreptându-se apoi spre intrare, au început să simtă mirosurile îmbietoare amintite.

Domnule Căpitan, și-a arcuit sprâncenele primarul, de ore întregi îl caută tot orașul, iar acum dumneavoastră îmi spuneți că în permanență ați avut informații despre baron, începând cu momentul în care, în cursul dimineții, a părăsit cu un taxi Căminul, iertare, dar asta-i nebunie curată, el e primarul acestui oraș și trebuia să fie anunțat imediat, domnul Căpitan putea să-și imagineze ce harababură a creat această dispariție subită, cât de îngrijorați au fost cu toții, mai ales el, primarul, având o mare responsabilitate față de distinsul oaspete, că fără niciun sprijin, deodată huș̦ș̦, baronul o șterge, unde-o fi dispărut, și-a întrebat pe rând angajații, dar nimeni nu știa nimic, și atunci domnul Căpitan îi spune cu nonșalanță lui, primarului, că știa de la bun început unde ar trebui căutat baronul, nu crede că asta-i de-a dreptul neobrăzare, nu, a răspuns Căpitanul, lăsându-se pe spate în scaun și mutând

receptorul telefonului de servici la urechea cealaltă, aici — vocea-i era tăioasă ca o lamă — oi fi tu, cheliosule, primar, dar eu sunt Căpitanul, iar tu știi ceea ce vreau eu să știi, ai priceput, pentru că eu mi-am dat acordul ca tu să stai în scaunul ăla al tău, în care o să stai până când vreau eu, și după cum ți-am mai spus, ia aminte, că pe mine nu mă costă nimic și, cât ai zice pește, tu nu mai stai în scaunul ăla, ai priceput Tibike?, apoi retezând orice posibilitate de a mai lungi vorba, a adăugat: și nu te căca pe tine, în curând o să-ți primești baronul înapoi, însă acum termină cu chestiile astea, și i-a trântit receptorul în nas, apoi de la celălalt telefon a apelat arhiva și a dat ordin ca plutonierul-major să se prezinte la el imediat.

Din păcate, au năvălit aici acum două zile și, fără niciun preaviz, pur și simplu au înșfăcat cele două aparate din colț și duse-au fost, așa că, a spus posomorât patronul restaurantului, îi pare nespus de rău, dar nu poate pune aparatele la dispoziția domnului baron, el știe, și-a plecat pătruns de vinovăție capul, pentru că a auzit și a și citit cât de mult îi place domnului baron să joace, și regretă foarte mult că nu-l poate servi în acest sens, deși nu erau decât niște aparate din alea simple, pâlpâitoare-clinchetitoare, aici vocea i-a devenit plângăcioasă, în timp ce frământa în mâini un șervet de bucătărie cadrilat, cui or fi dăunat aparatele alea de era nevoie să fie smulse din mediul lor natural, dar trebuie să știți, domnule baron, a spus patronul restaurantului pe aceeași voce tremurândă și plângăcioasă, că nu avea decât un Franki Manki și un Ultra Hot Deluxe, tu doar știi, s-a uitat la Dante, care însă nu era deloc atent la el, studiind cu maximă seriozitate meniul unsuros, că din astea am avut aici, în colț, precum doi copaci sau două tufe înflorite, ăsta era mediul lor natural, ca să se exprime așa, tu să nu te exprimi nicicum, i-a făcut observație în șoaptă Dante, de când sunt găluștele, l-a întrebat apoi, păi, o să facem altele, proaspete, a venit răspunsul prompt, în regulă, atunci papricaș, de trei ori, și niște murături ca lumea, dar nu de la borcan, vezi și tu cine-i aici, da, da, a turuit patronul, văd, cum să nu văd, dar nu-mi vine să cred, na, las' că-i bine, i-a retezat-o Dante, întinzându-i cele trei meniuri, apoi s-a aplecat puțin spre baronul, care, deși schimbaseră locul, stătea la fel ca în mașină, adică total inert, nepăsându-i ce se-ntâmplă în jur, e la fel de absent, a constatat Dante, amenințându-l din priviri pe taximetrist ca nu cumva să-i treacă prin cap să facă mișto de el sau să se distreze pe seama lui, că nu de aia stă cu ei la masă ca să aibă vreun rol, ci pur și simplu ca să fie mai mulți, pentru că Dante nu știa cum l-ar putea scoate pe baron din această stare catatonică, nu-l interesa cauza

acestei stări, nici ce se întâmplase sau nu se întâmplase în locuința aia, pe el îl interesa să-și recapete cât mai repede baronul, pe acel baron care în tren l-a făcut secretarul lui, să-l recapete și să discute cu el probleme esențiale, ca de exemplu cea a facturilor sau altele, administrative, de care el l-ar scuti cu mare plăcere înainte să vină cineva după baron, și îi mai rămăsese puțin timp, pentru că în ultimul sms dăduse adresa celei mai îndepărtate crâșme, atât față de centru, cât și față de locul în care se aflau, ei, dar chiar și așa, cât timp să-i mai fi rămas, se frământa, poate un sfert de oră, în caz că ăilalți sunt mai fraieri, maxim jumătate, se uita în ochii baronului, dar nu vedea în ei nimic care ar fi putut constitui un punct de plecare, li s-au adus trei Cola Light în pahare de șampanie și el încă n-avea nicio idee cum să-l urnească, atunci a început să spună că, bineînțeles, patronul habar n-are ce fel de automate erau aici, ele fiind parte a micului său imperiu, deci cu ani în urmă a adus aici două automate adecvate pretențiilor locuitorilor acestei zone în dezvoltare a orașului, iar pe unul din ele — s-a uitat adânc în acei ochi lipsiți de viață — se putea juca poker, și pentru că era foarte sigur că amintind de poker nu-i sigur că a apucat-o pe calea cea bună, s-a mirat sincer când ochii morți ai baronului au prins brusc viață și el a început să vorbească, s-a întâmplat că nu l-au mai lăsat să stea la masă în Casino, ci numai la aparate, însă nu-i păsa, a spus pe o voce monotonă și atât de încet, încât amândoi, și Dante, și taximetristul, s-au tras cât au putut de aproape de el, ca să audă ce zice, el a început să frecventeze acel loc numai pentru că se numea Casino, însă niciodată nu i s-a permis să stea pur și simplu la o masă ca să bea o cafea sau un ceai Mate, i s-a adus la cunoștință că acolo trebuie să joace, așa că a jucat, și nu zice că nu i-a făcut și plăcere uneori, că lui îi plac regulile, e un sentiment plăcut să respecți regulile, însă ori de câte ori voia să înceteze, adică să nu mai joace, nu l-au lăsat, așa că trebuia să joace tot timpul, și pierdea, bineînțeles, însă lui nici că-i păsa, important era să i se permită accesul, căci și celălalt, de pe Avenida Elvira Rawson de Dellepian, tot Casino se numea, așa a mers timp de ani de zile, mai bine zis decenii, a ridicat paharul de șampanie, muindu-și buzele în Cola Light, atunci probabil și-a dat seama de cât de însetat era și a golit paharul până la fund, bravo, a strigat Dante, umplându-i iar paharul și făcându-i semn patronului, care nu-și luase ochii de pe ei, să-i aducă repede încă una, când patronul a adus-o și i-a turnat în paharul de șampanie, baronul i-a mulțumit discret printr-o înclinare a capului, apoi a dat-o pe gât și pe asta, așa că au mai adus una, și atunci baronul a spus că acum nu mai vrea altceva decât Casinoul

de care-l leagă anumite evenimente cruciale pentru el, mereu și-a dorit ca la sfârșitul vieții soarta să-i îngăduie să mai pășească o dată în Casino, ar dori, a spus pe strada Sinka nr. 23, în așteptarea papricașului, să meargă pe terasa care se întinde deasupra Crișului, și acolo ar vrea, dacă e posibil, să rămână singur o jumătate de oră, asta-i tot, s-a uitat la Dante, care auzind acestea s-a luminat de-a dreptul la față, deși n-a înțeles despre ce dracu vorbește baronul, dar știa că e pe calea cea bună, căci au ajuns pe terenul lui, unde el era acasă, automate, poker, cazinou, se pare că încet-încet treaba prinde contur, și-a spus brusc înviorat, se rezolvă, i-a spus baronului, ba, mai mult, dacă ține neapărat, după ce au mâncat vor merge acolo, l-a ciupit pe sub masă pe taximetrist de picior, întrebându-l din priviri unde naiba poate fi pe-aici orice care s-ar numi Casino, habar n-am, i-a răspuns tot pe mutește taximetristul, pe aici nu există așa ceva, însă Dante a continuat să-l ciupească, așa că i-a spus, de data asta cu voce tare, că el, când întâlnește o astfel de problemă, sună la dispecerat, și s-a uitat la baron de parcă i-ar cere aprobarea, dispecera e o femeie foarte isteață, o cheamă, n-a mai putut să spună cum o cheamă, pentru că Dante i-a tras un picior pe sub masă, deci ea precis are vreo idee referitor la Casinoul ăsta, păi, s-a uitat la el baronul, cu toate că n-avea nici cea mai vagă idee cine-i ăsta de lângă el, Casinoul nu trebuie căutat, e acolo, lângă pod, știți, lângă podul cel mare, a, da, a început să dea vehement din cap Dante, acolo, sigur că da, și i-a mai tras un picior taximetristului ca nu cumva să-l contrazică, dacă baronul zice că-i acolo, atunci acolo e, fără discuții, și n-a mai rămas decât problema: cum să ajungă acolo cu el, înainte ca oamenii Căpitanului sau alții pe care acesta în mod sigur i-a mobilizat deja să pună laba pe ei, astfel că a propus ca în măsura în care niciunul din ei nu e prea înfometat, el de exemplu ia prânzul întotdeauna pe la ora două, papricașul mai poate să aștepte, nu?, s-a uitat la baron, care nu înțelegea despre ce vorbește tânărul, și nici unde se află acum, dar vestea că va urca în mașină și va fi dus la Casino a făcut inutilă lămurirea lui în legătură cu orice altceva, de altfel nu-l interesa nimic altceva în afară de Casinoul care ulterior s-a dovedit a fi Salonul de Biliard chinezesc de lângă podul mare de peste Criș, taximetristul bombănea că de ce nu putea să-i dea telefon dispecerei care ar fi știut sigur unde-i cel adevărat, însă din cauza lui Dante n-a mai insistat, a rămas la volan, continuând să bombăne și nu-l mai interesa nimic altceva decât momentul achitării facturii, căci între timp a înțeles că, atâta timp cât ăștia stau în mașina lui, situația e cam tulbure, ca și acum, căci au plătit?, n-au plătit, ci au intrat la Salonul de Biliard chinezesc și

cine știe când o să iasă de acolo, socotea în gând kilometrii, câți a parcurs până acum, apoi amortizarea, combustibilul, impozitul, TVA-ul și salariul, a calculat, a înmulțit, iar în final a ajuns la o sumă care până și pe el l-a lăsat cu gura căscată.

Deși am încercat de trei ori, abia seara m-a lăsat să intru, am fost acolo pe la unșpe, înăuntru nici o mișcare, am fost după două, tot nimic, am mai încercat și pe la cinci, dar numai seara, când nu m-am mai mulțumit să sun, ci am început să bat cu pumnii în ușă, na, atunci în sfârșit am auzit că scoate lanțul și învârte cheia-n broască, na, și arăta cu zece ani mai bătrână, atât era de dărâmată, în prima clipă n-am știu ce să fac, am rămas pironită în prag, ea n-a scos o vorbă, s-a întors în cameră, așa că atunci când m-am dus după ea și m-am așezat în fotoliul-pat extensibil, nu m-am mirat că m-a respins când am vrut s-o iau de mână, nu m-am supărat, nu înțelegeam nimic, dar mi-am dat seama că se întâmplase ceva teribil, astfel că un timp doar am stat așa, una lângă alta, eu am început să vorbesc aiurea, fără a îndrăzni să fac nici măcar o aluzie la ce și cum a fost între ei, nu mai știu ce-am bălmăjit, am dat din gură ca să nu tac, dar am fost de-a dreptul speriată, deși, după cum bine știți, nu sunt genul ăla care se sperie repede, însă halul în care arăta femeia aia, ei, nu mai intru în detalii, le-a povestit copiilor ei pe la care trecuse înainte de-a merge acasă, pentru că simțea nevoia să discute cu cineva, s-a așezat la masa din bucătărie, cu nora asta, cu Zsuzsánka, se înțelegea cel mai bine, și fiul ei era acasă, ba, mai mult, și nepoata cea mare ar fi vrut să stea să afle care-i treaba pentru care, la ora asta neobișnuită, căci era deja seară, bunica apare pe neașteptate, însă nu i-au dat voie, Zsuzsánka a dus-o frumușel în camera ei și i-a dat voie să mai citească jumătate de oră după care stingerea, că o să verifice, i-a spus, apoi a învelit copilul, s-a întors în bucătărie și s-a așezat lângă soacra ei, le dorește tuturor, avea obiceiul să spună cunoscuților de la Abator, să aibă o asemenea soacră, pentru că Irén e cea mai bună soacră din lume, și la suflet, și la minte e fix așa cum și-ar dori orice noră, au stat împreună și au dezbătut ce se întâmplase cu Marika, singura problemă fiind că nu înțelegeau ce anume, nici Irén nu-și dădea seama și nici de ghicit nu puteau ghici, un lucru era sigur, că baronul fusese la ea acasă, dar ce s-a întâmplat în continuare, a ridicat din umeri neputincioasă nora în biroul de la Abator, o adevărată tragedie, asta e sigur, pentru că femeia aia, Marika, așa a povestit soacra ei, era mai mult moartă decât vie, pur și simplu, le-a spus copiilor Irén, nu poate să-și închipuie ce anume putea s-o dea gata în halul ăsta, de întrebat n-a îndrăznit s-o întrebe

nimic, pentru că așa cum stăteau ele acolo, ea vorbind aiurea, vrute și nevrute, Marika părea că slăbise brusc zece kilograme, trasă la față, ochii plânși, și i-a părut atât, dar atât de rău de ea, și că nu putea face nimic și nici să afle ce se întâmplase de fapt, pentru că atunci când ea a rezolvat neînțelegerile dintre ei, a continuat, povestind copiilor cum a intrat în clădirea în care fusese cazat baronul și cum l-a făcut să sară din pat, atunci lucrurile nu stăteau deloc așa, nimic nu arăta că ar fi posibil să se întâmple ceva rău și mai ales că, până la urmă, totul se va termina cu o asemenea catastrofă, dimpotrivă, era convinsă că, în fine, va avea loc marea întâlnire, întâlnire pe care draga de Marika și, pe cât se pare, și baronul, au așteptat-o atât de mult, însă fie vorba între noi, s-a aplecat mai aproape de fiu și de noră, ei i se pare că nu-i totul în regulă cu baronul ăsta, nu vrea să cobească, dar acolo, în timpul circului de la gară, a avut un presentiment ciudat în legătură cu el, ea nu zice că n-ar arăta ca un adevărat baron, nu, fix așa îți închipui că arată un baron, numai că, în acest caz, cu baronul ăsta ceva nu-i în regulă, nu poate decât să repete că a avut acest sentiment, dar numai ca presentiment, a clătinat din cap, dar să creadă, în mod conștient, că această întâlnire se va transforma într-o asemenea dramă, asta nici în ruptul capului n-ar fi crezut, atunci n-ar fi intervenit, ba, cum să nu, dacă ar fi știut, l-ar fi măturat de aici pe baron cât ai clipi, pentru că cine e capabil să-i provoace o asemenea suferință dragei de Marika ăla-i om rău, o spune ea, le-a spus copiilor, e ceva putred aici, e ceva ce se ascunde față de oameni, în special față de Marika, care, aflând, a clacat, cum să nu fi clacat, când omul ăla era totul pentru ea, atât de mult s-a gândit la el, de atâtea ori și-a imaginat ce și cum o să fie, și atunci să iasă o asemenea grozăvie, numai de-ar ști de ce, de ce trebuia să se întâmple așa, și de fapt ce anume s-a întâmplat, să-i spună și ei cineva, ce?!

Este de toate, le-a spus bătrânul negustor chinez când au intrat la Salonul de biliard, deși la început, în ușă, le făcuse vehement semn că nu-i deschis, nu-i deschis, însă după ce Dante i-a spus că ba da, e deschis, și l-a întrebat unde-i terasa, ah, a clătinat din cap chinezul bătrân, nu terasă, nu, ba da, e terasă, i-a spus Dante, în timp ce fața baronului, acum destinsă, a început să prindă viață, da, da, ăsta e, ăsta-i Casinoul, a spus, înaintând cu greu prin încăpere din cauza stivelor de haine îngrămădite alandala, tinere, i-a strigat lui Dante, imaginează-ți, aici era un pian și de obicei era muzică ambientală, dar uneori cânta și orchestra Lélu, pe atunci ei erau pe val aici, cum ne exprimam noi în maghiara modernă, la care chinezul, speriat, a fugit după ei, asigurându-i că o să facă

ordine, încă nu-i deschis, nu e, dar o să fie ordine, așa că trebuiau să-l liniștească și să-i explice că ei nu sunt de la fisc, nici de la poliție, sunt persoane private, ceea ce chinezul n-a priceput deloc, atunci Dante i-a făcut semn să se apropie, i-a pus în palmă un miar și i-a șoptit confidențial că asta-i o chestiune de familie, la care negustorul s-a luminat la față, familie, bun, banii au dispărut de parcă nici n-ar fi fost, chinezul a fugit în capătul încăperii, luând-o înaintea baronului și începând să dea la o parte o stivă de blugi pentru a elibera o ușă, fața chinezului deja era zâmbitoare, i-a zâmbit baronului, dând din cap și făcându-i semne că terasă, mică, dar bună, și a deschis ușa și ușa chiar dădea într-o terasă, a constatat Dante surprins, pentru că nu crezuse aproape nimic din povestea baronului, însă având în vedere că într-adevăr găsiseră aici o terasă, a început să creadă că în toate astea există un sâmbure de adevăr și că ăsta e chiar Casinoul ăla de pe vremuri, deocamdată nici el, nici baronul nu puteau ieși pe terasă, pe de-o parte pentru că era ticsită cu baloturi de haine și șireturi de pantofi și munți de tricouri și izmene și ceainice și tot felul de boarfe, atât de multe, încât n-aveai loc să treci, pe de altă parte, pentru că bătrânul a blocat ieșirea, spunând: terasă, familie bun, dar trebuie plată, mă-ta, s-a răstit la el Dante, dându-l la o parte și apucându-se să împingă baloturile până când a reușit să facă printre ele o cărare în formă de L, apoi i-a spus chinezului nițel speriat că e nevoie de scaune și o masă, i-a mai vârât în palmă o bancnotă de cinci sute, dar chinezul, uitându-se la bancnota din palmă de parcă n-ar ști ce e, n-a mișcat, la care Dante a izbucnit în râs și i-a mai dat o bancnotă identică, după care a apărut și masa plus câteva scaune, două ajung, i-a spus baronul lui Dante, așa că masa și cele două scaune au fost scoase pe terasă, apoi i-a făcut semn chinezului ca pentru un timp să-l lase în pace pe baron, a mers cu chinezul în sală, unde s-au așezat, iar bătrânul, amabil, l-a servit cu un ceai, în timp ce ei își beau ceaiul, afară pe terasă baronul s-a așezat pe unul din scaune, și-a ridicat gulerul de la palton, pentru că era frig și pe deasupra mai și ploua, și a rămas să șadă neclintit pe scaunul lui de lângă celălalt, gol, pe care l-a tras puțin mai aproape, îi era frig și tremura, dar n-a cedat, doar stătea lângă scaunul gol, privind de la înălțimea terasei sălciile desfrunzite de pe malul Crișului și fiind atent numai la vântul ce răvășea și clătina ramurile lor lungi, dese și golașe, făcându-le să pieptene cu indiferență, iar și iar, apele râului, reci ca gheața.

PAM

Infinite dificultăți

Putem începe de oriunde, de la, să zicem, incomprehensibilitatea naturii suprafeței apei și sensul, inaccesibil pentru noi, al vieții animale și vegetale, până la fatalele erori grave comise în legătură cu dimensiunile, decisiv e, s-a gândit domnul Profesor, căci tocmai se făcuse 3:41 și nici în aceste condiții nu putea renunța la exercițiile sale de golire a creierului de gânduri, deci e decisiv că pot lua cu asalt întrebările din aproape orice perspectivă, de vreme ce pot lua cu asalt gravitația sau totala absurditate a concepției despre timp, iar dacă vreau, pot lua cu asalt până și inutilul bric-à-brác al conceptelor noastre, răvășind lucrurile aparent valoroase, dar în realitate inutilizabile, ele sunt îngrămădite în baloturi, s-a gândit stând acolo, pe terenul părăsit al Uzinei de Apă, în baloturi uriașe, miriadele de neînțelegeri, dintre care nu toate cu adevărat interesante, mai puțin cele aflate la temelia gândirii noastre, de unde ne rânjesc sarcastic și ne râd în nas, fiind convinse că le-am construit atât de bine, încât nu mai avem nicio șansă de scăpare, să desfacem deci baloturile pentru a ajunge la temelie și pentru a găsi ce a mai rămas din ele de prim ordin, ajungând astfel la sensul și în același timp la rostul neînțelegerilor din istoria universală a neînțelegerilor catastrofale, sensul și rostul neînțelegerilor, s-a gândit domnul Profesor, ar fi un titlu demn de o ultimă carte care, înainte de-a fi zvârlită-n aia mă-sii de singura persoană demnă să facă asta, să conțină abordarea singurului gând valid în sine, conform căruia nu există niciun gând valid în sine, pentru că nu avem gânduri valide, căci gândurile noastre nu sunt decât manifestările funcționale, pe un puternic fond genetic, ale sistemului general uman, privite din punctul de vedere al biochimiei revoluționare, a gândi e echivalent cu a acționa instinctiv, ambele putându-se face bine sau rău, adică zero și unu, adică în mod util, privind prin prisma rezultatului dorit în acea clipă sau, privind prin aceeași prismă, în mod defectuos și inutil, și așa mai departe, pentru că a acționa instinctiv e același lucru cu a nu acționa în niciun fel atunci când ar trebui, adică înseamnă a abandona acțiunea în clipa oportună și, continuând raționamentul pe această linie, a abandona acțiunea în clipa oportună e echivalent cu a abandona gândirea în orice clipă, prin asta nevrând să spun decât că, s-a gândit domnul Profesor, putem să luăm cu asalt întrebarea și simultan, adică din toate părțile în același timp, asta înțelegând noi prin intuiție, depinde, bineînțeles, a făcut o grimasă, despre a cui intuiție e

vorba, despre intuiția lui Ibolyka neni sau despre a lui Buddha, că nu-i totuna, precum nu-i totuna nici dacă vrem un linzer cu grilaj sau vrem să facem pasul de pe buza prăpastiei spre căderea liberă, nu-i totuna și, în aceeași ordine de idei, nu-i nici divertisment sau ghidușie dacă spunem că linzerul cu grilaj, acela baremi copt de Ibolyka neni, respectiv încurajarea pasului făcut de pe buza prăpastiei spre căderea liberă, într-o situație dată pot fi considerate ca având aceeași însemnătate, de altfel avem probleme și cu semnificațiile, mari probleme, și-a spus, pentru că dacă tragem în așa măsură covorul de sub picioarele noțiunilor, foarte curând ajungem în situația de a nu mai putea spune nimic, rămânând să înșirăm doar vorbe goale, să le-nșirăm, să le-nșirăm și iar să le-nșirăm, cu toate că putem să nu spunem nimic printr-un efort mult mai redus, de exemplu prin a nici nu începe să gândim despre gândire, ci să ne lăsăm duși de valul existenței, îngăduindu-ne să ne petrecem timpul pus la dispoziție ca o piatră pe malul unei gârle, care permite instalarea și înmulțirea pe suprafața ei a, bunăoară — s-a strâmbat semnificativ —, mușchilor, dacă într-adevăr vrem să scăpăm de gândire și vrem să facem asta, eliminând gândirea prin gândire, atunci e foarte probabil să nu fi ales calea cea bună, dacă, însă, vom anihila mijloacele, dacă începem numaidecât un bombardament de tip „covor“ asupra întrebărilor, pentru că e important să ajungem cumva la rădăcinile problemei, ceea ce putem face doar cu mari precauții, căci din toate părțile pericole peste pericole, din absolut toate părțile, marea problemă o constituie luarea cu asalt, presupunând că această luare cu asalt conține probabilitatea, una chiar semnificativă, ca în prea marea grabă să ardem linzerul, adică să trecem cu vederea ceva ce ar putea fi semnificativ pentru următorii pași, căci întrebările nu trebuie luate cu asalt, ci abordate atât de încet pe cât ne permite mintea gânditoare, ba, mai mult, frânând atât de mult, încât să ajungem nemișcați, fapt de natură să evităm într-astfel eroarea de a omite un pas sau de a trece cu vederea ceva pe parcurs, deci modul corect de a elimina gândirea este poziția statică, aceasta este poziția de bază, atenția încremenită, căci numai astfel, din această poziție, avem șanse, poate, s-a strâmbat, repet, poate, să nu trecem cu vederea nimic din ce ar putea fi absolut important, ceea ce nu înseamnă că vom lua în considerare tot ce ni se pare important, nicidecum nu vreau să zic că totul e la fel de important, căci dacă acțiunea de eliminare a gândirii prin gândire conține direcția acestei acțiuni, chiar dacă ea nu poate avea un țel, atunci — bineînțeles din punctul nostru de vedere — există evenimente în univers pe care nu trebuie să le luăm în

considerare, ceea ce nu-i același lucru cu a nu avea cunoștință de ele, căci totul trebuie să existe undeva în câmpul nostru vizual, la margine sau chiar în unghiul mort, unghiurile moarte jucând un rol foarte important în tot acest proces, pentru că singura noastră certitudine este că, în caz de nevoie, putem întinde mâna și scoate de acolo un fapt, faptul unei aparențe sau aparența unui fapt de care totuși avem nevoie, deci a nu uita de unghiul mort, s-a atenționat domnul Profesor, revenind la întrebarea: cum e posibil ca existența umană, în contrast cu cea animală și vegetală, să se desfășoare în orice caz și exact la fel, atât în cazul în care îmbogățim această existență prin gândire, cât și în cazul în care n-o îmbogățim prin gândire, după cum putem afirma cu mintea întreagă, și mintea noastră e întreagă, rămânând întreagă orice am face, căci dacă nu rămâne întreagă, atunci ne dăm duhul, ieșim din rând și în locul nostru vine altul, cui îi pasă în universul ăsta că tu sau altul, nimănui, e absolut totuna, deci cum am putea aduce în discuție, la modul logic, problema dificilă că existența umană este aceeași și cu, și fără gândire, la urma urmei putem s-o spunem pur și simplu, întrucât e clar că așa e, să ne uităm de exemplu la marii oameni de acțiune și să alegem unul, pe Augustus, să zicem, dar numai pentru că pe vremea lui un imperiu se mai putea lega de numele unei singure persoane, ceea ce astăzi, nu-i așa, evident nu mai e posibil, deci să zicem, și-a zis în sinea lui domnul Profesor, că pe de-o parte îl avem pe Augustus, cu împlinirile lui istorice care nu-s de colea, și pe de altă parte avem marele imperiu roman, iar dacă privim mai în profunzime prăpăditul ăstuia de mare imperiu roman, sincer vorbind, nu vedem decât că el a existat, și nu mai mult, acest sincer vorbind este foarte important aici, pentru că astfel de specificații ascund cele mai periculoase capcane, în acest fel ajungem, dintr-o direcție arbitrară, la întrebarea de bază: oare imperiul roman a existat într-adevăr?, cât despre celelalte, că de ce a existat — stupidă întrebare — sau că de când până când a existat sau cum s-a menținut sau mulțumită cărui fapt a existat, cuvântul mulțumită făcându-ne să râdem, ei, despre celelalte nicio vorbă, să ne agățăm deci, ca naufragiații de scândură, pe oceanul în spume al acestor primejdii, de chestiunea esențială: cum de-a apărut?, ei, și tocmai aici e baiul, s-a gândit, având în vedere că astfel nu facem altceva decât să ne îndoim de existența marelui imperiu roman și, dacă e să fim consecvenți, de fapt asta ar trebui să facem, însă cum am putea face asta din moment ce suntem convinși că el a existat, păi, considerând că din nou avem de-a face cu o translație de decor, la liberă alegere, a unei abstracții a realității, mai precis cu translația unei

abstracții spre realitate, ca într-o mare geometrie umană, pentru că astfel s-ar putea numi domeniul judecăților eronate, marea geometrie umană sau marea știință umană a translațiilor, da, a dat din cap domnul Profesor, deși sună comic, exact așa e, și asta ar trebui să realizăm noi, mințile gânditoare, cei îndrăzneți și nu stupizii diletanți, să ne confruntăm cu adevărata noastră problemă în toată tărășenia asta umană, adică de ce n-o înțelegem, iar cine, adică mintea cercetătoare, nu se confruntă cu ea, cine nu susține cu convingere că, pe de o parte, avem tărășenia asta umană, iar pe de altă parte, faptul că nu înțelegem această tărășenie umană, și totuși își dă seama de ce-i așa, n-are decât să-și ordoneze frumușel conceptele, să dea din colț în colț prin încăpere ca Omul din Silicon Valley, ca un Dostoievski rătăcit la San Francisco, cu ceaiurile și nopțile lui nebune, n-are decât să alerge de colo-colo sau în cerc, să grupeze și să experimenteze și să verifice și să atace tot ce fusese verificat înaintea lui, nu contează, acela nu va ajunge niciunde, niciodată, acela doar construiește ceva, ca mai apoi să-l strice, el sau alții, pe care după aceea să-i urască sau să-i îndrăgească din această cauză, nici asta nu contează, important e să nu pierdem niciodată din vedere privirea cu care privim. În întunericul cotlonului în care se aciuiase, domnul Profesor a ieșit în fine din culcușul său improvizat, ca să se dezmorțească. Ora exactă: 16:59.

Dar pe tine cum te cheamă, l-a întrebat pe câine, văzând că iar a venit, tocmai trăsese după el ușa barăcii, punând lacătul la loc și aranjându-l astfel încât să nu se creadă că ar fi ceva în neregulă cu el, tocmai dădea s-o închidă, când l-a observat, încă de ieri, de când descoperise acest refugiu, ori de câte ori ieșea sau intra, javra cea mică era pe-acolo, cu blana-i țepoasă ca o perie, veșnic ud și tremurând cum numai un câine care-și caută stăpân poate s-o facă, o corcitură mică, jigărită și cu blana închisă la culoare, evident, și-a zis domnul Profesor, e al ăluia de la Uzina de Apă care vine pe aici, în mod sigur problema lui e că stăpânul nu vine, cu toate că plouă, încă nu e cazul de inundații, când probabil s-ar folosi și baraca asta, iar dacă nu, ca acum, atunci stă părăsită, era doar un lacăt, pe care l-a fărâmat cu o piatră mai mare ca să se adăpostească în siguranță după ce a ajuns aici, părăsind orașul prin calea Sarkadi, nici prea departe de el, ca să nu se rătăcească, dar nici prea aproape, ca să nu fie văzut, în mare astea au fost condițiile pe care trebuia să le îndeplinească un refugiu, când a ajuns la podul de peste Crișul Alb a luat-o la stânga, pe dig și de-a lungul lui, mai precis pe povârnișul lui, căci sus era prea mult noroi, a continuat să meargă de-a lungul râului, așa a dat de baracă, căci asta era, o baracă din tablă

ondulată, pe moment lăsată de izbeliște, având în vedere că fusese construită doar pentru eventualitatea unor inundații, așa că părea un refugiu destul de bun, cel puțin pentru un timp, presupunând că javra asta mică nu-i aduce vreo belea pe cap, de aceea n-avea de gând să intre într-o alianță mai strânsă cu ea, astfel că și ieri, și acum, de câte ori o găsea acolo, îi trăgea un șut drept avertisment că n-are nevoie de ea, să se care, să-l lase-n pace, că vrea să rămână singur, numai că javra nu l-a slăbit, el niciodată nu fusese bun la așa ceva, nu știa cum să scape de câini, deși nu-i iubea, și de obicei ei simțeau asta, mârâind când îl vedeau, dar nu și javra, să te ia dracu, s-a răstit la ea, trăgându-i încă un șut, numai că javra era prea deșteaptă, probabil datorită încercărilor de care avusese parte pe afară, știa exact când se trage un șut fără intenția de a o nimeri în mod real, așa că atunci când a pornit-o pe dig înapoi spre pod pentru a face rost de ceva mâncare și, înainte de toate, de apă potabilă, și a observat că javra se ia după el, s-a înfuriat atât de tare, încât nu se mai punea problema dacă să-i tragă un șut pe bune sau nu, ci a încercat s-o nimerească, însă n-a reușit, apoi încă o dată, nici atunci n-a reușit, câinele era foarte isteț, nu se dădea de-o parte speriat sau sărind spectaculos, ci numai atât cât să nu-l nimerească piciorul, ba, mai mult, uneori lăsa ca piciorul ăla să-i atingă chiar și blana, jigodie șmecheră ce ești, i-a spus domnul Profesor, în timp ce-și continuau drumul în peisajul auroral, ploua mărunt, vântul bătea destul de tare, nu se putea decide ce-i mai rău, ploaia sau vântul, ce întrebare tâmpită, bombănea furios în sinea lui domnul Profesor, împreună sunt de tot căcatul, o să mă ud până la piele, futu-i, își ștergea fața udă, căci degeaba găsise în baracă o pelerină de ploaie, punându-și-o peste palton, inițial doar pentru a-și camufla arma și, după cum s-a dovedit acum, și din cauza ploii, a început să se ude și ea, îngreunându-se tot mai mult, asta i-ar mai lipsi acum, să răcească, tocmai acum când mai are nevoie de zile întregi pentru a găsi o soluție pe termen lung, dar a fost nevoit să iasă, așa că și-a continuat drumul, cu câinele după el, era micuț, aproape un pui, dădea repede din picioruțe pentru a se putea ține după omul care mergea înaintea lui, alunecând din când în când, pentru că solul era noroios, presărat pe alocuri cu smocuri de iarbă, trebuia să decidă pe unde s-o ia, aici, printre smocuri sau sus, pe dig, unde noroiul era mare, na, ce-i, se oprea din când în când, pregătindu-se să-i dea un șut, așa au ajuns până la pod, apoi în Pădurea orașului, pentru că și-a amintit că nu departe de pod trebuie să fie o căsuță de pădurar, iar în cazul fericit în care câinii nu sunt lăsați liberi și rămâne suficient de precaut, are șanse ca acolo să găsească ceva de mâncare și

apă de băut, mai ales apă, asta era problema, fără apă nu se poate, și-a tot repetat încă de când ieșise din baracă, e imperios necesar să facă rost de apă.

Dar pe tine cum te cheamă, l-a întrebat Copiluljoe pe celălalt băiat, cel cu creastă de cocoș pe cap, pe mine, a întrebat celălalt, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce mâinile i se bălăngăneau nervos pe lângă corp, iar degetele i se mișcau de parc-ar fi socotit ceva în mare viteză, ei, nu contează, a spus Copiluljoe, să trecem peste asta, atunci spuneți-mi măcar câți ani aveți, cât, păi paișpe, a spus cam în silă creasta de cocoș, auzi, s-a strâmbat Copiluljoe, aici nu se minte, urmează să împlinesc, a adăugat creasta de cocoș, adică treișpe, deci amândoi aveți treișpe și ați șters-o, numai că nu știu ce vreți, aveți măcar un Berva sau ceva, i-a întrebat, cu toate că știa dinainte răspunsul, anume că ăștia n-au nimic, se vedea pe ei că erau vai și-amar de capul lor, ăștia pur și simplu au șters-o din instituția care în momentul de față propriu-zis nu exista, probabil că-i mare haos acolo după ce i-a mutat așa, la repezeală, s-a gândit Copiluljoe, și de-aia au putut s-o șteargă, na, și acuma ce să fac eu cu voi, cu noi, a întrebat chelul, cu noi, nimic, păi, atunci ce pula mea căutați aici, ăsta-i un birt, nu vedeți, și totodată e locul, sediul central, unde n-au ce căuta d'ăștia ca voi, vrem să intrăm și noi, a spus atunci chelul, plecându-și repede capul, na, atunci cărați-vă dracului de-aici, futu-i, nu puteți intra pentru că n-aveți unde, flăcăilor, și, de parcă ar fi auzit cine știe ce grozăvenii, s-a întors către barman, neluându-și însă ochii de pe ei, îi auzi, futu-i, ăștia spun că vor să intre, nu, serios, să mori de râs, au evadat, n-au nimic, păi, ce suntem noi, spune-le și tu, ce suntem noi, grădiniță, aici nimeni n-o să vă schimbe scutecele, aici toată lumea și le schimbă singur, în regulă, atunci nu, a spus cel cu creasta de cocoș, făcându-i semn celuilalt că valea, însă Copiluljoe și-a aranjat fesele pe scaun, oftând prelung, hei, îngerașilor, n-aveți decât să vă ofticați, dar aici nu-i de glumă, futu-i, pe deasupra nici nu știți ce vreți, pun pariu că vreți orice, a spus întorcându-se către barman, în Biker-ul gol, că vreți să luați viața-n piept, nu-i așa, ok, a mârâit creasta de cocoș, făcându-i din nou semn celuilalt, cărăbăneala, i-a șuierat printre dinți, pornind spre ușă, însă Copiluljoe a strigat în urma lor, hei, hei, încetișor, grupa mare, la loc comanda, la care cei doi băieți s-au oprit ca și cum ar cântări situația, apoi s-au răsucit pe călcâie și, cu pas elastic și lejer, de parcă nu le-ar fi păsat, s-au întors, postându-se înaintea lui Copiluljoe, de acord, cu orice-o fi, a spus chelul, plecându-și din nou capul, cu orice, a întrebat Copiluljoe, îhî, au dat din cap la unison băieții, na, bine, dacă cu orice atunci stați jos acolo în spate, e acolo un laptop, știți voi

să folosiți așa ceva, cei doi s-au strâmbat, ceea ce însemna că știau, na, atunci băgați IDEAL PUR punct hu și citiți, știți să citiți, știm, na, atunci citiți de trei ori introducerea, s-a-nțeles, de trei ori, futu-i, și, dacă sunteți de acord cu fiecare cuvințel, vă întoarceți la mine și mai vedem, n-a mai putut să se ocupe de ei, pentru că ușa a fost trântită cu forță de perete și au intrat ceilalți, dar numai pentru o bere la repezeală, că-i belea, au spus, apoi după ce și-au primit berile și le-au dat pe gât, l-au întrebat pe Copiluljoe cine-i idiotul ăla de-afară, din fața ușii, și ăștilalți de aici, urmașii, le-a făcut cu ochiul Copiluljoe, au mai aruncat o privire spre cei doi care stăteau cu nasul în laptop, citind cuvânt cu cuvânt pagina IDEALUL PUR, și cum au venit, ca o cireadă, așa au și dispărut de la Biker, lui Copiluljoe rămânându-i doar atâta timp cât să le facă semn celor doi că ora de lectură s-a terminat, o să continue mai încolo, acum e ecșăn, iar dacă țin atât de mult și n-o să-l încurce, atunci să meargă cu el. Afară mai trebuiau să-l gonească pe Tăntălău, care-i urmărise până aici, apoi l-au urmat pe Copiluljoe. O să stați în spate, le-a spus, numai să vă țineți bine, ca la grupa mare.

Erau câini, chiar doi, doi dobermani uriași, închiși într-un colț îngrădit al curții, așa că, după ce a studiat cu atenție casa, s-a dus în spate, strecurându-se prin gard, de fapt ar fi putut intra și prin față, pentru că nici în fața casei, nici în curte nu era vreun fel de mijloc de transport, adică nu-s acasă, a constatat, copiii, dacă există, probabil sunt la școală, nevastă, dacă este, bineînțeles că-i la cumpărături, iar pădurarul, evident prin pădure, în orice caz nu-i nimeni acasă, era aproape sigur, însă din precauție și pentru că mai era și potaia după el, a considerat că e mai bine să intre prin spate, au și intrat fără probleme, dobermanii i-au mirosit, începând să se agite, apoi, văzând că el și potaia vor să intre prin spate, au început să latre, întrebarea e cât de departe s-au dus, câinii nu erau liberi, deci prea departe nu pot fi, dacă n-are vreun ghinion ieșit din comun, are cel puțin zece-cincișpe minute la dispoziție, a socotit, și cu toate că nu putea fi sigur, a încercat ușa din spate pentru a ajunge la fântâna pe care o descoperise în curte, ușa nu era încuiată, ceea ce l-a mirat atât de mult, încât a închis-o, deschizând-o din nou, și a doua oară tot deschisă era, așa că, întorcând arma pe sub pelerină, s-a furișat tiptil în casă, și nu după zece-douăsprezece minute, ci după nici cinci era deja din nou în curte, la fântână, într-un minut a umplut cu apă o găleată pe care a găsit-o acolo, iar peste zece minute deja părăsea casa, luând-o la picior cât putea de repede cu găleata în

mână, pe potecă spre pod, s-a oprit din când în când, ciulind urechile să audă zgomotul de motor dacă ar fi fost cazul, pentru a se putea adăposti în tufăriș.

I-a împărțit în grupe de câte trei, ca întotdeauna când era vorba de o vânătoare cu gonaci, că așa-i plăcea să-i spună, și simțea o mare bucurie, simțind cât sunt ei de puternici, și cât de lipsit de șanse e cel vânat, lipsa asta de șansă, asta-i provoca această bucurie nemăsurată și de aia merita să-și bată capul cu trupa asta, pentru că urcatul în șa, punerea căștii și a mănușilor, ambalarea motorului și pornirea în direcțiile propuse, pe astea, chiar luate separat, le savura în mod deosebit, așa era și acum, când i-a împărțit pe grupe, desemnând șefii de grupă, motorolele Tetra funcționau, au fost făcute ultimele verificări și iată-i gata să părăsească curtea Biker-ului, îi plăcea, foarte mult îi plăcea bârâitul simultan al motoarelor, aproape treizeci, ceea ce nu-i de colea, cum s-ar zice, și-a zis în timp ce părăsea curtea ultimul, el gândea întotdeauna cu creierul prăzii, de aia a și ajuns lider, pentru că mintea îi mergea cel mai bine când urma să intre în creierul prăzii, să știe cum gândește cel pe care voia să-l prindă, iar el simțea, a simțit dintotdeauna, fără greș, niciodată nu s-a întâmplat să nu-l prindă pe cel vânat, darămite pe un nimeni îngâmfat ca ăsta, un trădător, un gunoi, un jeg, care a abuzat de cele mai nobile sentimente ale lor, în cel mai josnic mod posibil, s-a pus în fruntea grupului său, apăsând violent pedala de accelerație, era copleșit de o furie ucigătoare din cauză că un șobolan ca ăsta l-a putut umili în asemenea hal, și chiar pe propriul lui teren, într-o curbă la ieșirea de pe calea Nagyváradi, în fața ochilor minții i-a apărut chipul lui Steluță, îndurerându-l într-atât, încât s-a văzut nevoit să frâneze, și-a ridicat mâna pentru a-i opri și pe ceilalți, care s-au aliniat în spatele lui, așteptând să se calmeze, căci au văzut cât era de tulburat, nu l-au bâzâit prin Tetra, ci au așteptat să-și revină, știau despre ce-ar putea fi vorba, căci erau la fel de afectați și la fel de furioși pe nemernicul ăla, ce știu ei, s-a gândit liderul, ce simte el într-adevăr, pentru ei fusese doar un camarad, însă pentru el, un frate, singurul frate adevărat, chiar dacă de la alt tată, și durea cumplit că nu mai e și nici n-o să mai fie printre ei, a închis ochii, și-a ridicat mâna, făcându-le semn să înainteze, și iată-i revenind acolo unde-i pusese Dumnezeu, adică pe drum, în grupe de câte trei, pentru a săvârși ceea ce, în afară de ei, nu putea nimeni, pentru că aceste vehicule care le erau mai apropiate decât propria lor mamă, aceste Kawasaki și Honde și Yamaha și Honde și Kawasaki nu cu benzină funcționau, spuneau, citându-l pe liderul lor, ci cu onestitate, asta

punea în mișcare pistoanele vehiculelor pentru a putea goni spre podurile de peste Criș. Erau convinși că o să-l găsească.

De la bun început trebuia exclusă posibilitatea ca el să fi rămas în Crângul de Măceș, fiindu-i limpede că are de-a face cu un adversar căruia-i merge mintea, nu glumă, trebuia deci să intuiască la ce alte trasee de evadare s-ar fi putut gândi acesta, bineînțeles că intrau în calcul doar acelea care i-ar fi oferit o oarecare șansă, s-a gândit liderul, în primul rând va trebui să evite șoselele, deci căile Sarkadi sau Csabai sau Eleki sau Gyíkosi sau Dobozi, astea se pot exclude, și-a spus, ceilalți știind ce-l frământă, vorbeau în șoaptă, până și televizorul din colțul de sus mergea în surdină, stătea la tejgheaua din Biker, însă acum îl deranja faptul că toți erau cu ochii pe el, așteptând cu sufletul la gură ca el să dea verdictul, așa că a ieșit în curte, și-a scos Tetra și l-a sunat pe acela cu care se consulta înainte de fiecare acțiune mai mare, iar acela i-a spus că pricepe care-i treaba și că are binecuvântarea lui, ba, mai mult, în ceea ce-l privește, nu crede c-ar fi o idee rea să întreprindă și ei ceva, mai bine nu, l-a întrerupt liderul, domnule Căpitan, vă rog să înțelegeți că acum e vorba de o chestiune personală, bine, în regulă, le dă trei zile, a decretat vocea severă, ceea ce înseamnă că peste cel mult trei zile vrea un rezultat, o să discute atunci „cauza și efectul", cu acestea linia s-a întrerupt, el s-a întors în Biker, s-a așezat pe locul lui, căutând pe laptop Google Maps și începând să se uite pe hartă la circumstanțe, cum numea el scanarea locului, după care urma să decidă direcțiile de deplasare și să traseze fiecăruia sarcinile, rămânând ca el să-și aleagă traseul cel mai improbabil, calea Sarkadi, în primul rând din cauza Pădurii orașului, căci, dacă împuțitul ăla devenise între timp o vietuitoare de vizuină, e posibil să nu mai vrea să trăiască altfel și se gândește să-și caute o altă vizuină prin boscheți, și unde sunt boscheți, s-a uitat pe hartă, din păcate peste tot în jurul orașului, una din posibilități părând să fie Pădurea orașului, deși nu credea, mai precis credea că acolo sunt cele mai mici șanse să-l găsească, a ales-o totuși, mergând pe principiul excluziunii, la excluderi era cel mai rapid și cel mai bun, așa că s-au dus în Pădurea orașului, au căutat pe lângă pod, nimic, au intrat la pădurar, nu era acasă, au început să-l caute, l-au și găsit pe lângă șinele de tren ce duceau spre sanatoriu, aduna crengi uscate sau așa ceva, ca să ajungă la o capcană de vulpi și să ia prada, pentru că se prinsese un exemplar, i-au explicat care-i treaba, și dacă sesizează ceva neobișnuit, oricât de nesemnificativ ar părea, să sune la acest număr, i-a spus liderul, scoțând un pix și scriindu-i numărul pe o fițuică, în regulă, a spus pădurarul, care părea puțin speriat, așa

că doar atât a putut spune, că e-n regulă, a vârât fițuica în buzunarul de la vestă, după care n-a mai zis nimic, doar s-a uitat la ei cum se depărtează de-a lungul șinelor, apoi a auzit cum scade turația motoarelor în timp ce le traversau, a fost capabil să revină la îndeletnicirea sa cu fierăstrăul abia când n-a mai auzit niciun zgomot de motor al acestor delicvenți nenorociți. Vulpea încă era în viață, a împușcat-o de aproape.

Oare ei ce cred, care ar fi cel mai improbabil traseu pe care l-aș alege, s-a întrebat în baracă, prefăcându-se că vrea să se ridice, a bătut de câteva ori cu piciorul în podea, dar potaia abia dacă a tresărit, neluându-l în serios, de parcă ar fi știut că doar se preface, ia te uită, ce javră, pur și simplu nu renunță, deși la ce ar putea spera, din partea mea la nimic, a clătinat din cap domnul Profesor, aducându-și aminte fără plăcere că de fapt el i-a permis să rămână înăuntru, mai bine zis, s-a resemnat, că ușa nu putea fi încuiată pe dinăuntru și se săturase de scârțâiturile din noapte, când jigodia asta mică tot împingea ușa cu botul, intrând și așezându-se lângă prag, se săturase, așa că s-a văzut nevoit să-l lase-n plata Domnului și să doarmă, avea nevoie de odihnă, pentru că drumurile astea lungi, o dată de la Crângul de Măceș până aici, de la care nu-și revenise încă, apoi cel de ieri până la casa pădurarului și înapoi, l-au epuizat complet, găleata cu apă fusese atât de grea, încât avea impresia că i-a smuls brațele din umăr până a ajuns înapoi la baracă, în schimb n-a risipit aproape nicio picătură, e drept că l-au durut brațele toată noaptea, cât timp stătuse treaz din cauza câinelui, fiind conștient că e ceva în neregulă cu brațele sale, îl dureau, și îl mai dureau și dimineața, și acum, deși se făcuse după-masă, 14:51, se uita la jigodia mică din pragul ușii, nevoit să admită că avea niște ochișori al naibii de frumoși, se uita la el clipind des, dar nu s-a apropiat nici măcar un centimetru când l-a văzut că a scos un pachet de biscuiți din captura pe care o făcuse în casa pădurarului, deschizându-l și începând să ronțăie unul, na, asta mai lipsea, s-a răstit la câine de pe patul pe care și l-a improvizat folosindu-se de unul vechi, găsit pe-acolo, ronțăia, tot ronțăia, fără să se uite la el, dar după câteva minute s-a înfuriat, a scos un biscuit din pachet, țintind cu el javra care bineînțeles că a reușit să se ferească, dar apoi, după ce l-a mirosit, a început să ronțăie și ea, continuând să-l fixeze cu privirea, păi, asta-i culmea, ești într-adevăr o pacoste, și i-a mai aruncat unul, la care câinele a început să dea din coadă, ronțăindu-l și pe ăla, atunci domnul Profesor s-a răsucit în pat, întorcându-i spatele și spunându-i cu voce tare de tot, Bestiuță, ăsta ți-e numele, de-acum înainte de ăsta o să asculți sau te arunc în apele Crișului.

Orice rundă a unui raționament conceptual care conduce la un „nu este“, cu maximă probabilitate, e eronată, prin asta vreau să spun, și-a spus, că nu merită să te ocupi de asemenea măgării ca da-uri, demonstrabilitate, afirmații pozitive, indicii, anexe, extrapolări, translație, reflexie, în schimb cu transferul merită, și încă la modul serios, pentru că *acesta* este domeniul nostru, un mediu în care poate lua naștere posibilitatea anulării obligației de a pune întrebări în mod considerat corect sau incorect, e tocmai ceea ce exclude nu-urile, negările, falsul care ar trebui dovedit, destrucția, orgoliul demolării, cel prețuit pe vremuri, degrevarea de suspiciunea unei aparent ușuratice eliberări în urma respingerii acestor operații, trebuie deci să ne ocupăm numai de da-uri, în măsura în care merită să te ocupi de da-uri și de nu-uri, pentru că nu ne poate induce în eroare vechea afirmație înțeleaptă, și/sau cu aer înțelept, cum că nu există nimic fără contrariul său, cum că, adică, ar fi eronat să tratăm orice fără a trata cu aceeași atenție și pe frățiorul său de semn contrar, numai că ar trebui să eliminăm și antamarea, deschiderea unei discuții, nu merită să-ți bați capul cu aceasta și nici să-ți pierzi timpul când unii zic că așa și pe dincolo, îmi stă mintea-n loc, oare consubstanțialitatea sau dualitatea sunt noțiuni prin care putem aborda ecuația de rezolvat, nu, orice opinie de acest fel e primitivă, precum că, bunăoară, un copil simte mai mult decât cunoaște un adult, iar un copil e mai mult decât ceea ce simte, și așa mai departe, acest zbucium mental în timp ce observăm lucrurile, că oare văd unul sau două sau trei sau o mulțime, într-un cuvânt nerecunoașterea și ca atare nedescoperirea flagelului abordării cantitative este demnă numai de batjocură și nu de dezbateri valoroase, o permanentă și continuă purificare, aceasta este treaba noastră, o muncă de curățire care nu se termină niciodată, pentru că niciodată nu se poate termina, fiecare afirmație și fiecare experiență trebuie purificate, la fel cum trebuie să ne golim și creierul de orice prezumție, nu mai prididesc să subliniez asta, cu condiția de-a fi ascultat de cineva, a spus domnul Profesor tolănit în corola paltoanelor și a celorlalte textile mototolite, adunate de prin baracă, întrucât prezumția în sine este un fel de doză mortală din bacteria morbidă a ignoranței, de-mi stă mintea-n loc când o descopăr, poate chiar în mine însumi, pentru că în acest caz așa-numitul om cugetător se autocondamnă la anihilare, căci nu-i destul că însuși drumul pe care va porni după aceea e greșit, ci punctul de plecare, preliminariile, pregătirile, presupozițiile și prejudecățile sunt iadul ca atare de unde nu există alt drum decât cel în direcția greșită, însă un lucru e sigur, curățirea și salubrizarea

trebuie să fie complete, ba, nu, nu pur și simplu complete, asta-i de la sine înțeles, ci continue, prin salubrizare continuă înțelegându-se că fără pauză, nelăsând creierului niciun răgaz în a găsi subterfugii, de-a face la stânga-mprejur dinaintea privirii interogative a acestui creier, a creierului, așadar, care se privește pe el însuși, această privire fiind suspiciune pură, răstimp în care toate astea nu pot duce la incapacitatea totală sau parțială de a acționa, întrucât aici nu-i vorba de vreo consiliere de genul cum să ne purtăm într-o situație sau în alta, noi făcând în fiecare clipă ceea ce trebuie să facem, posibilitatea alegerii fiindu-ne refuzată, e inutil, cu totul inutil dacă încercăm dintr-un punct anume, de unde, după opinia noastră — auzi acolo, opinia noastră! — putem să hotărâm ceva, nu putem să hotărâm nimic, iar ceea ce putem e pur și simplu *derizoriu*, nu contează, semnificația fiindu-i zero, pentru că n-are decât sens (nu și semnificație) și atmosferă ambiantă, în acest caz noi neputând cânta decât pe o scală modulată și numai pentru propria noastră distracție, pentru că esențialul îl facem în mod constant, adică îl executăm și așa mai departe, ceea ce înseamnă că și această constantă de epurare face parte dintr-o formulă în care ceilalți factori nu sunt propriu-zis factori, ci un „non-est“, acest „non-est“ nefiind nu-ul invocat la început, nefiind o negare, ci o afirmare a acestei ecuații, adică avem o ecuație, chiar dacă nu în sens cantitativ, ci mai degrabă sub forma unei configurații geometrice, ba chiar a uneia mai deosebite, divin-dimensionale, din care nouă nu ne e dat să vedem altceva în afara acestei constante de epurare, căci dacă suntem suficient de atenți, și suntem, această constantă strălucește, indiferent că-i zi sau noapte, ea luminează, lucește, scânteiază fosforescent, adică se vede, e vizibilă, ea singură din întreaga ecuație, iată-ne deci ajunși aici în urma diferitelor abordări, conținutul abordărilor neavând importanță, oricare dintre ele putând fi adecvată, deoarece adecvarea este ascunsă în inadecvarea lor, de exemplu să ne imaginăm un cristal fără structură, cantitățile, iarăși cantitățile!, ale cărui oricare presupusă rețea cristalină, axă, plan de reflexie, bază, nivele și subnivele energetice, celulă elementară, întreaga lui energie și gaura neagră din care provine, toate acestea unduiesc nestingherit prin creierul nostru, sau baremi asta ar trebui să facă, căci acest creier al nostru nu se concentrează decât asupra unui singur lucru: să purifice pe loc orice ar putea trece prin el, mai bine zis totodată să-l și anihileze prin curățare, atunci ce am putea înțelege noi prin purificare, respectiv prin curat, pur, ce altceva decât ceva care e pur atunci când nu mai este, căci purul desăvârșit, perfect este dimensiunea Nu-i-Acolo, adică aceea care ar trebui să fie

acolo, dar nu e, și asta nu înseamnă o trecere în zona negării, noi niciodată nu vom face asta, pentru că numai aici putem începe ceva cu întrebarea, aici unde totul strălucește, e plin de aprobare, de afirmație, de presupunere pozitivă, de puterea lui Este, deci în cele din urmă tot aici am ajuns, da, așa este, am ajuns la energia lui Da, energie care mătură totul în cale, quod erat demonstrandum, căci strălucește, o spun încă și încă o dată, s-a gândit domnul Profesor, acest Da strălucește teribil de intens în universul niciodată împlinit. Ei, cum-necum, iată că se făcu și ora 17:00.

Pădurarul a atârnat-o în curtea din spate și, încă înainte ca nevastă-sa să vină cu copiii de la școală, a jupuit vulpea, apoi a îngropat hoitul printre stejarii de dincolo de curte, iar întorcându-se în casă, a observat că probabil același mistreț care-i mai dăduse de furcă și în săptămânile din urmă a forțat din nou gardul, în timp ce el fusese plecat să verifice capcanele, apoi a făcut o scurtă inspecție printre găini, puișorii erau toți, cu o sârmă groasă a reparat gaura din gard, hotărând ca săptămâna viitoare, când va merge în oraș, să-și caute omul bun la toate, la care apela de obicei în astfel de cazuri, și să-l plătească pe zidarul ăla pe care-l luaseră odată în calcul, dar l-au amânat din cauza prețului prea mare cerut, căci așa nu se mai putea, avea nevoie de un gard de beton, nu poate lăsa câinii liberi mereu, mai ales ziua nu, iar mistrețul ăsta e atât de deștept, încât a dibuit momentul când nu era nicio mișcare în casă și atunci a intrat, s-a gândit pădurarul, intrând în casă și așezându-se la masa din bucătărie să-și ia micul dejun pregătit de nevastă-sa, deodată a văzut că pe raftul de deasupra aragazului cutiile cu condimente și plicurile cu supă instant sunt vraiște, iar când s-a ridicat de pe scaun ca să vadă mai bine, i-a sărit în ochi că ușa dulăpiorului în care țineau alimentele neperisabile, orez, făină și altele, e deschisă, nevastă-mea niciodată nu lasă ușa asta deschisă, și-a spus, s-a sculat de la masă, s-a dus acolo, a deschis ușa mai larg și s-a uitat înăuntru, atunci n-a mai avut niciun dubiu că în ultimele două ore cineva fusese aici, primul lui gând a fost să sune la poliție și să raporteze, nu era pentru prima oară că țigani sau vagabonzi intraseră la el în casă, însă niciodată nu dispăruse ceva într-adevăr important, așa că, la fel ca întotdeauna, a renunțat și acum, dar și-a adus aminte și de ceea ce-i spusese mai înainte căpetenia aia cu mutră de maimuță a bandiților, că pe cine caută, așa că a scos biletul cu numărul de telefon din buzunarul vestei și, cu mișcări hotărâte, l-a rupt în bucăți, având în vedere că cine-i căutat de ăștia mai degrabă are nevoie de protecție, nu de trădare, dacă într-adevăr e vorba de omul ăla, renumitul savant din oraș, ăla, na, cum îl

cheamă, s-a chinuit să-și amintească, întrucât gașca nu-i spusese numele, i-au făcut doar o descriere, nu-l cunoștea decât din vedere, însă și-a dat seama că el trebuie să fie, totuși nu-și putea închipui de ce e căutat de hoarda asta de naziști, a urcat la etaj, aruncând o privire prin camere, apoi a trecut în revistă și parterul, constatând că oricine ar fi trecut pe aici n-a luat nimic, poate căuta ceva anume, dar n-a găsit, cine știe, s-a gândit pădurarul, în orice caz, a hotărât, dacă o să-l întâlnească pe undeva, o să-i spună că pe el poate conta.

Trei zile, le-am spus, și atât, a repetat în gând Căpitanul abia întors de la morgă, unde inspectase cadavrul, și asta-i deja a doua care aproape a trecut, atât le dau, niciun minut mai mult, căci nu-i vorba că fusese împușcat în piept sau în picior sau în burtă sau în inimă, ci fusese împușcat peste tot, dar ceea ce te punea cel mai mult pe gânduri era faptul că, deși mort deja, fusese împușcat și în față, capul explodându-i pur și simplu, era o priveliște destul de sinistră, așa că trei zile, nimic mai mult, pentru că el, a oftat, în a patra zi trebuie să dea socoteală, atât ar mai lipsi ca vreun jurnalist sau, Doamne ferește, vreo televiziune să se agațe de caz, atunci va trebui să dea explicații, ceea ce nu-i era deloc pe plac, iar ceea ce nu-i era pe plac, nu făcea, ba mai mult, făcea tot posibilul ca niciodată să nu fie nevoit să dea explicații, astfel că, după ce a cugetat puțin, pentru el asta însemnând un minut sau mai degrabă mai puțin de un minut, a trimis după unul din plutonierii-adjutanți, întrebându-l care sunt patrulele din ziua aia, la auzul numelor s-a strâmbat nemulțumit, dând ordin: cutare și cutare și cutare să se prezinte la el, apoi ei să nominalizeze pe alții, alcătuind astfel o echipă, o unitate de recunoaștere formată din douăzeci de membri, apoi să meargă la locul faptei, da, în Crângul de Măceș, și să se mai uite o dată, el n-a întrebat, l-a întrerupt brutal pe plutonierul-adjutant, ce-a fost până acum, el a întrebat ce o să fie în continuare, așa că ăsta-i un ordin, plutonierul-adjutant a salutat și a ieșit, iar acțiunea a fost demarată imediat, el a rămas înăuntru în clădire, așteptând știrile prin stația radio fără să-l intereseze că asociația aia de agrement, motorizată, îi poate asculta, probabil au și ascultat, dispozitivul liderului nu era închis, luminița verde pâlpâia, așa că a auzit esențialul, deci, s-a gândit, trebuie să fim mai eficienți, și nu înțelegea de ce nu s-a înțeles că o chestiune personală e o chestiune personală, s-a stabilit sau nu, și-a pus întrebarea, înfuriindu-se că nici în cuvântul Căpitanului nu se mai poate avea încredere, deși, în general, până acum se putea, cu toate că niciodată n-avusese încredere pe deplin, pe de-o parte pentru că avea nevoie de ochelari la citit, pe de alta, deoarece comportamentul lui milităresc îi amintea

că, după câte se știa, Căpitanul nici nu făcuse armata, deci are de-a face cu cineva care îi este aliat, dar care numai se joacă de-a armata, adică nu simțea că ei doi ar împărți responsabilitatea pe care și-o asumase față de oraș și mai ales nu simțea că el ar trebui să i se supună, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, dă-l în mă-sa, a mârâit furios, făcându-le semn celorlalți că înainte, adică peste pod, pe calea Sarkadi, însă după câțiva kilometri le-a făcut din nou semn că înapoi, s-au întors, mergând până la școala de corecție, deși nu erau convinși că porcul ăla s-ar fi putut ascunde aici, de aceea s-a mulțumit să trimită un frate să se uite, apoi au continuat să gonească, gonindu-l, și vor continua să-l gonească, a scrâșnit din dinți liderul, până o să apară pe undeva, căci în mod sigur o să apară, o mulțime de oameni de-ai lor au fost mobilizați, astfel că toate informațiile despre toate vehiculele, toate clădirile abandonate, despre fosta casă a nemernicului, despre spital, Primărie, Tribunal, Turnul de apă, adică referitor la toate ansamblurile de clădiri îi vor fi transmise imediat, pentru că pretutindeni aveau oameni care, în caz de nevoie, să raporteze ce era de raportat, iar acum era caz de nevoie, știa că ăsta nu va fi o pradă ușoară ca, în general, altele, pentru că ăsta e deștept și are idei cum să scape, numai că n-o să scape, pentru nimeni vânat de ei n-a scăpat vreodată, iar în cazul lor nu se poate vorbi de o adevărată vânătoare, pentru că ei întotdeauna prind vânatul, nu există eventual, nu există poate, nu există să te strecori, să fugi într-o zonă asupra căreia ei să n-aibă influență, pentru că pe de-o parte ei au influență peste tot, fără asta nici n-ar funcționa treaba, iar pe de altă parte toată lumea din județ știe că nu-i bine să se pună cu ei, astfel că și în clipa asta informațiile curgeau valuri, era sigur, și-a ambalat motorul și peste câteva minute se aflau din nou la marginea orașului, în timp ce el se holba la găleata goală care se golise prea repede, problema era că murea de sete, probabil că organismul lui nu era obișnuit cu lipsa de apă pe termen lung și acum trebuia să compenseze, așa că a luat în calcul s-o șteargă de aici, deși simțea că locul ăsta ar fi fost destul de sigur, se afla foarte departe de orice altceva, iar baraca era doar una din cele multe, pe vremuri, pe când Uzina de apă mai funcționa, fuseseră construite multe de genul ăsta din cauza deselor inundații, așa că probabilitatea de a fi descoperită tocmai asta era foarte mică, deci ar face mai bine să rămână, numai că erau unele probleme greu gestionabile, de exemplu apa și hrana, pe de altă parte mai era și o chestiune strategică asupra căreia încă nu s-a decis: în situația dată, care ar fi soluția bună?, e căutat pentru crimă, e căutat pentru atac armat sau e căutat pentru uciderea acelui cretin care știa totul despre

depozitul de arme, oricum ar fi, ei îl consideră foarte periculos, astfel că se poate aștepta că se va face, în caz că nu s-a făcut încă, apel și la poliție, și la armată, posibil și la grăniceri, cea mai mare amenințare fiind, bineînțeles, gașca aia de fasciști pe motocicletele lor, de ei trebuia să se țină cât mai departe, na, și tocmai asta era cel mai greu, pentru că deocamdată n-avea nicio idee cum, oare unde ar putea găsi un loc unde să se ascundă fără urmă, știa că o evadare reușită e inutilă, dacă e de presupus că el totuși *se află undeva*, atunci oricât de bun ar fi planul, va eșua, nu vor înceta să-l caute, cel puțin hoarda asta nu, o să-l urmărească până-l vor găsi, n-avea idei, numai fărâme de idei pe care le abandona imediat, dintr-un motiv sau altul nefiind funcționale, de exemplu Turnul de apă de lângă calea Dobozi, în vârful căruia fusese vechiul Observator Astronomic, stătea abandonat de ani de zile, însă a renunțat la idee, căci pe lângă faptul că erau foarte multe trepte, aflase că proful de fizică de la liceu le duce acolo pe fetele interesate de „o partidă de șah“, deci nu, esențial este să-și pună capul la contribuție, s-a ridicat în șezut în pat, să-i vină-n minte un plan perfect, și o să-i vină, și-a spus, uitându-se cum Bestiuță răstoarnă găleata și linge ultimele picături de apă din ea, incredibil, a mormăit furios, ăsta-mi citește gândurile, fii atent, s-a ridicat din pat, Bestiuță, ești atent, la care câinele și-a ridicat capul și l-a privit, tu chiar știi ce-mi trece mie prin cap?, atunci ajută-mă, s-a lăsat pe spate peste grămada de perne improvizate, atunci spune-mi ce să fac, s-a uitat în ochii ăia expresivi care-l urmăreau în permanență, na, spune, dacă-ți arde de spus ceva, ce dracu aș putea să fac ca să-mi salvez pielea? Auzi, Bestiuță? Cu tine vorbesc.

Era miezul nopții, închisesem deja, i-a povestit Laci de la pompa de benzină amicului său, la **47**, acolo se întâlneau de obicei, nu era prietenie între ei, el n-avea prieteni, numai pe amicul ăsta, singurul, pentru că au trecut atâția ani și ei de atâtea ori s-au întâlnit aici, încât odată început, nu mai era posibil să nu continue, nu era decât vorbărie, ce-a mai făcut unul, ce-a mai făcut celălalt, dacă s-a mai întâmplat ceva interesant, bineînțeles că niciodată nu se întâmpla nimic interesant și niciodată nu făcuseră nimic deosebit nici unul, nici celălalt, totuși își povestiseră una-alta timp de ani, ba nu, timp de decenii, că atâta trecuse, tu pricepi cum vine asta, a întrebat unul din ei, privind melancolic în paharul cu șpriț, de ce trece timpul atât de repede, eu am ajuns de patruștrei, dar simt că ultimii zece ani, cel puțin ultimii zece, vâjjj!, nici nu-mi dau seama cum au trecut, futu-i, acuși o să fiu băgat în ladă, futu-i, și încă nu mi s-o întâmplat nimic important, păi, într-adevăr, până acum nu, a spus cel de la

pompa de benzină, până acum, a repetat, străduindu-se să prindă privirea celuilalt, numai că privirea aia încă nu era prezentă, părând că doar se pregătește să apară de acolo, din adâncurile alea în care ar trebui să se nască o privire, numai că nici de-a dracului nu se naște, și-ar fi dorit amândoi, însă nu și nu, au căutat-o împreună, ei doi, cel cu paharul gol în față și Laci, dar nu era nimic de făcut, privirea aia tot nu voia să apară, ei, oricum ar fi fost, în acel moment lui Laci nu-i păsa, important era să vorbească cu cineva, și cu cine, dacă nu cu el, pentru că n-a mai rezistat să nu spună cuiva înainte de-a o șterge, de aia intrase la **47** la un șpriț de bun rămas, pe lângă faptul că era la doi pași de benzinărie, bineînțeles că amicul deja stătea la tejghea în obișnuita-i stare de mâhnire și în căutarea acelei priviri, era singurul client, ăia de veneau mai devreme plecaseră deja, iar clienții de seară încă nu erau veniți, așa că în încăpere se aflau numai ei doi, poate trecuse de miezul nopții, i-a spus, nu știu exact, că nu m-am uitat la ceas, când aud că bate cineva în ușa automată care la ora aia, când nu trece nimeni pe-acolo, e închisă, și văd un fel de huligan bătrân, neras și jegos, până și fața-i era plină de jeg, îi spun, îi fac și semn că e închis, dar el continuă să bată, avea niște ochi ciudați, de un albastru deschis, eram sigur că-l mai văzusem undeva, dar nu știam unde, așa că am deschis ușa și l-am întrebat, na, ce-i, ce vrei, la care tipul îmi zice că i-ar trebui niște motorină și ceva benzină, la care eu îi spun, că n-aveam chef de râs, îmi era somn, fusesem gata-gata să adorm, numai televizorul m-a ținut treaz, omule, dacă vrei motorină, treci granița, pentru că în țara asta, după cum probabil știi, de ani de zile nu mai este motorină, iar dacă este, nu-i pentru dumneata, ba da, zice tipul, și că să-l las înăuntru, c-o să-mi explice el, purta o pelerină de ploaie galbenă, mare cât o prelată, iar la picioarele lui stătea o corcitură din aia mică, dumneata poți să intri, îi zic, dar câinele, nu, nici n-am terminat de zis, că javra deja era înăuntru, nu m-am mai ocupat de ea, pentru că am vrut să scap cât mai repede, ei, ce vrei, l-am întrebat, mă gândeam că iese o mică afacere sau ceva, se vedea pe tip că vrea, eu văd de la o poștă cine are și cine n-are intenție, iar ăsta avea, numai că, asculți, amice?, celălalt și-a ridicat repede capul, că ațipise un pic, numai că, îți spun, ăsta nu o mică afacere voia, ci una mare, pentru că mi-a zis că i-ar trebui o cantitate mai mare de motorină plus ceva benzină, după cum vorbea, nu părea chiar boschetar, altceva trebuie să fi fost, însă nici în ruptul capului nu mi-am amintit unde l-am mai văzut, numai ochii îmi păreau cunoscuți, na, îi zic, la ce te-ai gândit, la care tipu zice că i-ar trebui vreo 3 000 de litri de motorină, omule, benzinăria asta n-a mai pupat 3 000 de

litri de motorină din anii ’90, pe ce lume trăiești, omule, cash, mi-a spus, dar nu mi-a arătat nimic, avea paltonul închis și o mână în buzunar, futu-i, tu ai jefuit o bancă, m-am gândit, dar canistră ai adus, l-am întrebat, am vrut să fac o glumă, mă interesa treaba și mă gândeam să mai destind puțin atmosfera înainte de a trece la treburi serioase, numai că lui nu i s-a părut amuzant, a început să se descheie la palton și atunci am văzut că avea o mare armă pe sub palton, ei, și tipul a luat arma și a pus-o pe tejghea, la care eu am blocat ușa de intrare, știi, am un întrerupător din ăla, de siguranță, sub sertar, am întins și mâna după telefon, dar tipul mi-a spus să nu fac asta, de ce, vrei să mă jefuiești, nu, a clătinat din cap, scoțând la iveală un teanc mare de euro, nu forinți, mă asculți, amice, ai priceput, euro, pricepi, pricep, a dat din cap obosit amicul, nu, nici prin cap nu-i trece să mă jefuiască, el vrea motorină pe bani, a articulat rar, de parcă i-ar fi vorbit unui cretin, nu sunt cretin, i-am spus, și mie să nu-mi vorbești așa, apoi l-am întrebat unde sunt canistrele, că n-am auzit să fi venit cu camionul, na, mai e ceva, s-a aplecat spre mine tipul, că ăia 3 000 de litri de motorină plus vreo 15-20 de canistre de benzină ar trebui transportați, și unde ar trebui dacă ar fi să fie, întreb eu, în Crângul de Măceș, a zis, na, și atunci în sfârșit mi-a picat fisa că era mahărul ăla celebru, despre care s-a vorbit atâta și la televizor, îl știi, îl știu, a dat din cap fără convingere amicul, mai aduci unul, a întrebat, nu, a spus Laci, continuând povestea, și ne-am dus în spate, la depozit, știi, unde-s rezervele noastre secrete, cum îi zicem noi, adică eu și schimbul meu, știi tu, rezervele alea ale noastre, pe care le-am ascuns noi doi, și de care nu știe nimeni, sunt bine pitite alături de rezervele pentru oficialități, la umbra lor, ca să mă exprim poetic, slavă Domnului că nimeni nu s-ar gândi la asta, însă trebuie să trăim și noi cumva, nu-i așa, îți mai aduci aminte?, l-a întrebat, dar amicul n-a răspuns, ei, nu contează, deci 3 000 de litri, i-am zis, știi cât face asta, da, știu, a spus nerăbdător tipul, ușurel, s-o luăm pe rând, i-am zis, cred că pot să vă rezolv — știind deja cine-i tipul, am început să-l iau cu dumneavoastră — săptămâna viitoare, acum, a zis el, începând să-și piardă răbdarea, se vedea pe el că îi trebuia repede, adică chiar atunci, acum, în noaptea asta, a spus, uitați, eu nu știu cine sunteți dumneavoastră, i-am spus, dar asta are un preț, ok, cât, atât, i-am spus o sumă fără să clipesc, în regulă, a spus, apoi pe el l-am lăsat să stea înăuntru, la căldurică, știam deja că nu-i periculos, iar eu m-am ocupat de cei 3 000 de litri, am umplut pe rând cisternele de pe ZIL, apoi am încărcat cincișpe canistre de benzină, după care tipul a plătit, a urcat lângă mine în camion și

am pornit în noapte, măi frate, era o beznă de nu vedeai la doi pași, futu-i, pe drum, uitându-mă în spate de câteva ori, am văzut că nicăieri în oraș nu mai ardea niciun bec, pe deasupra, la un moment dat, tipul mi-a spus să sting și farurile, ce să fac, l-am întrebat, să sting farurile, și mi-a mai dat un teanc de bancnote, imaginează-ți, să mergi așa, noaptea, în beznă, apoi la un moment dat m-a pus să opresc, să descarc canistrele cu benzină, să deschid robinetele cisternelor, apoi să pornesc motorul și să înaintez încet, adică mai pe înțelese, să scurg tot combustibilul din cisterne, iar eu am descărcat și am deschis și am lăsat să curgă afară tot, futu-i, deci am luat-o încetișor, pe undeva prin spate, pe la Csókos, la marginea Crângului de Măceș, și m-a pus să scurg tot combustibilul pe care-l cumpărase, îmi repeta mereu să fiu atent, dacă zăresc vreo lumină, fie-n spate, fie-n față, să opresc imediat ca să ne putem ascunde, între timp eu îmi spărgeam capul cum să fac și ce-o să fie, pentru că, ok, afacere mare, nimic de zis, dar cum naiba o să scap eu basma curată din toată chestia, tipul ăsta cu ditamai arma în brațe și cu javra la picioare și cu zeama curgând din cisterne, păi, dacă mă prinde, atâta mi-a fost, gata, sunt terminat, și eu, și benzinăria și totul, înțeleg, a spus copleșit de tristețe amicul, iar Laci s-a dus la tejghea și a mai cerut două șprițuri, a luat o înghițitură din paharul lui, pe celălalt l-a așezat înaintea amicului, să-ți fie de bine, futu-i, primești asta de la mine ca să-ți ții gura, e clar, dar și pentru că ești băiat bun, și pentru că azi e sărbătoare, da?, s-a arătat surprins celălalt, uitându-se la el cu o privire uleioasă, plină de curiozitate, ce sărbătoare, Paștele?, nu, futu-i, nu Paștele, i-a zis și a mai băut o înghițitură, după care n-a mai zis nimic, dându-și seama că n-ar avea niciun rost, probabil a avut o noapte grea amicul și încă nu s-a trezit, așa că n-a mai forțat lucrurile, a mai băut o gură, apoi s-a uitat la ceas, a dat pe gât restul din pahar, și-a lovit ușor cu palmele buzunarele de la palton și, îndreptându-se spre ușă, i-a spus, na, eu o șterg definitiv de-aici, iar tu, capu' sus, pulică, nu te întrista, futu-i, că nu se merită.

I-au percheziționat casa de la oraș, din pivniță până-n pod, dar nimic, au parcurs toate drumurile posibile, în toate direcțiile, au trecut prin toate satele și fermele din apropiere, Máriafalva, Gyulavári, Farkashalom și Szent Benedek puszta, au luat la rând calea Lencsési, Bicere, zona Veszelycsárda și ruinele castelului Póstelek, până și la Szanazug s-au dus, nutrind mari speranțe față de acest loc, căci liderul avea presimțiri bune, acolo fiind o mulțime de case de vacanță nelocuite de ani de zile, ideale ca ascunzătoare, însă nu, apoi au urmat pădurile, zonele defrișate, toate cotloanele sălbăticite și neumblate unde s-ar fi

putut adăposti, Remete, Pikó, centura Ebédleső, Vígtanya, apoi au urmat Fövenyes, pădurea Makkosházi, Gyíkos, Török-halom și Julipuszta, dar nicăieri, nimic, nicio urmă, niciun indiciu, pe Dji-Ti l-a trimis la coșmelia din pădure a șobolanului, tot nimic, a raportat Dji-Ti la întoarcere, cu toate că-și lăsase acolo lucrurile, deci nu le-a folosit la nimic, stătea la Biker, el personal nu mai mergea cu gașca pe teren, țineau legătura prin Tetra, el stătea la locul lui, la Biker, scărpinându-se-n barbă și cugetând profund, își închipuise că n-o să fie ușor, totuși nu se aștepta ca nemernicul să fie în stare să dispară chiar așa, fără urmă, o să-i zdrobesc capul sub talpă, își repeta, cu ochii ieșiți din orbite de furie, astfel că barmanul nici n-a mai îndrăznit să-i ofere o nouă halbă de bere, încă de la începutul acestei nebunii, televizorul mergea fără sonor, iar acum barmanul era gata-gata să-l stingă de tot, însă n-a îndrăznit să întindă mâna după telecomandă, ca nu cumva să-i tulbure procesul de gândire, căci se vedea pe el cât e de cufundat în gânduri, iar asta te ducea cu gândul, s-a gândit barmanul, că în momentul de față acest proces este defectuos, pentru că auzea cum primea știrile prin stația radio, aici nimic, nici aici nimic, nici acolo nimic, nu le mai asculta până la capăt, ci închidea stația, la un moment dat s-a dus singur la gară, s-a așezat la o masă împreună cu șeful de gară, l-a privit adând în ochi și l-a interogat atât de amănunțit, încât după aceea șeful, din cauza oboselii și poate și a vinului roșu dat pe gât drept leac pentru sperietură, a fost nevoit să stea în pat tot restul zilei, iar liderul a continuat, interogându-l pe dispecerul autogării și pe cel al stației de taxi, apoi a luat pe rând instituțiile, interogându-i meticulos pe toți, începând cu directorul corpolent al bibliotecii, care fusese cel mai cooperant, până la responsabilul cu aprovizionarea de la Halászcsárda și profesorul de fizică de la liceu, ascunzătoarea lui preferată fiind fostul Observator Astronomic din vârful Turnului de apă, toată lumea, absolut toată lumea fusese interogată, cu excepția omului de la benzinărie, care era plecat la Sarkadkeresztúr, la rude, așa că trebuia să aștepte să se întoarcă, deci i-a interogat, căci nu se putea numi altfel ceea ce făcuse, i-a povestit directorul bibliotecii Eszterei de la recepție, a vrut să știe cât timp a ținut asaltul cititorilor, când s-a terminat, a întrebat dacă mai există vreun depozit separat de cărți, dacă mai avem filiale și în altă parte și dacă există vreuna care e închisă, auzi Eszter, i-a spus directorul bibliotecii, cam epuizat după interogatoriu, ăsta a vrut să știe până și dacă există vreun grad de rudenie între cineva dintre ai noștri de aici și, acum să te ții!, domnul Profesor, pentru că, din cine știe ce motiv, pe el îl caută, s-a uitat semnificativ directorul la Eszter,

deci ăștia pe domnul Profesor îl caută, oare de ce, a clătinat din cap directorul, zâmbindu-i Eszterei cu acel zâmbet atotștiutor care întotdeauna o dădea gata, și interogatoriile au continuat, liderul fiind meticulos și nelăsând să-i scape nicio posibilitate, căci nu era un novice în ale vânătorii, cum numise el pe vremuri această activitate, pe care acum n-o mai numea nicicum, și nici cu oamenii lui nu discuta când se întorceau din câte o misiune, doar stătea, ținându-și buzele, și încă la modul foarte serios, ceea ce le semnaliza celorlalți că nemernicul ăsta o s-o sfârșească așa cum nimeni n-a sfârșit-o încă, pentru că liderul ăsta al lor o să-i strivească țeasta încet, pe-ndelete, asta fiind specialitatea lui, în cazul ticăloșilor nu folosea arme, nici nu-i bătea, ca de exemplu Steluță, bietul de el, ci îi dobora la pământ și-i călca în picioare, făcându-le mutra terci, pur și simplu le-o strivea ca pe un muc de țigară.

Permiteți-mi să raportez, avem destul de multe indicii, a spus plutonierul-adjutant, la care Căpitanul și-a îndreptat spatele, căci avea obiceiul ca, adâncit în muncă, să se lase tot mai jos în scaun, da, și-a scos ochelarii, i-a pus meticulos în tocul lor, semnalizând astfel că este pregătit pentru un raport amănunțit, n-a luat nimic cu el, a început plutonierul-adjutant, i-am găsit hainele, bunurile personale, notițele lăsate pe masă, mai bine zis pe ceva ce s-ar putea numi masă, mai departe, l-a zorit Căpitanul cu un gest nerăbdător al mâinii, și-a lăsat și buletinul, pașaportul, certificatul de naștere, cărțile de vizită, și mai erau acolo toate legitimațiile de membru al cutăror asociații, de unde știți că erau toate, a întrebat Căpitanul, păi, domnule Căpitan, pentru că toate erau la locul lor în portofelul său cu portcart, nu era niciun loc gol care să ne indice cum că ar fi luat cu el ceva, și vă mai raportez că prima noastră impresie a fost că din coșmelia aia nu lipsește nimic, ba, mai mult, toată echipa a avut impresia, prima impresie, că persoana pusă sub urmărire nu numai că nu luase nimic cu ea, dar nici nu plecase de acolo, că tot acolo stă, păi, și cum ați dedus asta, a întrebat sever Căpitanul, a fost prima impresie, domnule Căpitan, a repetat plutonierul-adjutant, comandant al diviziei speciale, știind, căci auzise de suficient de multe ori, cât preț pune Căpitanul pe prima impresie în cursul unei investigații, asta le explicase mereu, că prima impresie contează cel mai mult, restul e muncă de specialitate, pe când lucrau odată la un caz, timp de vreo lună auzeau asta în fiecare dimineață, că prima impresie așa și pe dincolo, astfel că de atunci și el, și ceilalți băgau textul ăsta ori de câte ori aveau ocazia, făcea impresie, în general au învățat deja să se descurce bine cu Căpitanul, era suficient să rețină ce a spus, iar în rapoartele orale sau scrise, să

folosească, să repete și să accentueze aceste expresii, de parcă ar fi fost ale lor, de aceea plutonierul-adjutant nici acum nu se aștepta la altceva decât la o înclinare a capului în semn de aprobare, era maximul pe care-l putea primi cineva din partea lui dacă se arăta mulțumit, l-a și primit, Căpitanul, fără să se uite la el, a dat din cap, aranjându-și cărarea, da, înțelege, da, ok, deci spuneți că, după părerea dumneavoastră, persoana dată în urmărire n-a părăsit cotețul ăla sau ce-o fi, așa-i, așa, a spus plutonierul-adjutant, luând poziția de drepți, nu-i rău, și-a țuguiat buzele Căpitanul, plutonierul-adjutant interpretând asta în sensul că presupoziția lor nu-i rea, pe când în realitate Căpitanul se referea la faptul că ideea persoanei urmărite nu-i rea, și-a dat seama de confuzie, însă n-avea chef să-l lămurească, lăsându-l să se bucure, până la urmă s-ar putea să fi atins „carotida cazului", s-a gândit, scoțând o țigară din pachet și aprinzând-o, doriți una, l-a întrebat pe plutonierul-adjutant, da, să trăiți, mulțumesc, domnule Căpitan, și-a aprins și plutonierul-adjutant una, asta era o favoare deosebită, foarte rar se întâmpla să ofere cuiva Căpitanul o țigară din asta, în afară de Marlboro-ul pe care-l fuma în mod uzual, uneori mai fuma și țigări din astea speciale, Cleopatra, marcă egipteană devenită legendară printre ei, căci toți ar fi vrut s-o încerce odată, dar n-avuseseră norocul, numai Căpitanul avea acest privilegiu, și el, la fel ca mulți alții, făcea rost de ele din România, mai exact de la grănicerii de la punctul de frontieră, fumau în tăcere, suflând fumul în sus, plutonierul-adjutant în picioare, Căpitanul stând pe scaun, asta nu se putea schimba, la un moment dat Căpitanul s-a ridicat brusc, a ieșit val-vârtej din birou și, luând cu el trei patrule, s-a aruncat în jeepul de serviciu și a pornit-o spre gară, apoi, conform presupoziției plutonierului-adjutant care întrebat fiind de ceilalți, dar ăsta unde se duce, probabil să vadă încă o dată locul faptei și, după părerea lui, pe calea Csókos, iar de acolo, după părerea lui, în Crângul de Măceș.

Groapa de care-și aducea el aminte nu era nici destul de lungă, nici destul de adâncă, însă nu putea chema ajutoare, la început renunțase la idee, abia când și-a dat seama că nu se va descurca singur, a hotărât să se ducă în zori pe calea Nagyváradi, pentru că din spusele țăranului care — i se părea că trecuse o eternitate de atunci —, când vorbea de crâșma unde mergea el, întotdeauna amintea de **47**, așa se chema crâșma, și chiar dacă nu știa exact unde-i aia, măcar avea idee pe unde s-o caute, țăranul îi dăduse vagi indicații pe care acum trebuia să le urmeze, le-a și urmat, căci dacă nu se va rătăci și o găsește, s-ar putea să corespundă, fiind suficient de departe de oraș, chiar dacă planul nu era

lipsit de riscuri, n-avea de ales, de aceea, ajungând la intersecția dintre căile Nagyváradi cu Sarkadi și văzând cele trei trepte de lângă fosta Moară care duceau la o ușă de intrare cu gratiile ridicate, a știut instinctiv că asta trebuie să fie crâșma despre care-i vorbise țăranul, deși era genul de crâșmă căreia timpul îi rosese până și tăblia cu emblema, adică n-avea nume, deasupra ușii nu scria nimic, lipseau și cele două reclame de lângă intrare, într-o parte cu înecatul în sticla de Unicum, iar de cealaltă parte, cele trei cuvinte care impresionau pe vremuri: BĂUTURI RĂCORITOARE CAFEA, cu care proprietarii marcau intrarea, deci nu era niciun semn că înăuntru ar funcționa o crâșmă, căci ăia pentru care funcționa, ăia știau, alți clienți nefiind luați în calcul, după cum nici el nu fusese luat în calcul, astfel că după ce a urcat cele trei trepte care duceau la ușă și s-a uitat înăuntru prin geam, și-a dat seama că într-adevăr găsise locul, când a intrat, personalul, adică o fetișcană cu fața plină de coșuri, a sărit imediat de pe scaunul pe care stătea, răsfoind un *Starmagazin*, revista era veche și o plictisea de moarte, totuși continua să-i întoarcă filele, acum, la ora asta matinală, trezindu-se cu un client absolut nou, fața ei exprima deopotrivă bucurie că poate să lase revista din mână și că, în sfârșit, se întâmplă ceva, dar și teamă că de fapt nu-i un client nou, ci vreo persoană oficială care într-un loc ca ăsta în niciun caz nu e de dorit, el nu i-a lăsat timp să deschidă gura, ci i-a spus din prima că ar avea nevoie de un om care e în stare să sape câteva ore în grădină, însă acum, imediat, nu mai târziu și nu mâine, ci chiar acum, păi, aici nu e, a arătat fata spre sala aproape goală, aruncându-i o privire înghețată, fiindu-i clar că ăsta, din păcate, nu venise să bea, na, știe pe cineva sau nu, a întrebat el, arătând spre insul care stătea la tejghea cam nesigur pe picioare, fata a clătinat din cap, păi, ăsta nu prea o să vă convină, a spus, la care el a întrebat-o dacă poate să-l întrebe personal, din partea mea n-aveți decât, a ridicat din umeri fata, reluându-și locul pe scaunul de după tejghea și apucând din nou revista, din partea ei poate să întrebe ce vrea și pe cine vrea, a mârâit printre dinți, oprindu-se la articolul care dezbătea cum arată Claudia Schiffer nemachiată, el s-a apropiat de insul cam nesigur pe picioare și l-a întrebat, la care ăla, deși fără prea mult entuziasm, i-a spus un da hotărât, iar când a văzut că domnul îi cumpără și o sticlă întreagă de Riesling, într-o clipită i s-a alăturat pe stradă, era încă devreme, totuși nu suficient de devreme pentru el, căci se luminase deja, și era de la sine înțeles că lui nu-i plăcea lumina, așa că a încercat să-l zorească pe insul care-și zicea Feri, după care totul s-a desfășurat incredibil de greoi, pentru că să mergi cu omul ăsta, care abia era în stare să

umble, la prietenul lui de pe strada Ernyő nr. 3, să-l aștepți până apare cu o sapă și o lopată, apoi să-l duci pe Feri ăsta în Crângul de Măceș și acolo să-l convingi să te urmeze printre crengile uscate care zgâriau zdravăn a fost un adevărat calvar, până la urmă au ajuns la fața locului, cam la un kilometru de fosta lui coșmelie, prin centrul Crângului de Măceș, lângă o groapă, și domnul Profesor i-a spus lui Feri ăsta, na, fii atent, Feri, dacă sapi groapa asta, adică mi-o adâncești aici la doi metri, iar aici, i-a arătat, o lărgești cu cel puțin atât și o lungești până acolo, i-a înfipt un băț în pământ, indicând până unde, și toate astea într-o oră, atunci sticla asta e a ta, o oră e prea puțin, a zis Feri, domnul Profesor s-a uitat la el surprins, pentru că acum, poate din cauza aerului proaspăt, vocea lui era limpede și părea complet treaz, iar Feri, văzându-se oarecum într-o postură de negociator, a clătinat din cap o dată, apoi încă o dată, nu, n-ajunge o oră, și el e de părere că pe lângă sticla asta i s-ar mai cuveni ceva, pentru că se vede că e treabă grea, când el sapă în Cimitirul Neoreformat, uneori îi trebe și juma' de zi, în ultimul timp acolo își găsise el de lucru, căci din cauza unor chestii de proprietate, cimitirul e în lichidare și se deschid mormintele, rudele, dacă mai există, putând transfera scheletele la cimitirul Duhul Sfânt, iar oasele celor care nu mai au rude se adună grămadă în spatele capelei, e un morman de schelete acolo, să-și imagineze domnul, ei, dar nu contează, nu vrea să mai tragă de timp, vrea numai ca domnul să știe că el are fler și știe să evalueze solul de la Cimitirul Neoreformat, iar aici e la fel, că nu-i departe, și având în vedere flerul ăla al lui, el ar zice…, na, e minunat că are fler, s-a răstit la el domnul Profesor, atunci poate să evalueze și situația asta, avem aici o groapă deja săpată și pe deasupra eu sunt eu, iar cu mine nu-i de joacă, așa că fă bine, apucă-te de treabă, Feri, și nu mai bate câmpii, de parcă n-ai vrea să câștigi și tu ceva, bagă-te odată în groapa aia nenorocită și sapă, apoi s-a depărtat puțin de groapă, a dat la o parte un morman de frunze și a ridicat niște scânduri de pe ceva, iar acel ceva era o armă, așa că Feri s-a pus imediat pe treabă, riscând totuși o singură observație, cum că, desigur, solul ăsta e mult mai bun decât cel de la Cimitirul Neoreformat, după care n-a prea mai îndrăznit să se oprească din lucru, a săpat și a tot săpat și, oricât de umed ar fi fost pământul, n-a mai zis nimic, gâfâia, gemea, dar a continuat să sape și să dea la lopată fără oprire, pentru că angajatorul său a rămas lângă groapă, urmărindu-i fiecare mișcare, stătea pe o buturugă, părând foarte îngândurat, cu arma pe genunchi și fixându-l cu privirea, așezase sticla de vin în chip de vază pe un bolovan, chiar sub nasul lui Feri care, de fiecare dată când arunca o

lopată de pământ și îi venea să sublinieze dificultățile tot mai mari ivite pe parcurs în legătură cu pământul, care, deși nu-i ca ăla de la neoreformat, dar tot are niscai pietriș, vedea sticla, vedea și arma de pe genunchii angajatorului, și-și înghițea vorbele, aplecându-se și continuând să sape și să dea la lopată, astfel că, deși nu peste o oră, ci peste trei, și-a primit totuși vinul, iar ciudatul ăla cu pușca i-a mai dat și două mii de forinți, până la urmă dovedindu-se destul de omenos, a și stat de vorbă cu el, întrebându-l despre munca lui și condițiile de muncă de la Cimitirul Neoreformat și despre soarta grămezilor de oase din spatele capelei și altele de genul ăsta, în cele din urmă sfătuindu-l să fie atent ca fata aia de la crâșmă să nu-l tragă-n piept, că mie, i-a spus ciudatul ăla, nu-mi place deloc privirea acelei fete, nu prevestește nimic bun, crede-mă, așa că fii pe fază, Feri, când comanzi ceva.

Arde, a transmis prin stația radio din jeepul cu care inspectaseră împrejurimile locului faptei, a luat foc toată Bălăria și fumegă ca dracu, și putoarea, și flăcările mari, așa că veniți cu toate cele patru mașini și cereți ajutor de la Csaba, pentru că astea patru pe care le aveți n-o să ajungă, și să fie destulă apă, pentru că flăcările astea, mama mă-sii de viață, s-a răstit la șofer, dă înapoi, la care șoferul a băgat rapid mașina în marșarier, retrăgându-se în trombă vreo douăzeci de metri, tocmai când o explozie de flăcări era să nimerească jeepul, fii atent, s-a răstit din nou Căpitanul, dacă vrei grill, du-te la restaurant, am înțeles, domnule Căpitan, să trăiți, a spus șoferul, ceilalți nici măcar n-au sesizat acest schimb de replici, într-atât erau de șocați de incendiu, în primul rând cum putea să ia foc ceva aici, având în vedere că plouase recent, iar în al doilea rând, ce anume putea să cauzeze incendiul în acest tufăriș, când se știe că aici nu-i nimeni și nimic, ăla care fusese aici tocmai fiind dat în urmărire, deci cu siguranță nu s-ar întoarce ca să fie prins și mai ales nu i-ar da foc Bălăriei, căci la ce bun, și trei, asta era supoziția Căpitanului, pe care n-a ținut-o numai pentru el, ci a exprimat-o cu voce tare să audă și ceilalți, pute a motorină, al dracului ce pute, însă motorină nu poate fi pentru că, după câte știe el, motorină nu există în tot orașul, dar atunci ce poate să ardă în halul ăsta, ce mă-sa de combustibil arde cu asemenea flacără, păi, domnule Căpitan, a început precaut șoferul, un plutonier din divizia specială, spune, i-a făcut semn Căpitanul să spună, păi, mă gândesc că nu arde numai așa, adică vreau să spun că focul ăsta e altfel decât cel de acum patru ani, când luase foc Casa Germană, a ars și aia ca lumea, nimic de zis, ei, la ce te gândești, a întrebat Căpitanul, păi, mă gândesc că flăcările astea par să izbucnească periodic, asta e,

a exclamat Căpitanul, dumneata ai dreptate, asta m-a frământat și pe mine, că unde mai văzusem eu asemenea flăcări, păi, în documentarele alea de pe Discovery, despre marele bombardament al Dresdei cu bombe incendiare și despre bombardamentul așa-zis „covor“ din Vietnam, na, acolo am văzut eu ceva asemănător, ăsta nu e doar un foc, a decretat Căpitanul, la care s-a făcut o mare liniște în jeep, pentru că în mare înțelegeau la ce se gândește, ei bine, dar ce pizda mă-sii poate fi, și-au zis, ce altceva decât foc, și încă un foc al naibii de serios, și atunci s-au auzit sirenele și, venind cu o viteză nereglementară, adică mult mai mică, în sfârșit a apărut prima mașină de pompieri, apoi a doua, apoi a treia și, în final, a patra, se vedea cum se chinuie să înainteze prin noroi, asta e, asta-i meseria, a remarcat fără empatie Căpitanul în jeep, ei trebuie să fie în stare să intre oriunde, n-am dreptate?, ba da, ba da, domnule Căpitan, l-au aprobat ceilalți din jeep, au ajuns deja, l-au liniștit, și așa era, mașinile s-au aliniat frumușel la vreo șaizeci-optzeci de metri de Bălărie, cum îi ziceau ei, urmând să înceapă operațiunea de stingere, adică șeful pompierilor sau cel însărcinat cu conducerea operațiunii, în harababura creată Căpitanul n-a văzut cine e, trebuia întâi să inspecteze locul, adică să se apropie cât mai mult pentru a vedea ce tip de incendiu este, însă în clipa aia, chiar lângă el, au izbucnit noi flăcări, s-a retras brusc, mulțumindu-se să apuce o creangă cuprinsă de flăcări mărunte, pâlpâitoare, a studiat-o cu atenție, a mirosit-o, apoi a aruncat-o și s-a întors la prima mașină, dând ordin să *nu* scoată furtunurile de apă, ci să ceară întăriri, plus tunuri cu nisip și spumă de stingere, cât mai multă, cei cu apa să se retragă, să vină cei cu extinctoarele, să rămână numai mașina cu pulberi care să se așeze astfel încât să fie în stare să execute „operațiunea periferică“, apoi s-a întors la jeep, făcându-le semn să deschidă geamul, asta-i motorină, domnule Căpitan, deși murdară, dar motorină, poate și ceva benzină, Căpitanul s-a uitat la el în tăcere, dar n-a zis nimic, apoi a dat ordin să pornească jeepul, că vrea să vadă cât de mult s-a extins focul și dacă ar putea periclita orașul, adică dacă ar fi posibil să ajungă până la calea Csókos, se pare că nu, a constatat, și s-au dus până la calea Csókos, acolo a coborât, și-a pus mâinile-n șold și piciorul pe o piatră, sprijinindu-se cu cotul pe genunchi și uitându-se la terenul cuprins de flăcări, plutonierul s-a apropiat de el și s-a așezat în spatele lui, așteptând un ordin, a așteptat ce-a așteptat, dar ordinul întârzia să vină, astfel că au stat așa, urmărind jocul flăcărilor și forfota micilor siluete din depărtare, deștept, foarte deștept în felul lui, și-a spus Căpitanul, ăsta și-a aprins pădurea-n cap, știind ce-l așteaptă, așa că de undeva a făcut rost de motorină, poate din România,

dându-și foc cu nonșalanță, apoi iar s-a lăsat tăcerea, căci plutonierul n-avea replică la asta, au continuat să se uite la flăcările care izbucneau ba într-un loc, ba în celălalt, extinzându-se tot mai mult și mai mult, deja ardea toată zona când Căpitanul și-a luat piciorul de pe piatră, s-a îndreptat de spate, și-a aranjat uniforma și, aruncând o ultimă privire spre locul catastrofei, i-a spus plutonierului că acum poate să anunțe jurnaliștii și să alerteze televiziunile, subiectul ăsta o să le placă, fii numai atent, plutonierule, la titlurile de mâine, de pe prima pagină, i-a spus Căpitanul, „Crângul de măceși în flăcări".

Chestia e că noi aici nu vindem mâța-n sac, asta și între frați face minim opt ani cu „sporită", i-a spus Căpitanul înăuntru la „Clocitoare", cum numeau ei la sediu camera de interogatoriu, mie nu-mi pasă dacă vorbești sau nu, numai atâta-ți spun, prietene, că o să fie belea mare, Feri stătea la capătul celălalt al mesei, tremurând ca varga, tremura din tot corpul, de parcă ar fi fost cuprins de friguri, în special mâinile și capul, numai gândindu-se în ce se băgase și că pedeapsa e pe deplin justificată, se predase demult, încă de când fusese luat pe sus din **47** și băgat în duba poliției, se predase încă din clipa-n care auzise ce șoptește la telefon fata aia de la crâșmă, cu privirea rece ca gheața, s-a predat total, spuneau ochii ăia injectați, dar de vorbit nu putea vorbi, pur și simplu amuțise de frică, de aceea l-a preluat Căpitanul personal, ceilalți au ieșit unul după altul, ridicând din umeri, că degeaba orice metodă, degeaba orice amenințare, ăla nu și nu, așa că n-a avut încotro, tot el era nevoit să se ocupe și de infractorul ăsta mărunt, băutor prin birturi, fie, a zis, și-a stins țigara, s-a ridicat, a intrat în „Clocitoare" și s-a așezat în fața suspectului, opt, i-a spus, dacă nu vorbește, poate și mai mult, însă dacă vorbește, e posibil să nu fie nicicât, a întors-o, dându-și seama instinctiv că nenorocitul ăsta nu numai de frică nu vorbește, ci și din cauză că în viața lui nu mai fusese într-o astfel de situație, ăsta nu-i infractor, ăsta nu-i decât un vierme mărunt, s-a uitat cu indiferență Căpitanul la Feri, care nici n-a mai încercat să-și potolească tremurul mâinii, nemaivorbind de cap, ei, nu contează, deodată și-a ridicat mâna dreaptă, hei, ce te-a apucat, a mârâit Căpitanul, neînțelegând ce vrea, aș vrea să spun ceva, a reușit să îngâne Feri, de aia ai ridicat mâna, da, a dat din cap Feri, lăsându-și mâna-n jos, Doamne, Dumnezeule, na, fii atent la mine și spune-mi frumușel tot ce știi și după aia îți dau drumul acasă, nu-ți fie frică, hai, dă-i drumul mai repede că n-avem timp, la care Feri i-a dat drumul, a vorbit și a vorbit, ambalându-se tot mai tare, spre final turuind ca o moară stricată și continuând să-și frângă mâinile și să tremure, căci un lucru a

priceput: dacă zice mult, până la urmă o să-i dea drumul de aici, dacă i s-ar fi cerut să lingă toată podeaua din cameră sau să-și bea urina, le-ar fi făcut și pe astea, fac orice, fac tot ce vreți, i-a spus marelui comandant, numai să-mi dați drumul, și n-a trecut niciun sfert de oră și marele comandant s-a ridicat în picioare, bine, ajunge, am priceput, acum colegii mei o să te ducă la locul faptei, tu o să le explici frumușel ce și cum, după care poți să mergi în plata Domnului, atunci Feri a sărit în sus, s-a repezit la el, i-a apucat mâna și i-a sărutat-o de mai multe ori, până când marele comandant a reușit să se elibereze și i-a spus, în regulă, nu trebuie să-mi mulțumești, însă ai mare grijă, băiete, dacă încă o dată, ai priceput, o singură dată te mai prindem cu vreo chestie din asta, s-a terminat cu tine, păi, e sigur că despre el, s-a bâlbâit Feri, marele domn comandant n-o să mai audă niciodată nimic, pentru că o să stea în banca lui, la fel ca până acum el n-a făcut rău nimănui, nici măcar o muscă n-a omorât, serios vorbește, nici măcar o muscă, în toată viața lui, deși a avut parte de viață grea și de tragedii, ei, nu contează, a tăcut văzând că marelui comandant nu-i place că vorbește prea mult, important e să se termine cu bine tot coșmarul ăsta, s-a și terminat, l-au urcat într-o mașină și, cu girofarul pornit, l-au dus în Crângul de Măceș, acolo a găsit ușor locul cu pricina, totul în jur fiind înnegrit și ars, dar se vede bine, a arătat exact locul gropii, după care nu l-au mai întrebat nimic și l-au trimis acasă, să nu-i mai încurce, Feri s-a îndepărtat câțiva pași, neîndrăznind să plece, în cele din urmă au fost nevoiți să se răstească la el să se care naibii odată, abia atunci a priceput că-i liber, Doamne, în ce m-am băgat pentru o sticlă de vin, deși trebuia să-mi dau seama că nu-i bine să stai de vorbă cu infractori din ăștia ciudați, cum am putut să fiu atât de tâmpit, mergea, ciulindu-și urechile, atent la orice zgomot de motor, nefiind încă sigur de nimic, așa a ajuns pe calea Nagyváradi, a cotit spre strada lui, a intrat pe ușă, s-a prăbușit pe un scaun și așa a rămas, nemișcat, vreo jumătate de oră, ascultându-și bătăile inimii, pentru că era sigur că va face infarct, însă din fericire n-a făcut, după o jumătate de oră inima îi bătea iarăși normal și, în sfârșit, putea respira mai bine, atunci s-a dus la aragaz, a luat o conservă de pe raftul de sus, a pus apă la fiert, a scufundat conserva în apă, apoi, aruncând-o dintr-o mână în alta, a deschis cumva cutia de conserve fierbinte, s-a așezat pe scaun, a luat conserva între palme ca să-și încălzească mâinile și, fără pâine, deși nu-i plăcea așa, numai că în ziua aia n-avea pâine în casă, i-a hăpăit tot conținutul, nelăsând nici măcar un bob de fasole în cutie, pentru că asta era pe raft, fasole cu cârnați, mai avea vreo patru-cinci cutii la

fel, îi plăcea mult, era în stare să înghită și două cutii deodată, ba chiar trei, dar trebuia să le economisească, așa că mereu numai câte una la o masă, pensia aia de handicap nu-i ajungea pentru nimic, câteodată, ca acum, nici măcar să-și cumpere o pâine, astfel că încerca să se sature numai cu fasolea goală, na, și ceva vin pe lângă, din păcate avea o slăbiciune pentru vin, o recunoștea, nu trebuia forțat să recunoască, totuși nu erau pretenții mari, o conservă de fasole cu cârnați pe zi, câteodată un pic de vin, și atât.

Ancheta oficială s-a încheiat, i-a spus Căpitanul prin Tetra, tonul vocii lui dându-i de înțeles că atât a fost, cazul e ovăr, ceea ce pentru voi înseamnă, a spus Căpitanul, că până aici, m-ați înțeles, l-a întrebat, însă el nu i-a răspuns, simțindu-și creierul supraîncărcat, băgat în priză, cum zicea el, atât de băgat în priză, încât acum, când de fapt i se comunicase o veste bună, el o percepea ca pe o lovitură și, după părerea lui, pentru toți cei din gașca lui vestea asta bună este o lovitură, un eșec, poate nu ăsta-i termenul potrivit, acum nu știe care-i termenul potrivit, pentru că din cauza acestei vești simte acea tensiune, acea stare de alertă, iar setea, ca să se exprime poetic, de răzbunare, a povestit la Biker, parcă a devenit și mai mare, și o spune sincer, a spus, într-un fel nici nu-i vine să creadă, bine-bine, a priceput el ce s-a întâmplat, că din punct de vedere oficial, și ar pune accentul pe oficial, adică acolo sus, la ei, cazul într-adevăr poate fi închis, numai că în toată treaba asta e ceva care lui nu-i place, nu că nu s-ar fi așteptat la asta sau la ceva asemănător, tocmai că s-a așteptat numai la chestii neașteptate, cunoscând jegul ăla de om, dar asta, să-și dea foc cu tot cu Crângul de Măceș și să ardă acolo, în groapa aia unde se ascunsese, asta lui i se părea prea de tot, ce-i drept, s-ar putea să greșească, poate că numai supratensiunea, care încă nu se descărcase, e de vină, pentru că, o spune sincer, a repetat, el nu poate accepta ideea ca ucigașul ăsta mârșav al lui Steluță să scape atât de ușor, pentru că s-a întors împotriva lui, a lor, adică împotriva unei frății bazate pe răzbunare, dar ce fel de răzbunare e aia pe care nu ei o duc la capăt, ci însăși victima, e prea evident totul, a spus din nou liderul, cu toate că stilul i se potrivește, pentru că mi-am imaginat, a explicat celorlalți și, în același timp, lui însuși, că a găsit o soluție la care noi nu ne-am fi gândit, iar asta e într-adevăr una din astea, însă are o hibă, s-a uitat la cei doi novici care, în mod vizibil, n-au priceput mare lucru din toată treaba, în schimb ascultau cu atenția încordată, iar hiba e că nemernicul a ales una la care *el* s-ar fi așteptat, adică ceva neașteptat, care să-l surprindă și la care el să zică, ah, Dumnezeii mă-sii, mi-a făcut-o, la asta nu m-aș fi gândit, m-am gândit, s-a uitat la Totó, care a

dat din cap în semn că-l înțelege, îl urmărește, îi soarbe cuvintele, eu m-am gândit, și tocmai asta mă deranjează, dar fraților, și-a ridicat vocea, sper că toată lumea mă aude, cazul, dacă altceva nu mai putem face, căci în cele din urmă trebuie să acceptăm faptul că s-a terminat cu nemernicul, deci cazul încă nu s-a încheiat, oricum ar fi, trebuie să facem ceva pentru Steluță, eu personal nu pot să nu fac nimic, nu pot să nu lichidez măcar ce-a mai rămas din nemernic, pricepeți, pricepem, au mormăit ceilalți, în special Dji-Ti, foarte inflamat, pentru că era furios că nu ei l-au găsit și că el n-a corespuns sarcinii care-i fusese încredințată, adică să se întoarcă la coșmelie și să percheziționeze încă o dată zona, n-a reușit să găsească nimic, nu și-a dat seama care-i jocul, de aceea de acum înainte va purta pecetea „inapt pentru investigații", n-a zis-o încă nimeni cu voce tare, nici măcar liderul, dar Dji-Ti știa că verdictul se născuse deja, de aceea el a fost cel mai de acord când liderul a spus, na, acum o să mergem acolo și toată lumea să aibă ceva asupra lui, e clar?, tot drumul până acolo și-a stors creierii dacă în povestea asta e într-adevăr totul în regulă, a condus încet în fruntea coloanei, vrând să confere o anumită solemnitate acestei deplasări, dar și pentru că a mai vrut să treacă încă o dată în revistă versiunea asta a poveștii, adică jegul ăla s-a întors în coșmelia lui probabil după ce Dji-Ti cu trupa lui plecaseră de acolo, după aceea și-a mutat lucrurile în groapa pe care — posibil — avusese destul timp s-o pregătească după fuga lui, atunci nemaifiind căutat prin zonă, deci a avut răgazul s-o izoleze cu plăci de polistiren și să-și ducă acolo patul și masa, s-a gândit liderul în timp ce, în coloane de câte trei, au luat curba de la Spital spre strada Szent László, putea s-o facă în câteva ore, lucrând bineînțeles noaptea, câte nopți să fi avut la dispoziție, două sau trei, în caz că a avut atâta tupeu să îndrăznească să rămână acolo încă din prima noapte, cert e că n-a prea avut timp de pierdut, că totuși, să amenajezi groapa și, înainte de asta, să-l pui pe bețivanul ăla nenorocit s-o sape, o să-l prindă el odată pe ăla și o să-l strângă puțin cu ușa, deși Căpitanul l-a pus să promită că nimeni nu se va atinge de el, dar o mică lecție nu strică niciodată, au ajuns la marginea parcului Maróti, după ce au cotit la dreapta, spre castel, deci în maxim trei nopți, bine, s-a gândit, pe asta o mai înghit, l-a pus să sape, și-a cărat acolo boarfele, bine, accept, căci în afară de oase, gaborii au mai găsit niște chestii în gropnița lui, cum ar fi cartea lui de identitate, certificatul de naștere sau așa ceva, pe astea le-a văzut Dji-Ti în coșmelie, ok, dar nu cumva le-a lăsat acolo dinadins, mă-ntreb numa', s-a întrebat, ca după aia, după ce și-a dat foc, incendiind și tot Crângul de Măceș, să poată fi

identificate drept actele lui personale, de ce a lăsat acolo și bani într-un portmoneu, oare nu pentru că știa că n-o să ardă într-atât încât să nu fie identificabili, lăsând atâta bănet, toată lumea urma să creadă că și el a ars acolo, buuun, a luat-o încet pe lângă parc, cu coloana după el, e cam tras de păr, recunosc, dar eu mă-ntreb numa', și-a zis, pun întrebări, ca să le elimin apoi, ca pe asta de exemplu, căci ar fi prea de tot, prea sofisticat, nici măcar eu nu pot să-mi închipui așa ceva, nimeni care-i urmărit de poliție, plus o trupă ca ei, nu poate gândi așa, de fapt nu mai poate gândi deloc, degeaba ar avea atâta minte cum a avut șobolanul ăsta împuțit, pentru că trebuie să recunoască, șobolanul ăsta a avut minte, dacă totul s-a întâmplat cum crede Căpitanul, adică el ascunzându-se la doi pași de locul faptei, asta denotă o minte strălucită, recunoaște, nici măcar el nu s-ar fi gândit serios, de fapt nu s-ar fi gândit deloc, să se întoarcă la locul faptei, să-și sape acolo o groapă și să se ascundă în ea, și mai e ceva, un mic amănunt, și-a spus, în timp ce treceau prin fața Fântânii Prekup, cotind-o spre drumul care duce la castel, și mai e un amănunt, totuși ce și-a imaginat șobolanul ăla nenorocit, săpându-și o groapă și ascunzându-se-n ea, cât credea că o să reziste acolo, până când, și ce-ar fi făcut dacă n-ar fi rezistat, ce s-ar fi întâmplat atunci și după aceea, e doar o altă întrebare, și-a continuat raționamentul, el își pune întrebări, așteptând ca creierul lui să-i dea răspunsurile, cum și-o fi imaginat șobolanul acest *după*, doar nu putea să creadă că lucrurile se vor netezi de la sine și totul va fi dat uitării, iar el va ieși frumușel din scenă, nu, nu putea să creadă așa ceva, trebuie să-și fi dat seama cine sunt ei și de ce sunt ei în stare, și oare când anume și-a dat seama că din gaura aia de șobolani nu există scăpare, și când că ar fi mai bine să se lichideze singur, nu-l interesează cum și-a dat foc sau ce fel de combustibil a folosit, e evident că orice-ar fi fost, numai din România putea să-și facă rost, dacă avea un camion la dispoziție și bani să-i mituiască pe grăniceri putea rezolva treaba într-o singură noapte, să zicem că avea, și-a zis, ei, nu contează, el tot nu se va lăsa, nu se poate opri acum, chiar dacă deocamdată nu prea știe ce să facă altceva decât să aștepte ca băiatul de la benzinărie să se întoarcă de la Sarkadkeresztúr, unde s-a dus cică la niște rude, dar o să se întoarcă el, și-a mângâiat barba, precis o să se, și atunci o să-l ia puțin la întrebări, căci dacă e cineva care știe de unde a făcut rost șobolanul ăla de motorină atunci el e acela, și de unde de camion, dacă nu de la el, sigur că de la el, și motorina, sigur că din România, dar nu asta-i problema, ce mai contează acum, dar dacă asta nu contează, atunci ce anume contează, ajuns în acest punct nu și-a mai putut

continua șirul gândurilor, nemaisuportând disciplina pe care și-o impusese ca să poată gândi, pentru că în fața ochilor minții i-a apărut chipul lui Steluță și niște frânturi de amintiri din copilărie, cum au vânat ei broaște cu praștia la ecluza de pe Criș, i-a fost și familie, și frate, pe lângă, bineînțeles, ceilalți frați de la Biker, însă cu Steluță a fost altceva, el într-adevăr îi aparținea, el a fost mereu alături de Steluță, oferindu-i sprijin sau, în caz de nevoie, scoțându-l din încurcături, el i-a dat un țel, l-a inițiat, l-a așezat în șa pe o Honda special tunată, el i-a croit un drum în viață, și atunci vine un gunoi ca ăsta, un jeg, un trădător, un șobolan, căci da, unul ca ăsta nu-i decât un nenorocit de șobolan, apare de nicăieri și pur și simplu îl execută pe acela pe care el l-a iubit atât de mult, s-a înfuriat, accelerând brusc, la fel au făcut și ceilalți, și astfel au trecut, ca vijelia, prin fața caselor de pe strada Nagyváradi, oamenii s-au uitat de după perdele să vadă ce-i cu zgomotului ăla infernal de afară, păi, da, iarăși trec Forțele Locale de Ordine, ei au grijă de nopțile noastre, în mâinile lor e liniștea și pacea, da, noi suntem zălogul, și-a spus liderul, dirijându-și trupa paralel cu cimitirul de pe calea Sarkadi, spre poteca care ducea în Crângul de Măceș, au derapat pe solul ars și umed în timp ce-i conducea printre copacii carbonizați spre locul faptei, dar neștiind exact unde e, nu l-a găsit, nu-și mai amintea decât de coșmelia nemernicului, așa că l-a pus pe Dji-Ti să treacă în față și să preia conducerea, când în sfârșit au ajuns, nu le-a mai rămas decât să se alinieze la marginea gropii, stăteau acolo în cerc, cu armele îndreptate-n jos și uitându-se la liderul lor care în primul minut i-a îndemnat să păstreze tăcerea, apoi le-a făcut semn, apăsând primul pe trăgaci, ceilalți i-au urmat exemplul și, fără să-și ia degetul de pe trăgaci, au început să tragă, și au tras în groapa aia împuțită, au tras în draci, foc continuu până li s-au terminat gloanțele, pentru că voiau să-l anihileze complet pe nemernic, să-l facă să dispară de tot, s-au gândit că în mod sigur a mai rămas măcar o mână de cenușă din el după plecarea gaborilor, adică ei mâna asta de cenușă au ciuruit-o cu gloanțele, risipind-o și anihilând-o, iar el s-a uitat la nemernicul, la șobolanul ăla împuțit din groapă, care stătea acolo chircit ca un embrion, și a țintit cu precizie, fix capul i l-a țintit, apoi a început să tragă, și a tras, a tras, a tras până când i s-au terminat și lui gloanțele.

Am pornit de la ideea, i-a povestit acelui cineva din sala de așteptare strâmtă a gării din Bicere, că trebuie să gândesc două ore pe zi pentru a nu fi nevoit să gândesc toată ziua, căci pe de-o parte gânditul toată ziua mi-ar consuma prea multă energie, pe de altă parte este un viciu care nu duce la nimic, niciun viciu nu duce la nimic, având în vedere însăși natura lui, deci îmi convine să

continui tot așa, pentru că astfel mă folosesc mai bine de acel procent din funcționarea creierului meu de care am nevoie, nici circumstanțele deosebite neputându-mă împiedica să continui cu exercițiile de negândire, și întrucât limitarea gândirii la numai două ore pe zi funcționează bine, adică merge excelent, de luni de zile nici nu-mi mai trece prin cap să gândesc în afara intervalului orar 15-17, iar acum, fiind ora 15 fără zece secunde, trebuie să fac la fel și azi, în ciuda epuizării, fără îndoială puternice, de care sufăr, căci se poate vorbi de Cantor, ba chiar trebuie, el fiind, ca să zic așa, i-a zis acelui cineva din sala de așteptare pustie, o figură centrală a problemei, după cum fusese și înainte vreme, deși acum e dat uitării, ceea ce Cantor a adus în prim plan, oferindu-ne și răspunsuri, era ideea că totul se reia în buclă, repetându-se iar și iar, deoarece prin Cantor, această nefericită cometă Petersburg-Halle, am ajuns înapoi de unde am pornit de atâtea ori și unde, de atâtea ori, am ajuns iarăși înapoi și înaintea lui, însă el a fost primul care a dat astfel de răspunsuri, fiind grav infectat de bine cunoscutul mesianism și crezând, fără îndoială, profund într-o Ființă monoteistă, un Zeu unic, credință ce nu putea izvorî decât din pasiunea lui pentru Tanah, după cum și izvorâse, dar care-i greșeala lui Cantor, rădăcinile-i în Tanah — a savurat cuvântul — bineînțeles, cum problemele încep întotdeauna, sau cel puțin cu mare probabilitate, de la rădăcini, extinzându-se apoi, el nici măcar n-a presupus că nu există infinit, el știa *ab ovo* că există, crezând că poate are chemare în acest sens, străduindu-se din răsputeri ca acestei credințe deosebit de adânc înrădăcinate în mintea lui să-i construiască, în felul său, o bază așa-zis științifică, deoarece nu era mulțumit cu ceea ce se întâmplase până atunci privitor la această chestiune, bietul Cantor, acest geniu ciudat, un amestec de genialitate și șarlatanie care a dus la îmbolnăvirea lui de credință, pentru că întotdeauna e așa, întotdeauna se ajunge aici, căci nu-i adevărat că la Începuturi Așa și pe Dincolo, ci la Începuturi a fost CREDINȚA, după care MATT, așa trebuia să se fi scris acolo, i-a explicat acelui cineva din sala de așteptare a gării din Bicere, unde nu era încălzire, pentru că nimeni nu aștepta vreun tren, deși cu câțiva ani înainte fuseseră repuse în circulație, cel puțin oficial vorbind, acele trenuri personale care opreau din nou la Bicere, din nou, adică după vreo două decenii, răstimp în care niciun tren nu oprise acolo, așa că nu era încălzire, și nici vreun lucrător feroviar, sau acar, sau cantonier, darămite călători, nimeni, de parcă nu le-ar fi păsat de ce s-ar întâmpla dacă ar veni un tren, fie se știa că oricum nu vine, fie se știa exact când vine și de aia nu era încă nimeni aici, în orice caz încălzire

ioc, deși în sala de așteptare se afla o sobă de tuci, ce-ar fi, a lansat propunerea în sala de așteptare goală, ce-ar fi dacă aș căuta ceva de pus pe foc, și-a frecat mâinile înghețate, a ieșit din clădirea scundă și, spre marea lui mirare, lângă peretele din dosul clădirii a găsit tot necesarul, o grămadă de lemne tăiate și frumos stivuite, plus niște ziare vechi, uscate, chibrituri avea el, bineînțeles, cu toate că soba scotea fum, în sala strâmtă s-a făcut repede cald, iar după ce hornul s-a mai desfundat puțin, cine știe din ce cauză s-o fi înfundat, poate de la niște frunze uscate, fumul s-a risipit, iar el a început să tremure, căci tremura, în timp ce frigul îi părăsea trupul prin toți porii, apoi i-a trecut prin cap că însăși apariția gândului seamănă fantomatic cu modul de gândire al omului, și tocmai conceptul de infinit, unul din cele multe, este, vezi bine, cel care ar fi trebuit să nască suspiciuni, și desigur că au fost mulți suspicioși, pe care însă nimeni nu i-a luat în serios și, la drept vorbind, nici n-ar fi putut, curentul fiind prea puternic și aruncându-i grămadă la țărm pe acești îndărătnici care, de-a lungul istoriei marelui diluviu spiritual, se împotmoliseră de-a valma în mâl și răgălii, deci tocmai acest infinit clarifică modul în care gândește creierul, modul viclean în care el prezintă drept real ceva ce nu-i decât pură abstractizare, prin introducerea sau folosirea justă a metodelor ce induc în eroare, ca să zic așa, a zis, cum ar fi translația în geometrie, s-a depărtat puțin de sobă, răsucindu-se, pentru că o parte a corpului i se încălzise mult prea mult, pe când cealaltă era încă înghețată, căci ce s-a spus înainte de Cantor, bineînțeles numai în domeniul științific, la noi, după declinul așa-numitei gândiri filosofice antice, dar nu în filosofie sau poezie, acolo se vehicula doar cu infinituri din astea, proaste, și alte chestii asemănătoare, nuuu, vorbim numai despre istoria gândirii științifice, ce s-a spus deci, păi, într-o formulare cât se poate de primitivă: că infinitul este parte a realității, că infinitul e real, și pe ce s-au bazat, chiar dacă n-au recunoscut-o fățiș, pe comprehensiune, bineînțeles, deși tocmai asta ar fi trebuit înțeles, și s-ar fi putut, că infinitul este doar o axiomă în rezolvarea problemei, dar mai există și o alta, anume incapacitatea ființei umane de a accepta fără niciun dubiu că există *dimensiuni*, nu era nevoie decât ca mintea „să creadă“ că lucrurile, așa cum îi apar minții, ca entități, auzi colo, en-ti-tăți, vai!, îți stă mintea-n loc, i se pot înfățișa exclusiv în cazul unor cantități finite, însă nu, ah, nu, nu asta s-a întâmplat, ci altceva, s-a întâmplat că mintea umană a tratat dimensiunile — și aici ne gândim la dimensiuni foarte-foarte mari sau foarte-foarte mici — ca fiind reale, chiar și atunci când îi erau imperceptibile, la urma urmei, iată cum stă treaba, teoria mulțimilor a lui

Cantor spune ceva, trebuie să recunoaștem, îndeajuns de nostim, și anume: nu numai că există infinit, ci există o mulțime de infinituri, ei bine, din cauza asta a și luat-o peste bot din partea unora ca alde Kronecker de la Berlin, iar argumentațiile au fost exact pe atât de logice și de plauzibile, pe cât, condimentate cu niscai sos Hilbert, trebuiau să fie, și tocmai aici e hiba, pentru că plauzibilitatea dată de concordanța cu experiența noastră este sacrosanctă în așa-zisa gândire științifică, ceea ce ne poate duce departe, în același timp îndepărtându-ne foarte mult de problemă în caz că urmăm această cale, căci e evident, atât de evident, că tot ceea ce vrem să demonstrăm deja este așa, de asta nu s-a ocupat nimeni, adică nimeni n-a vrut să se confrunte sincer cu natura profund problematică a argumentării ca argument, cine a făcut-o totuși fie și-a pierdut mințile, fie a părut un simplu diletant sau, ce-i mai rău, a *devenit* unul, ca promițătorul Whitehead, căruia totuși nu i se poate reproșa că n-ar fi pornit de la ceva logic, și unde a ajuns, na, unde?, la întrebarea asta preferă să nu răspundă, și-a spus cu resemnare, pentru că pur și simplu n-are rost să-ți pierzi vremea cu diferitele concepții asupra lumii, de fapt, cu niciuna dintre ele, numai de creierul care se poate ridica deasupra Vicleniei merită să te ocupi, să înțelegi cum anume înțelege creierul ceva, adică, în cazul nostru, să înțelegi cum a făcut creierul să creadă că realitatea, indiferent ce-ar însemna realitate pentru tine, se desfășoară într-un infinit, când el însuși poate concepe *exclusiv* finitul, ce să zic eu acum, mai e nevoie să zic ceva, a întrebat, întorcându-și cealaltă parte a corpului spre sobă, să zic tocmai eu, hai, să revenim la cantitate și s-o spunem clar și răspicat că nu există decât cantități finite, cantități infinite, nu, la fel cum nu există decât calități finite, calitatea infinită fiind un nonsens, că în așa-zisul univers toate procesele, evenimentele, întâmplările și tot ce e în desfășurare este finit, având un început și un sfârșit, cel puțin pentru un creier ca al omului, căruia îi e complet indiferent pe care nivel de observabilitate se află, există numai ceea ce este în desfășurare, nu se poate spune altfel, aceasta fiind, bineînțeles, o formulare arbitrară, însă toate formulările verbale sunt absolut arbitrare, dacă într-adevăr există ceva, atunci să-l numim Proces, care este o desfășurare, doar simplul cuvânt nimic, nu, să mă exprim mai clar, simpla propoziție „nimic nu este“ n-are sens, pentru că putem denumi doar ceea ce există, iar ceea ce există niciodată nu e existent, adică la îndemână, pentru că există numai ce ceea ce are loc, ceea ce se află în desfășurare, iar în această desfășurare, în acest Proces, nimic nu este în afară de el însuși, dar nici — și ăsta-i esențialul — în interiorul său!!! —, de aia n-o

scoatem la capăt când vrem rezultate în cercetare, de aia alunecăm mereu pe linie moartă în cercetare, și nu pentru că am fi greșit direcția corectă, căci nu există direcție corectă, însă despre asta am mai vorbit, astfel că putem spune, mai precis putem spune *numai,* un „da“, pentru că numai DA-ul există, însă el nu poate fi extins, extensia fiind un proces din creierul nostru, o repet, pentru că nu contenesc s-o repet iar și iar, de altfel, după cum ați remarcat, îmi place repetiția, pentru că repetiția te amețește, și avem nevoie de amețeală pentru apariția sau nașterea, zi-i cum vrei, intuiției, ei, nu contează, să lăsăm asta, a dat din mâini a lehamite, adresându-se acelui cineva din sala de așteptare, deci avem de-a face doar cu un proces prin care, urmând drumul corect dictat de el, ajungem imediat la rezultat, numai că acest rezultat e deplorabil, de la începutul începutului ducând la Marea Presupoziție, la Marele Imaginar Tribal, că este, că există, că-i exclus ca realitatea să n-aibă piese dincolo de realitate, care să existe dincolo de ea, cvasideasupra ei, apoi mai avem și spațialitatea asta, pe lângă multiplele erori cantitative, astfel încă la Începutul Începutului a apărut Dumnezeu și dumnezeiescul și toată CHESTIA asta, și acest unic, mortal și adevărat, acest unic virus ce aduce omenirii o boală ucigătoare, virus de care într-adevăr, și pe bune, și chiar niciodată nu vom putea scăpa, în zadar străduința noastră de a nimici gândirea, atenția constantă, puternică și teribilă cu care mereu ne punem bețe-n roate ca să nu ajungem undeva în gândire, de asta niciodată, nicio secundă, mintea n-a putut scăpa, căci n-are rost să vorbim despre acele epoci în care această problemă a fost pusă pentru prima dată, și în special nu despre așa-numita modernitate bazată, după părerea unora, pe cunoașterea fără credință, pe evidența existenței fără Dumnezeu, și așa mai departe, această epocă, deși triumfală, copleșitoare și victorioasă, în esență este o veritabilă rușine, nu o eliberare, și iarăși au realizat ceva ateii, ceva jalnic, de fapt nerealizând niciodată nimic, pentru că le era frică de curaj, ăsta lipsindu-le dintotdeauna, curajul de a merge mai departe și de a evalua *ce anume* au realizat prin negarea lui Dumnezeu, au fost acuzați, și poate că mai sunt și astăzi, de lipsa consecvenței, păi, nu, vă spun eu ce le lipsea, curajul, toți ateii au fost și au rămas lași, așa se face că nici până-n zilele noastre n-au apărut încă ateii autentici, însă mai pot apărea, bineînțeles, în orice caz acești cerșetori demni de milă, ateii de ieri și de azi, ăștia au emis marele enunț, apoi s-au căcat pe ei de ceea ce-au putut spune, deși nu trebuia, nici măcar nu și-au dat seama peste ce fapt important și semnificativ au dat, așa că nu merită să te mai ocupi puțin de ei, deoarece necazul cu ei a apărut pentru că nici cei mai inteligenți n-

au știut ce să înceapă cu acea intuiție elementară, când ai găsit, când ai pus mâna pe ceva, însă n-ai cuvinte pentru asta, nici noțiunile pe care le ai nu le poți folosi, însă e acolo ceva-ul ăla, îl ai în palmă, îl strângi spasmodic, fiindu-ți teamă să nu-ți alunece din mână, și bineînțeles că alunecă, până să-ți deschizi palma, adio, deja a dispărut, asta e, așa e, deși dacă palma aia nu s-ar fi deschis, atunci în palma aia ai fi găsit sâmburele problemei, iertată fie-mi formularea cam sărăcăcioasă, l-ai fi găsit și l-ai fi putut pătrunde, a adăugat, căci nu, nici vorbă, dar să lăsăm asta, negarea lui Dumnezeu e ca un fel de casă funerară, această negare izvorăște din furie și aroganță, din intuirea măreției, în spatele ei ascunzându-se invidia față de această măreție, e de râsul lumii, auzi colo, clarviziune, până și dorința noastră de a vedea clar își adună muniție dintr-o neînțelegere, ce am avea noi de făcut cu voința asta de a vedea clar, ce?, vă spun eu, să sesizăm ce interesantă e eroarea noastră, ce deosebit de interesantă eroare este să vrei să vezi clar, cum am putea vedea clar în orice problemă, fie că-i vorba de infinit, fie de transcendență, căci astea nu sunt probleme, sunt adevărate irealități, de care n-are decât să se ocupe psihologia și neopsihologia, deși ar fi mai bine ca astea două să dispară pe loc, fiind doar niște fleacuri insignifiante ale prostiei umane, deci de Cantor și de Dumnezeul lui, de ei ar trebui să ne ocupăm, căci ocupându-ne de ei, măcar ne ocupăm de *ceva*, ne ocupăm de frică, pentru că trebuie s-o facem în măsura în care Cantor și Dumnezeul lui prezintă interes, și prezintă, un motiv în plus fiind faptul că frica definește întreaga existență umană, degeaba se spune că nu este decât o emoție pe care o putem stăpâni ușor, păi, nu, n-o stăpânim nici ușor, nici greu, pentru că ea ocupă un loc atât de central în chestiunea lui Cantor și Dumnezeul lui, încât devine inevitabil să vrem să aflăm ce este, ceea ce nu este atât de greu, căci singurul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să cuprindem cu privirea întregul domeniu al fricii, și ce-ar însemna asta, ar însemna să analizăm frica împreună cu toate consecințele ei, prin asta înțeleg să te uiți la om, ba, nu, s-o iau altfel, uită-te la toate viețuitoarele de pe planetă, nu, nici așa nu-i bine, iar o iau altfel, uită-te la tot ce există pe pământ, la toți membrii lumii organice și anorganice, posesori ai unui carnet de membru de partid, și vei vedea că în această lume organică și anorganică numai frica este profund palpabilă, nimic altceva în afară de ea, pentru că nimic nu reprezintă o forță mai mare, pentru că în afară de ea nimic altceva nu poate determina nimic în aceste universuri organice și anorganice, în schimb prin ea se poate motiva totul, se poate spune că ea este cauza uneia sau alteia, ceea ce-i absurd, tocmai

de aceea nici nu ne mai ocupăm de ea acum, ci spunem că ajunge cu subterfugiile parșive, ne concentrăm atenția asupra fricii și atunci ajungem în situația în care frica devine esența existenței, era să dau greș și să-ți spun că nimic altceva nu putem spune despre existență în afară de faptul că e dirijată de frică, căci József Attila, și ai face bine să-ți bagi în cap numele ăsta, într-un mod foarte interesant a găsit o expresie care face inutilă întrebarea dacă-și va fi dat seama oare ce domeniu vast a pus în lumină prin această formulare, în orice caz, geniul său a nimerit-o, căci într-adevăr, frica de nonexistență, și întotdeauna există o astfel de situație, este cea mai puternică forță cunoscută, chiar dacă n-o putem închide într-o cutie pentru a o așeza în capsula timpului, ca s-o lansăm pe Marte, în cazul în care, în sfârșit, ne-am putea hotărî și am putea părăsi această planetă, ceea ce n-am merita deloc, deși cine știe ce anume ne guvernează, na, și iar am ajuns aici, la frică, despre care ar trebui să se scrie cărți mari, o nouă Biblie, Noi Testamente, însă nu le-a scris încă nimeni, pe ici, pe colo s-a mai auzit câte ceva, întâmplător, ca de obicei în cazul ideilor revoluționare, dar în continuare ducem lipsa unor mari opere fundamentale, a unor noi *Principiae* sau *Divina Comedie* și așa mai departe, și chiar trebuie să simțim lipsa lor, pentru că a arunca acest concept în brațele psihologiei pe care, după cum probabil ți-ai dat seama deja, o detest profund, nu numai că este o iresponsabilitate, ci pur și simplu o greșeală, una adevărată, o neglijență care ne îndepărtează de esențial, căci gândește-te numai ce înseamnă faptul că frica, privită ca forță creatoare, este un centru general de putere, de unde se înalță zeii, apoi Dumnezeu, da, și Dumnezeul lui Cantor, căci frica de încetarea existenței este o forță atât de mare, încât nu se poate măsura, pentru că n-avem și nici n-o să avem vreodată un instrument cu care să scoatem în evidență o asemenea forță uriașă, ea, frica de nonexistență, împiedică nonexistența să existe, ea, frica, face posibil ca tot ce atentează la nonexistență să rămână în interiorul existenței, o să mă întrebi cum e posibil că zeii și Dumnezeu au apărut în toate culturile, chiar și în acelea care n-aveau cum să fi fost vreodată în contact, fie din cauza timpului, fie din cauza spațiului, na, ce crezi, păi, tot frica, bineînțeles, una comună, care în toate culturile a ținut omul captiv, și să-ți mai spun ceva, nu numai omul, ci și toate animalele, ai văzut animal căruia îi e frică, nu-i așa?, și mai adaug, în speranța de a nu fi acuzat de ezoterisme confuze, că ea e prezentă și în existența anorganică, desigur nu ăsta ar fi termenul potrivit, l-aș numi altfel dacă aș putea, dar nu pot, ne-ar trebui un altul, nu contează, ideea e că frica este Legea Fundamentală, frica este baza

Constituției Existenței, propun deci să reluăm încă o dată, întrucât ce am spus aici, ba, și mai important, tot ceea am intuit prin gândire sau tot ce gândim acum necesită întărirea celor spuse deja despre frică, mai precis ceea ce am gândit despre ea sau, și mai exact dacă vrei, ceea ce am simțit, și ce-ar fi asta, întrebi, și întrebarea ta e justificată, deoarece întâi ar trebui să clarificăm un lucru: în acel concept auxiliar, fie această realitate, fie existență, noi trebuie să vedem doar evenimente, căci e ușor de văzut că lumea este o învălmășeală de evenimente, nebunia a miliarde și miliarde de evenimente, fără nimic fix, nimic limitat, nimic tangibil, dacă vrem să le apucăm, toate ni se strecoară printre degete, pentru că nu este timp, prin asta putându-se înțelege și că n-avem timp să apucăm, să prindem ceva, pentru că ne alunecă din mână, asta-i treaba ei, a lumii, fiind doar o desfășurare, un proces, o sumă a miliardelor de evenimente, atât e, sau nici atât, instalăm acel așa-numit orizont, iar pe acest orizont, după cum am mai spus, nu sunt decât evenimente, care dispar în același moment, nu neapărat real, în care apar, evenimente pe un orizont de evenimente, asta avem, și asta nu-i o abstracție, în sfârșit, iată ceva care nu e, în mod cert nu e abstracție, astfel încât într-adevăr putem să-i presupunem existența, înainte de a renunța la ea, te rog pe tine, te rog foarte mult, gândește-te numai la univers și o să vezi ce este de fapt acest univers, o mulțime de evenimente care au loc într-o succesiune năucitoare sau simultan, evenimentele se întâmplă, asta ar fi expresia corectă, și unul este cauza celuilalt, ei, dar ce fel de cauză e aceea care nu prin natura sa internă declanșează un alt eveniment, ci pur și simplu aceasta *se întâmplă*, nu știm care eveniment, ce alt eveniment declanșează, totul depinzând atât de mult de probabilitate, încât și de acest aspect ar trebui să ne ocupăm mai serios, fiindcă această probabilitate nu-i altceva decât necesitatea ca ea să existe ca circumstanță, ei, dar să revenim la orizontul de evenimente și la mulțimea uluitor de mare, însă, pentru numele lui Dumnezeu, nu infinită, doar uluitor de *mare*, a evenimentelor și, sărind direct la condiția noastră, să spunem că până și noi, ca parte a universului, noi înșine suntem o rețea de evenimente, iar permanentizarea noastră ușor fluctuantă sau perpetuarea vremelnică a speciei noastre se datorează tocmai faptului că evenimentele sunt capabile să dea naștere unor evenimente asemănătoare, ba, mai mult, probabil chiar și de replicare, ce trebuie să apară în mod necesar, sper, sper din toată inima să nu interpretezi greșit acest „necesar“, pentru că acum urmează o parte grea, și anume că în măsura în care ne privim pe noi ca pe niște monade umane, atunci putem să ne exprimăm și convingerea ușor ezitantă și în

următoarea chestiune: frica și bucuria de a trăi, din noi, na, astea două sunt *unul și același lucru*, fiind cele două fețe ale aceleiași realități, pentru că suntem o rețea de evenimente care vrea să mențină un singur lucru, acea permanență pe care am numi-o momentană dacă ar exista moment, însă nu există, căci nimic nu se întâmplă în timp, timpul fiind doar o altă noțiune ajutătoare, noi îl percepem ca fiind real, ei, n-are importanță, să lăsăm asta acum, deci mulțimea uriașă de evenimente este într-adevăr o mulțime, privind lucrurile din punctul nostru de vedere, și cum naiba am putea să le privim altfel, o mulțime în care similarul iubește similarul, îl dorește, e nebun după el, îi adoră caracteristicile, iar în această similitudine a evenimentelor nu contrariul ne înnebunește, ci asemănătorul, și ce rezultă de aici?, că trebuie să reluăm dezbaterea despre stăpânul nostru, frica, nu, nu stăpân, aici e vorba despre ceva mult mai fundamental, mult mai zguduitor, de aceea vreau să te fac să înțelegi, în acest sistem, de fapt, nu sistem, ci haos total, care conține și elemente pe care noi le numim evenimente, orizont și altele de soiul ăsta, frica este într-adevăr o forță teribilă, ea se află în adâncul nostru mult prea adânc pentru a-i înțelege vreodată adâncimea, ei, nu contează, vreau să spun că această forță incredibilă a fricii a determinat apariția culturii, dar poate asta nu mai e o noutate pentru tine, având în vedere cele discutate până acum, adică leagănul culturii nu e valea Fluviului Galben, nici Egiptul, nici Mesopotamia, nici Creta, nici orașele-stat antice grecești, nici Pământul Sfânt, și așa mai departe, ci frica, iar asta e atât de important, încât sunt dispus s-o și repet, glumesc, desigur, nu vezi că mereu repet ceva, deci, toate culturile s-au născut din frică și tot din ea răsare și rânduiala principiilor, dacă înțelegi ce vreau să spun, dar hai să ne întoarcem la bucuria de a trăi, și sper să nu te miri dacă-ți spun că-i vorba de același lucru, frica sau bucuria de a trăi, și mă întreb cum s-ar putea defini într-un singur cuvânt ceva care să aibă aceste două fețe, frica și bucuria de a trăi, din păcate nu știu și nici nu mă angajez la așa ceva, pentru că, iar glumesc, n-aș vrea să formulez inexact, dar simt că sunt pe-aproape, te rog deci să revenim la ideea că merită să-i punem sub lupă și pe Cantor, și pe Dumnezeul lui, pentru că atunci, după cum spuneam, măcar ne ocupăm de ceva, de ce anume?, păi, negăm, adică afirmăm negarea acestui Dumnezeu și anihilăm întrebări, străduindu-ne să înfăptuim imposibilul eliminând întrebările, căci întrebările sunt cele care permit doar o varietate limitată de răspunsuri, iar în acest sens n-avem nevoie de întrebări pentru a progresa în marea lichidare, care bineînțeles nu-i altceva decât rezultatul permanentei atenții, trebuie să

acceptăm asta, a conchis în mica sală de așteptare din stația Bicere, pentru că suntem convinși că într-un univers finit nu există niciun zeu și niciun Dumnezeu, astfel, dacă spun că trăim într-o lume fără Dumnezeu e ca și cum aș porni la drum pe un teren alunecos sau pe gheață, și chiar dacă voi pica în cur, până la urmă voi putea afirma că în realitate nu există *niciun fel* de Dumnezeu, orice am înțelege prin realitate, caz în care pentru noi, minți gânditoare, cel mai cumplit va fi să înțelegem că asta înseamnă și faptul că totul, întreaga cultură a omenirii, a fost clădită pe un fundament contrafăcut și s-a bazat pe o credință, ba, mai mult, s-a hrănit din această credință, creând capodopere, începând cu *Principiae* și epopeile homerice până la *Divina Commedia*, de la Athena lui Phidias și îngerii lui Fra Angelico până la *Die Grundlage der allgemeinen Relativitätstheorie*, de la Canonul Pali și Biblie până la Lumea Creată care ni se dezvăluie, nu mai continui, pentru că îi las la o parte pe Bach și pe Zeami și pe Heraclit și geniile anonime ale arhitecturii, of, ce listă-i aia care nu-i include și pe ei?, dar nu asta-i problema, ci adevăratul „crah“ care va urma când vom înțelege, Dumnezeule, a clătinat din cap zâmbind lângă sobă, când vom realiza că toată cultura noastră umană este falsă în esență, ceea ce-i foarte dezolant, și-a plecat capul, pentru că trebuie să recunoaștem că tot ce ne entuziasmează și toate realizările inimitabile ale minții umane creatoare se bazează pe o iluzie sau izvorăște din ea, adică această revelație are un efect distructiv, la fel cum conștientizarea faptului că Dumnezeul care ne-a fost dat cu siguranță nu există poate fi de asemenea dezagreabilă, ba, mai mult, devastatoare, având în vedere că suntem „setați“ astfel încât să existe, și dacă-l negăm, și dacă-l afirmăm, iar noi afirmăm negarea lui, astfel că îl negăm și îl afirmăm concomitent, însă e trist, e o lume tristă aceea care știe cu siguranță că Dumnezeu nu există, nici n-a existat și, după câte se pare, *nici n-are să existe vreodată*, e într-adevăr foarte trist, a mai aruncat două-trei lemne pe foc, apoi și-a reluat locul pe banca din sălița de așteptare a gării din Bicere, privind în ochii umezi și duioși ai acelui cineva, ochi înfundați într-o blană stufoasă cu o codiță la capăt, codiță ce acum se mișca veselă, poate că pentru noi nimic nu poate fi mai trist, Bestiuță, așa cred. S-a uitat la ceas. 17:01. S-ar putea ca azi să nu mai treacă niciun tren pe-aici.

HMMM

Ai grijă dacă vine

Ceea ce nu înțeleg nu este de ce trebuie să murim, ci de ce trebuie să trăim, se frământa baronul Wenckheim Béla, întorcându-și capul spre fereastră, dar nu ca să se uite afară, nu voia să vadă nimic, prea multe nici n-ar fi putut, afară fiind totul cenușiu, iar geamul dinspre partea lui, aburit, l-au întrebat dacă ar vrea să vadă Liceul cu Groapa-Lenon, și-a scuturat capul, ar vrea să vadă casa părinților lui, și-a scuturat capul, ar vrea să fie dus la castelul Krisztina din Szabadgyíkos care e oarecum pus la punct, deși, în prezent, acolo funcționează o școală profesională, nu, a făcut semn baronul de pe bancheta din spate, sau vrea să vadă festivitățile de la Clubul Pensionarilor sau din cartierul Budrió, nu, nu vrea nimic, a spus iar baronul, ei, domnule baron, cum așa, a încercat să-l convingă primarul, doar nu vreți să renunțați la întâlnirea cu șeful de la județ, la care baronul, fără un cuvânt, a dat din cap că ba da, renunță, ei, s-a uitat la el primarul rămas perplex, dar cu tratativele cum rămâne, știți că e responsabilitatea dânsului să se ocupe de cazul respectiv, anume că guvernul, domnule baron, însuși guvernul maghiar! vrea să încheie un parteneriat cu dumneavoastră, deocamdată fiind în faza de tatonare, nu, nu, s-a eschivat baronul, continuând să stea cu capul plecat pe bancheta din spate a mașinii, în timp ce primarul nu mai contenea să turuie, pledându-și cauza, vorbea tot mai dezlânat, pentru că nu înțelegea nimic, nu înțelegea ce s-a întâmplat sau ce trebuia să se întâmple, nu înțelegea ce anume l-a nemulțumit într-atât pe baron, încât a ajuns într-o „adâncă depresie“, nu mai înțelegea nimic, el și-a dat toată silința și nu voia, nu putea să renunțe, nu putea să se resemneze că această „bruscă revenire a dispoziției schimbătoare“ a baronului s-ar putea să-i spulbere planurile, în timp ce festivitățile organizate în cinstea lui sunt în curs de desfășurare, iar cele două posturi locale de televiziune transmit în fiecare seară *Evita*, vă rog, a spus baronul, însă atât de încet, încât primarul trebuia să se întoarcă spre el, aplecându-se mult peste spătarul scaunului său din față, vă rog, a șoptit nobilul binefăcător al orașului, așa-l numeau toate ziarele și toate posturile de radio și televiziune, vă rog să mă duceți înapoi la hotel, la care ce era să facă el?, i-a spus șoferului să întoarcă și să-l ducă înapoi la hotel, l-au dus, iar baronul a urcat fără o vorbă în suita lui de la etaj și a încuiat ușa, nevorbindu-i nici lui Dante, care-l aștepta moțăind într-un fotoliu, îl așteptase ca să înceapă tratativele care nu mai puteau fi amânate, acum nici măcar nu era

sigur dacă baronul i-a observat prezența în cameră, s-a întins, deci, s-a frecat la ochi, apoi, presat de „jetul galben“, a ieșit din cameră, iar baronul a intrat în dormitor și s-a așezat pe pat, nu părea să nu-l fi observat pe Dante sau, ca mai devreme, să nu fi perceput întrebările care i se puseseră în mașină, avea privirea limpede, ședea pe marginea patului cu spatele drept, dar capul plecat, și își studia pantofii, atunci Dante și-a mai încercat o dată norocul, a băgat capul pe ușă, întrebându-l dacă are de gând să plângă iar, nu, a răspuns serviabil baronul, crede că nu, ba, mai mult, crede că n-o să mai plângă niciodată, așa că Dante poate să stea liniștit, i-a făcut semn cu capul, gest care sugera atât instrucțiunea, cât și rugămintea de a fi lăsat în sfârșit în pace, să fie lăsat singur, pentru că are treabă, Dante a înțeles și a dispărut, iar el putea continua să șadă cu capul plecat, îi plăcea asta, de multe ori rămăsese așa, stând ore întregi pe marginea patului, chiar și la Buenos Aires astea erau oazele lui de liniște, când avea voie să stea pe pat, lumina era stinsă sau putea s-o stingă chiar el, de la caz la caz, în funcție de locul unde se afla, la El Borda sau acasă, în libertate, în acele momente se simțea eliberat de responsabilități și griji, ba chiar și gândurile îi dădeau pace, iar această după-masă târzie diferea de acelea de demult doar prin faptul că acum avea gânduri, dar nu și amintiri despre ultimele zile, în special despre dimineața de ieri, toate astea i s-au șters complet din minte, însă ceva a rămas, ceva cu care voia să rămână singur, ceva despre moarte, mai precis despre viață, adică el înțelege că gata, s-a terminat, și că acel bun-rămas de la lumea din care provenea n-a fost unul reușit, pentru că lumea aia nu era la locul ei, părea că este, însă nu era, adică, și-a continuat șirul ideilor, tot mai convins că gândește corect, din lumea care fusese aici pe vremuri n-a mai rămas nimic, în schimb putea să considere comic, dacă ar fi fost în stare să mai considere ceva drept comic, de exemplu faptul că în locul gării e o gară, în locul bulevardului numit după strămoșii lui, un bulevard, în locul spitalului, un spital, în locul cetății, o cetate, în locul castelului, un castel, și ar mai putea continua, numai că astea nu sunt aceleași gări, bulevarde, spitale, cetăți și castele, ci doar se află tot acolo, în locul celor vechi, nu, astea sunt noi, altfel, străine, iar acum, că i-a căzut vălul de pe ochi, îl lasă complet rece, a constatat lipsit de orice emoție, la urma urmei ce are el de împărțit cu aceste gări, bulevarde, spitale, cetăți și castele dacă ele nu mai sunt aceleași cu cele în locul cărora stau, asta ar fi deci în regulă, în locul orașului pe care l-a părăsit odată, acum e o pustă, da, și ce să caute el într-o pustă, și asta e-n regulă, astfel că atunci când, cu câteva ore înainte, omulețul acela cam nervos l-

a condus prin oraș, arătându-i și propunându-i ba una, ba alta, nu vedea nimic din ce-i arăta, pentru că nu vedea nimic din ceea ce fusese *acolo* înainte, acum nemaifiind *acolo*, auzi, cică gara, bulevardul, spitalul, cetatea, castelul, fugi de-aici, s-a gândit, văzând în toate astea nu o pierdere, ci un semn divin, deoarece cum, oare cum ar fi putut să piardă, a zâmbit baronul de pe marginea patului, ceva ce poate niciodată nu fusese real, n-a fost, s-a aplecat, dezlegând șiretul pantofului său stâng care se slăbise și legându-l din nou, apoi a admirat îndelung cât de frumos și simetric l-a legat, i-a plăcut mult, așa că a dezlegat și șiretul de la celălalt pantof, ca să-l poată lega la fel, și de data asta i-a reușit foarte frumos, astfel că acum, mulțumit și cuprins de o altfel de liniște interioară, și-a admirat îndelung pantofii superbi cu șireturile legate frumos și simetric, apoi l-a chemat pe Dante, rugându-l, în caz că nu-l împiedică alte îndatoriri, să-l ducă incognito în Pădurea orașului, e un drum de cincișpe-douăzeci de minute, n-o să-l obosească prea mult, l-a liniștit, la care Dante, bucuros că în sfârșit lucrurile evoluează într-o direcție bună, și-a manifestat entuziasmul, zâmbindu-i larg domnului baron, „cu mare plăcere“, i-a răspuns scurt, în timp ce baronul își îmbrăca paltonul în hol, îl duce oriunde ar dori el să meargă, și sper că vom putea discuta pe drum, i-a spus, pe când coborau tiptil treptele din dos ale hotelului, despre ceea ce nu mai suportă amânare.

Dumneata ai tras la măsea, a zis șeful de stație la telefon, iar șeful de echipă de la întreținere și-a adunat toate puterile pentru putea a pronunța clar, păi, cum să fi băut, șefu', ba da, dumneata ai băut, a repetat cel de la celălalt capăt al firului, pe un ton care-i exprima dezamăgirea, de la el se aștepta la mai mult, nu, nu-i așa, s-a împotrivit șeful de echipă, sunt în tură și atunci eu deloc, ba da, aud după voce, dumneata articulezi exagerat fiecare cuvânt, te știu eu foarte bine, așa faci întotdeauna când bei, încerci să pronunți cuvintele clar și răspicat, la fel ca acum, nu-i nevoie să te văd, e suficient să te aud, deci știu, aud cum te chinui să pronunți, scutește-mă de baliverne, a spus șefu' cu mare tristețe în voce, dar dacă vă spun că eu, în tură, niciodată, nici măcar un strop, nici acum, și nicicând, a încercat el să dreagă situația, situație care nu se arăta prea roză, a depărtat puțin receptorul de ureche, acoperindu-l cu mâna și răstindu-se la ceilalți să facă liniște că o s-o încurce cu toții dacă șefu' aude prin telefon behăiala lor, însă ălora nici că le-a păsat, în atelierul serviciului de întreținere debandada a continuat, pentru că bătrânul Halics Junior, cum îi ziceau colegii, era și mai beat decât ei, comunicându-le că, dacă vor, el o să le arate cine-i el cu adevărat și, în vacarmul generat de aprobarea unanimă a

celorlalți, făcându-și loc în mijlocul grupului, ceea ce n-a fost deloc ușor, ceilalți fiind la fel de beți de la riesling, astfel că a durat ceva până să-și dea seama dacă vor reuși să-și țină toți echilibrul, au reușit, ca atare spectacolul de circ al bătrânului Halics putea să înceapă, au format, ce-i drept nu fără dificultăți, un cerc, Halics Junior s-a pus în mijloc, stând acolo și clătinându-se pe picioare, cu brațele depărtate de parcă urma să-și ia zborul de pe culmea vreunui munte sau de parcă s-ar fi aflat la marginea unei prăpăstii adânci gata să-și ia avânt și să o survoleze, însă a rămas în continuare nemișcat, astfel vrând să semnaleze că nu va performa decât în caz de atenție deplină, numai atunci le va arăta cine-i adevăratul Halics, ceilalți au priceput că, dacă vor să vadă ceva, atunci trebuie într-adevăr să se potolească, liniște, măi, tăceți din gură odată, bătrânul Halics o să ne arate, încet-încet s-a făcut liniște, dar, spre marea lor surpriză, Halics Junior nu și-a luat zborul de pe acea culme, ci a închis ochii și, în ritmul unei muzici înălțătoare, numai de el auzite, brusc și cu mare viteză, a înaintat patru pași, oprindu-se la fel de brusc, cu brațele în aceeași poziție de zbor, la asta colegii au reacționat deosebit de apreciativ, apoi s-a răsucit puțin, și-a ridicat capul ca unul care și cu ochii închiși pare că se uită în sus, dar de fapt privește în adâncurile sale, apoi, fără a se întoarce, a dat să facă patru pași în spate, ceea ce s-a dovedit a fi totuși prea mult pentru el, rieslingul a lucrat bine, blocându-i capacitatea de a face față unei provocări atât, dar atât de riscante, chiar acrobatice, am putea spune, adică să facă acei patru pași înapoi, se pare că asta era prea mult, de la al doilea pas a început să se încline într-o parte, adică și-a ieșit din ritm, a făcut un pas lateral pentru ca trupul să-și regăsească echilibrul, numai că acel trup a continuat să se încline incontrolabil, astfel că s-a văzut nevoit să mai facă un pas lateral, ochii îi avea tot închiși, nu voia să-i deschidă, în schimb se străduia din răsputeri să nu cadă, voința puternică de a menține acel trup vertical o mai avea, din păcate degeaba, atunci a început să intensifice căutarea punctelor de sprijin într-un ritm tot mai accelerat, însă în zadar orice efort, în zadar jocul de picioare, trupul a cedat, înclinându-se tot mai mult și mai mult, ca în final bătrânul Halics să cadă lat pe podea ca un bătrân dansator de tango ramolit și obosit de moarte, care nu mai are putere nici măcar pentru ultima suflare, adică a sosit acea clipă în care, gata, nu există mai departe și urmează prăbușirea, iar aici, în atelierul din Sarkad al muncitorilor de la întreținere, tocmai asta a fost acea clipă, colegii au început să chiuie, încurajându-l să se ridice și să continue, pentru că ei ar vrea foarte mult să afle în sfârșit cine-i Halics cel adevărat, dar degeaba stăteau și

urlau cu fețele înroșite în jurul lui Halics Junior prăbușit la pământ, s-au ales doar cu noi atenționări din partea șefului lor care nu mai contenea să-l convingă la telefon pe șefu' ăl mare, că el în timpul serviciului nu, niciodată, el nu pune gura, șefu' n-a mai zis nimic, fiind dezamăgit, ba chiar întristat, însă până la urmă, în ciuda întristării și a dezamăgirii sale, i-a spus cu severitate că nu-l interesează în ce hal sunt ei acolo, la Sarkad, ei sunt de serviciu și acum trebuie să-l ia pe Lencse, adică Lintea, vehiculul de tractare, și să se ducă la trenul 1041, pentru că s-a primit o sesizare cum că 1041 prezintă iarăși probleme, trebuie să vă duceți, în cazul ăsta nu știu de glumă, a repetat fără urmă de empatie șefu' la telefon, pe el nu-l interesează cât de beți sunt, se vor duce toți, pentru că asta le e treaba, pentru că sunt în timpul serviciului, asta s-o țină bine minte, deci la 1041, iar la întoarcere așteaptă raportul, pe deasupra în scris, pentru că toate astea o să aibă consecințe, pentru că o să pornească o anchetă, pentru că nu poate lăsa lucrurile așa, pentru că știe că au băut, asta i-a spus șefu', însă el abia a auzit ceva din cele spuse, fiind nevoit să-l tot întrebe, că unde, că la care, că de ce cu Lencse, ceilalți făceau o gălăgie de nedescris, cu siguranță auzită și de șefu' la telefon, în timp ce se străduiau din răsputeri să-l reînvie pe bătrân, dar bătrânul Halics Junior tot nu mișca, continuând să zacă pe podea, făcut ghem cu genunchii la piept, ca un fetus, poziție în care putea să doarmă cel mai bine, așa că în zadar urletele celor din jur să se ridice, în seara aia n-au mai aflat cine-i adevăratul Halics, pentru că acest Halics și-a păstrat secretul, dormind dus, iar ei puteau să pornească la naiba, la drum cu Lencse, de i-ar putrezi oasele acolo unde e, îl înjurau pe șefu' că-i pune pe drumuri pe o vreme mizerabilă ca asta, pe ei, tot pe ei, pe cei din Sarkad, păi de ce nu pe ăia din Csaba, de ce mereu Sarkad, de ce nu Csaba, fir-ar al dracului de treabă, și pe deasupra unde, bineînțeles că tocmai la trenul ăla nenorocit, 1041, pe ăsta-l detestau cel mai mult, întotdeauna dădeau de belea cu el, fiind imposibil de reparat. Așa că toată trupa a mers afară, clătinându-se de-a binelea pe picioare, au urcat în Lencse, au pornit motorul, iar după ce au ieșit din gară au stins luminile. Pentru că poate „se rătăcește vreo căprioară printre roți", copii, a spus șeful de echipă, apucând ferm volanul, dacă tot ne-au zvârlit afară pe vremea asta de câine, atunci hai, după căprioare, fiți gata, și le-a spus să se țină bine, pentru că urmează să-i dea gaz nu glumă.

În locul podului se afla podul, a pus să oprească mașina la piciorul lui, explicându-i însoțitorului său de ce veniseră aici, adică, având în vedere că ploaia s-a oprit, el ar vrea să facă o lungă plimbare în Pădurea orașului, locul

central, și de altfel singurul, al excursiilor sale din tinerețe, și-l roagă pe Dante să se întoarcă fără grijă în oraș și să-l aștepte la hotel, pentru că trenul de Sarkad precis mai trece prin Pădure și precis mai oprește în stația aia de la sanatoriu, unde el va urca în tren, apoi va coborî în oraș, va lua un taxi și se va întoarce la hotel, iar atunci, l-a privit liniștitor în ochi pe Dante, vor putea discuta despre treaba aia care nu mai trebuia amânată, însă Dante, cu toate că această nouă întorsătură îi era pe plac, a mai insistat puțin, spunându-i că momentan n-are ceva mai bun de făcut, să se ducă liniștit și să depene amintiri, el o să-l aștepte cu mare plăcere, nu, nu, s-a arătat de neînduplecat baronul, n-are rost, trenul traversează pădurea, și de ce s-ar întoarce el atâta drum pe jos, mai ales după o plimbare atât de lungă, numai pentru a merge cu mașina lui Dante, nu, mersi, dumneata ești un tânăr foarte drăguț și eu apreciez foarte mult oferta dumitale, însă nu, cu acestea și-a luat rămas-bun, iar după ce Dante, ezitând puțin, a urcat totuși în taxi, i-a făcut semn, și-a scos portofelul din buzunar, i l-a întins prin fereastra taxiului, spunându-i că el are ceva bani pentru biletul de tren, și să-i pună portofelul într-un loc sigur în cameră, că mereu uită să și-l scoată din buzunar când iese din hotel și se teme să nu-l piardă pe undeva, pentru că n-are nevoie de un astfel de ghinion din pricina neatenției, astfel că portofelul a aterizat în buzunarul interior al hainei lui Dante, taxiul a plecat în direcția orașului, iar el a pornit, părând că umblă nu numai amintindu-și drumul, ci și dintr-o veche obișnuință, a coborât de pe dig apoi, sigur pe el, dar cu pasu-i caracteristic, neregulat și în echilibru precar, a luat-o pe cărarea ce ducea în inima pădurii.

Nu-i vorba că ar fi fost inutilă, și-a spus, cum aș putea eu să apreciez asta, e vorba că nu știu de ce trebuia să existe, întrucât chiar și o viață ca a mea trebuie să fi avut vreun sens, dar degeaba întreba în dreapta și-n stânga, copacii nu i-au dat răspuns, arbuștii nu i-au dat răspuns, după cum nu i-a răspuns nici cărarea, astfel că a continuat să meargă pe cărare, alunecând din când în când pe pământul jilav, era clar că nu trebuia să vină aici în pantofi, dar asta e, abia în timp ce-și lega șireturile a decis ce urma să facă, iar această decizie a fost una din acelea când nu mai contează dacă ai în picioare pantofi sau altceva, important e, a hotărât acolo, în camera de hotel, fix în momentul în care terminase de legat șireturile, s-o iei înaintea morții, dacă tot nu poți s-o aștepți, trebuie, pentru că nu mai poate risca un nou fiasco, nu-și poate permite ca partida finală a vieții sale să fie periclitată de ceva nepotrivit, iar în orașul ăsta din pustă, cu toți indivizii ăia deosebit de ciudați din jurul lui, avea toate

șansele să se indispună, ba chiar să se deprime puternic, ceea ce trebuia să evite cu orice preț, adică să prevină ce avea să se întâmple, pentru că un baron deprimat nu-i stăpân pe sine, iar el își dorea să fie propriul său stăpân, a hotărât asta atunci când cei din Viena, familia, îi aruncaseră în ultimul moment colacul de salvare, îndatorându-l pe viață, deja de-atunci a hotărât că de bunăvoie și aici, în locul lui de baștină, își va lua rămas-bun, adică își va aștepta moartea, căci a sosit vremea pentru asta, să aștepte aici, ăsta a fost planul, numai că tocmai în momentul acela al legării șireturilor, brusc, i-a căzut vălul de pe ochi, devenindu-i clar că lumea asta nouă care o înlocuiește pe cea veche este atât de originală și imprevizibilă, încât oricând poate avea parte de surprize, și chiar a avut, din clipa în care a pus piciorul în oraș n-a avut parte decât de surprize, iar aceste surprize nu l-au ajutat deloc ca totul să se desfășoare după cum plănuise, în fond nu era, și nici nu mai este, nimic de la care să-și ia rămas-bun, a ajuns într-un spațiu neautentic unde a devenit victima neștiutoare a unei „fraiereli fenomenale“, fraiereală pentru care, bineînțeles, nimeni nu era responsabil, în orice caz acum a sosit momentul, iar el, a zâmbit din nou, el e pe deplin pregătit pentru acest moment, pentru că, iată, se plimbă pe cărarea de pe locul aceleiași vechi cărări pe care, în tinerețe, petrecuse atâtea ore în singurătate, căci în locul acestei păduri cândva fusese „într-adevăr“ o pădure în care putea să viseze în voie, țesând planuri de viitor și simțindu-se îndrăzneț, pentru că niciodată n-a avut voie să meargă singur niciunde, în afară de această Pădure a orașului, aici îl lăsau să vină pe motiv că mersul cu bicicleta e benefic pentru mușchii lui nedezvoltați, nervii lui slăbiți și oasele lui fragile, nimeni din familie n-a pus vreodată la îndoială că aceste excursii vor avea un efect cât se poate de benefic asupra copilului, așa se face că el, în schimbul acestei erori, a primit în dar o întreagă pădure unde putea fi singur și unde putea savura gustul dulce al singurătății, iar acum are șansa de a se afla din nou aici, în ultimele ceasuri ale vieții putându-se plimba pe aceeași cărare, ăsta da cadou, s-a gândit baronul, cu sufletul plin de recunoștință, în același timp constatând cu tristețe că, din păcate, ochii lui au început să plângă, deși nu era plânsul acela de care suferise de-a lungul întregii sale vieți de adult și pentru care nu exista explicație, lacrimile care-i curgeau acum pe obraz erau lacrimi de recunoștință și nu curgeau *doar așa, din senin*, era sigur de asta, de aceea nu s-a impacientat că i-ar fi revenit simptomele, n-o să revină, și-a scuturat capul, apoi s-a oprit din drum, pentru că tocmai zărise casa pădurarului, iată că în locul casei pădurarului era tot o casă a unui pădurar,

dar, nevrând să fie văzut, a ocolit-o cu grijă, adică a căutat o altă cărare pe care să meargă, ocolind casa și revenind apoi pe cărarea inițială, cea pe care venise, căci numai astfel putea ajunge în siguranță la șine, e uimitor, și-a spus, toate sunt la locul lor, de parcă toate ar fi aceleași, deși nimic nu-i același, cărarea asta șerpuiește exact la fel ca aceea care șerpuia aici și acum cincizeci-șaizeci de ani, uimitor, s-a gândit, fiind și mai recunoscător destinului care l-a adus înapoi aici, care i-a permis să ajungă până aici, pentru a sfârși pe aceeași cărare pe care începuse, tot singur, era recunoscător, cu toate că mai aluneca din când în când pe solul umed, a continuat să meargă, să înainteze, a lăsat în urmă și casa pădurarului, în curând trebuia să ajungă la șine, a și ajuns, și atunci a cotit la stânga, luând-o printre șine spre stația Sanatoriul József, adică spre Sarkad.

Deodată cineva l-a strigat din spate, a auzit foarte clar vocea, dar când s-a întors, n-a văzut pe nimeni, păi, bineînțeles că n-a văzut, din simplul motiv că în spatele lui nu era nimeni, nici n-avea cum să fie, în orice caz întâmplarea, peste care a trecut relativ ușor, i-a declanșat o amintire, cu foarte mulți ani în urmă mergea pe o stradă și în același fel, aceeași voce l-a strigat, era un ins masiv, bine făcut, doar cu un cap mai scund decât el, dar avea oase puternice, umeri lați, piept bombat și așa mai departe, el venea de la Casino și se grăbea acasă, orașul era pustiu, să fi fost pe la patru-cinci, ei, și atunci deodată s-a trezit cu individul ăsta simplu, energic, vesel și simpatic, la început m-am speriat, a derulat în minte întâmplarea, și în timp ce înainta printre traverse, deodată l-a văzut pe omul ăsta mergând în stânga lui, numai preț de o secundă l-a văzut, pentru că atunci s-a oprit, și-a depărtat brațele și s-a întrebat: oare ce-am pățit, iar mi-am pierdut mințile, ce naiba se întâmplă, de ce să mă ocup eu de asta când trebuie s-o scot la capăt într-o problemă mult mai serioasă și nu să mă las copleșit de amintiri, asta-i șoptea vocea rațiunii, iar el știa că numai astfel reușește să nu se abată de la calea cea bună, numai că amintirile cu matahala asta de om cu umeri lați și pieptul bombat nu-i dădeau pace, îl însoțeau printre traverse, iar el ce să zică, n-are decât să vină, i-a spus baronul, dacă tot l-a surprins, răsărind așa, într-o doară, din golul creierului său și dând buzna, atunci las' să devină imaginea tot mai clară, și a devenit, iar el a revăzut limpede totul, cum matahala aia de om îl ajunge din urmă, și cum îl abordează, era într-adevăr foarte simpatic și dezinvolt, reușind astfel să-i atenueze sperietura provocată de faptul că-l luase prin surprindere, abordându-l noaptea, pe strada aia pustie din orașul slab luminat, încă din primul minut și-a dat seama că nu trebuie să-și facă griji în legătură cu el, omul ăsta nu vrea să-i

facă rău, nu e nici bandit, nici escroc, ci doar un om care merge și el acasă, după cum îi spusese, orașul doarme, străzile sunt pustii, mașini nu mai circulă, și atunci l-a văzut pe el și s-a gândit că, dacă nu e cu supărare, ar putea merge împreună cât timp au același drum, și i s-a alăturat, și au vorbit, deși n-au vorbit în mod concret despre nimic, mai târziu acest companion nocturn i-a mărturisit că-l abordase pentru că voia neapărat să stea de vorbă cu cineva cu care ar putea dezbate gândurile sale „cam eretice" care tocmai îl frământă și anume, rezumând esențialul: „cum e posibil ca *un singur* bine să nu fie suficient pentru ca binele să învingă, în schimb *un singur* rău să fie suficient ca răul să fie victorios", însă, a adăugat drept explicație, în timp ce se plimbau împreună în orașul imens, frumos și liniștit, deodată i-a trecut cheful de a mai dezbate această problemă chinuitoare, ba, mai mult, parcă nici n-ar mai fi atât de importantă, a adăugat râzând și a început să-i povestească nimicuri, iar din acel moment toată conversația lor a rămas la acel nivel, la fleacuri, totuși el avea impresia că vorbesc despre lucruri importante, însă nu datorită subiectelor abordate, ci datorită tonului conversației și a diversității schimbului de banalități, amintiri deci, s-a gândit baronul, înaintând printre traverse, se pare că totuși există amintiri care-i apar parcă pentru a-l avertiza să nu se chinuie cu întrebări prea grave sau să se gândească mai bine dacă discuția aceea a lor fusese într-adevăr atât de lejeră și fără importanță precum părea, apoi și-a dat seama că nu prea poate, pentru că a doua zi deja nu-și mai amintea care au fost acele subiecte banale, dar acum, rememorând totul, știa numai că, atunci, acea discuție îi făcuse o mare plăcere, poate fusese vorba de firele de iarbă sau de florile sălbatice de pe câmpuri pe care, după cum a reieșit, amândoi le iubeau foarte mult, poate, dar nu-și mai aduce aminte exact, vorbiseră despre secretul unei parrillada reușite sau că de ce sunt trotuarele de pe cutare stradă întunecoasă într-o stare deplorabilă, un lucru e sigur, poate că prin intermediul florilor de câmp sau al parrilladei sau al trotuarelor deteriorate, adică al banalităților, vorbiseră de fapt despre ceva foarte important, nici măcar nu-și mai aduce aminte unde, s-a gândit baronul, mergând împiedicat printre traverse, care au fost străzile pe unde se plimbaseră, poate pe Avenida Brasil?, apoi pe Avenida 9 de Julio?, după care pe strada Venezuela?, posibil, dar ce mai contează, cert e că au petrecut ceva timp împreună, ba, gândindu-se mai bine acum, avea impresia că au umblat toată noaptea pe străzi, despărțindu-se abia în zori, ceea ce e imposibil, a scuturat din cap, totuși, în mod ciudat, acum are impresia că abia în zori i-a spus celălalt că a fost o mare bucurie să merg cu

dumneavoastră până acasă, și că-i mulțumește și să nu se sperie, pe el îl cheamă Jorge Mario Bergoglio și este arhiepiscopul orașului, și-a descheiat puțin paltonul, și într-adevăr, se vedea că e un cleric, însă atunci toate astea nu-i spuneau nimic baronului, abia mult mai târziu, peste ani și ani de zile, mai exact acum câteva luni, la pușcărie, aflase că acel arhiepiscop al lui din noaptea aceea a devenit noul papă ales la Roma, ca să vezi, s-a gândit atunci, și s-a gândit și acum, ce păcat că n-am știut cu cine mă plimb, căci puteam să-l întreb de ce trebuie să trăiesc, pentru că atunci n-am știut, după cum nu știu nici azi, cu moartea e mai simplu, a revenit la ideea inițială, în schimb viața mea, pentru ce trebuia să existe această viață a mea, pentru asta n-am nicio explicație.

Trebuie să-și țină gândurile în frâu, s-a admonestat singur, fericit că în stânga lui nu mai era nimeni, Bergoglio ăsta dispăruse, putea deci să revină la singurul lucru de care, după părerea lui, trebuia să-i pese, și trebuia să-i pese pentru că, încerca să se convingă, nu i-a mai rămas prea mult timp, iar în puținul care i-a mai rămas, ar trebui să finalizeze ceea ce începuse, adică, s-a străduit să se concentreze, să găsească răspunsul la întrebarea: de ce trebuia el să vină pe lume, asta fiind singura întrebare demnă de acest ultim ceas al lui, de aceea și-ar dori foarte mult o explicație în acest sens, și încă înainte de a se termina totul, aici și acum, s-a uitat în față urmărind cu privirea traiectoria șinelor, cu alte cuvinte, dacă existența tuturor are un sens, atunci ce sens are viața lui în această mare existență, de ce trebuia să se nască și să-și ducă viața până aproape de capăt, de ce trebuia să se întâmple așa, s-a oprit, cum se mai oprise de câteva ori și înainte, având impresia că, în sfârșit, se apropie un tren, însă nu, doar i s-a părut, și-a continuat drumul și nu numai că nu-i era frică, nu simțea niciun pic de frică, ba dimpotrivă, se simțea absolut eliberat, ca și cum nu în întâmpinarea morții ar fi mers, ci doar ca să se afle-n treabă, pășind îngândurat printre șinele ce străbăteau pădurea întunecoasă, a mers, a tot mers, dar trenul dinspre sanatoriul József, adică din direcția Sarkad, nu mai venea, iar el a ajuns deja să-l evoce pe Dumnezeu, lucru de care, în ultimele decenii, se dezvățase de-a binelea, pentru că nu-l prea vedea pe Dumnezeul ăsta ca fiind deasupra tuturor lucrurilor, astfel că, evocându-l, se simțea stângaci și incompetent, de aceea — cu decenii în urmă — a încetat cu evocările, însă acum nu i s-a mai părut atât de aberant să i se adreseze din nou, punându-i întrebarea: dacă tot era musai ca el să existe, atunci îl roagă ca acum, în ultimele clipe ale vieții lui, să-l lumineze, îl imploră să-i explice motivul venirii

lui pe lume și a menținerii lui în viață, din moment ce viața asta a lui devenise atât, dar atât de inutilă, întrucât ce fel de viață o fi fost asta a lui, a pus întrebarea numai pentru sine, dar suficient de tare, încât și Dumnezeu s-o audă clar acolo sus, păi, ce fel de viață e aia în care nu se întâmplă nimic în afară de faptul că există o lume, iar în această lume, o dragoste, o lume cu, în ea, o dragoste, despre care abia la sfârșitul vieții sale îi e dat să afle cât de iluzorie fusese, căci asta fusese, o iluzie, pentru că n-are, și poate nici n-a avut vreodată, un subiect, pentru că subiectul ei n-a fost și nici nu putea fi real, pentru că tot ce-a fost și tot ce-a mai rămas acum din ea este un gol, ceva pustiu, sterp și fățarnic, la ce-a mai servit și asta, l-a întrebat baronul pe Dumnezeu, față-n față cu moartea, care *ar fi cazul* să vină odată, s-a gândit mărșăluind printre traverse, însă ea nu voia să vină, deși baronul, scoțându-și pălăria, și-a pus din când în când urechea pe șine, poate-poate aude venind personalul dinspre sanatoriul József, adică dinspre Sarkad, însă n-a auzit nimic, a continuat deci să meargă, oare câți kilometri am mers, s-a uitat în spate, cu toate că, din cauza numeroaselor curbe, nu se punea problema să evalueze astfel ce distanță a parcurs, bineînțeles că habar n-avea, deși când a plecat de la piciorul podului avea ceasul pe mână, și nici percepția timpului n-o avea, s-ar putea să fi trecut câteva minute, ba chiar și o oră de când plecase de acolo, chestia e, a clătinat din cap, că tot nu vine nimic, deși când s-a interesat la portarul de la hotel — strict între patru ochi, insistând asupra acestui aspect, iar acela, având grijă să nu-l vadă nimeni, a urcat pe furiș la el în apartament cu mersul trenurilor în brațe — a aflat că s-ar putea intersecta cu personalul care circulă între Sarkad și Csaba la 17:32, 18:32, 19:32 respectiv, pentru ultima dată, la 20:26, astea erau de luat în calcul, deci între două curse niciodată nu trece mai mult de o oră, ceea ce înseamnă că ori mersul trenurilor nu era corect, ori trenul avea întârziere, câtă întârziere, a clătinat iar din cap, oprindu-se puțin pentru a-și aduna puterile, s-a pus în genunchi, de câteva ori a inspirat profund și a expirat aerul tăios de pădure, apoi a pornit din nou la drum, încercând să-l abordeze altfel pe Dumnezeu, spunându-i că el va aștepta răspunsul cu plăcere și răbdare, pentru că, pare-se, au apărut anumite piedici, trenul are întârziere, așa că i-a mai rămas ceva timp, însă faptul că așteaptă răbdător nu înseamnă că n-are încredere că totuși va primi un răspuns, un astfel de răspuns la întrebarea lui, încât să se poată arunca în brațele morții cu sufletul împăcat, moarte despre care încă nu-și formase o imagine clară, s-a gândit numai că va merge așa, printre traverse, până când dinspre stația sanatoriul József, mai precis din

direcția Sarkad, trenul ăla personal o să apară de după o curbă, și atunci el nu mai are mare lucru de făcut, decât să rămână acolo, între cele două șine, căci dacă presupunem că un astfel de tren, și el a presupus, dintr-un motiv oarecare, nu se oprește înainte de curbă, și bineînțeles că n-o să se oprească, și-a spus baronul, și dacă presupunem că e firesc ca atunci când, la ieșirea dintr-o curbă, cineva să-ți apară brusc în față, fiind prea aproape pentru a mai putea frâna, adică o să-l calce și s-ar putea să-l facă *terci*, dar ce mai contează, și-a spus, important e că merge în întâmpinarea acelui ceva pentru care venise aici, dar până atunci totuși mai așteaptă un răspuns pentru a afla ce rost a avut totul.

Era atât de întuneric, mai ales aici, în mijlocul pădurii, încât a te uita în spate era exact exact același lucru cu a te uita în față și viceversa, nu vedea decât traversele pe care călca și vreo cincișpe-douăzeci de metri de șine înaintea lui, nimic altceva, astfel că se împiedica des, când în pietrișul dintre șine, când în muchia vreunei traverse, era și obosit, obosise foarte mult, pe deasupra părea că trenul ăla n-o să mai vină deloc, s-a uitat la ceas, arăta 19:37, iar el aștepta răspuns la două întrebări, unul de acolo, de sus, de la Dumnezeu, și altul de la Sarkad, că de ce nu mai vine odată ceea ce trebuie să vină, în ciuda oboselii care l-a cuprins, chestiunea întrebării continua să-l frământe, oare problema nu e pricinuită de faptul că nu pusese bine întrebarea, poate că Dumnezeu nu răspunde decât la întrebările corect puse, și atunci s-a gândit dacă n-ar fi bine să-l implore, dar din păcate de atâta vreme nu se mai rugase, încât nu-i venea în minte niciun cuvânt, nicio formulă prin care l-ar fi putut întreba pe Dumnezeu într-un mod mai politicos, s-a gândit că probabil întrebarea lui e total lipsită de tact, Dumnezeu nu poate fi astfel agresat, cred că are și el destule pe cap, deoarece câți, oare câți umblă așa, care cum poate, tocmai în acest moment și din aceleași motive, așteptând trenul lor, și toți întreabă, și precis că toți *în același timp*, deci nu-i de mirare, a încercat baronul să-i găsească scuze lui Dumnezeu, dacă îi este imposibil să răspundă, poate trebuie să stai la coadă, s-a gândit, aplecându-se din nou cu urechea către șine, dar nu se auzea nimic, în schimb la vreo zece-cincișpe metri în fața lui a zărit un grup de căprioare stând locului pe șine, le-a zărit brusc, pentru că din cauza întunericului numai brusc se puteau zări, și era ciudat că nu voiau să treacă peste șine pentru a intra apoi în pădure, sau poate că da, asta fusese intenția lor inițială, dar ajungând acolo, pe șine, n-au mai avut poftă să meargă mai departe, s-a oprit ca să nu le sperie, gândindu-se că e posibil ca și ele să se oprit din același motiv ca el, asta-i o prostie, bineînțeles, precis că s-au oprit pe șine

doar așa, într-o doară, poate le stă în obicei, poate că le plac șinele, cine știe, la urma urmei, s-a gândit baronul, uitându-se la ele, aici e casa lor, se uita la ele în întunericul care se lăsa, se uita cum adulmecau aerul nopții, mișcându-și capul, plecându-l și ridicându-l iar, îl ignoră total, deși e evident că-l văd, nu le pasă, și-a spus baronul, deci dacă el nu se mișcă, totul va rămâne așa, oricum era extenuat, astfel că după atâta mers pe jos i-a prins bine acest scurt popas, a rămas deci acolo, cu întrebarea în minte, respirând precipitat și uitându-se la căprioare, iar atunci când, pe neașteptate, căprioarele și-au încordat mușchii, și-au luat avânt și, într-o clipită, au sărit de pe șine, dispărând în pădure, în acel moment i-a trecut prin cap că în fond ce tot întreabă el aici, din moment ce știe deja răspunsul, trebuie numai să coboare pe pământ cu întrebarea asta și nu să-l mai deranjeze pe Dumnezeul de acolo, de sus, e suficient acest vâjjj din partea căprioarelor, acest salt al lor peste șine după care le-a înghițit pădurea, părea că acest grup de căprioare fusese trimis ca să-l trezească sau să-l scape de povara acestei întrebări, nu, nu, ce l-a apucat de vorbește prostii, a clătinat din cap, în continuare pironit locului, care povară, cum poate fi o astfel de întrebare o povară pentru Dumnezeul pe care chiar în acest moment atâția alții…, chestia e că nu există întrebare, adică întrebarea asta n-are niciun sens, căci întrebarea lui referitoare la ce rost a avut și așa mai departe de fapt nu este o întrebare, ci *însuși răspunsul*, ăsta e răspunsul la întrebarea lui, s-a gândit baronul, anume că întrebarea e răspunsul, dar atunci, s-a uitat în jur în noapte, atunci ce dracu caută el aici, ce contează ce vrea el, nu contează deloc, ah, Sfinte Pantelimon, cât sunt de tâmpit, un idiot, într-adevăr, păi, nu trenul trebuie să-l aștept eu aici, nu trebuie să-l aștept să vină dinspre sanatoriul József, adică dinspre Sarkad, ci trebuie să mă întorc imediat în oraș, e clar, și s-o caut și să-i cer iertare, asta am de făcut, nu să mă arunc înaintea unor trenuri care pe deasupra nici nu vin, trebuie să-mi cer iertare, și-a spus hotărât, răsucindu-se pe călcâie, fiindu-i foarte clar pentru ce, pentru că a supărat un om care nu voia de la el nimic altceva decât puțin tact, având în vedere că amândoi căzuseră pradă aceleiași iluzii, iar el, fără o vorbă, a dat bir cu fugiții, s-a repezit să ia fotografia de pe pat și dus a fost, oh, Doamne, a oftat, brusc iluminat în întuneric, s-a întors și, înfrângându-și oboseala, a făcut calea-ntoarsă, o să roage pădurarul să-l ajute să ajungă înapoi în oraș, o să fie cumva, s-a gândit ușurat, și a luat-o la pas, de data asta în direcția opusă, adică înapoi de unde pornise, păi, ce fel de întrebare e asta a lui, păi, bineînțeles că știe răspunsul, nu-i nevoie să-l mai deranjeze pe Dumnezeu, i-au răspuns

căprioarele prin saltul lor peste șine, păi, de asta trebuia să trăiască, pentru a-și cere iertare de la Marietta, biata Marietta, cât de tare a jignit-o, și-a pipăit buzunarul interior al paltonului, plicul era la locul lui, a continuat să meargă, nici oboseala n-o mai simțea, căci i se deschisese adevărata cale de urmat pentru a ajunge acolo unde ar fi trebuit să fie și acum, mergea și mergea, gândindu-se care întrebări, care răspunsuri, care tren, auzi, să mă las eu călcat de tren, Doamne, cât sunt de tâmpit! Însă cu tot entuziasmul lui era bine să fi fost mai atent. Nu trebuia să meargă înapoi printre șine.

RA RI RA

Perdanții
(arrepentida)

Tăticule, dumneata îmi spui mie că, în ciuda faptului că n-aveam deloc poftă de toată chestia aia, am făcut cu mâna foarte entuziasmată, dar tăticule, a spus Dóra de la biroul de turism, și se vedea pe fața ei că este puțin supărată, uneori chiar că ești prea sever cu mine, și nedrept, deci acum ar trebui să spun că entuziasmul meu de la gară s-a datorat faptului că am fost foarte bucuroasă că te-am putut duce acolo în scaunul cu rotile și că am văzut bucuria ta, vrei să spun asta, atunci o să spun, nu eu am vrut, a spus Dóra, clătinând din cap pentru a da greutate cuvintelor, să mergem, trebuie să-ți amintești, că nu demult a fost, dumneata ai spus cât de tare îți dorești să fii acolo când sosește, așa că eu nu mai spun nimic, sunt de părere că n-are rost să continuăm discuția asta, ba, mai mult, după cum stă treaba, cred că niciun fel de discuție nu mai are rost, nu crezi, tăticule, când s-a întâmplat o asemenea tragedie zguduitoare și după ce tot circul ăsta a fost dezvăluit, iar eu, o spun sincer, chiar mă bucur, căci a te arunca așa, cu capul în apă, fără să gândești, din cauza câtorva ziariști care nu s-au documentat deloc, ci doar au copiat, ca niște elevi silitori, tot ce-au scris ăia de la Budapesta, că averea-n sus, și averea-n jos, și ce donație, vrei să-ți arăt, tăticule, cât de mare e donația aia, bine, nu mai țip, a lăsat-o mai moale Dóra, receptând semnul făcut de taică-su din scaunul cu rotile, care voia să spună că el consideră că Dóra vorbește prea tare și nici tonul ei nu e adecvat, bine, ai dreptate, nu mai țip, în regulă, dar și pe mine mă enervează tot ce s-a întâmplat, mai ales că atunci când primarul a intrat la mine în birou și mi-a spus să las totul deoparte și să încep să organizez festivitatea, ei, atunci mai exista o vagă speranță că poate pică ceva și pentru turism, nu, greșit, ba nu, nu cred că greșesc, chiar era de așteptat ca din donația aia fabuloasă să rămână ceva și pentru a insufla puțină viață turismului local, pentru că acum ce e, absolut nimic, tăticule, dumneata nu poți să-ți închipui prin ce trec eu în fiecare zi, stau acolo, într-un birou pustiu, nimeni nu-mi deschide ușa, telefonul rămâne mut, în orașul ăsta turismul e la pământ, gata, a murit, însă eu am spus că, hai, terminați-vă cina, nu merită să preiau biroul ăla, am spus încă de atunci că ar fi fost mai bun postul ăla de secretară la Abator, dar tăticu nu s-a lăsat, că așa și pe dincolo, că turismul e viitorul, păi, eu cred că Abatorul e viitorul, ei, dar ce

mai contează acum, postul oricum s-a ocupat deja, se spune că l-ar fi primit slăbănoaga aia de Kráner Cincike, dar nu știu nimic sigur, am auzit și eu, ei, nu contează, oricum nu mai am încotro, dacă nu vreau să ajung pe stradă trebuie să rămân aici, deși până la urmă, o să vezi dumneata, asta o să fie, că o să mă scol în fiecare dimineață, dar nu ca să merg la lucru, ci ca să caut de lucru, la Forțele de Muncă unde o să stau la cozi ore-n șir, fără rost, singura mea consolare e că nici Marika asta nu stă pe roze, ba, dacă mă gândesc mai bine, pentru ea e cel mai rău, că s-a făcut de râs cu toată chestia aia cu Marietta, na, poftim, stimată Máriéttá, s-a zis cu cavalerul tău, de-acum înainte n-o să mai faci tu pe nebuna, nu, nu sunt răutăcioasă, știi bine că nu, tăticule, însă rușinea asta a ei e o mică revanșă pentru toată lumea de aici, și degeaba îmi spune tăticu că ei trebuie să-i mulțumim pentru slujba asta, păi, eu zic că nu, nu ei, ci faptului că s-a terminat cu turismul, iar ea știa asta și tocmai de aia mi-a pasat mie postul ei, iată părerea mea, iar faptele, tăticule, faptele dovedesc că eu am dreptate, iar acum, când probabil că și șansa cu Abatorul s-a dus, iată-ne picați în cur și fără nimic la orizont, întrucât cu biroul ăsta am dat-o-n bară cum scrie la carte, tăticule, termină-ți cina, păi, de câte ori să-ți mai spun că trebuie să mănânci.

Zici că pentru dumneata asta-i poziție de drepți, s-a răstit la plutonierul dinaintea lui, ia stai drepți cum trebuie, că de aia merg aici treburile așa cum merg, că nici de atâta lucru nu sunteți în stare, să luați poziția de drepți, păi, unde naiba te-au instruit pe dumneata, la o fermă de porci, că acolo trebuie să stai așa cocârjat ca să nu dai cu capul la intrarea în cocină, spatele drept, suge burta, scoate pieptul, așa ceva nu se poate, de ce eu și de ce tocmai acum trebuie să-i fac instructaj plutonierului meu, când de fapt îi aștept raportul, de ce sunt atât de bătut de soartă, încât oamenii mei nu-s în stare nici măcar să stea în poziție de drepți, cine te-a pus să saluți, s-a răstit iar la plutonierul total derutat, eu ți-am spus doar să stai în picioare, știi, la poziția de drepți mă referem, numai că dumneata nu pricepi, pentru că n-ai fost învățat, iar eu, păi, eu pur și simplu n-am chef să, ei, ia-o de la capăt, dar așa cum trebuie, se vedea pe fața lui că e obosit, iar acum și-a ridicat această față obosită și, cu o mutră disperată, l-a admonestat, acum ce naiba mai faci, păi, că el a primit ordin, a spus plutonierul tot mai derutat, să iasă și după aia să intre din nou, la care Căpitanul și-a aranjat șapca și, luându-și capul în palme, i-a spus, nu mă enerva, plutonierule, bineînțeles că nu asta ți-am zis să faci, păi, nici atâtea pretenții nu pot să am, ca oamenii mei să înțeleagă ce vreau, de când ești

dumneata la mine, de trei ani, i-a spus celălalt, na, atunci să nu-ți faci planuri de viitor aici, Căpitanul s-a lăsat pe spate în scaun, și-a aranjat cărarea pe sub șapcă, apoi și-a aranjat șapca pe cap, după care nu s-a mai uitat la cel dinaintea lui, aruncându-i doar un scurt „pe loc repaus“ și raportează odată, pentru numele lui Dumnezeu, păi, că nu se știe ce căuta acolo și nici dacă a fost premeditat sau întâmplare, adică accident, sau tentativă de sinucidere, având în vedere că martorii, cei chestionați, au oferit date total contradictorii, pe baza lor neputându-se afla un răspuns clar la această întrebare, în orice caz n-a fost călcat de personalul care conform mersului trenurilor trebuia să treacă pe acolo, ăla avea întârziere, adică, de fapt, nici măcar nu circula, pentru că nu mai era nimeni, adică, a explicat plutonierul, la ora aia de seară nu mai erau călători, nu erau, pentru că până la Csaba de obicei nu erau, așa că nu i-au mai dat drumul personalului de 20:19, care de fapt din Vésztő n-a plecat, aia fiind stația de plecare, nu Sarkad, lasă amănuntele, a dat din mână a lehamite Căpitanul, deci nu personalul ăsta din mersul trenurilor l-a călcat, făcându-l ferfeniță, ci un așa-numit vehicul feroviar de tractare cu macara de tip Lencse, trimis pe teren pentru reparații de întreținere, de către șeful de gară de la Csaba, la ora opt și treizeci de minute, seara, deci vehiculul amintit trebuie să fi ajuns în curba fatală aproximativ între opt patruș'opt și opt cinzeci și, cu toate că conductorul vehiculului neagă, recunoscând numai douășcinci de kilometri pe oră, însă pe baza lungimii urmelor de frânare, pentru că sistemul de înregistrare JRU de la bord era defect, s-a constatat că vehiculul luase curba cu cel puțin treișcinci, dar cel mai probabil cu maximul de patruzeci de kilometri pe oră, adică total neregulamentar, iar alcoolemia șoferului era de 1,826 ‰, ceea ce explică totul, înseamnă că nu el a condus acel vehicul, ci mai degrabă vehiculul l-a condus pe el, de altfel toți cei din echipă erau beți morți, pe deasupra au avut și farurile stinse, pentru că, după cum a mărturisit unul din ei, au vrut să „agațe căprioare printre roți“, asta pe de-o parte, iar pe de altă parte, nu se știe de ce, dar conform mărturiilor se pare că victima n-a auzit că se apropie ceva din spate, și a mai existat o circumstanță fatală, domnule Căpitan, a spus plutonierul, na, ia să aud, l-a îndemnat sec Căpitanul fără să-l privească, jucându-se cu un penar fals-aurit, pe care-l primise odată cadou de la omologul său român, păi, că victima probabil se aflase prea aproape de curbă, poate tocmai trecuse de ea, nu se poate constata cu precizie, dar există probabilitatea, iar când vehiculul a apărut, când a ieșit din curbă, brusc s-a trezit cu victima în față și, conform mărturiei unuia din echipă, aceasta s-a

împiedicat în timp ce voia să treacă în fugă peste șine, toți martorii au declarat ferm că a vrut, dar s-a împiedicat și a căzut peste șine, și era atât de aproape, încât conductorul degeaba a frânat din reflex, dacă în halul în care era se mai poate vorbi de reflexe, că lungimea urmelor de frânare la o asemenea viteză, viteză care putea fi chiar și de patruzeci de kilometri pe oră, zi-i mai departe, i-a făcut semn, obosit, Căpitanul, păi, l-a izbit, iar bietul om era întins atât de prost peste șine, încât vehiculul l-a tăiat fix în trei, i-a retezat capul și i-a retezat picioarele de la mijlocul pulpelor, astfel că partea de mijloc a trupului i-a rămas întreagă, în trei bucăți deci, a întrebat Căpitanul, fără să-și ridice privirea, da, să trăiți, permiteți să raportez, în trei, și vehiculul l-a mai împins încă vreo optzeci, eventual o sută de metri, până să se poată opri, deci optzeci, *eventual* o sută, a repetat resemnat Căpitanul, un timp s-a uitat pe geam, mârâind ceva de neînțeles, apoi a scos un oftat și — cu atât mai înspăimântător — fără a ridica tonul, l-a admonestat din nou pe plutonier să încerce să stea măcar un minut ca un adevărat soldat, drepți adică, nici nu vreau să mă gândesc cum stai dumneata acasă, ce postură ai, dar acasă poți să faci ce vrei, aici însă e o instituție, aici nu se poate sta aiurea, ca un contabil cu bilanțul fals în brațe, vreau totul în scris plus toate documentele investigației și poți să pleci, i-a spus Căpitanul aproape trist, s-a uitat la el, în timp ce plutonierul a luat poziția de drepți, a salutat, apoi a făcut stânga-mprejur, dar înainte de a fi putut să părăsească încăperea și să închidă ușa în urma lui, ceea ce își dorea deja foarte mult, Căpitanul i-a mai spus să i-l trimită pe plutonierul-major de la arhivă, dar în cinci minute să fie la el, dacă nu vrea să se declanșeze iadul.

A ridicat receptorul, dar n-a zis nimic, numai a ascultat ce i se spune, un timp n-a scos o vorbă, abia la sfârșit că, na, auzi, s-o lași baltă cu chestia asta, i s-a mai spus o dată că gata cu chestia aia, gata, s-a terminat, i s-a pus punct, avea vocea severă, și gata cu indiciile demne de atenție, gata cu dovezile de la Bicere și cu celelalte „fapte“ scoase din burtă, aici nu există alte „fapte“ în afară de cele acceptate de el, iar el nu acceptă aceste teorii, pentru că astea nu sunt decât teorii, să lase teoriile în seama specialiștilor, iar el, i-a spus celui de la capătul celălalt al firului, el să se ocupe de combustia pe bază de motorină și de mărcile de căști de protecție și de bujii și de noile modele de Kawasaki și să termine și stop și să-și stopeze și oamenii, să fie ordine pe străzi, ai înțeles, a ridicat tonul Căpitanul, asta-i tot ce ai de făcut, atât și nimic mai mult, o vreme a mai ascultat ce i se spunea în receptor, dar vizibil nerăbdător, gata, ajunge, a spus apoi, ascultă, cazul e încheiat *ad acta*, iar asta înseamnă că fără

chestii personale și alte alea, s-a înțeles, l-a întrebat amenințător pe apelant, care colaborare, s-a răstit, sărind de pe scaun, despre ce fel de colaborare îndrăznești să-mi vorbești tu mie, a urlat, dacă nu-ți ții gura, te bag la zdup împreună cu toată gașca aia a ta, răspunsul, care a fost scurt, se pare că l-a mulțumit, na, vezi, a repetat, sigur că-i numai o teorie, teorie și atât, dumneata și oamenii tăi continuați, i-a spus mai calm, că faceți bine ceea ce faceți, de fiecare dată ați primit și laudele cuvenite, na, acum gata cu vorbăria, ăăă, și încă ceva, a dus din nou receptorul la ureche, salutări lui Béla baci și transmite-i că o să trec eu pe la el, la o bere, când oi avea timp.

A pus receptorul la loc, dar se vedea pe el că se stăpânește cu greu să-l trântească, a avut nevoie de un minut până să se liniștească puțin, fără să zică nimic, a întins mâna după halba de bere, luând îngândurat o înghițitură, apoi pe ușa de la Biker a intrat Totó, făcându-i semn că totul e pregătit, la care el a dat din cap mulțumit, reluându-și acea expresie de milostivă demnitate care încă de dimineață se putea citi pe fețele tuturor, căci pentru ce se pregăteau nu era de colea, căci pentru ce se pregătesc ei, le spusese cu o seară înainte, are la bază demnitatea, căci ultimul omagiu trebuie acordat nu oricum, ci cu demnitate, pentru că nu numai un simplu om a plecat dintre noi, Steluță n-a fost numai un om, n-a fost numai fratele lui, ci a fost un membru al acestei frății făurite cu sânge și loialitate, un frate, un adevărat frate a fost, un frate pe care acum l-au pierdut, cineva care s-a jertfit, cineva de la care ei trebuie să-și ia rămas-bun cu cele mai sfinte sentimente, și tocmai de aceea mâine, adică azi, au schimbat între ei priviri semnificative membrii emoționați de la Biker, lucrul cel mai important, cheia întregii zile, e să-și ia rămas-bun de la el așa cum se cuvine, totul e pregătit, le-a transmis Totó fără cuvinte și tot așa au ieșit din încăpere, fără cuvinte, și toți arătau altfel decât de obicei, toți în costume negre, iar cei care n-aveau, că erau și dintr-ăștia, își puseseră haine negre, pantaloni, pulovăr, cizme sau pantofi, numai motocicletele au rămas colorate, galbene, roșii, albastre, care cum, dar s-au gândit și la asta, pentru că pe ghidonul fiecăruia flutura o panglică neagră, și așa au pornit, solemn, părăsind încet curtea din spate de la Biker și parcurgând la fel de încet drumul până la cimitirul Sfânta Treime în poarta căruia îi aștepta un ins în costum negru, cu o figură evlavioasă, i-a arătat lui Totó drumul, crezând că el e șeful, deoarece cu el aranjase treburile administrative, astfel că Totó s-a văzut nevoit să-l indice pe adevăratul șef, cu el în frunte să-i conducă la capela unde coșciugul lui Steluță deja fusese expus pe un catafalc de fier, câțiva au și rămas surprinși, nefiind

obișnuiți cu așa ceva într-o capelă, se pare că aici erau alte obiceiuri, aici se folosea un catafalc de fier, sau poate fusese ideea lui Totó ca și catafalcul să fie de metal, în rest era foarte frumos aranjat totul, un ghidon uriaș, din flori, la căpătâi, iar pe sicriu, pe o pernă învelită în mătase neagră, casca de protecție galbenă a lui Steluță, cei care au putut au intrat în capelă, iar cei care nu s-au încolonat afară, apoi cineva, în mod sigur Totó, a dat semnalul stabilit, claxonând, la care dinspre dreapta a sosit preotul și a început cântarea rugăciunilor și cădelnițarea, căci degeaba încercase Totó să-i explice preotului că nu-i nevoie de rugăciuni, pentru că o au ei pe a lor, preotul nu s-a lăsat, ținând morțiș la tradiție, după cum s-a exprimat, ei, nu contează, deci lălăitul a continuat fără ca vreunul să se strâmbe, stăteau cu toții demni și pioși, în timp ce preotul lălăia, agitându-și cădelnița și afumând cu tămâie, de credeau că nu mai termină niciodată, stăteau totuși, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul, până când în sfârșit au apărut patru gropari în salopete negre de sărbătoare, astfel că nu prea contrastau cu ceilalți din jur, au băgat casca în sicriu cât ai clipi, atât de repede, încât majoritatea nici n-a observat când au ridicat capacul și au băgat casca, au văzut doar că bat cuiele, apoi au ridicat sicriul, ei s-au aliniat în spatele lui și așa au pornit prin noroi, sub cerul de plumb al cimitirului, preotul a mai lălăit câte ceva, dricul înainta maiestuos, totul era foarte neobișnuit pentru toți, pe fețele lor putându-se citi că se cam plictisiseră de partea asta, dar bineînțeles că s-au ținut bine, târându-se prin noroi în șir ordonat, erau numai de-ai lor, toată frăția, deși era vorba să invite și câteva personalități ale orașului, importante pentru ei, nimeni n-a venit, e mai bine așa, s-a gândit trupa îndoliată, căci așa a fost și așa a și rămas, că ei sunt ca o adevărată familie, ei știu ce înseamnă adevărata apartenență, după cum formulase foarte frumos liderul lor, și au ajuns la groapă, având parte de o primă surpriză, căci abia după ce groparii au lăsat sicriul jos, la vreo doi metri de marginea gropii, iar ei s-au aliniat în jurul ei, abia atunci au văzut că groapa nu-i destul de adâncă, însă nimeni nu și-a manifestat mirarea, nici liderul, numai mușchii de la baza urechii, acolo unde barba era mai rară, au început să-i tremure în timp ce se uita la gropari, asta a ținut un timp, toți se uitau la cei patru din groapă care săpau, azvârlind în afara gropii pământul noroios, trebuie să recunoaștem că nu prea se descurcau, pământul era lipicios, era mai mult lut decât pământ, un adevărat chin pentru ei, stăteau și se uitau la cei patru din groapă, se uitau cum își curăță lopețile de noroi, în fine după vreo douăzeci de minute au terminat, se vedea cât sunt de obosiți, curgeau apele pe ei, abia au

mai avut putere să ridice din nou sicriul pentru a băga dedesubt cele două scânduri, nici asta nu-i bine, s-au gândit cei din jurul gropii, întâi trebuiau așezate cele două scânduri peste groapă și apoi sicriul, nu așa, că doi ridică sicriul, ținând-ul deasupra gropii, și ceilalți doi vâră lemnele sub el, dar nu contează, s-au gândit cu chipurile rigide, în sfârșit sicriul fusese așezat pe scânduri, groparii s-au retras, făcând loc preotului, de care nu era chip să scape, iarăși ăsta, s-au gândit unii, iar o ia de la capăt, și, într-adevăr, preotul a reînceput cu rugăciunile și cu cădelnițarea și cu fumul, dar se pare că așa trebuia, pentru că nici Totó, nici liderul n-au dat semne că ar fi trebuit altfel, astfel că au rămas locului resemnați, uitându-se la sicriu, preotul îi dădea înainte, gesticulând și făcându-și cruci, toată lumea era deja destul de obosită, în afara liderului, care la un moment dat a împins preotul de-o parte, decretând că acum o să se câte imnul, ceea ce a produs o mică nedumerire, neștiind la care imn s-a gândit, la cel național sau la al lor, propriu, astfel că unii au intonat imnul național, iar alții pe al lor, dar după ce liderul le-a șuierat printre dinți că pe al nostru și le-a dat tonul, lucrurile au revenit la normal, au cântat cu toții, apoi fiecare a aruncat un bulgăre de noroi peste sicriul între timp coborât, cu mare greutate, în groapă, apoi liderul a așteptat până când cei patru gropari epuizați și uzi leoarcă au astupat cum au putut groapa, Totó a strecurat un plic în buzunarul unuia dintre ei, după care groparii au șters-o repede, dar nu înainte de a înfige o cruce de lemn la căpătâiul lui Steluță, după aceea liderul s-a dus acolo, s-a sprijinit cu mâna stângă de cruce, a scos un oftat, și-a plecat capul și a ținut un discurs atât, dar atât de frumos, poate ca niciodată încă, au povestit mai târziu la Biker, căci pe lângă subiectele obișnuite despre fraternitate și ideal și om adevărat și pierdere, a mai amintit și de patrie, și atât, dar atât de frumos a vorbit despre patria asta încât, serios vă spun, a spus Dji-Ti celor de la Biker, am crezut că pe loc o să izbucnesc în plâns, la care ceilalți au aprobat, dând din cap vehement și mormăind admirativ și apucându-și halbele de bere, pentru că a fost frumoasă, atât de frumoasă partea aia cu patria, cum încă n-am…, și iar au dat din cap, numai că nu prea se mai puteau spune multe despre asta, astfel că încetul cu încetul toată lumea și-a ridicat privirea spre colțul dinspre intrare, pentru că la televizor se dădea *Lumea reală 2*, o reluare, ce-i drept, totuși le-a captat atenția, cu toate că majoritatea îl văzuseră deja, unii chiar de mai multe ori.

În general nu se întâlneau personal, nu era cazul, se mulțumeau cu telefonul, însă acum nu era nici cazul, nici situația în care treburile puteau fi rezolvate la

telefon, astfel că se afla în biroul Căpitanului, unde venise personal împreună cu viceprimarul, acesta declarându-i anterior că într-o astfel de situație delicată este de-a dreptul datoria opoziției să fie reprezentată, stăteau deci în biroul Căpitanului, atmosfera era destul de încărcată, Căpitanul ținându-și ostentativ ochelarii de citit în mână, ca pentru a atrage atenția că, de n-ar fi reținut de la treburile lui, acum ar lucra din greu, el fiind mereu foarte ocupat, și de altfel nu înțelege ce ar mai fi de discutat, din moment ce totul e clar, cel puțin pentru el, însă primarul a prins momentul, comunicându-i în stilul său repezit că nu, trebuie să-l contrazică, nu e, treaba nu-i chiar atât de simplă, pentru că este absolut necesar să se afle dacă există sau nu există, aceasta fiind, după cum s-a exprimat, întrebarea cardinală, și viceprimarul părea în mod vizibil de acord, că degeaba știe toată lumea, degeaba le este clar celor de la Primărie și mai marilor orașului că, bineînțeles, averea i se cuvine orașului, dar ordinea este temelia tuturor lucrurilor bune, așa că el, primarul, n-ar vrea ca mai târziu să fie probleme legate de asta, ca de exemplu să apară vreo rudă, că nu se știe niciodată, familia e destul de extinsă, deodată Căpitanul n-a mai vrut să asculte, se săturase de șuvoiul de cuvinte, în plus nu suporta să audă decât propria-i voce, poanta asta o plasa adesea și subalternilor săi, iar ceea ce în mod special nu suporta era chiar persoana primarului, vocea lui, discursurile sale, felul în care își dădea importanță, intrând la el în birou, trântindu-și curul lat pe scaun și nevrând să se mai ridice de acolo, deși el are o mie și una de treburi de rezolvat, așa că i-a spus să fie clar de la început că nu se pune problema, pentru că nu s-a găsit nimic, da, s-au uitat, au căutat, la urma urmei a fost o anchetă penală, a ridicat tonul, asta-i treabă de specialiști, iar acești specialiști au constatat că nu s-a găsit nimic, au percheziționat tot hotelul, i-au întors pe dos toate hainele, iar el personal, după ce colegii își terminaseră treaba, s-a dus și la morgă să pună lucrurile, adică mortul, cap la cap, în căutarea unei urme cât de mici care să-i conducă la mult căutatul testament, însă nu, deci a luat pe rând lucrurile, adică victima, bucată cu bucată, în cele din urmă fiind nevoit s-o îndese înapoi în sertarul de metal, pentru că nici el n-a găsit nimic, deși are o experiență de douăzeci de ani în spate, deci, dacă ar fi fost ceva, el și-ar fi dat seama imediat, să fie crezut pe cuvânt, însă nu e nimic, poate s-o declare sus și tare că victima pur și simplu n-a lăsat niciun fel de testament, și chiar dacă ancheta va mai dura o vreme, având în vedere că alcoolemia șoferului avea o astfel de valoare încât ar fi putut să conducă cel mult o cireadă de vite de pe câmp spre grajduri, și ar mai fi câteva amănunte, însă esențialul e că testament

nu e, în schimb, a intervenit repede primarul care deja stătea ca pe ace, nesuportând prea bine ca alții să vorbească atât de mult, în schimb, a ridicat tonul, există o *ultimă dorință*, nu-i așa, căci fără îndoială că, pe de-o parte, avem testamentul, pe care deci nu-l avem, iar pe de altă parte avem *ultima dorință* care fără îndoială că a existat și există, deci este valabilă, și conform căreia averea revine, de la sine înțeles, orașului, lui îi e totuna, a intervenit Căpitanul, care în general nu suporta genul ăsta de voce ca al primarului, cu atât mai puțin astăzi, simțind astfel nevoia să intervină repede, deci lui îi e totuna cum îi zice, testament sau ultimă dorință, ideea e că nu există nici una, nici alta, ei, dar să ne fie cu iertare, domnule Căpitan, s-a băgat primarul, el n-a mai auzit așa ceva, cum adică să nu existe o ultimă dorință, păi, pe asta de unde ați mai scos-o, toată lumea știe că există o ultimă dorință, ba, mai mult, se știe și care e această ultimă dorință, că adică averea, toată câtă este, aici primarul a descris cu mâinile-i bondoace un mare cerc în aer, deci averea îi revine, fără discuție, orașului, ba nu fără discuție, a spus cam furios Căpitanul, pentru că văd că degeaba spun, și văd că trebuie să repet, pentru că văd că e necesar, că nu s-a găsit nimic, înțelegeți, domnule primar, nimic, nici măcar un bănuț rătăcit, nici măcar un biet forint sau orice altfel de bani, nimic, pur și simplu nimic, deși am eu un om, cel mai bun, pe care, având o educație latină, mă pot baza în astfel de cazuri și care, în momentul în care s-a pus problema, a ridicat tonul Căpitanul, s-a și apucat să ia legătura cu rudele baronului pentru a afla unde-i averea aia de care tot vorbești dumneata, în ce cont, la ce bancă și așa mai departe, și cum se poate da de urma ei, însă investigațiile sale au avut drept rezultat un fapt dezolant, la fel de trist și pentru mine, adică nu mai are rost să lungim vorba: NU EXISTĂ NICIO AVERE, baronul ăsta n-a lăsat în urmă niciun sfanț, și să vă mai spun ceva, a făcut o pauză semnificativă Căpitanul, determinându-i pe cei doi vizitatori să se aplece spre el emoționați, dând totodată și semne serioase de îndoială și neîncredere, baronul NICIODATĂ n-a avut niciun fel de avere, totul este o mare tragere-n piept, una capitală, baronul, baronul ăsta al nostru, domnule primar, n-a fost decât un mare escroc care a venit aici fără niciun ban, nici măcar suma aia derizorie în euro, pe care a primit-o de la rudele din Viena înainte de a pleca, n-am găsit-o asupra lui, și nici portofelul, nici la locul accidentului, nici la hotel, și puteți să mă credeți că am căutat peste tot, pentru că nici nouă nu ne e indiferent, ă, ăă, adevărul, și aici Căpitanul a tăcut brusc, deși se vedea că nu astfel ar fi vrut să încheie, a tăcut, străfulgerat parcă de un gând, o revelație, pe

care însă voia s-o păstreze numai pentru el, în orice caz n-a mai scos o vorbă, mulțumindu-se să-l urmărească cu privirea pe primar care nu mai termina cu tirada lui infinită, se uita la el, fără să-l asculte, nu numai pentru că nu-l interesa, ci pentru că acel gând neașteptat care-i încolțise în minte nu-i dădea pace, l-a lăsat deci, dar numai un timp, pe primar să vorbească și apoi, sub pretextul că are mult de lucru, i-a dat afară pe amândoi, iar când primarul s-a împotrivit, considerând că subiectul încă nu e încheiat, atunci a recurs la tehnici mai brutale de abordare pe care, din când în când, era nevoit să le aplice acestei bășici umflate, răstindu-se la el să părăsească imediat atât biroul, cât și clădirea, pentru că aici se lucrează, iar despre un caz definitiv clasat, după o discuție definitiv terminată, nu mai e nimic de adăugat, a reușit să scape de ei, împingându-i spre ușă, primarul se tot dădea înapoi stupefiat, la fel și viceprimarul cam speriat, cu toate acestea primarul n-a putut să-și țină gura, continuând să trăncăne și aducându-i la cunoștință Căpitanului că el nu acceptă un astfel de comportament din partea lui, păi, n-ai decât să nu accepți, futu-i, i-a spus în final placid Căpitanul, trântindu-i ușa-n nas.

N-am recunoscut-o, a povestit foarte tulburată Irén, stătea în bucătărie cu familia ei care se uita la ea precum se uita ea la ei, cu o față posomorâtă adică, pentru că, imaginați-vă numai, la ce puteam să mă aștept când, în sfârșit, m-am hotărât că, fie ce-o fi, eu n-o s-o las să fiarbă singură în suc propriu și, m-am gândit, dacă e nevoie o să-i sparg ușa, pentru că asta nu se poate, au trecut trei zile, asta-i deja a patra și ea nu iese din casă, asta nu-i normal, căci orice-ar fi, oricât de mare ar fi tragedia și orice s-ar fi întâmplat între ei, nu se poate să n-o lase pe cea mai bună prietenă a ei să intre, ba, mai mult, se și preface că nu-i acasă, dar unde naiba să fie, m-am gândit eu și am bătut insistent în ușa ei până mi-a deschis, dar adevărata surpriză abia atunci a venit, pentru că, știți, mă așteptam să văd o femeie distrusă, nenorocită, îndoliată, și în loc de asta, ce credeți, am dat de o cu totul altă Marika, cu buze subțiri ca lama, niciun pic de ruj, deși rujată mai arăta cât de cât bine, deci nici măcar atât, un pic de ruj, și buzele alea strânse și subțiri, și cum mi-a zis, copii, acolo în ușă, cu o privire rece ca gheața, mi-a zis mie, cea mai bună prietenă a ei că „dar tu ce cauți aici?“, am încremenit, înțelegi, mă uit la ea, ce naiba o fi apucat-o pe asta, știți, am crezut că a luat-o razna, că e atât de sensibilă, draga de ea, ca o mimoză, și mai e și chestia aia cu doliul, na, când oamenii sunt în stare de șoc, pentru că nu știu ce să facă, pentru că pierderea, na, înțelegeți voi, la asta m-am gândit, fără să bănuiesc măcar care-i treaba, însă am aflat curând, căci mi-a dat voie să

intru, pentru că eu nu m-am lăsat și am dat-o la o parte și am intrat direct în cameră și m-am așezat în fotoliu, ea a venit după mine, dar nu s-a așezat, ci a rămas în picioare lângă ușă, de parcă ar fi așteptat să mă ridic și să plec, numai că eu i-am spus, Marika dragă, nu poți să-mi faci una ca asta, adică voiam să-i spun că nu se poate să rămână închisă între patru pereți, trebuie să iasă afară, și o să și iasă cu mine, ei, dar ce mi-au auzit urechile după aia, și tocmai de la Marika, asta, asta pur și simplu nu pot să pricep nici acum, parcă era alt om, parcă ar fi căzut un văl de pe ea și mi-ar fi arătat adevărata ei față, stătea acolo, în picioare, înaintea mea, spunându-mi: ce-a fost a fost, a trecut, ce s-a întâmplat este numai și numai treaba mea, așa că te rog foarte mult, fix așa mi-a spus, a povestit copiilor ei, cu atâta cinism, „te rog să părăsești locuința mea, dar imediat" și a rămas acolo, în ușă, așteptând să mă ridic și să plec, dar eu am rămas țintuită locului ca trăznită de fulger, înțelegeți, nu-mi venea să-mi cred ochilor și urechilor, căci Marika se schimbase atât de mult, încât, vorbesc serios, era de nerecunoscut, fața-i era împietrită, iar privirea neîndurătoare, crudă, ce mai, parcă era alt om, și tocmai mie mi-a făcut figura asta, tocmai mie mi-a vorbit așa, știți bine că eu nu sunt chiar o mimoză cum e ea, adică era, însă atunci mi-a venit să mă ridic și să-i trântesc ușa-n nas și s-o dau naibii, pentru că nu se poate să-i faci una ca asta celei mai bune prietene ale tale, de câte ori nu mi-a plâns pe umăr, de câte ori n-a luat-o razna și înainte, și la cine venea după consolare, la mine, iar eu niciodată nu i-am zis o vorbă rea, că și pentru mine ea a fost cea mai bună, așa că, își căuta cuvintele Irén, iar familia se holba la ea, nevenindu-le să creadă, pentru că niciodată n-o mai văzuseră în halul ăsta, n-au văzut decât că, deodată, Irén a izbucnit în plâns.

Concursul de alergare al mamelor cu cărucioare de copii este încă în desfășurare, acum vin de acolo, din cartierul Budrió, astfel că eu aș vrea să vă întreb cu blândețe, deocamdată cu blândețe, cine-i responsabil, mai exact cine fusese însărcinat cu anularea competițiilor și nu le-a anulat, a întrebat, trecându-și privirea peste cei așezați în jurul mesei, și avea ce vedea, căci în jurul mesei din sala mare de ședințe ședeau aproape toți cei convocați, adică amenințați la propriu că, dacă nu dau curs invitației înmânate personal, vor suporta consecințele, care vor fi grave, ba, mai mult, în anumite cazuri, chiar neprevăzute, această ultimă parte a speriat în mod special oamenii, fiecare considerându-se acel caz particular, astfel că înainte de ora zece deja erau adunați cu toții în jurul mesei lungi din sala mare de ședințe, holbându-se la sânii voluptuoși ai secretarei-șefe care în schimb nu se uita la nimeni, aranjând

tăcută și zâmbind pe sub mustață teancul de dosare, când în dreapta, când în stânga ei, da, zâmbește pe sub mustață, au constatat cei din jurul mesei, pentru că precis știe ceva, însă secretara-șefă, asemenea celorlalți, nu știa decât un singur lucru, dar bine de tot, și anume cât de greu e să-i aduni pe toți ăștia la aceeași masă, de obicei fiecare găsește un pretext, iar unii nici nu mai caută pretexte, ci pur și simplu nu apar, însă acum iată-i pe toți prezenți, a mustăcit secretara-șefă, știa ea de ce, datorită acelui „în anumite cazuri chiar neprevăzute", formulare care-i aparținea și care justifica etalarea sânilor ei parcă și mai umflați de mândrie în decolteu, când într-o parte, când în cealaltă a mesei, în timp ce continua să tacă, așteptând apariția domnului primar, iar când acesta în sfârșit a sosit și s-a așezat în capul mesei, n-a mai interesat-o ce spune, a interesat-o, ca întotdeauna, ordinea și disciplina, organizarea, ca treaba să iasă bine, cum avea obiceiul să se exprime, deci conținutul consfătuirii nu i-a captat prea mult atenția, mai degrabă era preocupată ca totul să se desfășoare cum trebuie, la urma urmei toată lumea era prezentă, astfel că existau șanse să se găsească soluții pentru rezolvarea punctelor de pe ordinea de zi, în special a unuia, și anume ce se va întâmpla cu ei după această întorsătură dramatică și incredibilă a lucrurilor.

Totuși ce-și închipuie ăștia, a lansat întrebarea la modul general, căci acum ea nu se mai confruntă cu Irén sau alții ca ea, ci se confruntă cu marele întreg, prin asta înțelegând orașul, cât timp să mai suporte ea după ce toată viața fusese nevoită să suporte, de ce anume a avut ea parte în acest așa-zis „oraș magic", a zâmbit ironic, ce i-a oferit ei de-a lungul vieții „orașul magic", păi, ce altceva decât chin și suferință, bășcălie, ba chiar dispreț, ca la urmă să dea cu piciorul în ea ca într-un câine, atât a reușit să primească într-o viață de om de la orășelul ei mult iubit, iat-o la șaizeci și șapte de ani, într-o formă încă bună, constată asta zilnic, da, o femeie vede asta în oglindă în fiecare dimineață, și-a scuturat capul, vrând parcă să scape de orice obiecție, da, și a dus o viață liniștită și modestă, și-i era bine, renunțase la marile visuri sau cel puțin și le refulase, până când a apărut din neant un nenorocit, un nimeni, cum să-i zici altfel unui om care joacă ping-pong cu sentimentele altuia, de parcă ar fi o jucărie, pe ea n-o interesează că a suferit de o boală mintală sau de orice altceva, se înfuria cumplit când cuiva i se găseau scuze că așa și pe dincolo, că trebuie să se țină cont că, și până la urmă îl scot basma curată, păi, ea nu, a bătut cu piciorul în podea, ea nu numai că nu-i în stare de așa ceva, ci, după toate cele întâmplate, l-ar da la câini, căci bărbatul ăsta care a îmbrobodit-o a comis ceva

insuportabil, câți, dar câți bărbați a avut ea la viața ei și, dintr-un motiv sau altul, toți au dezamăgit-o, finalul fiind întotdeauna același, că au aruncat-o ca pe un obiect al plăcerii uzat, oricum am suci-o, ăsta-i adevărul, de asta aveau nevoie bărbații de ea, ca s-o flateze, s-o ducă cu zăhărelu, s-o facă să cedeze, fiecare bărbat fiind pentru ea o nouă dezamăgire, însă niciodată, nici măcar o singură dată, nimeni nu i-a făcut ceea ce-i făcuse omul ăsta, pentru că nimeni n-a înjosit-o într-atât în feminitatea ei, căci omul ăsta, dacă se poate numi om, pur și simplu a dat cu piciorul în feminitatea ei, după care, a sărit din fotoliu, tot el face pe nebunu, tot el fuge mâncând pământul, tot el își ia lumea-n cap în marea lui tristețeee, a prelungit ironic „e"-urile Marika, stând în picioare în mijlocul camerei, și nu, nu ea a atacat lumea, ci lumea a atacat-o pe ea, această lume ipocrită, căci ia să ne gândim ce-a fost acum câteva zile, o adulau ca pe-o regină, iar acum, dacă ar ieși pe stradă, ar fi întâmpinată de *acele priviri*, și cuvântul priviri a făcut-o să se cutremure, de parcă ea ar avea vreo vină, noroc că nu-i acuzată că ea l-a împins înaintea trenului, asta ar mai lipsi, s-o acuze pe ea, căci ar fi în stare, îi cunoaște ea bine pe ăștia din „orașul magic", știe exact la ce se poate aștepta din partea lor dacă iese din casă, va fi acuzată, dar n-o să-i spună nimeni în față, oh, nu, nu în față, asta nu, ci pe la spate, ehei, parcă-i aude cum șușotesc, nu poate ieși să-și ia o pâine, noroc că-și făcuse provizii cu câteva zile înainte, mai are câte ceva în casă, câteva felii de pâine, lapte, unt, niște roșii, la vârsta ei n-are nevoie de multe, la vârsta ei și cu pensia ei ce să mănânci, mai ales dacă ții la siluetă, la urma urmei și ea dă semne de bătrânețe plus restul, tot tacâmul, dar asta nu înseamnă să fie și delăsătoare, să se neglijeze, nu, nu, asta nu se va întâmpla, ea n-o să stea toată ziua în fața televizorului, ronțăind ba una, ba alta, până ce acul cântarului o ia razna, nu, niciodată, nu se poate spune despre ea c-ar fi fost indisciplinată, și orice s-ar spune acum este numai și numai din invidie, oamenii sunt invidioși, despre asta-i vorba, căci de ce ar bârfi-o dacă nu din invidie, când a reieșit că „marele baron", nu putea să pronunțe asta decât cu un profund dispreț, el, despre care vorbește jumătate de planetă, tocmai pentru ea, o simplă locuitoare a acestui „oraș magic", a străbătut mări și țări, până la urmă ce s-a ales de toată treaba, asta e deja altă poveste, însă poate să-și închipuie ce au simțit cei din oraș, pentru că, sincer vorbind, și-a reluat locul în fotoliu, dar fără a porni televizorul, cine ar fi persoana pentru care cineva ar veni aici fie și din orașul vecin, darămite de pe un alt continent, bineînțeles că mureau de invidie, bineînțeles că bârfeau și răspândeau zvonuri, putea să-și imagineze, nu era

nevoie să audă cu urechile ei, ba chiar știa, după cum știe și acum cât de satisfăcută e toată lumea din „orașul magic“, văzându-i nenorocirea, văzând cum s-au risipit marea înflăcărare, marile speranțe și mărețele visuri, ea rămânând cu buzele umflate, off, cât de mult detestă expresia asta „cu buzele umflate“, Doamne, Dumnezeule, ce e de făcut, nici măcar nu poate vorbi cu cineva despre toate astea, care prietene, Irén?, cu gleznele ei groase și mereu practică, detestă și acest cuvânt, practică, deci Irén, vezi să nu, cu principiile ei cu iz de pământ și cu privirea ei care parcă cere să-i dai socoteală, considerându-te o nebună, o naivă, pe care trebuie s-o aperi constant, nu, un nu hotărât, i-a și spus asta când a dat buzna peste ea, gata-gata să-i spargă ușa, nu, nu se poate să dea năvală așa și să-i spargă ușa și să-i ceară socoteală, păi, la urma urmei cine-i Irén asta, păi, cu ce drept să-i ceară ei explicații, ce să-i explice, când nici măcar nu știe ce s-a întâmplat de fapt, și nici n-o să afle, și nici n-o să zică nimănui, a hotărât Marika ghemuită în fotoliul ei scoică, dar ce zgomot e ăsta, Doamne, iarăși femeia asta, păi, de ce nu mă lasă odată-n pace, însă bătăile în ușă n-au încetat, știa că e tot Irén, na, nu contează, mă duc să văd cine e și să-i spun că, odată pentru totdeauna, am terminat-o cu ea, gata cu prietenia, ea n-are nevoie de o asemenea prietenă, și a întins mâna după cheie, a răsucit-o în broască, însă lanțul, niciodată, numai după ce a văzut, ca acum, cine era vizitatorul.

N-a fost întocmai prietenos, dar în fond la ce puteam să mă aștept, i-a povestit cârciumarului de la Krinolin, ar fi cazul să învățăm să ne alegem prietenii, nici măcar n-a așteptat să-l salut cum se cuvine, având în vedere că nu ne mai văzuserăm de ani de zile, că s-a și răstit la mine, serios, tu nu mă crezi, dar așa a fost, degeaba l-am considerat prieten, m-a făcut cu ou și cu oțet și mi-a vorbit de parcă aș fi fost sluga lui, i-am și spus, tu să nu vorbești așa cu mine că nu sunt subalternul, ci prietenul tău, la care cârciumarul nu putea să nu reacționeze și, oscilând între neîncredere și admirație, l-a întrebat precaut dacă el, adică tu serios ai îndrăznit să-i spui asta, s-a uitat la el serios, răspunsul nu l-a liniștit, Dante răspunzându-i doar cu un scurt da și continuând de unde rămăsese, deci a zis că așa și pe dincolo, că el o să mă bage la zdup, dar înainte de asta, îmi promite, o să pună să mi se tragă o mamă de bătaie, pentru că el nu poate fi pur și simplu tras în piept, adică fără consecințe, păi, l-am întrebat eu, am tras eu vreodată-n piept pe cineva, s-a uitat la cârciumar cu cea mai inocentă și disperată privire posibilă, când am tras eu vreodată-n piept pe cineva, spune și tu, că ești prietenul meu, ți-am făcut eu rău vreodată,

cârciumarul s-a uitat la el și, constatând din nou cât de bătut era Dante, i-a trecut cheful de a-i aduce aminte că ba da, și pe mine m-ai tras în piept, pentru că niciodată nu-ți plătești consumația, în schimb câștigul după cele două automate de jocuri ți-l iei de fiecare dată, dar nu contează, s-a gândit, uitându-se îngrozit la mutra stâlcită a lui Dante, nu e cazul să-i amintesc de asta, așa că i-a spus doar atât: eu tot nu înțeleg, dacă sunteți prieteni atât de buni, atunci cum de te-a aranjat în halu' ăsta, dacă mie mi-e prieten cineva, nu numai că nu-l bat sau pun pe alții să-l bată, dar nici măcar nu mi-ar trece prin cap așa ceva, chiar dacă mi-e dator, deși, după cum bine știi, doar mă cunoști, pentru mine cel mai mare păcat al unui prieten este să nu plătească la timp, pentru că prietenia e o chestiune de încredere, în prietenie e vorba de, hai, lasă, n-are importanță, l-a întrerupt Dante, arătând spre tejghea, adică să-i dea ceva de băut care să-i vindece rănile, iar celălalt, bun la suflet cum era, i-a adus un păhărel de pălincă, prună curată, i-a pus paharul în față, Dante i-a dat conținutul pe gât dintr-o singură mișcare, apoi și-a plimbat limba prin gură de parcă ar fi căutat acolo ceva ce pesemne nu era de găsit, astfel că l-a întrebat pe cârciumar dacă nu cumva are Unicum, că scrie și pe etichetă că-i făcut din fel de fel de plante medicinale, iar el, după cum se vede, acum chiar are nevoie de un medicament, așa că i-a mai adus și un pahar de Unicum, pe care Dante l-a dat pe gât în același fel, dintr-o înghițitură, așa-zicând „a turnat în el", na, bun a mai fost, sper să ajute, a mârâit cârciumarul, apoi s-a întors la locul lui, după tejghea, notând într-un caiet soios cele două băuturi, ei, și acum ai putea să-mi spui de ce fusese atât de nemulțumit Căpitanul, de ce, a sărit în sus Dante, păi, asta aș vrea să știu și eu, pentru că nu mi-a spus nimic, ci pur și simplu m-a aruncat într-o celulă, apoi au venit două matahale cu mutre bovine și au început, poți să-ți închipui cum m-am simțit, mă duc, după atâta timp, să vizitez un vechi prieten, iar ăla îmi face una ca asta, ăia m-au lăsat lat, zăceam pe podea, era al dracului de frig și abia peste o oră m-au dus înapoi la el, de fapt nu știu cât am zăcut acolo, i-am și spus, ascultă, prietene, eu te cred că ești supărat pe mine, Dumnezeu știe din ce motiv, dar după toate astea ai putea să-mi spui și mie ce-ai cu mine, la care el s-a înfuriat atât de rău, încât i s-au umflat venele de la gât, și uite atât de mari, a arătat cât de mari, erau pe gâtul ăla, așa că n-am mai insistat, mi-am ținut gura, văzând că n-am nimerit ziua, în plus m-a tot bătut la cap dacă nu știu ceva despre o sumă în euro, nu știam, m-am uitat la el și i-am spus: ascultă, dacă aș ști, ți-aș spune, pentru că ești, sau cel puțin ai fost, prietenul meu, dar el a continuat să urle că așa și pe dincolo,

să-i dau obiectul, însă eu nu numai că niciodată n-am văzut obiectul ăla, dar nici măcar n-am auzit de existența lui, nu înțeleg, a scuturat din cap cârciumarul cu compasiune, ce voia de la tine, ce obiect, nu contează, a spus Dante, și în ochii lui din mutra-i desfigurată s-a aprins pentru o clipă un licăr de viață, dar ai putea să-i dai ceva de mâncare unui prieten dezamăgit, pentru că am mirosit, a arătat spre bucătărie, că prânzul e gata, la care ce poate să facă un prieten adevărat, oftează, se duce în bucătărie și-i aduce o farfurie de gulaș, iar prietenul dezamăgit și-a înclinat capul într-o parte, sorbind și înghițind cu grijă supa și mestecând cu precauție, și numai pe partea stângă, ce era de mestecat, semn clar că într-adevăr o încasase de-a binelea, nu-ți fă probleme, i-a spus cârciumarul, și deoarece clienții obișnuiți care-și luau prânzul aici încă nu sosiseră, s-a așezat la masa lui Dante, numai un minut, i-a spus, numai atât vreau să te întreb: nu cumva ai reușit să scoți de la el când îmi primesc înapoi automatele de joc?

Ușile ambelor redacții fuseseră încuiate, nemaivorbind de cele două studiouri de televiziune care au fost primele care au tras — temporar — storurile, astfel că redactorul-șef își rezolva de acasă treburile urgente, prin telefon, întâi a vorbit cu celălalt redactor-șef, apoi cu secretara lui, apoi a început să dea telefoane diverselor persoane, toate având ceva în comun: ținuseră discursuri fie la gară, fie la diverse alte festivități, acestea fiind scrise de el, respectiv de unul din colaboratorii săi, iar acum le propunea-promitea că va șterge din computerele redacției discursurile cu pricina, ca și orice altă urmă care ar putea conduce la aceste discursuri, îi asigură, i-a spus fiecăruia, pe rând, că el are obiceiul să-și facă treaba perfect, poate au constatat deja, asta fiind dovada vie că nu vorbește aiurea, astfel că le promite că nimeni nu va putea găsi nicăieri aceste discursuri, degeaba o să le fluture unii pe sub nas ziarele tipărite, el le garantează că în aceste puțin probabile și deloc de dorit cazuri va susține că eventualele citate din anumite discursuri sunt pură ficțiune, sunt scoase din burtă, va declara sub jurământ că, după câte știe el, n-au existat niciun fel de discursuri, iar dacă în știrile de atunci s-au strecurat totuși câteva fraze despre baronul cartofor, acelea cu siguranță au fost născocirile unor colaboratori care nu mai sunt angajații redacției, și așa mai departe, el se gândește la toate, le-a spus, iar persoanele în cauză, începând cu directorul liceului și până la primar, au fost pur și simplu impresionate, directorul liceului mergând până acolo încât, în cazul în care ar fi cazul, adică s-ar întâmpla așa ceva, redactorul-șef va putea să-i ceară orice, într-adevăr orice, în afară de

scrisoarea de acreditare a noblețiі sale, ei bine, i-a spus redactorul-șef, doar nu-și închipuie că el are intenția de a cere bani unor asemenea excelențe precum el, directorul liceului, sau precum el, primarul, și așa mai departe, reacția fiecăruia la propunerea lui fiind cât, cât?, că bani?!, nici măcar să nu le treacă prin cap, că doar el nu-i medic să ia mită de la oamenii necăjiți, s-a revoltat redactorul-șef, nu, nici vorbă, lui îi ajunge dacă se ține minte asta și i se mulțumește printr-un simplu mulțumesc la telefon, căci oricând putem ajunge într-o situație când e nevoie de solidaritate umană, iar acum despre asta e vorba, că pentru el orașul ăsta e foarte important și nu-și dorește nimic mai mult decât înflorirea acestui oraș, chiar dacă pas cu pas, pentru asta muncește el, și va munci și pe mai departe, bineînțeles dacă la alegerile care se apropie va fi votat de ei toți ca redactor-șef pentru încă patru ani, îi ajunge atâta, pentru că el numai de încredere are nevoie, atât din partea conducerii guvernamentale, cât și din partea opoziției, fără asta nu există libertate a presei al cărei adept, după cum bine se știe, e de când se știe. A pus receptorul în furcă, apoi l-a apelat pe următorul.

El e fotograful oficial al orașului, iar dacă unui fotograf oficial într-adevăr i s-ar toci picioarele de la atâta umblat, atunci el n-ar mai umbla pe picioarele lui, ci pe niște cioturi, i-a spus barmaniței de la cafenea, poate nu mă credeți, ba vă cred, a mormăit barmanița, îl cunoștea bine pe individ, o și plictisea de moarte, la fel ca alți indivizi de teapa lui, pentru că ăștia în afară de un căcat de espresso nu beau nimic, doar atât, iar din atât nu se poate trăi, pe deasupra să le mai asculți și balivernele, ca ale ăstuia acum, care, cu toate că nu-și terminase fraza începută, a continuat cu vorbăria, domnișoara n-are nici cea mai vagă idee ce se petrece acum, afacerea merge strună, măcar că — îi plăcea foarte mult acest măcar că — niciodată n-ar fi crezut că va câștiga cât îi poftește inima, nu din a face fotografii, ci din a distruge fotografii făcute, pentru că asta se întâmplă, domnișoară, de zile întregi nu fac altceva decât să vând acele carduri de memorie, lumea mă caută, vine la mine, deodată toți îmi știu numărul de mobil, înainte nu mă suna nici dracu, iar acum vin și mă iau cu fiți amabil și vă rog foarte mult, ba chiar și cu vă implor și altele din astea, și tot ce vă mai puteți imagina, domnișoară, îmi spun în toate felurile, numai să le șterg, și trebuie să vă spun că am de lucru cât cuprinde, ștergând naivilor fotografiile pe care vor ei să le șterg, alea de la gară sau de la diverse evenimente și programe de divertisment, acolo, de față cu ei, caut cardul de memorie, îl pun în aparat, caut pozele pe care vor ei să le șterg neapărat și le șterg, na, și

acum n-o să le mai vadă nimeni, niciodată?, și eu le zic că nu, sigur că nu, fiți liniștit, nimeni, niciodată, deci am atâta de lucru, încât pur și simplu nu mai fac față, în plus e destul de greu să fac rost de carduri de memorie pentru aparatul meu, căci eu folosesc un Canon EOS, versiunea cea mai profi, iar cardul pentru ăsta, după cum poate știe domnișoara, e destul de scump, deci așa cu ăștia, apoi urmează cei sus-puși, dulăii, ăștia nu se mai mulțumesc să vadă că le șterg, ăștia știu care-i faza și vor și cardul, ei, dar asta costă, și nu puțin, plus drepturile de autor și manopera, în final suma rotunjindu-se frumușel, însă plătesc, domnișoară, ăștia plătesc cât ai zice pește, Doamne, a luat o gură de cafea fotograful, dacă eu aș fi știut asta înainte, nu era nevoie să trag mâța de coadă, că uneori nici măcar de-o cafea n-aveam, iar acum, după cum vedeți, sunt aici și stau cu dumneavoastră la o cafea, și știți ce, s-a apropiat în marea lui bucurie de barmaniță, sunt liniștit, pentru prima dată în viața mea nu mă agit să fiu în același timp și acolo, și dincolo, pentru că acolo viceprimarul inaugurează noile WC-uri de la grădinița din Cartierul Nemțesc, iar dincolo vicepreședintele consiliului de la Fabrica de Lapte praf taie panglica la deschiderea noului teren de fotbal, nu mai continui, dumneavoastră nu vă puteți imagina cât am alergat eu zi de zi, mi-am tocit picioarele până la genunchi, serios, și mai am și platfus, mai plat ca orice blat, iar câștig, ioc, numai alergătură și numai nervi, dacă ajung sau n-ajung, că mereu trebuia să fiu în același timp și aici, și acolo, au tras de mine din toate părțile și toată lumea îmi dădea numai ordine, iar acum, știți ce, mai dați-mi o cafea, domnișoară, acum se pare că eu dau ordine la toată lumea.

Se aflau la numai o sută, o sută cincizeci de metri de clădirea gării, dar și-au găsit o ascunzătoare atât de bună printre stivele de traverse din lemn, încât nimeni n-ar fi putut să-i vadă, bineînțeles că înainte trebuiau să scape de Tăntălău, care a reușit să-i urmărească și până aici, al dracului Tăntălău ăsta, au remarcat cu oarecare respect, însă pentru a-l dezobișnui de asta l-au amenințat că, dacă mai îndrăznește să-i urmărească, o să-i smulgă puța din rădăcină și-o să-i dea foc în fața lui, și viceversa, iar ăla a priceput, fugind ca din pușcă în direcția Turnului de apă, ei, și atunci în sfârșit și-au putut aprinde țigările, de vorbit nu și-au prea vorbit, pentru că se știau prea bine, cunoșteau până și gândurile celuilalt, în general n-aveau ce-și zice, cum o să-și zică tocmai acum, când, chiar dacă ai ce vorbi, trebuie să-ți cântărești bine cuvintele, deci n-aveau, astfel că ședeau tăcuți, suflând fumul în sus și atenți la trenul care trebuia să sosească dinspre Sarkad, însă nu mai sosea, după un timp chelul și-a

stins țigara, strivind-o de capătul unei traverse, și a început un monolog, fără panică, cu ăia oricum n-ar fi făcut mare brânză, ăia oricum s-ar fi dezis de ei, așa că cel mai mișto ar fi să-și caute o gașcă mai serioasă, pentru că ăștia de-aici sunt niște găinari de provincie, fac pe nebunii, trag palme și atât, aici nu-i rost de lauri pentru ei doi, ei doi au nevoie de ceva mai consistent, trebuie să fie întreprinzători, i-a spus chelul, rânjind, celui cu creastă de cocoș, ăsta-i biznisu' adevărat, nu fleacurile, întreprinzători, zici, a savurat celălalt cuvântul, cul, nimic de zis, și fii atent, a continuat chelul, ce-ai zice dacă am merge la Pesta, na, ce, oooh, ce tare, ar fi mișto, a spus cel cu creastă, dar Pesta, futu-i, cum dracu ajungem noi la Pesta, ne prind imediat, că sigur ne caută, eu n-aș fi atât de sigur, a decretat chelul, tu chiar crezi că-i pasă cuiva de noi, eu cred că în haosul ăla nici n-au observat că nu suntem acolo, iar noi o să profităm de asta, pricepi, pricep, a spus celălalt, apoi iar au tăcut o vreme, aprinzându-și câte o nouă țigară, na, bine, a spus într-un târziu chelul, însă ne-ar trebui și ceva lovele, pentru că pachetul ăsta s-a cam golit, iar fără lovele nu prea merge treaba, de ce n-ar merge, a spus cel cu creastă, vrei să plătești, unde?, nu trebuie să plătești niciunde, o să-ți arăt, sigur, vezi să nu, a zis chelul, ba da, o să vezi, a zis cel cu creastă, o să te iei frumușel după mine și o să înveți, futu-i, îți trebe mahorcă, o să ai mahorcă, trebe să luăm trenul, îl luăm, ne trebe haleală, o s-avem haleală, ne trebe praf, iarbă, aur, o să le avem pe toate, numai să fii atent, futu-i, și să te uiți la mine cum fac, pentru că nu-mi trebe iarbă, nu-mi trebe lovele, o gagică să am, și scap de belele, a început să recite sacadat, țopăind printre stivele de traverse, o făcea bine încă din copilărie, toată lumea era de acord că ar trebui să se facă rapper, numai că pentru asta ar fi fost nevoie de chestii, ceea ce la Orfelinat nu prea aveau, așa că făcea rap pe gratis, așa, într-o doară, fără nimic, zicea și el ce-i trecea prin cap, însă acum, a spus, o să dau lovitura la Pesta, pentru că, a suflat lung fumul în sus, privirea devenindu-i visătoare de parcă ar fi văzut deja ceea ce zicea, o să intru în primul local, pricepi, și o să urc pe scenă ca Eminem și atunci o să le fie clar tuturor cine-i bossu', n-o să-mi mai zică pulică de provincie care nici mamă n-are, pricepi, pentru că o să mă asculte și o să rămână cu gura căscată, pentru că eu voi face avere din asta, pricepi, na, bine, i-a spus chelului, nu-ți fie frică, c-o să te iau și pe tine, tu o să ții microfonul, futu-i, nu-ți fie frică, futu-i, numai de-ar veni odată căcatu' ăla de tren, dar n-aud nimic, că dac-ar veni, atunci Csaba, și după aia Pesta, futu-i, iar dacă-i Pesta, i-a tras una zdravănă peste omoplații colegului, drept încurajare, atunci e Canaan.

Dăduse o declarație „la cald“ pentru Crișul1TV, și având în vedere că probabil toată lumea a auzit-o *atunci*, nu mai e nevoie să explice amănunțit *acum*, a spus primarul, după ce în sfârșit s-a așezat la masa mare din sala de consiliu, însă înainte de a începe consfătuirile pentru care convocase comitetul social lărgit, și-ar dori foarte mult ca toți cei prezenți să fie puși la curent cu situația, pentru că există o componentă foarte personală, și anume el, despre care cu câteva zile înainte s-a spus că-i sufletul orașului, ăsta-i termenul folosit de cetățeni, îl opreau la tot pasul să-i strângă mâna, iar azi toată lumea întoarce capul când îl vede, și de ce, a întrebat supărat primarul, păi, ce este el, un cameleon care în câteva zile devine alt om, nuuu, și-a scuturat capul foarte hotărât, el e același, el nu s-a schimbat, dacă ei vor, el încă e, și roagă foarte mult opoziția ca acum, contrar obiceiului, să nu intervină, deci el încă e sufletul acestui oraș, pentru că fără el, și îndrăznește să spună asta fără lipsă de modestie, orașul ăsta s-ar prăbuși, s-a și prăbușit deja, i-a tăiat vorba un reprezentant al opoziției cu un dezvoltat simț al umorului, dar, ca să nu se întâmple una ca asta, pe de-o parte există el, iar pe de alta, dumneavoastră, s-a întors către adunare primarul, plimbându-și privirea peste cei din jurul mesei, căci numai împreună și fiind solidari vom putea stăpâni situația actuală, pentru că avem o situație, ar spune domnul Căpitan, bănuiesc că așa v-ați exprima, s-a uitat la șeful poliției care, împreună cu alți doi, era cufundat în tăcere și plictisit, dar cel în cauză n-a reacționat, așa că așteaptă comentariile, a spus, dar înainte de orice comentarii, a mai adăugat repede ca pentru a-și încheia șirul gândurilor despre componenta personală a situației, ar dori foarte mult să declare cu hotărâre că nu există niciun fel de dovezi cum că el ar fi ținut vreun discurs la gară, a declarat asta și la știrile de la Crișul1TV, pe când postul încă mai funcționa, și chiar dacă ar fi spus și el câteva cuvinte acolo, nimeni nu poate susține că din gura lui ar fi ieșit ceva ce el nu și-ar putea asuma „acum și pururea“, dar asta încă nu înseamnă că el ar fi ținut vreun discurs acolo, pentru că, sincer vorbind, nu-i așa că are dreptate când susține că în haosul acela nu se putea auzi niciun sunet, darămite o voce ca a lui, și acum nu vrea să facă mișto de el însuși, pentru că n-are dispoziție pentru așa ceva, însă, cu vocea asta a lui, un discurs e ca și cum n-ar fi fost în gălăgia care a izbucnit când baronul a intrat cu trenul în gară, și s-a creat o situație, pe care n-o poate califica altfel decât ca hărmălaie, da, o repetă, haos, și, pentru a clarifica și mai mult situația, ar mai adăuga că și vacarm, iar în vacarmul acela, om să fie care a înțeles ceva din discursuri, colaboratorii lui apropiați l-au și atenționat, s-a uitat

semnificativ la secretara-șefă, că nimic, dar nimic n-au auzit, cu toate că stăteau chiar lângă el, ca Jucika, de exemplu, la nici un metru, s-a uitat din nou la secretara-șefă care, întorcându-se spre el și oferindu-i în totalitate priveliștea sânilor ei, a dat aprobator din cap, spunându-i că ea n-a auzit absolut nimic din acel discurs, deși, a mai adăugat, îndreptând acei sâni voluptuoși de data asta spre cei din dreapta ei, deși sunt convinsă că discursul domnului primar a fost excelent, ei, vedeți, a continuat primarul cam supărat, neconsiderând prea adecvată intervenția secretarei, plus că se simțea puțin încurcat, ca întotdeauna când Jucika îi oferea „priveliștea“ sânilor ei, nici ea nu auzise nimic, astfel că oamenii nu puteau să afle ce s-a spus și ce nu decât din mass-media, și ăsta-i esențialul, că numai de acolo, adică numai din ziare și de la televiziuni, drept urmare nici colegii ăia n-aveau cum să-i audă discursul despre calitatea căruia el bineînțeles nu dorește să se exprime, să rămână asta privilegiul altora, în consecință s-au scris și transmis numai tâmpenii, el a citit atunci un articol și a văzut știrile și, o spune sincer, a rămas mască de câte aberații îi fuseseră atribuite, de exemplu cât de recunoscător îi este el baronului pentru donația pe care o va face orașului și așa mai departe, păi, să mori de râs, iar dacă ar fi mai bine dispus, ar râde și acum de o asemenea absurditate, căci cum să fi spus el așa ceva, el n-a spus decât un sincer bine ați venit oaspetelui care după lungi decenii a revenit în oraș, și atât, a punctat primarul, oricine ar putea verifica asta, dacă acele ziare și înregistrările acelor telejurnale ar mai exista, el a și încercat să le găsească și să le prezinte onoratului comitet, dar ce să vezi, a spus cu o figură foarte surprinsă, nimic din toate astea nu e de găsit, așa că onorata adunare va fi nevoită să-l creadă pe cuvânt, cuvântul său, ca întotdeauna, fiind adevărat, deci atât despre implicarea personală, iar acum le dă cuvântul, poftim, și a împins microfonul spre Căpitan, care însă i-a făcut semn că n-are nimic de spus și a împins microfonul mai departe, și tot așa, până când microfonul a ocolit toată masa lungă din sala de consiliu, ajungând înapoi în fața primarului care l-a apucat, începând să vorbească adunării, treaba noastră după acest teribil accident este să recunoaștem cât au fost de zguduiți locuitorii plini de compasiune ai acestui oraș, totuși întâmplarea nu poate fi privită altfel decât ca un accident personal al unui bătrân nefericit, după care orașul trebuie să se ocupe de propria-i soartă, de propriile-i sarcini vitale, de locuri de muncă, îmbunătățiri, pensii, creșterea dorinței de a avea copii, curățenia comunală nerezolvată, menținerea siguranței publice, monitorizarea constantă a condiției igienice a distribuitorilor de alimente, să mai continue? — probleme în

legătură cu care deocamdată are doar un singur anunț de făcut, ce-i drept cam descurajator, recunoaște, ba, mai mult, îl consideră un eșec personal, dar trebuie să le aducă la cunoștință că una dintre cele mai fermecătoare idei ale planului de înfrumusețare urbană atât de mult râvnit de oraș, adică amplasarea din cincizeci în cincizeci, eventual din douășcinci în douășcinci de metri, a unor fântâni arteziene de-a lungul Crișului, în albia lui, între cele două poduri, care în serile fierbinți de vară vor înviora atmosfera și psihicul oamenilor muncii ai orașului, oameni care merită asta din plin, ei bine, acest vis, și din păcate hotărârea este definitivă, din cauza lipsei de fonduri, în viitorul apropiat nu va fi împlinit.

A traversat sala în vârful picioarelor, apoi a ieșit pe coridor cu stomacul făcut ghem de emoție, iar când a bătut discret la ușa directorului, deja se simțea cum se simțea de obicei când trebuia să intre la el cu vreo problemă urgentă, adică timorată și incapabilă să scoată o vorbă, dinăuntru s-a auzit vocea energică de bas a directorului, ea a apăsat pe clanță și a intrat, mai bine zis și-a băgat doar capul, ținându-se de ușă, adică mai degrabă agățându-se de ea, și i-a spus că nu e sigură dacă-l va interesa pe domnul director, dar astăzi în toată biblioteca, și la secția de împrumuturi, și la sala de lectură, e nebunie totală, dar poftiți înăuntru, Eszter, i-a spus vocea puternică de bas a directorului, da, domnule director, a intrat Eszter, depărtându-se la numai un metru de ușa pe care a închis-o fără zgomot, să vedeți, domnule director, cititorii aduc, mai bine zis cară înapoi cărțile împrumutate, altădată puteam trimite oricât de multe înștiințări și somații să aducă înapoi cărțile, nu reacționau defel, iar acum, de bună voie și nesiliți de nimeni, ba chiar înainte de termen, ei cară cărțile înapoi, masa mea s-a umplut deja de teancuri de cărți, domnule director, abia mai fac față, dar n-aș vrea să vă rețin pentru atâta lucru, dacă asta e, asta e, dar mai trebuie să vă spun, spuneți-mi, Eszter, a încurajat-o directorul, fixându-și privirea pe documentul pe care tocmai îl studia, semnalându-i astfel că ori nu-l interesează, ori știe deja totul, mai degrabă ultima variantă, s-a gândit Eszter, dar dacă tot s-a apucat, trebuia să-și continue ideea, deci trebuie să vă mai spun că-l înjură, pe cine, a întrebat directorul, fără a-și ridica privirea aceea preocupată, păi, pe baron, domnule director, mai țineți minte ce-a fost aici toată săptămâna trecută, cât de mare le-a fost entuziasmul, ei bine, acum toată lumea îl înjură, că așa și pe dincolo, unul a spus că nu împrumutase ghidul turistic al Argentinei pentru el, ci pentru bunica lui, iar altul, că el din greșeală, că de fapt voia să împrumute altă carte, numai că nu-și mai aduce aminte titlul

acum, curat balamuc, domnule director, păi, da, a spus directorul, mai e ceva, a întrebat fără să-și ridice privirea, iar Eszter și-a dat seama că discuția va fi scurtă, totuși a mai amintit în treacăt că unul, cel care a adus înapoi *Don Segundo Sombra*, a început să-i înjure pe gauchos, gauchos împuțiți, a spus, închipuiți-vă, domnule director, să vorbești astfel despre acest roman superb, eu nu-i mai înțeleg pe oamenii ăștia, în schimb, eu da, Eszter, și-a ridicat capul directorul, aranjându-și ochelarii ai căror lentile cu multe dioptrii îi măreau neverosimil de mult ochii, pentru că lui îi e clar, a spus, zâmbind cu subînțeles, de ce anume trebuie să țină cont ei, cei de la Biblioteca Orășenească, vă aduceți aminte ce am spus, Eszter, deși nu-mi place să mă citez pe mine însumi, vă întreb totuși, vă aduceți aminte, da, domnule director, ei, ia să vedem, asupra cărui aspect v-am atras eu atenția, a întrebat, țuguindu-și buzele și uitându-se întrebător la angajata lui de la secția împrumuturi, însă această angajată știa că el de fapt nu așteaptă un răspuns, ci doar face o pauză, pentru ca apoi să formuleze cât mai precis ce are de spus, adică să dea un fel de îndrumare, după cum catalogase Eszter de la secția împrumuturi manifestările de acest gen ale directorului, am vorbit despre, dacă vă amintiți, da, îmi amintesc, domnule director, despre faptul că noi, cei de la Biblioteca Orășenească, trebuie să avem ca punct de plecare natura umană, și anume că ea depinde de știrile actuale, de mituri și de mode, adică este manipulabilă, adică această natura umană este slabă, fragilă, Eszter, directorul și-a scos ochelarii, începând să-și maseze porțiunea dintre sprâncene, în locul în care era vizibilă o mică adâncitură roșie, Eszter, care respecta în mod deosebit această adâncitură de pe această față, din acel moment abia s-a mai putut concentra, căci de fapt despre ce e vorba, a continuat directorul, e vorba că acum câteva zile cititorii noștri au putut auzi și au putut citi că vine mântuitorul lor, idee despre care noi, aici, în răcoarea lucidă a bibliotecii, am avut o părere puțin diferită, vă aduceți aminte, Eszter nu-și amintea, dar a dat din cap cuminte, fără a interveni, nevrând să-i întrerupă discursul, uneori cititorii noștri — tot respectul pentru excepții — și mai ales în situații deosebite precum aceasta, se comportă ca niște copii, nu-i așa, Eszter, a întrebat directorul, iar ea a aprobat din nou, drept urmare acum vor să nege că ar fi avut vreo legătură cu această situație deosebită și, ca să fim sinceri, nici n-au avut, cred că ne putem permitem asta aici, în răcoarea lucidă a acestei biblioteci, nu-i așa?, ba da, a îngânat Eszter, ba, mai mult, dacă într-adevăr vreți să înțelegeți ce s-a întâmplat cu cititorii noștri, păi, vă spun eu, s-a întâmplat că s-au dat de gol că *nu știu nimic despre Argentina*, iar din această

constatare noi, pentru că la biblioteca noastră lucrează cu adulți, nu cu copii, ajungem la concluzia că, după ce se mai liniștesc apele, trebuie să inițiem un program special, să-i zicem Continentul sud-american astăzi sau ceva de genul ăsta, minunată idee, a șoptit Eszter în fața ușii, continuând să strângă clanța cu mâna ținută la spate, pentru că singura noastră datorie ca Bibliotecă Orășenească este diseminarea cunoștințelor, informarea și educarea publicului larg, a scos din buzunar o lavetă minusculă, începând să șteargă lentilele groase ale ochelarilor, întâi stânga, apoi dreapta, Eszter n-a putut decide dacă îi plăcea această ordine sau era doar o obișnuință, căci pe noi nu ne interesează cum sunt prostiți oamenii, pentru că uneori sunt prostiți, noi am aplicat pentru Proiectul Erkel și putem fii liniștiți, pentru că după părerea mea avem mari șanse să câștigăm, și atunci ne putem extinde și bibliografia muzicală, nu-i așa, Eszter, ceea ce ar fi minunat, pentru că eu sunt singurul care răspunde de această instituție și nu mă ocup de politică, deci pur și simplu nu ne amestecăm în treaba asta, mă înțelegeți, Eszter, numai cunoașterea contează sau, cu alte cuvinte: să vezi, dar să nu fii vizibil, asta a fost ars poetica mea dintotdeauna, asta și rămâne, directorul și-a pus ochelarii pe nas, considerând încheiată scurta consfătuire ocazională cu eminenta angajată a sectorului împrumuturi, pentru că, bineînțeles — Eszter era sigură de asta — habar n-avea ce simte ea pentru el, căci „e atât, dar atât de naivă, în plus este complet absorbită de munca ei“, așa că a apăsat clanța și după un „da, domnule director, sunt perfect de acord“, a părăsit tiptil încăperea, închizând ușa fără zgomot, iar afară, ținându-și câteva clipe respirația, și-a descleștat degetele și de pe clanța exterioară.

Viața începe să revină la normal, vă spun eu, a spus șeful Serviciilor Comunitare, încă o zi, două, și oamenii vor fi trecut peste, după o săptămână, în mod sigur, iar peste o lună va rămâne doar amintirea unui coșmar, stăteau la colțul gropii Lenon, urmărind cum doi muncitori vânjoși descarcă dintr-un camion automatele de joc, luase de unul singur decizia de a le repune în funcțiune, mai precis în urma apelului telefonic al Căpitanului, dar să rămână între noi, l-a rugat acesta confidențial, ceea ce lui i-a picat foarte bine, căci nu în fiecare zi se întâmplă „asta și astfel“, adică să-l roage personal ceva, însă acum, iată, s-a întâmplat, pe deasupra suna foarte convingător ideea că dacă astfel, în liniște și discret, *de exemplu* automatele de joc ajung înapoi la locurile lor, opinia publică se va liniști, și atunci de ce n-ar face asta cei care pot s-o facă, căci adevărul e, i-a spus Căpitanul, că astfel viața o să-și reia cursul normal

și tot astfel se vor potoli și treburile deranjante, căci viața, a încheiat Căpitanul, trebuie să meargă înainte, tot înainte, iar treburile neplăcute trebuie încheiate, la care el bineînțeles că a luat decizia, începând imediat punerea ei în practică, pentru că trebuie să muncim, le-a spus muncitorilor încruntați și somnoroși, dimineața, în vântul rece de pe platforma Serviciilor Comunitare, drept urmare aceștia s-au văzut nevoiți să muncească, așa că s-au deplasat la vestiarele terenului de fotbal unde, cu câteva zile înainte, fuseseră depozitate toate automatele de joc, și au început să le transporte înapoi, iar șeful, vrând să-i verifice, a luat mașina de serviciu, lăsându-se dus la fața locului și acum, împreună cu adjunctul său, se aflau la groapa Lenon tocmai când cei doi muncitori au scăpat din mână unul din automatele de joc, din fericire nu prea de sus, e-n regulă, l-au liniștit prin semne muncitorii, nimic grav, au ridicat un colț al aparatului, vârând dedesubt o liză și împingând aparatul în Sala de Jocuri, apoi au mai cărat și celălalt aparat în Sală, și-au salutat șefii, au urcat în camion și și-au văzut de drum, iar cei doi șefi au urcat în mașina lor de serviciu, na, unde mergem acum, a întrebat adjunctul, hai să dăm o tură prin oraș, a spus șeful, adjunctul a dat din cap, a băgat în viteză, luând-o pe strada principală până la fosta clădire a Turnului de apă, acolo șeful i-a spus s-o ia la stânga, spre statuia lui Petőfi, unde a constatat că într-adevăr viața și-a reluat cursul obișnuit, boschetarii au apărut din nou pe străzi, cerșetorii-copii albanezi încă nu, dar uite, i-a arătat șefului adjunctul, străzile sunt pline iarăși de boschetari , probabil că primarul le-a dat drumul, s-a gândit șeful, la urma urmei hoarda asta de nespălați nu putea fi ținută la infinit alături de bătrânii noștri, la Căminul de Bătrâni, evident că nu se putea, însă atunci, pe moment nu le-a venit altă idee, numai că după ce i-a mutat acolo, bătrânii au început să se plângă că ăștia put rău, pe deasupra mai și fură, numai că atunci nu era nimeni care să se fi putut ocupa de problemele astea, toată lumea fiind prinsă cu pregătirea festivităților de întâmpinare a baronului, și-a amintit șeful, ei, dar acum, gata, a oftat, în timp ce se întorceau pe strada mare, adjunctul s-a uitat la el întrebător, ei, și acum încotro, șeful a ezitat, pentru că de fapt nu mai aveau ce face, acum lucrurile mergeau de la sine, hai înapoi la sediu, ba nu, mergeți și supravegheați-i pe muncitori, să vedem cum stă treaba cu aparatele, ba nu, cât e ceasul, unșpecinzeci, na, acuși bat clopotele, să mergem la Komló, până ajungem și parcăm și intrăm s-a și făcut douășpe și încep să servească meniul, pentru mine deja bat clopotele, s-a uitat vesel la adjunct, pentru tine încă nu?

Dacă nu plătesc, să n-aibă nici pretenții, a bombănit tâmplarul, în timp ce scotea tacticos șuruburile din patul aflat în camera de la castel, îmi sunt datori și cu manopera, și cu prețul deplasării, și cu rășina sintetică, pe aia cum s-o recuperez, chiar și șuruburile astea, a lovit tăblia patului cu șurubelnița, degeaba le scot, astea nu mai sunt aceleași, astea deja sunt șuruburi folosite, oricum le-aș deșuruba, se vede pe ele că nu mai sunt noi, ia uite, a ridicat un șurub spre lumină, ăsta s-a și îndoit puțin, păi, ce sunt eu, vrăjitor, nu sunt vrăjitor și nu poți să deșurubezi un șurub fără să se vadă că mai fusese înșurubat, s-a înfuriat de-a binelea și a tras un șut în lada lui de unelte, astfel încât aceasta a aterizat în colțul încăperii, pe deasupra s-a și răsturnat, ceea ce l-a înfuriat și mai rău, pentru că trebuia să meargă și să pună totul la loc, nu numai șuruburile, unul câte unul, lua-le-ar dracu, ci și toate celelalte unelte, la urmă deja era atât de furios, încât în loc să le pună înapoi în ladă, le-a izbit de ea, drept urmare iar s-au împrăștiat în toate direcțiile și putea s-o ia de la capăt, nici nu-i de mirare că-s furios, și-a continuat monologul, de ani de zile obișnuia să vorbească singur, neavând un ucenic, în condițiile astea cum să-și fi permis el un ucenic, auzi, ucenic, a mârâit printre dinți, încercând să se calmeze și să-și strângă cumva uneltele, el trebuie să tragă de unul singur, și poftim, pentru nimic, și acum mai trebuie să scoată și șuruburile astea, pentru că aici n-o să le lase, mama lor de nemernici, e chemat aici, vine, i se promit de toate, că recompensă și celelalte, iar la urmă, poftim, i se aduce la cunoștință cu nesimțire că nu era nevoie de munca lui, că l-au adus aici din greșeală și că orașul n-are niciun ban, așa că îl roagă să mai aibă puțină răbdare, auzi, răbdare!, a strigat tâmplarul pereților goi din castel, eu să am răbdare, păi, ăștia cred că eu acum am ieșit din ou, sau ce, cică răbdare, de la ăștia n-o să văd eu niciun ban, dar eu îmi scot toate șuruburile, până la ultimul, nici măcar un singur șurub n-o să le las, n-are decât să se dărâme totul, pentru că asta va fi, îmi scot toate șuruburile, îmi strâng sculele, apoi sparg toate vechiturile astea de-aici, pentru că bani n-o să pup eu de la ei, păi, ce cred ei, că eu lucrez gratis, nu, nu lucrez gratis, lucrez ca să pot supraviețui, și nu pentru niște hoți și escroci, auzi, ce tupeu, cică să am răbdare, a strigat, dând încă un șut lăzii de unelte care de data asta nu s-a mai răsturnat, însă a ajuns din nou într-un colț al camerei, nu s-a mai dus după ea, ci a continuat să scoată șuruburile din pat și să turuie și să bombăne, însă n-avea cine să-l audă, era gălăgie mare, tocmai fuseseră aduși înapoi puradeii care urlau și chiuiau ca pieile roșii, iar el din nou s-a înfuriat că de unde atâta veselie, castel le trebuie ăstora, și asta numai

pentru că s-au tot zgârcit la bani pentru renovarea lui, până a ajuns într-un hal în care nu se mai putea face nimic, și atunci s-a găsit un deștept nevoie mare, că toți ăștia sunt deștepți nevoie mare, care a zis că lasă, pentru orfanii care până acum n-au avut alt loc decât Casa de Corecție de pe calea Sarkadi, merge și așa, în halul în care e, și i-au adus aici, la castel, iar acum, după ce tot tămbălăul ăsta cu baronul s-a terminat, au și adus înapoi toată banda asta, la ce bun, mă întreb, la ce bun să te ocupi de ei dacă mamele lor nu s-au ocupat, de ce atâția bani și muncă și celelalte, de ce, păi, ce nevoie are societatea de ciurucurile astea, că imediat ce-i dă afară de-aici, toți ajung infractori și fură, înșală, se bat, jefuiesc, păi, de aia le trebuie castel, pe dracu castel, direct închisoare le-ar trebui, și încă de mici, iar problema ar fi rezolvată, n-ar mai fi atâția huligani și boschetari și cerșetori, că uite, și cerșetorii ăștia, păi, de unde au apărut ăștia, îți spun eu, a scos și ultimul șurub, trântind apoi capacul lăzii de unelte, păi, de aici, noi îi creștem ca apoi să se ducă la furat și jefuit, în timp ce omul cinstit robotește de dimineață până seara, ca la urmă să nu fie plătit, căci asta e, pentru muncă cinstită, sula, iar pentru netrebnici, castel, la asta s-a ajuns în țara asta, așa că nici nu meritățm altceva, a trântit ușa cu atâta putere, încât s-a deschis din nou. Apoi a părăsit valvârtej Orfelinatul.

Numai valiza cea mare și cenușie i-a mai rămas, dar n-a ajuns la ea, trebuia să aducă din baie scara ca s-o dea jos, celelalte deja erau înșirate pe pat, încă deschise, iar hainele și restul, frumos împăturite și împachetate, a mai rămas asta, ultima, de împachetat, în rest era gata, căci a ajuns la concluzia că asta-i singura ei opțiune, să plece, întâi și-a golit dulapul cu lenjerie intimă, trebuie s-o ia pe toată, e de calitate, dacă-i vorba de lenjerie, atunci numai cea mai bună, era regula ei de aur, deci lenjeria fiind scumpă, n-o să lase nimic aici, cu asta a început, după ce a scos piesele din dulap, le-a mai împăturit o dată, aranjându-le frumos în valizele mai mici, apoi au urmat bluzele, cămășile, mărunțișurile ca eșarfe, ciorapi, șosete, furouri, deși astea nu ocupau mult loc, se temea că n-o să mai încapă restul, fustele, taioarele, rochiile, și mai avea o dilemă, nu știa dacă să-și ia numai haine de iarnă sau și de primăvară, desigur cel mai simplu ar fi fost să le ia și pe cele de primăvară, dar știa că n-are atâta loc, astfel că pe alea de primăvară le-a pus pe pat, rămâne de văzut, după ce va fi terminat cu celelalte, cât loc îi rămâne, iar dacă nu, atunci hainele mai subțiri vor ajunge înapoi în dulap, ia să vedem, și-a umezit buzele, să ne concentrăm la ce este important, și au urmat puloverele de lână și celelalte tricotaje, apoi, ajunsă la paltoane, s-a simțit din nou derutată, nu știa cum va fi iarna, aspră sau mai

blândă, ca anul trecut, că atunci n-ar trebui să-și ia blana, în orice caz nu poate s-o ia altfel decât îmbrăcând-o, însă pentru asta încă nu-i destul de frig, ei, dar atunci ce să facă, nu poate pleca în lumea largă fără blană, dacă va fi ger, așa că deocamdată a pus-o pe pat, o să se mai gândească, și a continuat să adune și să împacheteze, dar din păcate și valiza cea mare s-a umplut destul de repede, iar ea stătea între dulap și valiză, uitându-se când într-o direcție, când într-alta, Doamne, cum să fac, a oftat, n-am pe nimeni care să-mi dea un sfat acum, unde am ajuns, era gata-gata să plângă, stau aici singură cuc în mijlocul camerei, cu cinci valize pe pat plus una mare, și toate-s pline ochi, iar eu mă holbez la ele, și dulapurile sunt încă pe jumătate pline, ce mă fac, ce să fac, și stătea acolo între dulapuri și valize, fără să se poată hotărî, era prea mult pentru ea, că mai rămăsese problema cu blana și cu hainele de primăvară și cu dulapul încă pe jumătate plin, păi, să-i spună și ei cineva, și-a ridicat privirea spre tavanul scund al camerei de zi, iar pe chipul ei, pe acel chip îmbătrânit și chinuit, se putea citi o reală disperare, păi, asta a meritat ea după o viață întreagă, asta?

Se afla în gara din Bicere, descompunând priveliștea în cele mai mici elemente, pentru că deși avea impresia că motocicliștii exagerează cu suspiciunea, ideea nu i-a dat pace, pentru că așa e el, îi explicase odată plutonierului-major, vede și prevede totul în cele mai mici detalii, punându-le apoi cap la cap, de aceea e atât de eficientă instituția lui, și tocmai asta a făcut și acum, a intrat în clădirea mică a gării și a inventariat totul, deci avem o sobă de tuci cu cenușă în ea, chibrituri nicăieri, o batistă de hârtie pe podea, adică două, ambele folosite, în rest nimic, ba da, păr de câine și mizerie pe jos și pe pereți, na, și ce-i cu asta, s-a întrebat, ce înseamnă cenușa, că s-a făcut focul odată, dar cine și când, putea fi și cu un an în urmă, din cenușa asta rece nu se poate deduce nimic, mai sunt batistele, cotoroanța aia care face prăjituri nu știa nimic, în plus era atât de speriată, încât abia putea să scoată o vorbă, a mai rămas părul de câine, aiurea, s-a uitat într-o parte Căpitanul, putea fi acolo de cine știe când și putea proveni de la orice câine, iar cel care-i spusese că omul ăla avea și un câine era un adevărat cazan cu spirt, un vierme laș pe al cărui cuvânt nu dai doi bani, na, și atunci iată-l stând în halta asta din mijlocul pustei, pe vremuri oamenii de la cooperativele agricole din jur luau trenul de aici, însă cooperative agricole nu mai sunt, că bine a zis Józsi ăla cu motorul, deci halta e în mijlocul pustei, oricine putea intra, ușa nu se încuie, urme nu sunt, stivele de lemne sunt intacte, se vede că lipsesc doar câteva bucăți, ei și,

asta nu e o urmă, ci un căcat, și-a spus Căpitanul, părăsind clădirea mică a stației Bicere, apoi i-a repetat și plutonierului care-l adusese aici că astea nu sunt urme, ci un căcat, un nimic, putem pleca, și să uităm de toată chestia asta, au urcat în jeep, întorcându-se în oraș, la sediu, unde-l aștepta o nouă veste, cum că se întâmplase ceva surprinzător, așa i s-a raportat, pentru că la hotel, care hotel, s-a răstit Căpitanul la cel care raporta, la Hotelul Otthon a sosit un curier de la o firmă străină de curierat cum nu prea vedem pe aici, da, a oftat Căpitanul, așezându-se la biroul lui, însă au greșit adresa pentru că nu era clară și cică au făcut tot posibilul să afle adresa corectă, și au aflat-o, și au adus, na, ce-au adus și cui, s-a răstit iar Căpitanul la cel care raporta, nouă valize valoroase pentru baron, ce?, a sărit în sus Căpitanul, și deja era în jeep, și deja la hotel, în fața unui ins, care cică era directorul hotelului, nu-l cunoștea și i se putea citi pe față că nici nu vrea să-l cunoască, spuneți, i-a spus, și a mai ascultat o dată toată povestea, aproape cuvânt cu cuvânt la fel cu aceea care i se raportase adineaori, să văd, a întrerupt încă de la bun început raportul directorului de la hotel, și l-au condus într-o cămăruță de lângă curieratul hotelului unde într-adevăr erau înșirate cele nouă valize, ei, și ce este interesant aici, l-a întrebat pe ofițerul de serviciu cu care venise, că sunt pentru baron și poate găsim ceva în ele, ce anume, l-a întrerupt Căpitanul, păi, poate niște documente, s-a bâlbâit ofițerul, ce fel de documente, păi, legate de intențiile baronului sau, sau ce?!, și ajuns în acest punct, Căpitanul, ca de obicei, trebuia să facă mari eforturi pentru a se stăpâni, căci așa pățea întotdeauna cu angajații săi, îi raportau câte ceva, însă nu gândeau, de ce nu gândesc angajații lui, de ce nu îndrăznesc să facă o presupunere sau să emită o ipoteză, însă n-a mai comentat, iar ofițerul de serviciu nu știa ce să facă, să mai spună ceva sau nu, până la urmă a preferat să nu mai spună nimic și să rămână în spatele Căpitanului, în poziție de drepți, privind peste umărul lui la valize, Prada, a spus Căpitanul fără să se întoarcă, da, să trăiți, Prada am spus, a spus iar Căpitanul, valizele, după care un timp n-a mai spus nimic, doar se uita la ele, nu le-ați mișcat, nu-i așa, l-a întrebat pe directorul hotelului care stătea mai în spate și nu pricepea despre ce era sau ar trebui să fie vorba, păi, le-am adus aici și de atunci nu ne-am mai atins de ele, în regulă, aveți o cameră unde le-am putea deschide, dar să fiu bine înțeles, vreau să le aliniez, adică să așez una lângă alta toate cele nouă și apoi să le deschid, înțelegeți, e posibil?, da, a răspuns serviabil directorul hotelului, puțin speriat de polițist, și a făcut semn angajaților care stăteau în spatele lui să ia măsuri, măsurile au fost luate, a fost

deschisă o cameră la parter și, cât ai clipi, valizele mutate acolo, Căpitanul s-a așezat în fața șirului de valize aliniate pe podea, după care a mărșăluit înaintea lor, întâi de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga, studiindu-le cu mare atenție și în cele din urmă făcând semn însoțitorului său să le deschidă, după care a răvășit cu propria lui mână conținutul celor nouă valize, dar a văzut că în afară de haine nu mai era nimic în ele, atunci s-a uitat la însoțitorul său, i-a făcut semn să se apropie și să le inspecteze și el, iar când acesta a terminat, l-a fixat cu o privire întrebătoare, așteptând să spună ceva, a stat și a așteptat cu mâna la spate, dar ofițerului de serviciu nu-i era clar ce se vrea de la el, a tușit de câteva ori, s-a întors la una din valize, a mai cotrobăit puțin prin ea, vreau să știu, i-a spus într-un târziu Căpitanul, dumneata ce vezi, înțelegi, l-a fulgerat din priviri, nu mă aștept să-mi spui ce gândești, ci modesta mea rugăminte este să-mi spui ce *vezi*, haine, costume, na, asta e, a dat din cap Căpitanul, dumneata ai ochi buni, și ce e ciudat în legătură cu aceste nouă valize, ei, asta era de-a dreptul o întrebare capcană, păi, că nu conțin niciun obiect personal, a răspuns speriat ofițerul de serviciu, la care Căpitanul, plăcut surprins, i-a făcut semn să vină lângă el, plutonier, de când ești subalternul meu, l-a întrebat, în timp ce afară pe culoar se adunase aproape tot personalul hotelului, pentru a vedea ce se întâmplă înăuntru în cameră, permiteți-mi să raportez: de șapte ani, a spus plutonierul, ei, atunci a sosit vremea, a spus Căpitanul, să-ți acord mai multă atenție, pentru că dumneata vezi, iar asta-i mană cerească pentru instituția noastră, și mai știi să tragi și concluzii, auzind toate acestea, plutonierul a devenit și mai speriat decât era, crezând că acuși urmează, conform obiceiului, marea mustruluială, însă n-a urmat, ei, vezi, tocmai despre asta-i vorba acum, a spus Căpitanul, aceste valize nu conțin nimic personal, nimic ce ar putea fi pus în legătură cu baronul, deci toate astea i le-a trimis cineva și, indiferent de adresa expeditorului, este evident că numai din partea familiei lui din Viena pot veni, familie pe care deja o cunoaștem, da, așa e, a aprobat plutonierul, de unde deducem că aceste nouă valize nu înseamnă nimic pentru noi, adică sunt irelevante, da, să trăiți, a spus plutonierul, deci ce avem de făcut, asta nu mai știu, a spus plutonierul, însă Căpitanul deja se năpustise afară pe ușă și afară din hotel, abia l-a putut ajunge din urmă, dă-i gaz, a spus Căpitanul, apoi tot drumul n-a făcut decât să se uite la casele scunde și cenușii de pe bulevardul Béke, na, asta e, a spus într-un târziu, asta e munca noastră, trebuie să verificăm orice indiciu, orice urmă, și câte ne vor folosi la ceva, a întrebat cu tristețe în glas, dând imediat și

răspunsul, în general niciuna, de exemplu valizele astea putem să le aruncăm în pizda mă-sii.

N-a scos lanțul, și foarte bine a făcut că nu, s-a gândit, văzând cele două mutre necunoscute, i-a întrebat pe cine caută și ce vor, dar numai așa, în virtutea inerției, neașteptându-se la vreun răspuns, căci fața unuia era mutilată de o rană proaspătă, arăta înfricoșător, astfel că a vrut să închidă repede ușa, însă mutilatul a oprit-o, explicându-i că a venit să-i transmită un mesaj, ultimul mesaj al baronului sfârșit în condiții tragice, și pentru că omul, având în vedere cum arăta fața lui, i-a dat de înțeles că această tragedie l-a afectat la modul concret și pe el, plus că a rostit numele baronului și cuvântul tragedie, toate astea au cam derutat-o și nu i-a trântit ușa-n nas, dar lanțul l-a lăsat, bineînțeles, da, spuneți care-i mesajul, l-a întrebat privind prin crăpătura ușii, puteți să-mi transmiteți și așa, adică fără ca ea să deschidă mai mult ușa, la care bărbatul a început să turuie, din toată logoreea lui, ea — cu bagajele făcute și gata de drum — reținând câteva cuvinte care au determinat-o să-l asculte mai atentă, totuși lanțul a rămas la locul lui și ușa, tot crăpată, iar individul acesta desfigurat, mic și gras, cu părul negru și des, îi spunea că el e cel care data trecută îl însoțise, adică îl adusese aici pe baron, protagonistul evenimentelor cunoscute și sfârșite atât de trist și pe care el, omul cu cap de ciupercă, le consideră ca fiind „extrem de nefericite“, în același timp fiind sigur că nu putea fi vorba decât de o neînțelegere, și despre asta e vorba în mesajul pe care acum, când baronul nu mai e, trebuie să-l transmită neapărat destinatarului, adică doamnei, față de care Dulcinea del Toboso, eroina binecunoscutului roman, nu-i decât o copie palidă a originalului, neapărat, pentru că, gândiți-vă numai, doamnă, a spus bărbatul prin crăpătura ușii, acel mesaj, care cu câteva zile înainte nu fusese decât „un mesaj sentimental“, acum a devenit o ultimă dorință, iar el trebuie „să-l transmită“ cu orice preț, înainte de asta nu poate pleca din oraș, căci asta urmează să facă de-ndată ce-și va fi terminat treburile aici, va părăsi acest oraș, însă nu poate pleca fără a transmite această „expresie a voinței finale“ celei căreia îi fusese hărăzită, de aceea o roagă foarte mult pe doamna să-i ierte îndrăzneala de a fi apărut la ușa ei așa, ca necunoscut, și pe deasupra în halul în care arată, de asemenea o roagă foarte mult să-și înfrângă neîncrederea firească și, în zilele noastre, total justificată, permițându-i să transmită în condiții mai demne ceea ce-l rugase baronul să-i transmită, adică să-i dea drumul în casă, la care ea, după o oarecare ezitare, a scos lanțul, lăsându-l să intre, dar specificându-i că și ea „se află pe picior de plecare“, astfel

că rugămintea ei este ca domnul, așa îl numea pe vizitatorul inoportun, în timp ce-i conducea pe amândoi în camera de zi, poftindu-i să ia loc, deci domnul să fie înțelegător și s-o scutească de o conversație lungă, îl roagă deci să-i transmită „ce i-a adus“, adică esențialul, dacă ar vrea să fie atât de amabil, numai esența acelei ultime dorințe, apoi s-o lase, având în vedere că timpul ei e într-adevăr pe terminate, s-o lase să cheme cât mai repede un taxi și să pornească în sfârșit la drum, căci în acel moment, indiferent dacă-i vorba de o donație sau de un mesaj de orice fel, nu există nimic ce și-ar dori mai mult.

Era convins că banii există undeva, și chiar dacă la întrebarea ce înțelege exact prin „bani“ n-avea un răspuns, era sigur că nu pot fi altundeva decât la femeia aia, pe care escrocul ăla bătrân cu mintea rătăcită o vizitase, nu pot fi la altcineva, și oricum ar fi sucit-o, găsea tot mai multe argumente că nu se înșală, că este pe calea cea bună și că treaba nu suferă amânare, pentru că, având în vedere că aici situația devine tot mai tensionată, i-a explicat noului său partener de afaceri, un ins cu o pălărie neagră, demodată, care la început și-a zis Mister Leslie Bolton și care, după ce a reieșit că nu știe boabă engleză, s-a recomandat ca László Olteanu, iar în final, văzând pe fața lui Dante că nici asta nu-i convine, i-a spus că pentru prieteni pur și simplu Lenyó, și așa a rămas, deci având în vedere că aici lucrurile n-o iau în direcția corespunzătoare, s-a uitat la noul lui colaborator, poate că sediul firmei lor ar trebui mutat înapoi la Szolnok, în acest sens el, adică Lenyó, fiind cea mai bună alegere, nu numai pentru că are un simț deosebit pentru biznisul cu automatele de joc, ci și pentru că, după câte a auzit, Szolnok dispune de un potențial ridicat de dezvoltare, așa că el are o singură propunere, Szolnok, i-a spus, dar asta-i doar o propunere, nu o rugăminte, și nici nu vrea să forțeze lucrurile, căci de-acum înainte, după clarificarea condițiilor de luare în proprietate și niscai avans, Lenyó este noul proprietar al acestui imperiu inepuizabil din punct de vedere economic și cultural, profitabil și ca afacere, și-a ridicat arătătorul în aer, deasupra podoabei sale capilare cârlionțate, repetând: al acestui imperiu al automatelor de joc, profitabil *și ca afacere*, iar în urma acordului dintre ei, celuilalt i-a picat în brațe un adevărat imperiu al jocurilor de noroc, asta o poate garanta, deoarece și el a obținut mereu rezultate remarcabile din toate punctele de vedere, numai că el, a început să explice, dar de data asta femeii, așezat în fotoliul-pat extensibil din camera ei, deci el, în cele ce urmează, a se înțelege în viitorul apropiat, ar vrea să-și testeze abilitățile într-un nou domeniu al drepturilor omului, deoarece pentru el inovația se referă în primul

rând la el însuși, el fiind omul pentru care nu numai profitul contează, ci în primul rând interesele semenilor săi, pe această bază și-a construit toate afacerile, iar de data asta se va ocupa de comunicare culturală, căci dacă până acum sarcina lui principală, adică promovarea jocurilor de noroc și oferirea acestora oamenilor, fusese echivalentă cu oferirea libertății, de-acum înainte misiunea lui va fi înlesnirea comunicării dintre oameni, adică peste câteva ore va investi în comerțul cu telefoane mobile, cu sediul probabil la Arad, deși situația transportului feroviar nu este prea roză din cauza fluxului obișnuit și continuu de emigranți, dar încă se va putea lua cumva un tren din gara Csaba pe ruta Budapesta-București, iar după trecerea graniței, Aradul este la o aruncătură de băț, deci acesta este planul său și acestea fiind zise, consideră că au făcut cunoștință, așa că nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să-i spună care-i mesajul cu transmiterea căruia fusese însărcinat, la care gazda, cu privirea fixată pe arătătoarele ceasului de perete de deasupra capetelor oaspeților nepoftiți, a început să dea semne de nerăbdare, rugându-i încă o dată să o scurteze dacă se poate, dar bineînțeles, doamna mea, acuși o să vă transmit Dumneavoastră mesajul care reprezintă ultima dorință a domnului baron, însă înainte de asta permiteți-mi să precizez că în această chestiune eu nu sunt decât un personaj secundar, un adevărat și autentic personaj secundar, care nicidecum nu dorește să se pună în evidență, dar gata, deocamdată atât despre mine, deci da, păi, mesajul, deci mesajul constă din două părți, prima, s-a aplecat Dante mai aproape de Marika, schimbându-și tonalitatea vocii într-una mai confidențială, ar fi că Marika trebuie să-i predea lui acel *ceva* pe care baronul i l-a încredințat, căci e evident că trebuie să-i fi lăsat ceva, o hârtie, un plic, sau un plic cu un card în el, sau o cutiuță, sau poate o borsetă, el nu știe exact ce anume, însă despre orice-ar fi vorba, acel lucru trebuie să ajungă în posesia lui, căci voința fermă a baronului fusese ca acea hârtie sau plic sau pachețel sau cutiuță sau borsetă să ajungă la el, la Dante, pentru că el fusese însărcinat ca acel conținut al plicului sau pachețelului sau cutiuței sau borsetei să fie folosit conform ultimei dorințe a baronului, deci omul care a sunat azi la ușa Dumneavoastră, doamnă, este un fel de executor testamentar, a dat din cap convingător Dante, și cu permisiunea ei ar mai repeta o dată că el nu știe exact ce-i cu plicul-pachețelul acela, baronul doar atâta i-a spus, că trebuie să-l caute la Marika, pentru că Marika o să știe despre ce e vorba, și el speră că ea încă nu-l îngropase prea adânc în vreo valiză, prin ușa întredeschisă, Dante a aruncat o privire în dormitor, la valizele aruncate pe pat și în jurul lui, nu, nu

l-a îngropat prea adânc, a apucat ea să spună, în primul rând pentru că habar n-are despre ce vorbește domnul, baronul nu i-a lăsat nimic, nu i-a dat nimic, în afară de insulta incomensurabilă pe care nicio femeie n-ar putea s-o suporte, însă ea o va suporta, dar nu aici, în orașul ăsta unde, a spus cu amărăciune, după tot ce-i făcuse baronul, nu mai poate rămâne, nemaifiind locul ei, de aceea, a arătat inconștient spre dormitor, încă în ceasul acesta are intenția de a părăsi locul unde și-a trăit lunga viață de până acum, așa că ar fi cazul ca domnul s-o scurteze și s-o lase în pace, a adăugat cu severitate și, înțelegând că nu-i rost de niciun fel de „donație“, ba dimpotrivă, se așteaptă ca ea să le dea ceva, ceea ce-i de-a dreptul revoltător, s-a ridicat, forțând oarecum vizitatorii inoportuni să plece, dar atunci Dante, ridicându-se în picioare și trăgându-l după el și pe Lenyó care se uita la ei cu o mutră tâmpă, în mod vizibil nepricepând nimic din toată povestea, a spus: doamnă, dacă Dumneavoastră spuneți că baronul n-a lăsat aici nimic, pentru nimeni, atunci accept asta, și n-aș vrea nici să vă neliniștesc, nici să vă mai rețin acum, când Dumneavoastră sunteți cuprinsă de febra călătoriei, dar vă sunt dator cu a doua parte a mesajului, conform căreia baronul, din grijă pentru Dumneavoastră, vă roagă ca orice-ar fi fost ce v-a lăsat el în păstrare, dacă nu mi-l predați mie, atunci să rămână în proprietatea Dumneavoastră și să fie folosit în beneficiul binelui pe care domnul baron, de-a lungul întregii sale vieți, a presupus că există în Dumneavoastră, la care el, Dante, ar mai vrea să adauge că prin grijă domnul baron a înțeles și acordarea de sprijin în orice ați dori Dumneavoastră să întreprindeți, iar dacă, a arătat către valize, Dumneavoastră plănuiți să părăsiți orașul și destinația Dumneavoastră este Budapesta, permiteți-mi, tot conform dorinței domnului baron, să vă propun ca domnul acesta, aici de față, să vă ajute cu bagajele, din moment ce oricum are drum încolo, cu toate că inițial v-ar fi însoțit numai până la jumătatea drumului, acum s-a gândit mai bine, s-a uitat la Lenyó care nu prea putea, și nici nu voia, să-și ascundă mirarea, s-a gândit și s-a răzgândit și urmează să vă însoțească până la capăt, rămânând la dispoziția dumneavoastră și în continuare, la care Marika, cu mâna pe clanță, după un moment de ezitare, i-a răspuns că acest din urmă cadou va fi acceptat — pronunțând cuvântul cadou, chipul ei exprima o amară ironie — căci oricum va avea nevoie de cineva, acel cineva putând proveni *fie și* din cercul cunoștințelor domnului baron, care aici sau la Budapesta o s-o ajute cu bagajele, pentru că degeaba și-a trăit toată viața în acest oraș, a povestit în tren noului ei însoțitor, acum trebuie să renunțe la această viață, dar despre asta nu

vrea să spună prea multe, fiecare cuvânt în legătură cu acest subiect provocându-i o mare suferință, numai atâta poate să spună că e tristă, foarte-foarte tristă, că acum, ajunsă o babă de șaizeci și șapte de ani, e nevoită să înceapă o viață nouă în capitală, la care Lenyó n-a putut să spună absolut nimic, după cum nu putea în genere s-o facă, nefiindu-i deloc clar cine e cine, iar dacă el, în schimbul unui avans minimal, tocmai preluase o parte a unei afaceri cu automate de jocuri de noroc, devenind astfel și șeful sectorului de la Tisa până la graniță, cu sediul central la Szolnok, după cum formulase Dante când și-au luat rămas-bun, între patru ochi, la gară, atunci de ce mai e nevoie să însoțească o doamnă până la Budapesta și să n-o slăbească din ochi până nu scoate de la ea unde ține nu știu ce sumă de bani, despre a cărei mărime Dante l-a informat doar printr-o grimasă semnificativă, la fel și faptul că, dacă va face asta, jumătate din sumă îi va reveni lui, proaspătului șef al imperiului automatelor de jocuri de noroc cu sediul central la Szolnok, încă nu-i era clar de ce se băgase în toată treaba asta, poate pentru că fusese derutat de grimasa aia, care ar putea însemna chiar mai multe milioane, în orice caz asta a presupus, iar în timp ce se gândea la acele milioane și se uita la chipul femeii din trenul care, după vreo oră de așteptare, în sfârșit s-a pus în mișcare, se tot întreba, să meargă, să nu meargă, oare într-adevăr există acele milioane sau totul e numai o născocire de-a lui Dante, se frământa Lenyó pe bancheta din compartiment, e greu, foarte greu, până la urmă n-a reușit să ia o decizie, astfel că la schimbarea trenului în gara din Csaba a cărat nenumăratele valize ale femeii, depunându-le în compartimentului personalului de Budapesta, apoi, după ce contra unei sume amicale conductorul i-a prelungit biletul până la Budapesta, s-a așezat și el, la Szolnok în afară de o gară mare cu o mulțime de șine, n-a văzut nimic, pentru că trenul a plecat repede mai departe, în rest, nici în timpul călătoriei, nici după ce a instalat-o pe doamna într-un hotel din Piața Blaha Lujza, piață unde au ajuns cu greu din cauza valului de emigranți care umpleau străzile, și nici după ce au băut împreună o cafea n-a reușit să scoată de la ea nimic referitor la milioanele respective, nici măcar o vagă aluzie, și pentru că, ocupându-se atât de mult de ea, era tot mai sigur că femeia are ceva în posesia ei, astfel că i-a promis că-i va sta la dispoziție și în continuare, iar Marika a acceptat, cu toate că nu-i convenea întru totul această ciudată relație cu o persoană complet străină, dar ce să-i faci, vremurile s-au schimbat, a oftat, privind fluxul nervos de mașini prin geamul cam murdar al camerei de hotel cu un singur pat din Piața Blaha Lujza, simțindu-se foarte singură, a și plâns

puțin, apoi și-a îndesat batista în poșetă, s-a îmbrăcat, a sunat la numărul primit, iar peste jumătate de oră a apărut Lenyó și s-au dus să vadă locuința de închiriat pe care Marika o găsise la mica publicitate din *Blikk*, sectorul cinci, aproape de Parlament, nu-i rău, s-a gândit, încercuind anunțul de trei ori, au luat un taxi și au mers până la Gara Nyugati, unde taximetristul le-a spus că ar fi mai bine să coboare și să meargă pe jos, în mod sigur vor ajunge mai repede, că aici „e cu cântec", multe străzi sunt închise din cauza unor proteste, le-a explicat, așa că au coborât din taxi destul de nervoși, provinciali fiind, ideea unor proteste și faptul că tocmai se aflau în mijlocul unuia le suna cam înspăimântător, însă trebuiau să-și atingă țelul, așa că au pornit pe jos, ignorând sfatul taximetristului și neocolind ceea ce era de ocolit, căci provinciali fiind, niciunul n-avea încredere decât într-o singură rută, iar asta trecea prin Piața Kossuth, iată-i deci în Piața Kossuth ticsită de lume și aproape imposibil de traversat prin mulțime, așa că au încercat pe la margine, unde nu erau atâția oameni, dar și acolo înaintau cu greu, mai ales pentru că Marika găsise de cuviință — doar se afla în capitală — să poarte tocmai pantofii ei roșii cu toc înalt, pe care-i încălța numai cu ocazii speciale, după vreo sută de metri a și apucat-o durerea de călcâi, astfel că înainta șontâcăind și ocolind la tot pasul protestatarii care urlau în gura mare, trebuiau să ajungă pe strada Kálmán Imre, iar acum se aflau cam pe la mijlocul pieței unde mulțimea se mai rărise, deodată Marika s-a oprit, zărind în mulțime ceva cunoscut, însă nu era o persoană, ci un palton, păi, ăsta mi-e foarte cunoscut, s-a mirat Marika, paltonul ăsta l-am mai văzut undeva, este al domnului Profesor, ei, dar cum putea să ajungă aici paltonul celebrului domn Profesor, poate mă înșel, și-a spus, nu, nu mă înșel, ăsta-i paltonul, l-aș recunoaște dintr-o sută, pentru că un palton ca ăsta nu mai există, materialul, gulerul de catifea, croiul, cordonul din același material, lungimea, lărgimea, nu este o greșeală, a constatat, în materie de îmbrăcăminte nu greșea niciodată, așa că a continuat să se uite, încercând să-și dea seama cine poartă celebrul palton și cum a ajuns el în posesia persoanei respective, după ce aparținuse celebrității cu mintea rătăcită din orașul lor, și care, conform zvonurilor, și-a pierdut viața într-un incendiu din Crângul de Măceș, încă înaintea marilor evenimente, a încercat să-l studieze mai bine pe cel care-l purta, dar stătea cu spatele la ea și n-avea cum să-l ocolească pentru a-i vedea fața, totuși l-a văzut când, pe neașteptate, acesta s-a întors pentru o clipă spre ea, un străin, complet străin, și-a spus Marika, s-a uitat la pantofii lui, purta bocanci, iar pe cap, în loc de pălăria pe care domnul

Profesor o purta mereu, avea o cușmă din aia rusească, ushanka, în plus o barbă stufoasă îi ascundea fața aproape în întregime, nemaivorbind despre faptul că o corcitură din aia, mică, se freca de picioarele lui, și doar se știa că domnul Profesor detesta câinii, ciudat, foarte ciudat, s-a gândit Marika, stând la câțiva pași în spatele bărbatului și neputându-și lua ochii de la paltonul ăla, cum naiba putea să ajungă paltonul lui tocmai aici, în Piața Kossuth din Budapesta, întrebarea asta nu-i dădea pace și nu știa de ce, poate pentru că pe de-o parte sperase să întâlnească un cunoscut, neavând prea mare încredere în domnul Lenyó, pe de altă parte paltonul i-a evocat ceva ce-i făcea inima să bată mai repede, anume că avusese și ea un „acasă“, și acest palton provenea tot de acolo, însă n-a mai avut timp de reverii, pentru că mulțimea a început din nou să urle și să se agite, iar Lenyó nu-i mai ascundea faptul că se săturase, nemaiprivind-o cu atâta simpatie precum s-ar fi așteptat Marika, n-are decât, din partea ei poate să fie cât de nerăbdător vrea, și-a spus, ei îi pica foarte bine această pauză, în primul rând din cauza pantofilor care o băteau la călcâie, așa că a continuat să se uite la palton, încercând să ghicească lanțul de coincidențe care au făcut ca acest palton să ajungă la un străin, la un moment dat s-a întors în direcția în care se uita bărbatul necunoscut și a văzut că acesta asculta vorbitorul din depărtare, părea că și zâmbește puțin, dar din cauza unghiului din care-l privea și a bărbii lui dese nu era sigură, în orice caz un lucru era sigur, anume că bărbatul se uita la persoana care vorbea mulțimii, o femeie tânără, pe care deși n-o vedea prea bine de la acea distanță, totuși a remarcat și la ea ceva cunoscut, a, da, șalul, femeia care ținea discursul purta un șal gros la gât, mai mult n-a văzut, însă ea, care era atât de versată în materie de haine, era sigură că mai văzuse șalul ăsta undeva, pe deasupra purtat fix așa, înfășurat de două ori în jurul gâtului, nu mai știa unde anume, dar era sigură, se chinuia să-și aducă aminte, apoi și-a spus gata, ajunge, s-a ocupat destul de lucruri irelevante pentru ea, e timpul să-și continue drumul, pantofii o jenau îngrozitor, până și statul în picioare îi provoca durere, nemaivorbind de Lenyó, care nu se mai ferea deloc, începând s-o grăbească și manifestându-și pe față plictiseala, și într-adevăr se plictisea cumplit, nu mai avea încredere în ea, în plus voia să se întoarcă la Szolnok, căci nu numai că avea îndoieli serioase, dar nu mai credea deloc că fata asta bătrână, isterică și care abia se târa în pantofii ei cu toc ar poseda vreo sumă serioasă de bani, și cu atât mai puțin credea că, în cazul în care totuși ar poseda, la urmă ar primi și el o parte din bani drept recompensă pentru serviciile sale, după cum îi sugerase Dante. Astfel că a

abandonat femeia, las' să șchiopăteze singură, și-a spus, și a dispărut în mulțime fără o vorbă și fără să privească înapoi. Iar Marika, deși hotărâtă să-și continue drumul, a rămas acolo, în mijlocul mulțimii, ascultând-o pe fata care ținea un discurs, cu toate că din cauza ecoului n-a înțeles niciun cuvânt, a ascultat-o un timp, uitându-se la palton și gândindu-se la căminul ei, Doamne Dumnezeule, dacă aici e o asemenea bulibășeală, ce-o fi acasă? Pentru că acasă însemna un liman al păcii, al liniștii și al tihnei, acasă însemna tot ceea ce iubea ea. Și inima a început să-i bată mai repede.

Nu auziseră niciodată, și nici nu vor mai auzi, de Savile Row sau de Mr. Darren Beamann sau de Mr. Donoghue, așa că nu și-au mai spart capul cu proveniența acestor piese vestimentare și nici nu s-au mai întrebat cine ar fi putut să-și bată joc în asemenea hal de acele stofe fine, pentru că pantalonii ăia prost croiți și sacoul ăla supradimensionat și paltonul ăla monstruos din cea mai pură stofă de lână în ochii lor echivala cu un adevărat scandal, deși se străduiau să nu-și exprime pe față dezaprobarea, în timp ce stăteau adunați în jurul balotului de haine azvârlit de doi voluntari din dubița ce distribuia ajutoare homleșilor, de data asta doar l-au azvârlit în stradă, pentru că nu mai voiau să oprească, și nu mai voiau pentru că, s-o spunem sincer, nu-i iubeau pe homleși, iar dacă nu era vorba de distribuire de alimente, ci de altele, atunci de obicei procedau așa, mergeau cu dubița, încetineau, le aruncau ce era de aruncat și dă-i gaz, tot înainte, căci dacă ar fi fost să numească doar un singur motiv pentru care nu-i iubeau, ar fi răspuns pe șleau: pentru că put, iar putoarea asta, se justificau, este pur și simplu insuportabilă, nu te poți obișnui cu ea, iar dacă n-ai simțit-o niciodată, n-o să-ți vină să crezi cum duhnește amestecul acela de urină-căcat-vomă, uneori vechi de ani de zile, și nu că-s săraci, se apărau de posibila acuzație a lipsei de compasiune, sau că fără acoperiș sau că pe stradă, și că frigul și înghețul și chestii din astea, nu, numai de putoarea aia se fereau, iar acum, fiind nevoiți să iasă pe teren, pentru că erau nevoiți, în special înainte de Crăciun, spre „a oferi o bucurie celor lipsiți de adăpost", după cum se exprimase șeful centrului de distribuire a ajutoarelor, un tânăr slujitor al bisericii catolice, deci ajungând în piațeta de lângă Primărie, unde mereu se adunau astfel de grupuri, au încetinit și le-au aruncat pachetul, acțiune la care „acești homleși" n-au avut un timp nicio reacție, abia într-un târziu unul din ei și-a întors încet capul și s-a uitat la pachet, apoi un altul, însă n-au dat năvală, n-a fost nicio năvălire sau învălmășeală, căci după cum avea obiceiul să spună femeia aia cu privirea fără vârstă și cu o căciulă de blană albă

pe cap, „mai există și demnitate umană pe lume, iar ei nu sunt niște sirieni înfometați de pachetele cu alimente aruncate peste gardurile de sârmă de la granițe“, așa că se uitau cu privirea aia de genul „na, acum ce mai e“, apoi s-au pus în mișcare pe-ndelete, de parcă toată treaba nu i-ar fi interesat în mod special, s-au adunat în jurul pachetului și un timp doar au stat și au privit „ansamblul de cadouri“ legat într-un cearșaf, într-un târziu unul din ei, un bărbat într-o blană neagră și lungă până-n pământ, s-a aplecat și a început să desfacă nodul din cearșaf, ceilalți au rămas în continuare în jurul lui, nemișcați, fără a participa la despachetare, așteptând să vadă ce naiba li s-a mai aruncat *de data asta* și dacă merită efortul, însă mare le-a fost surpriza când cel în blană neagră a scos din grămadă un pantalon, a tras de el, a tras și a tot tras, de părea că nu se mai termină, iar fețele celor din jur s-au lungit vizibil când și-au dat seama că chestia aia lungă vrea să fie un pantalon, apoi cel în blană neagră a apucat o altă haină, începând să tragă de ea, și a tras până a reieșit că tot un pantalon era, ăsta-i un banc sau ce pula mea, s-a strâmbat unul dintre cei din jur, un bărbat înalt cu fața plină de negi, ceilalți încă n-au reacționat, continuând să se uite indiferenți și nevenindu-le să creadă că în tot pachetul ăla erau numai chestii din astea imposibile, totuși e un cadou și totuși e Crăciunul, ce mama dracului, așa că au așteptat ca bărbatul în blană neagră, care continua să cotrobăie de zor, să mai scoată ceva la iveală, a și scos, la întâmplare, o altă piesă vestimentară, iar acum toată gașca a rămas cu gura căscată, pentru că era un sacou, dar cu mâneci atât de lungi și cu umeri atât de înguști, încât atunci când bărbatul în blană neagră l-a ridicat ca pe un corp delict, cineva din grup a remarcat: un astfel de om nu există, și atunci s-au lăsat cu toții pe vine, începând să cotrobăie și ei după ceva utilizabil, și nu prea le-a venit să-și creadă ochilor când din grămadă au continuat să iasă la iveală numai haine supradimensionate, astfel încât indignarea creștea tot mai mult, transformându-se în furie, iar când au văzut că și pantofii sunt atât de mari, încât nu pot fi folosiți la nimic, la fel ca toate celelalte haine pe care puseseră ochii, au început să se ridice unul câte unul, dar n-au plecat imediat, ci au rămas uitându-se la ceilalți care mai făceau câte-o încercare cu vreo cămașă sau pantalon sau sacou, până la urmă erau cu toții în picioare lângă cearșaful întins în piațeta de lângă Primărie, căutându-și cuvintele, însă nu le-au prea găsit, pentru că trebuiau să decidă ce înseamnă toate astea, cine a îndrăznit să-și bată joc de amarul lor, cine a îndrăznit să le calce în picioare demnitatea, pentru că, fără îndoială, acest pachet era o batjocură la adresa lor, iar asta e de nepermis,

bărbatul în negru s-a uitat în jur, bineînțeles că dubița dispăruse de mult, iar ferestrele Primăriei erau ferecate, bătute în cuie, ca să nu fie sparte, ceea ce se întâmplase deja în repetate rânduri și ceea ce le-ar fi venit și lor să facă acum dacă ar fi avut vreun rost, însă n-avea, căci n-ar fi nimerit niciun geam, toate fiind apărate de scânduri bătute-n cuie, așa că degeaba creștea furia, încă nu prea putea să izbucnească, și degeaba a mârâit femeia că „na, am pizdit-o" sau ăla cu negi că „pe asta o să ne-o plătească" și altele de acest fel, tot n-aveau forța necesară pentru a declanșa revolta celorlalți, căci s-a mai întâmplat uneori ca un cuvânt bine ales să-i atingă la suflet, și atunci un timp au spart și au vandalizat totul în cale, ceea ce era bine, căci „mai dădeau drumul la aburi", după cum obișnuiau să declare polițiștilor care în aceste situații îi duceau la secție, ca după aceea să le dea din nou drumul, pentru că uneori e nevoie de asta, le explicau, altfel nu se poate rezista, dar acum deocamdată nu știau ce să facă, așteptau soluția unii de la alții, „na, și acum ce pula mea să facem cu toate boarfele astea aiurea?", dar tocmai atunci un tip tânăr căruia-i ziceau doar „Tipul", și despre care nimeni nu știa cum a ajuns printre ei, s-a lăsat din nou pe vine și, luând în mână unul din paltoane, a început să-i mângâie stofa, apoi și-a ridicat privirea spre ceilalți, spunându-le „un astfel de material nu există", prin asta exprimându-și încântarea față de calitatea stofei deosebit de fine, „nobil, vă zic eu, ăsta-i un material foarte-foarte nobil", la care și femeia s-a ciucit lângă el, începând să cântărească lucrurile după alte criterii, a început și ea să mângâie hainele, apoi a ridicat un sacou, „eu cred că ăsta face câteva mii de forinți", atunci și bărbatul cu blană neagră s-a așezat lângă ea, după care și ceilalți, începând cu toții să mângâie pantalonii și sacourile și paltoanele și cămășile, ba chiar și pantofii, și deodată totul a început să capete alt sens, nu mai mângâiau doar o singură bucată, ci apucau tot mai multe și mai multe, încercând să le tragă afară din grămadă, nimeni nu mai vorbea, s-a terminat cu estimările, că ăsta sau ălălalt cu câte mii de forinți s-ar vinde la piața chinezească din spatele terenului de fotbal, și au fost luați de valul colectării generalizate, fiecare vrând să ia cât mai multe haine, numai că această intenție era în contradicție cu intenția celui de alături, astfel că s-a declanșat o luptă crâncenă, au început să-și smulgă unul altuia din mâini pantalonii și paltoanele și cămășile și celelalte, iar dovada supremă că pantalonii și paltoanele și cămășile și celelalte nu erau confecționate din materiale oarecari a ieșit la iveală atunci când în toiul unei lupte crâncene pentru o cămașă de care trăgeau doi, în două direcții opuse, aceasta nu s-a rupt decât foarte greu, bun material, au

dat din cap, continuând lupta și smulgându-și unul altuia hainele din mâini și îmbrâncindu-se și încăierându-se, și ar mai fi continuat astfel o vreme până la victoria finală, dacă bărbatul în negru nu s-ar fi ridicat la un moment dat în picioare și n-ar fi decretat cu hotărâre „oameni buni, lăsați-o dracului de treabă, toate astea nu fac nici cât un căcat“, căci astea nu pot fi nici purtate, nici transformate și nici vândute, ba, mai mult, noi o să picăm de fraieri că vrem să le băgăm altora pe gât niște haine de circ ca astea, iar de pături nimeni n-are nevoie, că de altceva nu-s bune, a mai adăugat, așa că întâi cel cu negi pe față a încetat lupta pentru o pereche de pantofi, apoi s-a sculat Tipul, aruncând înapoi în grămadă ceea ce tocmai avea în mână, în final toți s-au ridicat în picioare, aruncând înapoi aceste dovezi de compasiune atât de frumos lucrate, au stat ce-au mai stat în jurul mormanului de haine, uitându-se la ele cu jale și părere de rău, adevărat, așa e, toate astea nu fac un căcat, și nu s-au întors la băncile din piața din spatele Primăriei, locul ales de ei pentru ziua, și poate și pentru noaptea aceea, decât după ce bărbatul în negru a scos o brichetă, a ridicat o cămașă cu un croi special, i-a dat foc și a aruncat-o peste grămada de haine, care a fost cuprinsă de flăcări instantaneu, ceea ce i-a bucurat, căci astfel au putut să se mai încălzească puțin, însă pe cât de repede se pusese focul, pe atât de repede s-a și stins, așa că interludiul a luat sfârșit, iar ei stăteau din nou pe băncile lor, unii, cei care aveau, și-au aprins țigările, alții au tras câte-o dușcă dintr-o sticlă de un litru, încet-încet toți s-au liniștit, iar în final au izbucnit în hohote de râs ca urmare a răbufnirii femeii cu căciulă albă de blană care, aruncând o ultimă privire spre grămada de cenușă rămasă din cadoul lor, a început să urle ca lupii la lună: în paștele mă-sii cu Crăciunul vostru, nenorociților!

Și tocmai când în piațeta din spatele Primăriei hohotele generale de râs erau gata-gata să se stingă, deodată cu toții au încremenit, pentru că se întâmplase ceva, numai că nu se știa ce, au simțit doar că li se face stomacul ghem și îi cuprinde fierbințeala și o frică tot mai adâncă, o frică a cărei sursă și explicație le-au rămas neclare, mâinile celor care fumau și tocmai și-ar fi dus țigara la gură au încremenit la jumătatea gestului și fumul s-a oprit în aer întocmai ca sticla din mâinile celor care voiau să bea, și vinul din sticlă a încremenit, și cu toții stană de piatră s-au făcut, cu ochii bulbucați de parcă ar fi văzut ceva uimitor, însă n-au văzut nimic, pentru că nu puteau să vadă nimic, căci tot ce se întâmplase nu era vizibil pentru ei, după cum nu era pentru nimeni, începând de la gară și până la Fabrica de Lapte praf, de la grădinița din Cetate

până la biserica din Micul Cartier Valah sau de la Krinolin până la strada Csókos, nu era vizibil, însă a întrerupt tot ce până atunci se putea desfășura liber, iar ceea ce până atunci fusese permis acum nu mai era, deoarece tocmai aceste lucruri, curgerea liberă a evenimentelor și a ființelor, posibilitatea pornirilor și a impulsurilor libere au devenit deodată imposibile, posibilul și realul nu mai erau posibile și reale, adio marele Proces, marea curgere, pentru că apăruse convoiul care părea infinit, iar în mijlocul convoiului, iarăși el, înaintea lui nenumărate mercedes-uri și bmw-uri și rolls-royce-uri și bentley-uri, în urma lui nenumărate mercedes-uri și bmw-uri și rolls-royce-uri și bentley-uri, a străbătut orașul ca un fulger, dar de data asta în sens invers, apărând dinspre granița cu România și dispărând vederii la ieșirea spre Csaba, s-ar fi văzut dacă ar fi existat vreun ochi să-l vadă, dacă în clipa aceea spartă ar fi fost cineva pe străzi în locul pe unde trecea DN44, numai că atunci nu era nimeni *afară*, căci, în afară de cei care stăteau pe băncile din piațeta din spatele Primăriei, restul populației orașului se afla *înăuntru*, nu era nici măcar o mașină sau o motoretă sau o bicicletă sau o căruță, nimeni și nimic, nicio ființă umană afară, niciun martor ocular pe străzi, niciun trecător, niciun șofer, niciun biciclist, niciun căruțaș în momentul în care convoiul a trecut în mare viteză, dar fără zgomot, de parcă roțile ar fi plutit deasupra asfaltului, de-a lungul DN44, căci de data asta n-au ales ruta Calea Timișoara, Calea Szent István, sensul giratoriu din Piața Esperanto, Calea Martirilor, alea Csabai, ci au străbătut orașul ocolind pe DN44, de data asta nu s-au mai oprit, nici el n-a mai coborât să arunce o privire în jur, ca pe urmă să urce înapoi plictisit și să-și continue drumul, nu, de data asta nu, pentru că de data asta a impus un tempo și mai nebun, poate pentru că avea de rezolvat o treabă deosebit de importantă sau poate pentru că între timp se mărise miza, iar dacă cineva i-ar fi văzut, poate că ar fi înțeles asta, însă nu i-a văzut nimeni, această goană maiestuoasă și tăcută arăta că acum, în mod excepțional, avea de îndeplinit o misiune colosală, una de proporții incredibil de mari, în timp ce dacă totuși i-ar fi văzut cineva și-ar fi dat seama că această misiune colosală, de proporții incredibile, nu are și nici nu conține vreun sens, nu, din această misiune sensul fusese exclus, și nici cauză n-avea, pentru că din această misiune, care-l mâna atât de stringent în mijlocul convoiului, fusese exclusă atât cauza, cât și țelul, astfel că n-avea nici sens, nici cauză, nici țel, aceasta putea fi esența acestei misiuni în cazul în care cuvintele nu și-ar fi încetat serviciul în mintea unor posibili martori oculari, care pe deasupra nici nu erau prezenți, pentru că în acest cap și

în această minte până și cuvintele ar fi încremenit, încetând să mai zburde liber, pentru că puterea înspăimântătoare cu care circula el a anihilat tot ce exista, făcând imposibilă până și anihilarea, pentru că a făcut ca tot ce-a fost sau putea să fie să devină imposibil, căci vestirea pe care urma s-o facă nu mai avea nevoie de obiect, ea exista fără să fiinţeze, în timp ce el însuși, în clipa aceea scindată, în mijlocul convoiului format din nenumăratele mercedes-uri și bmw-uri și rolls-royce-uri și bentley-uri, totuși se ancorase puternic, ba chiar la modul hilar, în existența umană, fără însă a i se aservi, iar această vestire a puterii sale înspăimântătoare a apărut și a dispărut, pentru că n-a arătat la ce se referă, ea nereferindu-se la nimic și nefiind altceva decât un teribil avertisment, voi reveni, pentru că pot s-o fac, iar în clipa aceea vestirea va fi avut obiect, chiar dacă sens, cauză și țel nu, căci se pare că acel chip mort, care mai apăruse odată în spatele unei ferestre complet întunecate, a spus: *este o greșeală să mă desparți pe mine în două, pentru că eu sunt domnul și în afară de mine nu mai este altul, dar nu sunt nici creator, nici nimicitor, pentru că mult mai adânc mă situez eu în existență, în necuprins, de-a pururea și-n vecii vecilor — iar la asta nu mai puteți adăuga niciun amin.*

Întâi s-a clătinat vinul din sticlă, doar un singur zvâcnet, de parcă ar fi dat un semnal și pentru restul, atunci mâna și-a continuat gestul întrerupt, înghițitura de vin a continuat să alunece pe gâtlej, apoi au urmat altele și altele, în cele din urmă sticla fiind luată în mână și dusă la gură, după care deodată totul s-a animat, fumul de țigară și-a continuat șerpuirea în aer, o altă înghițitură a dispărut într-un alt gâtlej, alte rotocoale de fum s-au înălțat tot mai sus, până și spuza de pe inutilul lor cadou mistuit de flăcări s-a trezit la viață, iar Tipul, fără a bănui nimic din cele întâmplate adineaori, s-a ridicat, începând să urineze peste grămada de cenușă, acompaniat de ovațiile celorlalți, și așa, pe nesimțite, toate au revenit la existența continuă, considerată de neîntrerupt, pe poarta casei de lângă măcelăria Stréber a ieșit un cuplu de bătrâni, profitând de întreruperea ploii pentru a-și face promenada profilactică pe sub castanii golași de pe bulevardul Béke, în ușa poștei și-a făcut apariția și Tóni, cu tașca lui supradimensionată pe umăr, ca să mai arunce în cutiile poștale, în funcție de dispoziția lui de moment, câte-o vedere frumoasă rătăcită pe-acolo cine știe de unde, numai cei doi orfani nu erau întru totul fericiți, cu toate că au ajuns în gara din Csaba, reușind să sară din tren fără să fie văzuți, acum tocmai se întorceau cu un alt tren, iar în fața lor stăteau doi polițiști, tăcuți, epuizați, înfometați, pe deasupra și treji, din care cauză și destul de

nervoși, holbându-se la ei și căutându-le nod în papură, mai ales contra celui cu creastă de cocoș aveau un dinte, deci, încetul cu încetul, pretutindeni viața și-a reluat cursul normal, la Krinolin crâșmarul a început să servească meniul zilei care, din păcate, au remarcat pensionarii abonați, iarăși a constat din ciorbă de cartofi și tăieței cu griș și marmeladă, cu toate că „și acum trei zile tot asta ne-a dat“, iar în cimitirul ortodox din Micul Cartier Valah, unde, dată fiind diminuarea pe nesimțite a populației românești de-a lungul deceniilor, nu mai erau înmormântați decât nefericiții pentru care n-avea cine să plătească, preotul stătea și aștepta, ora anunțată trecuse de mult și el degeaba se uita, tot mai demoralizat, pe fereastra din biroul administratorului cimitirului, împreună cu cei patru gropari tăcuți cărora le-a dat voie să apară numai la sfârșitul slujbei de înmormântare, în caz că între timp totuși ar fi venit cineva, însă n-a venit nimeni să-și ia rămas bun de la decedat, din partea oficialităților nu va veni nimeni, i s-a transmis de la Primărie când se interesase de confesiunea decedatului, nimeni n-o știe, de aceea faceți cum credeți de cuviință, oricum dumneavoastră „aveți veleități ecumenice“, i s-a spus, fără a i se explica la ce s-au gândit, iar factura s-o trimită la Primărie, și îl roagă foarte mult ca slujba să fie cât se poate de simplă, dacă ar fi după ei, l-ar pune în groapa comună, dar nu se poate, nici chiar așa, l-au privit fix în ochi cei de la Primărie, preotul a înțeles că va fi „o înmormântare ca la sărăcani“, căci o slujbă ca asta — și pentru atâta! — n-ar fi fost acceptată nici de cei de la Sfânta Treime, nici de neoreformați, numai ei au acceptat, pentru că ei niciodată n-au permis ca vreun suflet să fie redat țărânei fără „ultima cinstire și celelalte“, însă acum se uita tot mai des și mai neliniștit la ceas, deja două fără un sfert, asta e, n-avem ce face, s-a gândit, s-a ridicat, și-a luat cădelnița într-o mână, Cartea Cărților în cealaltă și din căldura plăcută dinăuntru, a pășit în gerul din capela care, din păcate, nu putea fi încălzită, iar el era foarte friguros din fire, se îmbrăcase gros, ca de obicei când Domnul îl chema la datorie, însă niciodată nu-i ieșea suficient de bine, sau cum să zică, nu era satisfăcător, suficient de călduros îmbrăcat pe dedesubt, de aceea suferea de frig, s-ar putea ca asta să fi avut și o cauză psihologică, nu zice că nu, el însuși a recunoscut-o față de câteva babe credincioase, fidele parohiei, ori de câte ori venea vorba, și venea des, pentru că, oricând avea ocazia, le spunea că te apucă frigul și numai când te gândești că o să te apuce, na, dar o înmormântare e altceva, mai ales în anotimpul ăsta, iar dacă anotimpul ăsta mai e și cum e acum, că tot timpul picură și plouă și bate vântul rece, iar el, fie ploaie, fie vânt, trebuie să stea

lângă sicriu și să dea acel ultim omagiu din partea bisericii, indiferent cui, până și acestui nefericit la înmormântarea căruia n-a venit nimeni să-și ia rămas-bun de la el, cu toate că auzise că acum câteva zile, să tot fie vreo două săptămâni, se făcuse mare vâlvă în jurul lui, dar nu-i păsa și nici acum nu-i pasă, pentru că el și-a jertfit întreaga viață Domnului, și la urma urmei nici ieșirea din casa lui parohială bine încălzită nu-i prea plăcută, deci o înmormântare e cu totul altceva, în caz de înmormântare, până ajunge în capelă și își ocupă locul lângă sicriu, l-a și apucat frigul, se pare că înfofolirea asta de azi nu i-a prea reușit, a intrat în capelă, și da, era foarte neobișnuit, niciodată nu mai fusese într-o astfel de situație, adică atât de singur, nu tu bocet, nu tu hora mortului, dar ce putea să facă, Domnul a rostit, iar el împlinește porunca Domnului, s-a așezat la căpătâiul sicriului, simțindu-se de-ndată, chiar dacă nu de-a binelea, cuprins, dar cel puțin atins de frig, deși îmbrăcase două perechi de șosete groase, din care o pereche până la genunchi, apoi niște izmene lungi, pantaloni groși de lână, două maieuri de corp, cămașa în carouri, tot din lână, peste ea un pulover subțire și unul mai gros, tricotat de mână, n-a mai continuat cu inventarul, pentru că trebuia să se gândească la Domnul și la răposat, însă, tocmai când să înceapă slujba, iarăși a simțit cum îl cuprinde frigul, acum ce să facă, se frământa în timp ce mormăia psalmul 119, să se întoarcă după încă un strat de haine, dar cum rămâne cu slujba, căci, nu-i așa, fiind o slujbă ecumenică, ar trebui să înceapă prin a rosti cuvinte de consolare pentru comunitatea îndoliată pe care răposatul a lăsat-o în urmă, numai că nu era nimeni de consolat, n-a venit nici măcar un singur om, niciun cunoscut, nicio rudă sau cineva din mulțimea aia cică atât de entuziasmată, la asta s-a gândit în timp ce se străduia să alunge necuratul care-l perturba, împiedicându-l să se roage în liniște, căci în geanta lui lăsată în birou mai avea o scurtă albă, tot din lână, s-ar fi dus s-o ia, însă a rezistat eroic tentației și a început slujba, mental, așa a hotărât, să țină slujba în minte și nu cu voce tare, căci pentru cine, iar peste Sfântul Ion Damaschin, Fericirile și Predica va sări, oricum astea ar fi fost pentru veghe, dar la noi nu e cazul, nu-i așa, Domnul ne va ierta, așa că a început să vorbească în gând despre ultimele ore triste, dar înălțătoare, ale acestei lumi, însă aducându-și aminte că răposatul zace în sicriu ciopârțit în trei, s-a gândit că nu e cazul să insiste pe ultimele ore, așa că a făcut un salt înainte, trecând la pasajul corespunzător din Evanghelie, după care, simțind că-l ia cu frig — asta i-ar mai lipsi, o răceală bună, ca după aia zile întregi să zacă-n pat —, a mai făcut un salt, să mă ierte Dumnezeu, s-a gândit, începând să recite Binecuvân-

tarea Morților și Veșnica Pomenire, slujba asta va fi foarte scurtă, și-a spus, atât de scurtă încât s-a și terminat, cel puțin aici, în capelă, și în loc să îndemne la pornirea convoiului mortuar care, nu-i așa, ar fi fost inutilă acum, pur și simplu a ieșit din capelă, făcând semn spre fereastra biroului administratorului de cimitir, chemând groparii, un timp nu s-a văzut nicio mișcare acolo, abia când, pierzându-și răbdarea, a vrut să meargă după ei, s-a deschis ușa și au apărut cei patru bețivani, ei, asta e, slujitorul Domnului gătește din ce are, s-a gândit, și au pornit-o spre groapă, el a cântat, agitându-și cădelnița, cei patru gemeau din greu, deși trei nu trebuiau decât să tragă de cărucior, iar al patrulea să aibă grijă ca sicriul să nu cadă, însă ăștia, s-a uitat din când în când în spate preotul, nici măcar de atâta lucru nu erau în stare, fiindcă sicriul ăla aluneca în toate părțile, pentru că ori acest al patrulea era cel mai neîndemânatic om din lume, ori celorlalți trei nu le păsa de nimic, trăgând de cărucior aiurea și trecând în viteză peste gropi și denivelări, al patrulea sărea în dreapta și-n stânga, încercând să țină sicriul fix și strigând la ei STOP! STOP!, atunci se opreau, el aranja sicriul și iar o luau de la capăt, cei trei din față alergau să ajungă cât mai repede la groapă, cel din spate sărea și striga STOP! STOP!, în schimb la groapă toate au mers ca pe roate, pe gropari nu-i interesa decât să scape cât mai repede, pe el așijderea, așa că a mai cântat ce-a mai cântat, după care apa sfințită, scuturat cădelnița, un bulgăre de pământ, și iată-l deja cu degetele încrucișate pe Cartea Cărților, lăsându-i pe toți în plata Domnului în jurul gropii, să-și termine treaba, doar n-o să stea după ei până coboară sicriul în groapă și o astupă cu pământul acela noroios și înfig crucea la căpătâi, nu, asta nu, s-a îndreptat grăbit spre biroul administratorului, a intrat repede la căldură, s-a așezat lângă sobă, închizându-și ochii și implorând iertare pentru el însuși, pentru răposat și pentru toate ființele vii, în special pentru cei necăjiți, cei săraci, cei abandonați și cei singuri pe pământ, dar nu și în Ceruri, și-a spus preotul, în Ceruri niciodată, căci acolo Domnul e alături de ei. Apoi a mai pus un lemn pe foc.

RÍ

Către maghiari

Presa liberă e totul pentru el, a spus, șezând în fotoliul din fața mesei mari din biroul redactorului-șef, nimic nu e mai important pentru el — și a fost mereu, de când fusese ales — decât presa liberă, pentru că libertatea presei e și libertatea cetățenilor, deci implicit și a lui, adică, a explicat gesticulând vehement, căci nu simțea că redactorul-șef, care-l privea tăcut de după biroul său, ar fi pe deplin convins, presa liberă și el sunt același lucru, dacă nu există presă liberă, nici el nu-i liber, și viceversa, speră că domnul redactor-șef înțelege ce vrea să spună cu asta, de aceea scrierea care a ajuns la ziar, nu știe cum s-o numească altfel, nefiind decât o mâzgălitură, o răbufnire dezgustătoare împotriva a tot ce este important pentru ei, cei din acest oraș, și pentru ei, cei din această țară, deci e, s-o spunem sincer, a spus, o porcărie, ca atare el e de părere că locul ei este în coșul de gunoi, și nu poate decât să regrete la modul cel mai sincer că domnul redactor-șef, organul cel mai circumspect din acest oraș și care întotdeauna ține cont de interesele cetățenilor săi, nu vede lucrurile la fel, asta trebuie să se schimbe și, până când acea schimbare se va produce, îl roagă foarte mult ca în acel coș de gunoi să rezerve un loc și pentru această scriere, el fiind sigur că până la urmă acolo va ajunge, pentru că nu, a scuturat din cap, pur și simplu nu-și poate imagina, ba, mai mult, nici măcar nu e dispus să se gândească la ce-ar fi dacă această scriere ar fi făcută publică, el apreciază că după cele două televiziuni, care însă au închis din cauza evenimentelor, și după purtătorul de cuvânt al forțelor guvernatoare ale cetățenilor, n-au mai rămas pe poziții decât ei, adică organul care nu se zgârcește când e vorba de gândirea critică, el într-adevăr apreciază asta, însă nu înțelege cum de le-a venit în minte, nu, chiar nu înțelege, căci oricine ar arunca o privire, iar acum, dacă n-ar ține cont de faptul că se află într-o redacție unde se desfășoară o muncă temeinică și serioasă, ar ridica vocea, deci oricine care ar citi în treacăt această scriere și-ar da seama că o asemenea fușereală nu merită altceva decât să fie distrusă, bine, în regulă, el înțelege că există și păreri contrare, iar el, ca adept al presei libere, este de acord că unii ar putea avea păreri contrare „referitor la treaba aia“, însă care să fie soarta acestui atac brutal împotriva a tot ce e sfânt, având în vedere că sub nicio formă nu poate accepta propunerea făcută adineaori de domnul redactor-șef, garantează că la ședința lărgită a comitetului, în caz că va fi îndeplinit cvorumul, se va vota

împotrivă, mai ales că, în mod excepțional, însuși preotul catolic va onora adunarea cu prezența lui, ceea ce nu-i va împiedica să dezbată aceste așa-zise păreri contrare, deci domnul redactor-șef are dreptul de a numi, ei, nu secundanții săi, ha-ha-ha, a izbucnit în râs primarul, ci ziua și ora, numai să se termine cât mai repede, azi, a spus redactorul-șef, la ora două, imposibil, s-a împotrivit primarul, într-un timp atât de scurt nu va putea convoca toți membrii comitetului, atunci să fie ora trei, dar nu mai târziu, pentru că materialul are coloană rezervată în ediția de seară și, după cum se știe, asta este o redacție serioasă și circumspectă unde treburile au un mers al lor, iar închiderea ediției, un termen limită, așa că maxim ora trei, primarul a văzut pe fața lui că n-are șanse să amâne pe mâine, deci n-are încotro, trebuie să fie de acord, în regulă, și-a țuguiat buzele, luându-și avânt pentru a se ridica din fotoliu, căci fiecare minut e prețios, na, i-a spus, timpul e prețios, trebuie să plece, că asta-i viața lui, a oftat, sărind în picioare, în timp ce redactorul-șef, cu un zâmbet ironic pe buze, nu s-a clintit din scaunul său, asta-i viața lui de când a acceptat — ca muncă obștească, ține să precizeze — onoranta sarcină de a reprezenta, ce a reprezenta, de a conduce, îndruma și menține în mișcare viața acestui orășel minunat în felul său, de aceea el e mereu pe fugă, deci să-i fie cu iertare, dar trebuie să plece, a spus, îndreptându-se către ușă și ieșind pe coridor, iar redactorul-șef nu numai că nu s-a ridicat din scaunul său, dar nici măcar nu l-a salutat, gest față de care, a remarcat în sinea lui primarul, și-a format el o părere, căci chiar dacă sunt adepții a două viziuni politice diferite, totuși mai este, mai există acel politicăl ăgrimănt, așa că mersi frumos de asemenea specimene ca scribălăul ăsta care nu-și consideră adversarul demn de un salut, asta-i culmea culmilor, iar dacă până acum fusese nevoit să se abțină, atunci măcar aici, în casa scărilor de la redacție, putea să-și elibereze furia acumulată, iar cel care-i va spune acum că asta e problema, că aceste voci, adică figuri, au fost lăsate să intre în arena politică, ei bine, aceluia i-ar da dreptate. Ajuns jos, a trântit poarta cu putere. Poate o să audă și nulitatea aia înfumurată de-acolo, de sus. A trântit-o de a răsunat tot holul.

Pentru că pur și simplu are o presimțire, și încă una rea, n-ar putea spune de ce și cum, însă cu siguranță e rea, iar domnul primar știe foarte bine, doar se cunosc, și încă foarte bine, de vreo doișpe ani, că dacă ea spune că are o presimțire rea, atunci asta înseamnă ceva, ce anume, asta ea, care a adus vorba, n-ar putea spune exact, deși ar putea-o repeta chiar și de trei ori, în schimb e sigură că e rea, ceva îi șoptește cumva că există motive ca unii, în cazul de față

chiar ea, să aibă o presimțire rea, căci sunt niște semne mărunte, poate nesemnificative, n-ar vrea acum să insiste asupra lor, de exemplu că, în comparație cu alte elemente, toți vagabonzii și cerșetorii și toți țiganii ăia din Albania sau de unde-or fi, au dispărut, nici măcar unul nu mai e de văzut pe străzi, deși făceau parte din peisaj, și știți cum e, domnule primar, s-a aplecat mai în față din spatele scaunului primarului unde stătea, astfel încât sânii ei renumiți erau *cât pe ce* să atingă umerii acestuia, care era *cât pe ce* să-i simtă, cu toate că umerii sacoului erau bine burdușiți cu pernițe, deci ea n-ar putea spune când, cum și de ce, în orice caz chiar dacă-i numai un amănunt, e unul ciudat, nu-i așa, apoi mai e și Orfelinatul unde i-au mutat înapoi pe puradeii ăia amărâți, pe orfanii ăia fără mamă, fără tată, unde au dispărut și ei, cine i-a mutat și unde și de ce, ar întreba ea respectuos, și vocea i-a devenit mai senzuală, coborând cu un semiton, iar primarul a fost nevoit să se strângă și mai mult în scaunul său, dându-se puțin spre stânga, în direcția aceea mai având un spațiu de vreo jumătate de centimetru, domnule primar, i-a șoptit la ureche secretara-șefă, ea știe că astea sunt doar amănunte, dar chiar și atunci, cum se poate că merge pe stradă și, în loc de cerșetori și homleși și alții de genul ăsta, nu vede decât niște străini, da, domnule primar, orașul e plin de străini, cine-s ăștia și de unde și de ce au venit, se întreabă ea respectuos, ce va fi, ce se pregătește aici, ea nu vrea, ea nu dorește să creeze panică, departe de ea gândul, însă o spune sincer, simte ea ceva, are o presimțire că ceva-ceva are să se întâmple, ceva rău, nu știe ce anume, dar se va întâmpla, ceva la care nimeni nu s-ar aștepta, asta-i șoptește ei al șaptelea simț, pe care nimeni nu i l-a contestat până acum, acest al șaptelea simț al ei fiind la fel de ascuțit ca la începutul carierei, iar acest al șaptelea simț îi spune că ar trebui să ne pregătim pentru ce va urma, deși ea nici măcar nu bănuie ce va urma, dar în mod sigur va urma, asta-i spune ei acest al șaptelea simț sau ce-o fi, de exemplu unde sunt mașinile de pe străzi, că aproape niciuna nu-i, domnule primar, și nu-i normal să fie așa, și atunci nu-i de mirare că nu sunt nici pietoni, exceptând străinii ăia, asta nu-i a bună, îi șoptește presimțirea aia a ei, care uneori s-ar putea să greșească, dar nu acum, pentru că acum sunt prea multe amănunte, domnule primar, a spus secretara-șefă, îndreptându-se de spate, iar primarul, eliberat din poziția sa deosebit de incomodă, a inspirat adânc, precum un înecat privat de aer, căci de minute întregi nu îndrăznise să respire normal, de teamă că sânii aceia uriași i-ar putea strivi umărul, a inspirat cu sete, de-a dreptul horcăind, astfel încât secretara-șefă a trebuit să-i întindă un pahar cu apă, și a făcut-o atât

de repede, de parcă ar fi știut dinainte că în curând va fi o nevoie urgentă de asta.

Nu știm cine l-a scris, mereu aceeași întrebare, dar el nu va spune ce se spune de obicei, că nu putem dezvălui sursa — și așa mai departe — acestui text, care după umila lui părere este cel mai important material din ultimul timp, nu numai pentru redacție, ci și pentru întregul oraș, textul bătut la mașină și semnat, evident ironic, „baronul vostru", sosise într-un plic, fără a fi menționat expeditorul, dar tot în mod evident acesta nu-i identic cu cel răposat în condiții tragice, a cărui poveste a împovărat atât de mult aceste ultime zile și care va deschide un nou capitol în istoria orașului, fapt de care el, redactorul-șef, este absolut sigur, nu, nu este el, e clar, căci textul fusese scris la mașină, iar răposatul, chiar dacă asta n-o știe multă lume, scria de mână, adică nu folosea mașina de scris, și de altfel, a scuturat din cap redactorul-șef, ar fi absurd, nu, nu, în cazul ăsta altcineva a fost autorul, poate că odată se va afla cine, sau poate că totuși nu, însă ar vrea să atragă atenția celor adunați că de fapt asta nu are relevanță, important e textul, ce important, e puțin spus, textul e de-a dreptul crucial, atinge miezul problemei, și anume suferința acestui oraș, de când dumneavoastră, a arătat cu un gest denigrator spre primar, dar fără a se uita la el, de când dumneavoastră sunteți la putere, pentru că textul vorbește despre esența problemei, o spune pe șleau, taie în carne vie, gata, ajunge cu din astea, s-a ridicat de pe scaunul său primarul, ridicându-și în același timp și vocea, că nu s-au adunat acolo, și pe deasupra în onoranta prezență a domnului paroh, pentru a asculta un discurs electoral care, sincer vorbind, și hai să fim sinceri, măcar aici, în această sală, deja ne iese pe gât, ci ne-am adunat aici, stimate domnule redactor-șef, pentru a discuta care să fie soarta acestui, după părerea lui, și nu numai, text mizerabil, a acestei mâzgăliturи scârbavnice care ne împroșcă cu noroi, și el nu înțelege cum de s-a ajuns până acolo încât să se dea atenție unei anonime pe care domnul redactor-șef trebuia pe loc, înțelegeți, imediat și fără ezitare, să-l arunce la coșul de gunoi, de ce s-au adunat ei aici și de ce este nevoie ca ei, cetățeni de frunte ai acestui oraș, să se coboare atât de jos, de ce, întreabă el, a întrebat primarul, privindu-l fix în ochi pe redactorul-șef care i-a susținut privirea și, fiindcă rămăsese în picioare de când primarul îl întrerupsese, și-a continuat discursul, deci este vorba despre un text de o deosebită importanță, un text care ne dezvăluie cine suntem cu adevărat, na, asta mai lipsea, s-au uitat unii la alții cei adunați, de la directorul liceului până la șeful administrației orășenești, în timp ce domnul paroh încă

nu-și exprimase părerea și deocamdată nici măcar nu se putea bănui ce gândește, vom vota împotrivă, se putea citi pe aceste fețe, numai că atunci redactorul-șef, înțelegând jocul primarului și fără a-și termina propoziția începută, a declarat: să fie clar, ei de aceea s-au adunat acum aici, pentru că singurul organ de presă al opoziției, adică noi, și totodată, i-a zâmbit primarului, al adevăraților democrați, adică al adevăraților cetățeni ai acestui oraș, al comunității responsabile din această sală, adică al majorității, noi adică, suntem generoși, aici redactorul-șef a făcut o pauză, apoi a adăugat că în text se face referire și la el, și încă într-un mod foarte stânjenitor, dar chiar și atunci sau tocmai de aceea, nu poate să spună nu publicării textului, astfel că trebuie să spună, să repete, că el împreună cu întreaga lui redacție sunt foarte generoși, adică nu iau decizii în propria lor arie de influență, deși ar putea s-o facă, și tocmai această deosebită permisivitate, această incontestabilă generozitate arată importanța cazului, deci nu, nu poate să spună nu, însă au hotărât ca acest comitet să dezbată, și îi roagă respectuos, i-a rugat redactorul-șef, nu posibilitatea publicării textului — redacția nu va lua în considerare nicio propunere contrară — ci sub ce formă să fie publicat, asta-i întrebarea acum, domnule primar, și nu aceea pe care încercați dumneavoastră s-o sugerați, manipulând comitetul, pentru că dumneavoastră doriți să votăm *posibilitatea* apariției unui articol în presa liberă, ceea ce este total absurd, o adevărată palmă dată libertății presei, și nu crede că tocmai el, adeptul presei libere, ar fi dispus să accepte una ca asta, nu, el nu vrea să tragă o palmă presei libere, domnule primar, deși pe fața domnului primar se vedea clar cât de mult se chinuie să nu intervină, pentru moment s-a abținut, pregătindu-se, pentru că de intervenit trebuia să intervină, doar nu putea să lase ca tocmai aici, în această sală a Primăriei a cărei căpetenie totuși era, altcineva să impună regulile, numai că, din păcate, treburile stăteau prost și el încă nu era gata să dea o replică, pentru că nu avea una pregătită, stătea în picioare, nevrând să se așeze încă, și continua să-l asculte pe redactorul-șef care vorbea despre posibila dezbatere a posibilelor schimbări, ceea ce pentru el ar fi însemnat un eșec, căci orice hotărâre care n-ar fi avut drept rezultat renunțarea la publicarea textului pentru el ar fi însemnat un eșec, stătea deci în picioare, în timp ce cuvintele redactorului-șef cădeau peste el ca pietrele peste cel osândit, și simțea că orice întârziere în luarea cuvântului va duce în cele din urmă la resemnarea lui în fața înfrângerii, iar înfrângerea, avea o presimțire, se produsese deja, în acest fel și cu o asemenea comisie nu va putea împiedica esențialul, adică omiterea

tuturor așa-ziselor dezvăluiri referitoare la persoanele numite pe șleau în odioasa scriitură, căci privindu-i pe cei adunați, pe niciun chip nu putea citi nici cel mai mic semn dătător de speranță în acest sens, toți cei care cunoșteau textul, și-l cunoșteau deja cu toții, ar fi acceptat orice, numai să aibă șansa de a interveni în formulările referitoare la *propria lor persoană*, primarul și-a dat seama că au căzut în capcană, astfel că, recunoscându-și înfrângerea, s-a așezat pe scaun, rămânând tăcut pe tot parcursul discuțiilor despre ce să se întâmple cu afirmațiile, cu nume și prenume, referitoare la diferite persoane, cum au fost numite acele jigniri personale din textul denigrator, și n-a putut veni cu vreo propunere nimicitoare nici atunci când redactorul-șef, fluturându-le textul pe sub nas, le-a spus: în regulă, fie vor omite numele reale ale persoanelor, respectiv vor cosmetiza caracterizările prea evidente, în schimb ține morțiș ca partea generală, cum a numit „contaminarea valorilor" din mâzgălitura cu pricina, inacceptabilă pentru orice bun patriot, să rămână intactă, primarul a simțit că ar trebui să întreprindă ceva, însă creierul lui pur și simplu se deconectase, fără ca el să-l poată reconecta, și-a scuturat capul, s-a frecat la ochi, gârbovindu-se tot mai mult în scaunul său, cu expresia înfrângerii recunoscute pe față, se pare că m-a cam afectat săptămâna care a trecut, și-a spus, dacă până și un organism ca al meu reacționează astfel, se simțea foarte obosit, nu mai înțelegea ce se vorbește în jur, sunetele ajungeau la el estompate, de parcă ar fi stat sub un clopot de sticlă, apoi a simțit o gheară-n piept, un junghi l-a străfulgerat, durerea s-a intensificat tot mai mult și deja era pe jos, scaunul s-a răsturnat, tot ce-a mai văzut au fost ghemotoacele de praf de pe șipcile care tiveau parchetul de-a lungul pereților, iar ultimul lui gând a fost că trebuie să anunțe urgent echipa de curățenie, pentru că o asemenea neglijență este inadmisibilă, și tocmai aici, în sala mare de consiliu, ghemotoace de praf pe lângă pereți, păi, nu și nu, într-o sală de consiliu, asta nu.

Popor mai dezgustător decât voi nu s-a mai pomenit pe fața pământului, cu toate că, în general, nu putem fi deloc încântați de ceea ce vedem pe pământul ăsta, însă oameni mai ordinari decât voi n-am mai întâlnit nicăieri, și pentru că fac parte dintre voi, adică vă sunt prea apropiat, mi-e greu să găsesc din prima cuvintele exacte care să numească această trăsătură respingătoare care vă coboară sub toate celelalte nații, căci e greu să găsești cuvinte potrivite pentru a descrie cum ne imaginăm o ierarhie a trăsăturilor umane dezgustătoare prin care respingeți lumea care, spre ghinionul ei, a avut ocazia să vă cunoască, căci dacă aș începe spunând că a fi maghiar nu înseamnă apartenența la un popor,

ci este o boală, una incurabilă, alarmantă, o adevărată epidemie, provocându-i greață oricărui observator, atunci aș apuca-o pe un drum greșit, și că-i boală, mai treacă-meargă, dar în ce constă această boală, asta va fi greu de spus într-o scrisoare scrisă unei gene pentru a o convinge să nu perpetueze această nație în curgerea de neînțeles a vieții, o scriu unei gene pentru a o determina să nu se mai arate, să-și retragă moleculele de ADN și nucleotidele din cromozomi, să se retragă împreună cu toate legăturile sale zahăr-fosfat și cu toate perechile de baze și cu toți aminoacizii, maghiarii ăștia sunt defecți, s-o spună pe șleau și să se retragă din ordinea năucitoare a proteinelor, nu știi de unde s-o apuci, e greu de găsit caracteristica de bază pe care urmează să se clădească tot restul, căci dacă începem cu rea voința e bine, dar nu-i suficient de profund, dacă spunem, tu, ungur împuțit, tu ești unul din specimenele deosebit de dezgustătoare care însumează invidia, meschinăria, irelevanța, indolența, ipocrizia, lașitatea, necinstea și nerușinarea, fiind mereu gata de trădare, incult și ignorant, care reacționează cu îngâmfare la propria-i nesimțire, răsuflarea-i duhnește fie a cârnați și pălincă, fie a somon și șampanie, și care, dacă i se spune verde-n față diagnosticul, fie dă cu pumnul în masă, fie răspunde cu agresivitatea zgomotoasă, specifică mitocanului scandalagiu, mândru de grosolănia, îngâmfarea și lipsa lui de civilizație, fie se trezește în el o sete de răzbunare parșivă împotriva celui care-l confruntă cu adevăratele sale trăsături de caracter și pe care nu-l va uita niciodată, umilindu-l, doborându-l și executându-l cu prima ocazie, și nu, toate astea nu sunt de ajuns, pentru că nu exprimă esența caracterului tău, pentru că esența caracterului tău constă în faptul că reacționezi astfel nu numai față de cine te pune în fața propriei ticăloșii, ci și față de oricine îți apare-n cale și de care nu poți să profiți, să-l exploatezi, să-l șantajezi ca să-ți îndeplinească dorințele, și ești lipsit de coloană vertebrală, de verticalitate, ești un ipocrit, un dihor perfid, o nulitate falsă până-n măduva oaselor, pentru că tu până și celui de care te-ai folosit îi faci același lucru, îl trădezi, îl arunci la gunoi, îl scuipi în ochi dacă nu-ți mai este de folos, pentru că ești primitiv, un maghiar putred, un primitiv necioplit, gata oricând să se umilească pe sine numai pentru a-și atinge scopul, dar nu, nici asta nu ajută, iar să apuc ungurul de rădăcină mă depășește, aș fi capabil doar să smulg, odată apucată, această rădăcină, însă nu pot s-o apuc, căci tot ce am adunat laolaltă în scrisoarea asta reprezintă, unitar și simultan, baza caracterului maghiar, de aceea nu găsesc cheia pentru maghiar, nu pot să-l deslușesc, pentru că el nu numai că posedă toate slăbiciunile omenești, ci le posedă cu vârf și îndesat, și

nu numai că le are, dar în același timp fiecare dintre ele, luate separat, reprezintă esența firii sale, deci când spui invidios, gândește-te la maghiar, când spui ipocrit, gândește-te iarăși la maghiar, când spui agresivitate refulată, manifestată fie prin orgoliu nemăsurat, fie printr-o perfidă pitulare, iarăși ai ajuns la maghiar, căci oricare ar fi răul la care te gândești tot la maghiar ajungi, dar cea mai succintă caracterizare, cel mai rapid mod de a-i (cu)prinde esența este să spui numai atât: maghiarul e un cur, atunci ai nimerit-o perfect, numai că nu-i totuna cui i-o spui, pentru că lui, degeaba, pentru el asta nu-i decât o înjurătură de crâșmă, la care ripostează ori pe loc, cu pumnul, ori strecurându-se afară, pe lângă perete, și așteptând agresorul verbal în întuneric, deci degeaba-i spui, pentru că pe el nimic nu-l doare suficient de mult, cu toate că e capabil de o autocompătimire de-a dreptul dementă, și nu-i spune cum este el, n-ai nicio șansă, pentru că nu poate înțelege, nu poate concepe și nu poate nici accepta, pentru că, ca să înțelegi, să concepi și să accepți, e nevoie să nu fii maghiar, însă tu ești maghiar, ești și vei rămâne maghiar, acum și pururea și-n vecii vecilor maghiar, insuportabil de maghiar, și să nu-mi spuneți mie de excepții, că mi se face rău când aud de excepții, în realitate nu există excepții, cine-i maghiar ține cu mine, cine-i maghiar are aceeași origine, cine-i maghiar e o paiață banală și periculoasă care se crede rege, e permanent răzvrătit, dar când se strigă la el, o șterge repede, vă rog să mă credeți pe cuvânt, gata, ajunge, nu mai continuați, vă rog să încetați, că nu mai pot, a izbucnit directorul liceului, tonul acesta denigrator, încărcat de ură, nu, eu nu sunt dispus să-l mai suport, a spus, închizând ochii, când, după acel intermezzo nefericit cu primarul dus la spital, comitetul și-a reluat locul în jurul mesei, continuând dezbaterile, nu, domnule redactor-șef, vă rog să înțelegeți, n-are rost să mai citiți, fiindcă nu, pe deasupra nu prea cred — acest nu prea cred era vorba lui preferată — că mai e cineva care să nu cunoască oroarea asta, așa că nu prea văd ce rost ar mai avea să ni-l citiți, deci vă rog respectuos să încetați, acestea fiind zise, s-a așezat, însă redactorul-șef n-a încetat, ci le-a spus că deoarece, contrar simțului său etic de jurnalist, s-a lăsat convins ca acest material să fie dezbătut înainte de publicare, atunci n-au încotro, trebuie să-l înghită, materialul trebuie parcurs, asta-i meseria, domnule director, nu ne batem joc de ea, asta nu, la noi nu merge numai așa, deci atenție, vă rog, mai e un paragraf pe care vreau să-l public integral și am nevoie de acordul dumneavoastră, deci hai să vedem cine se crede ungurul, că asta-i partea cea mai haioasă, sau dacă ești ungur ca mine, atunci cea mai apăsătoare, referindu-

se implicit și la mine, de exemplu ungurul se crede creștin, ba, mai mult, s-a uitat redactorul-șef la preot, un creștin generos, gata oricând să-și ajute semenii, dacă e nevoie face pe dracu-n patru să ajute, iar în public ar izbucni cu mare plăcere în lacrimi, într-atât fiind de copleșit de autocompătimire că este atât de serviabil și gata de sacrificii, în timp ce nimic nu-i stă mai departe decât serviabilitatea și spiritul de sacrificiu, pentru că nici măcar nu ne putem imagina o nație mai indiferentă decât maghiarii, căci s-a întâmplat că în imediata lor apropiere a fost un război murdar, în timp ce la vreo douăzeci-treizeci de kilometri mai departe, la noi, la unguri, viața curgea într-o mare veselie, de parcă dincolo de acea graniță nu s-ar fi întâmplat nimic, ei trec imperturbabili și nepăsători pe lângă nenorociri, iar dacă vreunul își înfrânge totuși nepăsarea izvorâtă din lașitate și se duce acolo și încearcă să ajute, atunci este atât, dar atât de impresionat de el însuși, încât începe serios să creadă că este un adevărat erou, cu toate că știe exact că nu-i erou, ci un șobolan, o simplă viețuitoare setată pe supraviețuire, nu, nu se poate, nici el nu mai ascultă așa ceva, s-a ridicat în picioare șeful Serviciilor Comunitare, recunoaște că și el cunoaște textul, și da, este total inutil să i se mai dea citire, și nu numai atât, dar nici să se publice n-ar fi voie, asta-i părerea lui, textul nici măcar nu poate fi rescris, pentru că acest text, degeaba nu-i de acord domnul redactor-șef, nu este de rescris, căci fiecare rând, fiecare cuvânt este o adevărată blasfemie, el de exemplu se consideră creștin și nu este din cale afară de mândru, însă acum este foarte revoltat, deși încă nu s-a hotărât dacă textul să fie publicat sau nu, cum adică *dacă* să fie publicat, a strigat redactorul-șef, fixându-l cu privirea pe șeful Serviciilor Comunitare, care *dacă*, nu asta este întrebarea, întrebarea este, după cum a mai spus, sub ce formă, înțelegeți domnule șef, cu ce fel de schimbări, asta e întrebarea și nu alta, pentru că publicarea textului e lucru hotărât deja, redacția sprijină în unanimitate acest demers, pentru că niciodată n-a fost mai mare nevoie de o voce combativă ca acum, când lucrurile, cum să spună, a spus ezitând, se pare că ar putea evolua prost, când, îl întreabă el pe domnul șef, totuși când, dacă nu acum, să se facă auzită o voce limpede în presa liberă, pentru că este de necontestat faptul că autorul textului, oricine ar fi acesta, vorbește și despre el însuși la fel ca despre toți ceilalți, despre acest oraș și despre această țară, în care ar trebui să se termine odată cu această inactivitate generalizată, căci după părerea lui, precum și a întregii redacții, a sosit vremea faptelor, orașul, s-o spunem sincer, a spus redactorul-șef, se află la marginea prăpastiei, iar asta, după cum a formulat și

autorul textului, practic este o consecință a pierderii în întregime a coloanei noastre vertebrale, nu-i așa?, nu încape îndoială, căci noi tocmai împotriva acestui fenomen luptăm, fiecare cu propriile-i mijloace, desigur, pentru că cine s-ar îndoi, și de-acum citez, a ridicat manuscrisul, începând să citească de parcă el ar fi fost autorul, și savurând, în ciuda mult trâmbițatei „profunde implicări personale“, tonul și melodia textului, cine poate să se îndoiască de faptul că din moment ce privim maghiarii ca pe o afecțiune, ca pe o boală, ca pe o epidemie, trebuie să dăm și un nume cauzei afecțiunii și bolii și epidemiei, ceea ce este o joacă de copil, cauza fiind evidentă, și anume decăderea morală, maghiarii au atins limita de jos a decăderii morale, asta e, acest nu-există-mai-jos decât limita de jos a decăderii morale este egal cu maghiarul, asta-i ecuația, și desigur trebuie să fim foarte precauți să nu facem greșeala de a susține că am avut de unde să (de)cădem, ei bine, nu, nici vorbă de așa ceva, nu există trecut care să se dezvăluie mai limpede decât al nostru, căci, fără a intra în amănunte, să numim toată istoria maghiarilor, preaslăvitul trecut glorios al străbunilor noștri, istoria rușinii, acolo fiind mai multe trădări, apostazii, intrigi perfide, înfrângeri rușinoase, eșecuri meritate, răzbunări machiavelice, represalii necruțătoare, brutalități de neascuns prin fățărnicie, cum să spun, a citit redactorul-șef cu vizibilă plăcere, deci din astea sunt mai multe decât gloanțe în cerbul răpus, așa că hai să lăsăm frumușel trecutul și gloria trecută, adică să le lăsăm în pace și să nu mai scormonim prin umilințele trecutului și minciunile despre trecutul glorios, ci pe cât posibil, deocamdată, să ne mulțumim să rămânem la suprafața mocirlei care este tocmai situația morală din zilele noastre, păi, ce problemă aveți cu asta, domnule șef și domnule director, a întrebat redactorul-șef, păi, oare autorul nu exprimă aici ceva, și-a ridicat vocea, lovind cu palma peste manuscris, de parcă și-ar fi apărat propria scriere, oare nu cumva exprimă ceea ce, în secret, gândim cu toții, nu, a sărit în sus directorul, la care și ceilalți din jurul mesei au început să se agite puțin, nu, nu sunt de acord și nici nu mi-e clar ce se întâmplă aici, care sunt intențiile dumneavoastră, s-a uitat cu fața desfigurată de furie la redactorul-șef, să ponegriți orașul, să murdăriți tot ce-i sfânt, căci individul ăsta ne întinează istoria, iar eu, ca profesor de istorie, nu pot să permit așa ceva, căci una e să critici prezentul, și alta să calci în picioare secole ilustre de istorie, și au continuat tot așa, a trecut de patru, a trecut și de cinci, dar ședința tot nu s-a terminat, iar Căpitanul, care a propus această ședință atunci când redactorul-șef îi ceruse părerea, după cum o făcea de obicei înaintea vreunei acțiuni mai alunecoase, ei bine, el a rămas tăcut, de un timp

nu mai era deloc atent, ceva îi șoptea că toată chestia asta e inutilă, că propunerea lui de a evalua reacția forurilor superioare ale orașului față de un asemenea articol de ziar, cu scopul de a pronostica reacția locuitorilor, această propunere a fost una greșită, căci sunt în pregătire treburi mult mai grave, comparativ cu care apariția sau neapariția unui articol în ziarul de dimineață este absolut fără importanță, o voce interioară îi vorbea, îi spunea și-i repeta că n-ar trebui să-și piardă vremea aici, ascultând toate trăncănelile astea inutile, pentru că afară, pe străzi, s-a întâmplat sau tocmai se întâmplă ceva, nu știe ce anume, însă ceva e în desfășurare, ceva despre care el habar n-are, dar despre esența căruia el, care e adevăratul conducător al acestui oraș și nu aiuriții ăștia, totuși ar trebui să știe câte ceva.

Stătea afară în curte și nu-i păsa deloc că ploaia îl biciuia, nu-și îmbrăcase nici geaca, așa vorbea la telefon, că nu vrea să deranjeze și nu știe dacă e momentul potrivit, însă e important, aici a făcut o pauză, așteptând reacția celuilalt, însă la capătul firului era liniște, așa că a continuat, spunând că *nu știe ce e, dar e ceva*, a urmat o altă pauză, de data asta pentru că nu știa cum să continue, având în vedere că asta era tot ce avea de spus, amănunte nu sunt, a raportat soldățește, pentru a da cumva o formă celor spuse, dar ici-colo se întâmplă lucruri ciudate, lucruri care înainte, niciodată, el nu susține că sunt lucruri mari, el susține numai că înainte nu se mai întâmplaseră, ce să spun, a spus aproape în șoaptă, de exemplu în zorii zilei de joi, în Grădina cu Melci, a fost doborât bustul contesei Krisztina Wenckheim, asta mai treacă-meargă, dar ciudat e că fața ei fusese zdrobită cu toporul, de ce fața și de ce tocmai cu toporul, toporul a fost găsit, dar nu înțelegem, și nici n-am auzit nimic, deși de câteva zile am intensificat controalele în tot orașul, nu mai trăncăni atâta, treci la subiect, i-a zis cel de la capătul firului, în regulă, păi, atunci cam atât, a tăcut, așteptând o reacție din partea celuilalt, însă nimic, iar el n-a întrebat dacă mai e pe fir, pentru că-i auzea respirația în receptor, deci era acolo, după un timp n-a mai rezistat și tot el a spart tăcerea, spunând că și în Piața Maróti au fost doborâte toate statuile, dar ce ești tu, protectorul artelor, l-a întrebat celălalt, de ce te interesează atât de mult statuile, nu că mă interesează, i-a spus, adăpostindu-se sub o streașină mult prea îngustă, căci ploaia se întețise, numai că toate astea n-au niciun sens, hai, să zicem că doborârea aș mai înțelege-o, dar că și statuile astea aveau fețele zdrobite, asta nu, pe deasupra aici n-am găsit vreun topor sau ciocan, na, asta-i tot, a spus, și iarăși pauză, celălalt n-a mai zis nimic, doar ofta din când în când, de parcă ar mai fi făcut și altceva, poate

răsfoia niște foi, cel puțin așa i se părea liderului, pentru că auzea foșnet de hârtie în fundal, atât, a repetat, în regulă, mai e ceva, a întrebat celălalt, păi, la Abator, în staulul cel mare, unde noaptea se închid vitele care urmează, știți, să fie sacrificate a doua zi, ei bine, acolo unul din oamenii mei, care lucrează la ei ca paznic de noapte, miercuri a găsit două vite ucise, pline de sânge, și capetele lor erau complet zdrobite, probabil așa le-au terminat, omorându-le în bătaie, aha, a remarcat vocea, de parcă nu l-ar fi interesat deloc cazul, altceva, păi, din astea, și ar mai fi că în timpul zilei nu vezi niciun localnic pe străzi, numai străini, și nu că localnicilor le-ar fi frică, deși e posibil ca acum să le fie deja, dar nu vezi nici mașini, nici pietoni, numai mutrele alea străine, e ciudat, și…, spune, l-a îndemnat celălalt, și tot miercuri noaptea cineva a tăiat clopotul bisericii ortodoxe, nimeni n-a auzit nimic, numai pantofarul care face curat în biserică, cum adică tăiat, a întrebat celălalt, păi, probabil cu vreun fierăstrău electric din ăla mare, care taie și metal, sau așa, cumva, iar clopotul a căzut, trecând prin acoperiș, iar omul ăsta, pantofarul, nu-mi vine numele lui acum, l-a găsit când s-a dus la curățenie, era pe jos, căzut într-o parte, ce rost să fi avut asta, niciunul, a răspuns celălalt, închizând telefonul.

Toți, până la unul, au suflet de slugă, a citit Dóra la cină, căci unul dintre cele mai tipice caracteristici ale acestui suflet maghiar respingător este slugărnicia, se apleacă în fața puterii, indiferent despre ce fel de putere este vorba, fie, de exemplu, măreția, grandoarea, genialitatea, nu contează, capul se apleacă, dar numai până când simte că poate mușca precum un câine turbat, și atunci mușcă, mai ales ce este mare, măreț, uriaș, gigantic, genial, adică tot ce trece de nivelul lui, pentru că nu-i poate suporta și nu-i poate accepta dimensiunile, de aceea ar vrea să atace orice dacă n-ar fi laș, de aceea se pitește în apropierea măreției, a giganticului, a genialității, dar numai până când le poate ataca, pentru că nu suportă nimic din ce e mai presus de el, din ce se înalță deasupra lui, din ce îl depășește, nimic din ceea ce îi depășește puterea de înțelegere, dimensiunea creierului său îngust și a sufletului său bolnav, asta înseamnă deci slugărnicia lui, pe care putem s-o studiem concret în acest oraș, adică mai cu seamă în acesta, căci în afara lui, a acestui oraș așa-zis „al nostru“, în toată țara asta care ne ofilește, nu există alt loc în care am putea pătrunde mai bine adâncimea abisală a sufletului maghiar, acest hău obscur și pustiit, acum urmează o serie de nume, a explicat Eszter, arătând ziarul soțului și bunicii ei, care stăteau în fața televizorului din camera de zi, niciunul nu se uita la televizor, ci o ascultau pe Eszter care le citea articolul, și tresăreau la auzul

fiecărui nume, cu fețele tot mai alungite, și la fiecare informație legată de aceste nume, iar la câte o afirmație scandaloasă, Eszter se uita la ei atât de mirată, încât fiecare trăsătură a feței parcă întreba ASTA CE MAI E?, căci tot ce citea era extrem de șocant, pentru că nu numai despre persoane cunoscute se făceau dezvăluiri pe care niciodată nu și le-ar fi imaginat despre ele, ci și despre persoane necunoscute care au săvârșit fapte groaznice, dezgustătoare și rușinoase, dacă e să credem tot ce scrie în articol, a spus Eszter, la fel a spus și chelnerița de la crâșma de pe strada Nagyváradi, continuând să-i citească singurului ei ascultător care, conform obiceiului, stătea sprijinit de tejghea alături de paharul gol de șpriț, în timp ce-și scărpina diferite zone ale chipului său desfigurat în bătaie, dar pe cale de vindecare, și același lucru au spus și cei trei băieți, grăjdari la ferma de cai, și barmanul de la Biker, și directorul de la hotel, băiatul de la benzinărie, șeful de gară, barmanița, Tóni poștașul, pădurarul, ba, mai mult, fiecare cetățean cu domiciliul în oraș sau prin împrejurimile acestuia, pentru că relatările erau atât de infame, încât a crede că sunt adevărate părea la fel de excitant, pe cât era de imposibil de contestat veridicitatea lor, na, ascultă asta, a continuat tâmplarul care, venind acasă de la lucru, s-a spălat meticulos pe mâini, s-a șezut în fața televizorului setat pe canalul RTL și, conform obiceiului, a deschis ziarul din ziua respectivă, al opoziției, bineînțeles, căci la ăsta era abonat, știind exact cui trebuie să-i mulțumească pentru acest jalnic chin numit viață, fiind deci automat împotriva lor, l-a deschis, începând să citească: este greu să decizi ce e mai înfricoșător la noi, lașitatea sau mitocănia indignată, auzi, a admonestat-o pe nevastă-sa care moțăia înaintea televizorului, asta se scrie despre maghiari, și e într-adevăr greu să alegi, mai ales dacă descoperim, și descoperim, că toate caracteristicile maghiarilor sunt unite printr-un liant, un fel de maglavais bălos, care leagă mârșăvia vicleană cu acel barbar știibăcinesio, invidia stridentă cu predispoziția la ticăloșie, iar ăsta este un compus diabolic al familiarismului, pe care numai cine face parte dintre noi îl poate cunoaște și înțelege, o cătușă eternă a apartenenței animalice la turmă, cu miros acru și înțepător de sudoare, o emanație ce leagă maghiar de maghiar și care-i pune pe fugă pe toți ceilalți care sunt atât de norocoși să nu fie maghiari, această teribilă frăție care nu cunoaște altă formă de adresare decât tutuiala, nu există nimic mai groaznic, îți spun eu, ești atentă, a admonestat-o iar pe nevastă-sa, care se pare că ațipise la programul de pe RTL, dar pe urmă n-a mai bârâit-o, lăsând-o în plata Domnului să sforăie nevinovată în fața ecranului, iar el a continuat să citească,

și a citit, a tot citit despre ce specie dezgustătoare e maghiarul și, dat fiind faptul că el avea origini slovace, un timp a și savurat asta, până când a adormit și el în scaun, ziarul i-a alunecat în poală și de acolo pe podea, ar fi vrut să-l ridice, dar somnul și oboseala de peste zi au fost mai puternice, astfel că mâna lui s-a oprit la jumătatea drumului, iar ziarul i-a căzut la picioare, în timp ce pe RTL s-a dat știrea că acum o oră, la Veszprém, s-a întâmplat ceva teribil, din păcate, a anunțat crainica, la grădina zoologică a murit elefănțelul în vârstă de trei zile pe care-l adorau atât de mult copiii, păcat, mare păcat.

Știm că o să explodeze, nu-i așa, s-a uitat rânjind la cei trei responsabili de resort așezați înaintea lui, asta-i părerea mea, nu știu ce credeți voi, dar eu zic să-i dăm drumul așa cum e, făcând doar câteva corecturi de stil, în regulă?, propunerea n-a declanșat nicio reacție, cei trei au rămas tăcuți, nepărând dispuși să comenteze, în parte pentru că deciziile întotdeauna îi aparțineau redactorului-șef, și în parte deoarece simțeau că în acest caz totul fusese deja dinainte aranjat și oricum se va face voia lui, acum nu vrea decât să le audă părerea, ca apoi, conform obiceiului, s-o poată folosi împotriva lor, așa că nu, mersi, n-am să scot niciun cuvânt, scria pe fețele celor trei din biroul redactorului-șef, seara, cu câteva minute înainte de ora opt, ei, dar vreo observație referitoare la stil tot trebuie să aveți, nu?, păi, de exemplu, în loc de însă la ceva sunt totuși buni, și anume la minciuni, fiind capabili să mintă în două direcții deodată, pe de-o parte în afară, pentru alții, iar pe de alta, în interior, pentru ei înșiși, iar asta o fac foarte bine, fiind adevărați maeștri, ei bine, eu aici, a spus unul dintre cei trei, dând pe gât restul de cafea din ceașcă, pentru că nu-i rău deloc, însă eu totuși — desigur, nu știu ce crezi tu — aș face, adică e doar o propunere, dacă și tu crezi la fel, dar nu vreau să forțez lucrurile, numai dacă spui tu, na, spune, l-a încurajat redactorul-șef, zâmbindu-i prietenos, gest de la care redactorului i-a trecut instantaneu pofta de a mai spune ceva, dar n-avea încotro, ceva tot trebuia să zică, păi, în loc de acel pe de-o parte — pe de altă parte, eu aș scrie mai simplu, a spus, pentru că mie în general nu-mi place formularea asta, înțelegi, niciunde, la nimeni, nu mă refer la tine sau la autorul ăsta anonim, ci în general, deci aș scoate acest pe de-o parte — pe de altă parte, la fel și pe acel în parte — l-aș schimba și la mine dacă mi s-ar mai strecura în text, căci mi se mai strecoară, știi bine, doar mă cunoști, m-ai mai corectat în sensul ăsta, deci, știu și eu, s-a bâlbâit în continuare redactorul, s-ar putea pune că le merge concomitent în două direcții, în afară, și înăuntru, etcetc, înțelegi, deci aș scoate acel pe de-o

parte — pe de altă parte, înțelegi, însă nu țin morțiș, e doar o propunere, în regulă, a spus redactorul-șef, dar se vedea pe el că nu-i convine, să auzim mai departe, cunoașteți textul, i-a încurajat, lăsându-se pe spate în scaunul său, începând să bată darabana cu degetele pe birou, păi, a spus cel de-al doilea, responsabilul cu cultura, a spus pentru că trebuia să spună ceva, asta era regula, când îi convoca pe toți trei, fiecare trebuia să facă o observație, că așa-i meseria, deci acolo unde scrie că ungurul mereu își amână prezentul, în favoarea unui viitor care nu va veni niciodată, neavând astfel nici prezent, nici viitor, căci, nu-i așa, renunță la prezentul său în favoarea viitorului, iar viitorul său nu e propriu-zis viitor, ci numai o păsuire, o aluzie la amânare, adică în cazul în care cauți pe cineva care n-are nici prezent, nici viitor, atunci îl ai pe ungur, însă, aș mai adăuga eu referitor la cele de mai sus, n-are nici trecut, pentru că minte atât de mult în legătură cu trecutul său, încât de-a dreptul îl anihilează, păi, bineînțeles că-l anihilează, căci pentru el nimic nu-i mai înspăimântător decât confruntarea cu el însuși, el, cel de acum, și el, cel care va fi mâine, iar asta e atât de înfricoșător și fără speranță, încât preferă să mintă și să *se* mintă, numai să evadeze de o confruntare, deci, asta e, a concluzionat cel de-al doilea care stătea la mijloc, pentru mine așa ceva nu există, adică expresia „să evadezi de o confruntare“ nu există, nu se spune așa, nu se folosește, limba maghiară nu permite o asemenea construcție agramată, nemaivorbind de, s-a ambalat redactorul, grămezile de căci-uri și deoarece-uri, de deoarece-uri și de căci-uri, pe astea să le eliminăm, ca dintr-o cocină puricii, da, a ridicat din sprâncene, încrețindu-și fruntea redactorul-șef, ceea ce le-a făcut clar celor doi că de fapt nu-i vorba de o consfătuire redacțională și că nu corectura scandalosului text e miza, ci chiar ei înșiși, ăsta vrea să ne dea afară, s-au gândit aproape simultan doi dintre ei, în timp ce al doilea, cel care stătea la mijloc, a adăugat repede că bineînțeles astea sunt doar fleacuri căci și deoarece în ansamblu totul e bine așa cum e, el e de părere că fără îndoială va fi o lovitură, o bombă, nu-i prea lung totuși, a întrebat redactorul-șef, căutând să atragă privirea celorlalți doi, dar n-a reușit, pentru că acele priviri i-au evitat privirea și s-a făcut liniște, liniște pe care, într-un târziu, a spart-o tot redactorul-șef, spunând că după părerea lui s-ar putea scurta începutul, de exemplu partea despre directorul Fabricii de Lapte praf, un bou care n-are inteligență nici măcar cât praful pe care-l fabrică, un ins leneș, indolent și oligoid, fiind întruparea noțiunii de lapte praf, căci nu există idee mai stupidă decât asta, să faci din praf, lapte, și în toată industria laptelui nu există individ mai respingător ca acest, și așa mai departe, na, eu aș

scoate de aici până la inclusiv șeful poliției, a spus redactorul-șef, ce părere aveți, foarte bine, au răspuns toți trei în cor, fix la asta m-am gândit și eu, a spus unul dintre ei, că partea asta, a spus celălalt, eventual s-ar putea, a completat al treilea, na, atunci tăiem, a spus redactorul-șef și a întins foile pe masă, a scos un creion și a tăiat pasajul începând cu nemaivorbind de directorul Fabricii de Lapte praf până la inclusiv șeful poliției. Dar, ca să nu fie cârcoteli, păstrăm ocările referitoare la noi, autenticitatea e importantă. Mie personal puțin îmi pasă ce se scrie despre mine sau despre noi, pentru mine un singur lucru contează, stimați colegi, senzaționalul, iar asta o să facă explozie pe prima pagină. De acord? Simultan, toți trei au dat aprobator din cap. Explozie o să facă.

Oricine s-ar putea întreba ce-i cu aceste generalizări exagerate, ce-i cu toată tevatura asta și la ce bun să aduni pachet toate defectele umane, atacând prin ele un întreg popor, un întreg neam, asta nu-i altceva decât o jignire personală ținută secret, care acum vrea răzbunare, vrea sânge, a citit secretara-șefă în semiîntunericul de la secția de terapie intensivă a spitalului, ridicând ziarul în conul de lumină al veiozei, da, e inacceptabil, e prea de tot, s-ar putea spune, și prea evident, pentru că aici nu poate fi vorba decât de furia dezlănțuită a unei persoane profund jignite care se descarcă pe propria-i națiune, s-ar putea spune dacă ar fi așa, numai că nu e așa, din păcate nu e, tot ce scriu scriu unei gene, pentru că nu, nu-i vorba de o jignire personală, și nici nu sunt condus de ea, și nici măcar de umbra vreunei răzbunări nu-i vorba, pur și simplu e vorba că am stat la o șuetă cu o genă, anume cea răspunzătoare de maghiari, și nu pot să spun decât că *sine ira et studio*, *quorum causas procul habeo*, și nu am nevoie de explicații și asigurări, pentru că nu, nu e ceva personal, și nu e nici jignire sau răzbunare, nu, n-am nevoie de asta, credeți-mă, frați maghiari, că *sine ira* mi-e silă de maghiaritatea mea, deoarece am privit destul de profund în mine și am găsit destulă maghiaritate, acum secretara-șefă trebuia să întoarcă pagina ziarului și a făcut-o în liniște, nevrând să deranjeze cu foșnetul hârtiei bietele trupuri dezgolite care agonizau pe paturile de la terapie intensivă, mai ales pe acela lângă patul căruia stătea, după ce-i trimisese nevasta să se odihnească puțin, astfel că, ținându-și respirația și scoțându-și puțin limba printre dinți din cauza efortului, răsfoia ziarul, întorcând cu grijă paginile, toate cele relatate până acum le-am găsit și în mine, deci dacă vorbesc despre voi, despre mine vorbesc, și aici nu-i vorba de ură de sine, pentru că eu nu mă urăsc defel, nu, doar m-am gândit să mă așez ca să stau puțin la taclale cu gena asta

responsabilă pentru maghiari și să-i explic frumușel cum stă treaba cu maghiarii ăștia, deci așa stă, iar că fiecare vorbă e adevărată, tocmai voi o să știți cel mai bine când această scriere, împotriva voinței mele, va ajunge odată în mâinile voastre, căci eu într-adevăr numai pentru genă am adunat acest material, iar dacă acum îl citiți și voi, păi, de asta nu-mi pasă deloc, desigur nu spun că nu sunt cuprins de amărăciune când mă gândesc la felul în care v-am caracterizat, dar poate nu amărăciune e cuvântul potrivit, ci mai degrabă tristețe, da, sunt trist, foarte trist, din cauza voastră și a mea, că ăsta sunt și ăștia sunteți, că așa sunt și așa sunteți, frați maghiari, care fraternizăm întru această inextricabilă repulsivitate, iar acum, prin intermediul genei, mă adresez vouă, propun ca noi, cea mai dezgustătoare specie de pe pământ, să-i pasăm genei luarea deciziei, genei căreia i-am scris toate acestea, să decidă ea, să fie ea judecătorul suprem, și-i cer să nu fie numai jude, ci și călău, să ne facă să dispărem, să ne șteargă de pe fața pământului, oricum mai rămân destule alte specii respingătoare, pe noi, cei mai detestabili, să ne radieze din registrul evoluției, să ne considere o eroare, să facă orice, nu contează ce anume, numai să ne taie de pe listă, ce o costă asta pe genă, iar acum mă adresez direct genei, să ștergi tot ce e maghiar, căci ai ascultat tot ce am spus eu aici, tu ai paloșul în mână, așa că te implor, folosește-l, nu ezita, nu sta pe gânduri și mai ales nu amâna, pentru că noi suntem un adevărat pericol pentru întreaga omenire, deci ridică, ridică, ridică acel paloș, sus, cât mai sus, și izbește cu el această semințe fără noimă. Na, pe asta n-o va putea citi niciodată, s-a gândit secretara-șefă, a împăturit ziarul, privind cu tristețe pacientul ale cărui unice semne vitale constau doar într-un bip-bip intermitent și o linie subțire, verde, săltând zimțată pe monitorul de la căpătâiul său.

Uite ce-i, Eszter, a spus directorul bibliotecii, dumneavoastră, niciodată n-am negat asta, de ani de zile sunteți cea mai fidelă și cea mai de încredere bibliotecară a mea, însă una ca asta nu pot să permit, știu că acum vă încalc drepturile ca persoană, dar iertați-mă, asta nu pot să permit, așa cum eu n-am avut ce căuta la ședința lărgită de ieri, de la Primărie, unde tocmai în această problemă trebuia să se ia o decizie, nici dumneavoastră nu puteți citi asemenea blasfemii, că ținem ziarul pe raft, asta-i altceva, îl ținem pentru că există cerere din partea cititorilor, dar dacă angajații noștri citesc, în văzul tuturor, astfel de gunoaie, înseamnă că denigrează biblioteca, iar în acest caz nu mai e vorba de drepturile dumneavoastră personale, ci de biblioteca mea, și asta nu pot să permit, și vă rog să nu vă supărați că vă spun așa direct, deși cred că v-ați

obișnuit deja ca eu să spun întotdeauna lucrurilor pe nume, pe deasupra ăsta-i un caz particular, căci în alte condiții de ce n-ați putea citi un articol, orice fel de articol, dacă unui angajat al bibliotecii timpul îi permite asta chiar la locul de muncă, cu toate că, a remarcat în glumă directorul bibliotecii, nu de aia vă plătesc, dar să lăsăm asta, aici e vorba de altceva, vorbesc despre articolul despre care vorbește toată lumea, Eszter, s-a uitat adânc în ochii femeii care tremura vizibil, dumneavoastră trebuia să vă dați seama că asta e o provocare ordinară, și nu dați un exemplu bun, citindu-l pe față, la vedere, pentru că articolul ăsta este o veritabilă incendiere a intelectului, iar noi, această bibliotecă, nu am vrea să încurajăm pe nimeni să incendieze, metaforic vorbind, bineînțeles, sunt sigur că înțelegeți la ce mă refer, vă rog deci să puneți ziarul la loc și să nu vă mai atingeți de el, ba, mai mult, vă sfătuiesc ca om, nu ca șef, că eu în locul dumneavoastră nu l-aș citi nici acasă, deoarece, credeți-mă, ăsta-i un atac diabolic la adresa orașului, și n-o spun pentru că și-a permis să scrie despre mine că sunt o bășică vidă, deciziile mele nu sunt influențate de astfel de remarci personale, deci nu, și nici nu mă interesează cine a scris, deși am eu unele bănuieli, a zâmbit semnificativ cu zâmbetul lui misterios caracteristic, dar să trecem și peste asta, ideea e, a spus, să nu, ziarul să ajungă înapoi pe raft, iar dumneavoastră, înapoi la muncă, și încetați să mai citiți, acestea fiind zise, a așteptat până când femeia, tremurând de teamă că directorul ar mai avea ceva de adăugat, a părăsit biroul, apoi s-a lăsat pe spate în scaunul său, și-a scos ochelarii, a început să-și maseze întâi baza nasului, apoi mușchii din jurul ochilor, iar în final și-a îngropat fața în palme, având în vedere că decizia pe care urma s-o ia era una foarte grea, adineaori nu putea vorbi despre ce-l îngrijora într-adevăr, căci nu acest atac penibil și prostesc era problema, ci anumite lucruri mult mai semnificative, anume că în oraș au avut loc schimbări substanțiale despre care el, o ființă rațională, având o gândire limpede, ba, mai mult, o gândire logică prin excelență, și considerându-se capabil să înțeleagă o situație, totuși n-avea încă o părere bine definită referitor la esența acestor schimbări, cert este că ele existau, adică, a rezumat sprijinindu-și coatele de birou și îngropându-și fața în palme, situația a devenit periculoasă, iar el, având o funcție de răspundere, deci fiind responsabil nu numai pentru colegii de muncă și cititori, ci și pentru el însuși, nu-i poate expune nici pe ei, nici pe el însuși pericolului de a păți ceva rău, un rău impredictibil, chiar aici, la bibliotecă, în dimineața aceea, venind la lucru, a constatat că strada pe care circula mereu cu Ford Escort-ul său bine întreținut

pur și simplu nu mai era aceeași stradă, nu mai era cum ar fi trebuit să fie, și nu numai pentru că, în afară de câteva mutre străine, nu văzuse niciun pieton pe trotuare și nicio mașină pe drum, nu, n-ar putea spune exact ce a intuit, dar cu siguranță a intuit ceva și, cu toate că avea idei, poate chiar prea multe, despre care ar putea fi cauza acestei presimțiri, încă nu era în stare s-o aleagă pe cea corectă, ceea ce l-a mirat, pentru că de-a lungul carierei sale a considerat că, în acest sens, abilitățile sale sunt excelente, însă de data asta nu, în mod excepțional nu i-a mers, n-a reușit să găsească punctul cheie al evenimentelor, care să-i ofere o explicație referitoare la sursa răului, căci ar putea fi vorba de renumitul baron și sfârșitul său tragic sau, amintește-ți numai, s-a îndemnat singur să-și amintească, ar putea fi vorba de fapta nebună, criminală, misterioasă, inexplicabilă și de neconceput a domnul Profesor care, între timp, din cauza vâlvei produse în jurul baronului, fusese dat uitării, de natura enigmatică a întregii povești cu domnul Profesor, îi plăcea cuvântul enigmatic, într-un cuvânt, deși era de sine înțeles să-i vină-n minte aceste două idei, totuși n-a simțit, nici dimineața când s-a trezit și a început să se gândească la ce ar trebui să facă în această situație, nici acum, când stătea în biroul său, cu fața îngropată în palme și privirea ațintită într-un punct fix — așa se concentra de obicei —, nu, n-a simțit că aceste fapte l-ar ajuta să înțeleagă în sfârșit ceea ce era de înțeles, pentru că ar fi vrut să înțeleagă, mai ales că nu i se mai întâmplase niciodată ca tocmai el, aflat în mijlocul haosului creat de evenimente, să nu fi descoperit o conexiune logică, găsind astfel și o explicație, însă acum nu era capabil de asta, ceea ce l-a mirat, nu era obișnuit ca găsirea unei explicații să-i răpească atâta timp, ba s-ar putea spune că mintea sa era tot atât de ascuțită ca vederea, în sens metaforic, evident, deoarece încă din copilărie avea probleme cu vederea, probleme care cu timpul s-au accentuat atât de mult, încât avea nevoie de ochelari cu dioptrii foarte mari, atât de mari, încât de fapt nici n-ar fi avut voie să conducă mașina, fiind nevoit să rezolve periodic problema asta cu autoritățile corespunzătoare, pentru că în afară de lectură mai avea o mare pasiune, și anume șofatul, în mod inexplicabil adora să conducă mașina, pe când față de altele, de exemplu față de femei, adorația îi lipsea cu desăvârșire, șofatul era totul pentru el, pe lângă lectură, bineînțeles, a citit enorm la viața lui, ceea ce, lăsând la o parte orice modestie, l-a îndreptățit să se considere o persoană lucidă, informată și inteligentă, numai că acum această persoană lucidă, informată și inteligentă era cam dezorientată, stătea, fixând cu privirea un punct din biroul său, același pe care-l fixa de obicei când

gândea intens, pe moment n-avea idei și era puțin disperat, fiindcă simțea că răul de afară, al cărui conținut, cauză, esență, ba, mai mult, până și simptom erau încă total în ceață, și acest rău iată că tot crește, iar în situația asta nu poate face decât un singur lucru, și chiar o să-l facă, a hotărât, nu confruntare, ci pregătire pentru apărare, a decis, rugând pe loc un coleg să adune de urgență toți angajații bibliotecii pentru o ședință fulger, iar când lumea s-a adunat în biroul lui, i-a anunțat că din cauza unor evenimente imprevizibile, despre care deocamdată nu le poate oferi mai multe detalii, biblioteca se va închide imediat, îi roagă deci, i-a rugat foarte serios, privindu-i cu ochi severi, să golească de oameni toate sălile, dar imediat, și să-i raporteze când sunt gata, astfel că la Biblioteca Orășenească a început o mare forfotă, cele câteva persoane prezente care veniseră să împrumute vreo carte de Daniel Steel sau Magda Szabó sau Albert Wass au fost conduse repede afară, motivând — după părerea lor la modul inteligent — această decizie prin apariția unor probleme de natură tehnică, apoi și angajații și-au luat paltoanele și umbrelele și au părăsit instituția, urmând ca și directorul bibliotecii să facă la fel, după ce va fi închis personal poarta masivă a Bibliotecii Orășenești, deoarece chiar și în aceste clipe grele ținea morțiș ca, asemenea unui căpitan de vas pe o mare furtunoasă, să fie ultimul care părăsește puntea. Înainte de a urca în mașina lui parcată pe strada principală pustie, s-a uitat la ceas, unșpe patruzeci fix.

A întărit patrulele în tot orașul, dar nu pentru că s-ar fi întâmplat ceva, ci dimpotrivă, pentru că nu se întâmplase nimic, iar asta nu-i place deloc, i-a spus liderului Căpitanul, care stătea cu el la una din mesele de la Biker, în timp ce toți ceilalți s-au retras respectuos în colțul cel mai îndepărtat al localului, fixându-și privirea pe ecranul televizorului, astfel că el ar fi curios să știe dacă celălalt a sesizat ceva neobișnuit, el, Căpitanul, fiind interesat în primul rând de amănunte, să nu-i vină cu doborârea statuilor și alte chestii din astea, să se concentreze pe lucruri mărunte, aparent nesemnificative, pe detalii nemaiîntâlnite până acum, domnul Profesor a dispărut, i-a spus liderul fără a sta pe gânduri, interpretând rugămintea Căpitanului drept o încurajare de a exprima fără să gândească tot ce-i trece prin cap, păi, dacă mai aduce vorba despre asta, a respins, ridicându-se în picioare, Căpitanul acest prim rod al improvizației necugetate, pentru că el n-are timp de pierdut, iar asta e curată pierdere de timp, i-a mai spus de o sută de ori să lase baltă subiectul ăsta, bine, în regulă, a spus liderul, atunci vă zic că din toate motoarele curge uleiul, da?, s-a uitat la el, brusc interesat, Căpitanul, da, a încuviințat liderul, așa ceva nu s-

a mai întâmplat, ca din toate motoarele, și simultan, bineînțeles că mereu mai scapă ulei din câte unul, asta e normal, dar că din toate, în același timp, așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, pe deasupra în toate cazurile cauza e aceeași, o garnitură uzată, înțeleg, a luat o gură de bere Căpitanul, făcându-i semn că ajunge, acum nu contează cauza, în schimb să continue cu enumeratul, că pe el îl interesează o listă, în regulă, a spus liderul, atunci vă spun că tipu' ăla de după tejghea, când am intrat azi aici m-a întâmpinat anunțându-mă că transportul de bere dispăruse, ăia de la firma de unde a comandat berea nu răspund la telefon, iar când s-au deplasat acolo, azi după-masă, au găsit poarta firmei forțată, lacătul mare fusese doborât, iar în rest în toată firma nimeni, nicăieri, însă butoaiele intacte, continuă, i-a făcut semn Căpitanul, luând încă o gură de bere, păi, nu știu, de exemplu că pe maidanul din fața castelului, știți care, na, adică unul din oamenii mei, ăla de-acolo, a arătat spre Totó, a găsit o sabie care, sută la sută, fusese scoasă de la expoziție, era înfiptă până la jumătate în pământ, ca un fel de semn, până la jumătate, a repetat liderul, Căpitanul l-a privit îngândurat, fără să zică nimic, în plus, a continuat liderul, care încă nu se atinsese de berea lui, fiind cam încurcat de faptul că stă aici, la Biker, alături de Căpitan, care nu mai fusese niciodată aici, adică simțea că trebuie să fie vorba despre ceva extrem de important, fără să știe ce anume, deci și omul de la benzinărie a dispărut, mai precis nu s-a mai întors de la Sarkadkeresztút unde, după cum am aflat ulterior, nici nu ajunsese, deci se pare că totuși nu nemernicul ăla a adus combustibilul din România, după cum am crezut inițial, ci a complotat cumva cu escrocii ăștia doi, căci a dispărut și celălalt benzinar, schimbul lui, cu care lucrase împreună vreo douăzeci de ani, astfel că trebuia angajat un alt om, să fie totuși cineva acolo deși, după cum știți, benzină nu este, cel puțin în mod oficial nu, mai departe, a spus Căpitanul, mai multe nu știu, a spus liderul, ba știți, faceți un efort, păi, nu știu, s-a frământat nervos liderul, dacă asta contează sau nu, ar mai fi mutrele astea străine care bântuie pe aici, nu fac nimic și se pare că n-au nicio legătură cu nimic, însă degeaba i-am întrebat ce caută aici, n-au putut da nicio explicație logică, doar că veniseră la băi sau în vizită la vreo rudă sau că dăduseră o fugă de la Sarkad sau Vésztő sau Elek, unul a zis că pentru benzină, că la ei benzinăriile sunt goale, da, da, am aflat despre asta, altceva, altceva nu-mi mai vine-n minte, a scuturat din cap liderul, privind la halba lui de bere în care spuma scăzuse de tot, numai bună de aruncat, s-a gândit, a, da, mi-am adus aminte, la biroul de turism a fost violată o femeie, când, a întrebat

Căpitanul, ieri seara, și eu de ce nu știu despre asta, pentru că n-a depus plângere, și eu am aflat întâmplător de la o soră medicală, cum o cheamă, a întrebat Căpitanul, nu știu, la spital am întrebat deja victima cine a fost violatorul, n-a putut să-mi spună decât că nu-l mai văzuse niciodată, știa numai că avea barbă și o aluniță în colțul din dreapta al buzelor, ei, asta da, îmi place, căci asta înseamnă că sunteți atent, s-a ridicat în picioare Căpitanul, că de aia vă țin pe voi, ca să fiți cu ochii-n patru, numai că acum avem o situație, acum trebuie să facem totul altfel, înțelegeți la ce mă refer, mai multă atenție, adică să mă exprim mai clar, aș vrea să fiți mai vigilenți, anunțați-vă oamenii să facă mare tărăboi, să-și ambaleze motoarele și să bârâie și să bântuie prin tot orașul, și orice-ar fi, să nu mă chemați, s-a întors din ușa de la Biker, în caz de nevoie o să vă caut eu.

Omul e un monstru, sper că nu-i prea târziu să vă spun asta, a citit în josul paginii, un monstru, și-a ridicat privirea spre pagina următoare, aranjându-și ochelarii pe nas, ceea ce știe și el foarte bine, degeaba minte tot timpul, fără scrupule, un adevărat monstru, având uneori momente proaste, când își descoperă intențiile bune, însă le uită repede, ele rămânând amintiri pe care va clădi mai târziu, căci el e un monstru convins că fusese sortit să promoveze binele sau cel puțin să reprezinte adevărul, fie al lui personal, fie al altora prin el, fiind astfel foarte aproape de ceea ce s-ar numi creștin, care-i fix la fel, numai că mai rău, făcând mereu referiri la un legământ special cu Dumnezeul lui, legământ prin care se deculpabilizează iar și iar de toate grozăviile în mijlocul cărora trăiește, și minte, pentru că despre asta-i vorba în cazul lui, despre a minți și a trăi, cele două fețe ale medaliei, de aceea e atât de respingător creștinul, mai cu seamă creștinul maghiar, cel mai josnic dintre toți, căci maghiarul prezentat până acum, dacă se mai declară și creștin, atunci calităților sale originare li se mai adaugă aroganța și servilismul cel mai ordinar, culmea culmilor fiind, de pildă, când creștinul maghiar binecuvântează drapelul soldaților înaintea unei bătălii sângeroase sau când creștinul maghiar se pitește într-un colț ferit dacă așa-zisa demnitate umană îi e amenințată sau când creștinul maghiar, acest bandit travestit, își pune cea mai milostivă mască și merge să se împărtășească din putere și privilegii, iar după toate astea, tot ce se întâmplă într-o biserică e blasfemie, mai precis asta e adevărata blasfemie, căci oricum ar intra într-o biserică, ba chiar însuși faptul că intră, ceea ce este echivalent cu căința, iese de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, mafioți între ei, asta-i esența legăturii dintre preot și enoriași într-o biserică creștină maghiară,

își rezolvă treaba între ei, indiferent despre ce fel de treabă ar fi vorba, unul o certifică pe a celuilalt, în schimb celălalt, după niscai hocus-pocuss, îl lasă din nou pe cel dintâi să-și facă de cap, năpustindu-se asupra lumii, na, așa merg lucrurile în Ungaria, așa merge în Hunnia cea tristă, asta se întâmplă între gangsterii fățarnici, și încă sub semnul crucii, de nu le crapă obrazul de rușine, ba, mai mult, devin astfel parte organică a societății, dar cea mai mare josnicie este că toate astea le fac în numele lui Isus, autoproclamându-se inocenți, marginalizați, exploatați și lipsiți de apărare, și însuși faptul că păcatele lor nu sunt strigătoare la cer, ca să le folosesc expresia, că nu se prăvălesc asupră-le toate bisericile, de la cele din Körmend până la Létavértes și de la Drégelypalánk până la Hercegszántó, ne arată că n-au niciun Dumnezeu, că așa-zisa lor credință nu e decât un calcul perfid, că nici măcar nu sunt niște rătăciți în marea spaimă umană generalizată, ci doar niște farisei, a citit propoziția până la capăt, dar n-a mai continuat, ci a împăturit ziarul, l-a pus încet în poală, apoi și-a scos ochelarii, și-a ridicat ochii deasupra raftului bibliotecii, spre crucea micuță, atât de dragă lui, de pe perete, începând să-l roage aproape mecanic pe Domnul, iertare, iertare, iertare, dar parcă nu-i era clar de ce și pentru cine imploră iertare, pentru ei, cei despre care era vorba în acest lung articol de ziar sau pentru cel care l-a scris, se uita la crucea mică de lemn de pe peretele din fața fotoliului cu husă de catifea în care stătea, gândindu-se, după terminarea rugăciunii, că e aici, că ăsta-i cuvântul Lui, că acum urmează pedeapsa de care se temea demult. S-a uitat la ceas, arăta șase și un sfert. Ar fi mai bine să se pregătească, și-a spus, că acuși trebuie să plece la biserică. Începe slujba de șase jumate.

De ce a fost totul uitat, s-a întrebat secretara-șefă și, în timp ce aștepta revenirea nevestei primarului, ar trebui să vină, s-a uitat la ceas, se gândea cum, în numai câteva zile, totul s-a dat peste cap, și până acum se mai întâmplase una-alta, căci mereu se întâmplă ceva, acest mereu se întâmplă ceva era expresia ei favorită, însă pentru cele întâmplate zilele trecute pur și simplu nu există cuvinte, s-a gândit, să rememorăm de exemplu istoria aia îngrozitoare cu domnul Profesor, acolo, în sinistrul Crâng de Măceș, incendiul ăla devastator despre care nici acum nu se știe mare lucru, *cine-și mai aduce aminte*, nimeni, a fost șters cu totul de evenimentele care au urmat, și au urmat destule, cine-și mai aduce aminte de faptul că fiică-sa fusese aici sau de tot circul organizat de ea, cine, se întreabă ea, nimeni, pentru că a urmat toată harababura din jurul baronului, organizarea primirii lui, apoi marea dezamăgire, vreau să spun, și-a

spus repede, accidentul, catastrofa aia de neconceput de pe șinele din Pădurea orașului, au avut oamenii timpul necesar pentru a prelucra toate acestea, s-a întrebat, n-au avut, și-a răspuns repede, uitându-se din nou la ceas, nevasta nicăieri, bietul om, chiar dacă a fost un escroc, arăta bine, iar ce i s-a întâmplat a fost totuși o catastrofă, nimeni n-a avut timp să înțeleagă, să prelucreze cele întâmplate, că au și apărut altele și altele, de exemplu, de ieri poșta nu mai funcționează și nu se poate lua legătura cu reședințele de județ, centralele telefonice nu mai funcționează, nici serverele, deci nu mai există nici internet, între orașul lor și Csaba, adică între ei și lume, legătura s-a întrerupt, nu mai circulă trenuri și autobuze, canalele televiziunii naționale nu mai au emisiuni, frișca de pe colivă fiind că au închis și micile lor televiziuni locale, nemaivorbind de organele de presă importante, a rămas doar ziarul murdar al opoziției, și asta nu e tot, căci e de-a dreptul înspăimântător când te gândești câte s-au mai întâmplat după, iar ea are o presimțire rea, și nu e numai asta, că e rea și că oamenii au uitat cele întâmplate în ultimele zile, ci viteza cu care s-a desfășurat totul, evenimentele curgeau unul după altul ca o viitură care dărâmă diguri, la fel și știrile, că aici asta, dincolo aia, altundeva ailaltă, oamenii sunt derutați, nu-i de mirare că șeful, bietul de el, care mereu o impresionase cu firea lui energică și care, în mod evident, a fost făcut să conducă acest oraș în spiritul valorilor cetățenești, deci nu-i de mirare că acum zace aici, inconștient, nicio șansă, au spus medicii înainte de a părăsi spitalul, că și asta, că medicii pur și simplu s-au dus acasă, a aflat întâmplător, cu puțin înainte, când s-a dus la toaletă și a auzit ce vorbeau între ele asistentele medicale, și atunci numai câteva surori?! și niciun medic?! la terapie intensivă?!, îți stă mintea-n loc, nu alta, s-a uitat din nou la ceas secretara-șefă, neînțelegând de ce întârzie atât de mult nevasta, unde-o fi, e șase jumate și trebuia să vină la șase, cel târziu, îi spusese nevasta înainte de a pleca de lângă patul bolnavului, cel târziu la șase va fi aici, dă o fugă până acasă, trebuie să-i pregătească ceva de mâncare, că asta de la spital, știm și noi cum e, s-a uitat la Jucika, a cărei loialitate abia acum a început s-o aprecieze cu adevărat, fiind impresionată de faptul că ea a dorit să rămână lângă soțul ei, asta a impresionat-o într-adevăr, aproape că a tulburat-o, căci până acum nu se putea gândi la ea decât cu furie, aducându-și aminte că soțul ei petrecea zilnic opt-zece ore alături de ea, la Primărie, iar ea se purta mereu atât, dar atât de provocator, de parcă el n-ar fi fost om însurat, ci vreun adolescent, îți stă mintea-n loc, nu alta, se înfuria acasă de multe ori, însă acum avea ochii plini de lacrimi când au adus bolnavul, transferându-l direct la

terapie intensivă, iar când Jucika i-a spus că rămâne lângă el atâta timp cât e nevoie, aproape că plângea, pentru că la asta nu se aștepta din partea ei, și-i părea rău că ani de zile s-a gândit la ea cu furie, dar nu și acum, acum îi era foarte recunoscătoare, ca să vezi, bunătatea oamenilor se dezvăluie doar în momentele grele, abia atunci îți dai seama cum sunt ei cu adevărat, iar în acest sens, Jucika, s-a gândit soția, e un bun exemplu, așa că i-a spus că se duce acasă, pregătește repede ceva de mâncare și revine s-o schimbe la căpătâiul bolnavului, cel târziu la ora șase va fi aici, iar acum e deja șapte fără un sfert, și nimic, s-a uitat din minut în minut la ceas secretara-șefă, nu înțelegea, s-o fi întâmplat ceva, dar ce anume, a ars carnea sau ce, la urma urmei de ce a lăsat-o să plece, păi, ce credea, că omul ăsta care zace aici inconștient, sub un cearșaf, se va scula să mănânce carne sau orice altceva, păi, nu-i în toate mințile, s-a gândit secretara-șefă, ieșind pe coridor să vadă dacă a venit, îi era foame, de la patru după-masa, de când șeful a leșinat, nu mai pusese nimic în gură, dar nici nu-i ardea de mâncare, atât de speriată era, dar acum, că de ore întregi nu se mai întâmpla nimic, în afară de bipăitul de deasupra patului și zigzagul săltăreț al liniei verzi de pe monitor, nimic, n-avea la ea decât ziarul, care nu era comestibil, deși îi ghiorțăiau deja mațele de foame, coridorul era pustiu, camera asistentelor, goală, nevasta nicăieri, ce dracu să facă acum, nu poate să-l lase așa, se frământa, așezându-se înapoi lângă bolnav și privindu-i fața cenușie, trupul inert, cum stătea acolo întins pe spate, numai pântecul i se ridica lent și ritmic pe sub cearșaf, o să plece acasă, a hotărât brusc, o să vină și nevasta cândva, poate dau nas în nas cu ea în casa scărilor sau în poarta spitalului, o să plece, s-a decis și deja era afară din clădire, depărtându-se în viteză, nici umbrelă n-am, s-a gândit furioasă, simțind cum stropii înghețați de ploaie și vântul rece îi biciuie fața, și-a întors capul într-o parte pentru a se feri pe cât posibil, mergând tot mai repede, strada era pustie, toate porțile închise, ușa micii băcănii avea zăbrelele trase, la coafor, lacătul pus, păi, cât e ceasul, că totul e închis deja, e numai șapte și un sfert, păi, ce se întâmplă aici, doară n-o fi ziua Judecății de Apoi?

Moartea îngrozitoare a Irénei, felul în care fusese găsită pe trotuar, confruntarea cu fața zdrobită a celei mult-iubite apăsau greu și necruțător asupra familiei, astfel că fiul devenit orfan și nora ei adorată erau printre puținii asupra cărora evenimentele în curs n-au avut cine știe ce impact, fiul oricum nu era genul vorbăreț, însă după ce s-au întors de la morgă, unde fusese nevoit s-o identifice pe maică-sa, n-a mai vorbit deloc, s-a așezat în tăcere la masa din

bucătărie și degeaba i-au dat târcoale cei doi copii și degeaba i-a zis nevastă-sa că cina încă nu-i gata, n-a vrut să plece de acolo, din același loc a urmărit-o pe Zsuzsánka cum mănâncă, în zadar îl îmbia să mănânce, n-a vrut să ia nicio îmbucătură, dar trebuie să mănânci, dragul meu, se ruga de el Zsuzsánka, tocmai acum ai nevoie de putere, căci n-avem încotro, chiar dacă nu putem accepta, trebuie să suportăm, i-a spus soțului prăbușit în scaun, același scaun pe care stătea de obicei maică-sa când venea acasă și dădea raportul zilnic „copiilor", cum le zicea, mereu așa, la plural, Zsuzsánka a încercat totul, și în ziua aceea, și în cele următoare, în timp ce știrile despre noile crime și altele, care mai de care mai înspăimântătoare, curgeau, dar în zadar, n-a reușit să-l determine să se ridice de pe scaun și să vină lângă ea în pat, a rămas acolo, cu privirea fixată într-un punct de pe masă, acolo îl apuca și somnul când nu mai rezista și tot acolo se trezea dimineața, în timp ce copiii umblau în vârful picioarelor prin bucătărie, ea îl mângâia tandru pe obraji, rugându-l să se ridice și să întindă în pat, însă el nu și nu, tot acolo rămânea, nu era în apele lui, iar acel punct de pe masa de bucătărie devenise atât de important pentru el, încât nu-și mai lua privirea de acolo, Zsuzsánka deja avea de gând să cheme un medic, dar apoi și-a adus aminte că se zvonește că nu mai există medici în oraș, și nici nimeni care să-i poată ajuta în această situație tragică, a realizat că va trebui să poarte singură această povară apăsătoare, că și iubita ei soacră, și mult-iubitul ei soț, și toată catastrofa asta, pe zi ce trece tot mai amenințătoare, toate astea o strivesc, erau minute și ore când simțea că e prea mult, mai erau și cei doi copii față de care nu poți să ascunzi lucrurile la infinit, ea nu e genul ăla de femeie puternică cum era Irén, ea e doar o copie palidă a Irénei, ea nu suportă o asemenea povară, nu vrea să fie astfel încărcată, însă degeaba se lamenta, căderea nervoasă, de altfel iminentă, a soțului ei a făcut în așa fel ca acum ea să devină capul familiei, astfel că în mijlocul evenimentelor cumplite ce se derulau continuu nu se gândea la ce se va întâmpla cu ei, ci la ce s-ar fi gândit Irén în această situație, și știa, și-a dat seama imediat, oare ce-o fi cu Marika?, la asta s-ar fi gândit, ce-o fi cu mimoza aia, cum o numea ea în secret pe acest membru din umbră al familiei lor, dar numai în secret, căci față de soacra ei n-a numit-o niciodată așa, pentru că în ochii Irénei Marika asta era o adevărată sfântă, pe care ea, Irén, trebuia s-o apere și s-o sprijine mereu, chiar așa, s-a gândit Zsuzsánka, privind din ușa dormitorului spatele rigid al soțului ei, în mijlocul acestor povești horror, de ce nu s-ar interesa ei ce-o fi cu ea, cum suportă faptul că de la o clipă la alta, în numai câteva zile, lumea din jur s-a

schimbat radical, în special cea din jurul ei, care probabil a fost cel mai mult afectată de evenimentele tragice legate de baron, și în timp ce continua să privească spatele soțului ei, știa deja ce-ar fi făcut biata Irén dacă mai trăia, păi, s-ar fi dus imediat la Marika, în ciuda faptului că, în mod absolut surprinzător, această Marika, la ultima lor întâlnire, pur și simplu a dat-o afară din casa ei, și pentru că Irén ar fi făcut așa, Zsuzsánka a simțit că și ei ar trebui să facă la fel, de parcă astfel i-ar îndeplini o ultimă dorință, așa că i-a vorbit acelui spate nemișcat, spunându-i că mai e ceva de rezolvat, și anume Marika, ce-o fi făcând, că de zile întregi nu mai știau nimic de ea, cu siguranță a avut zile foarte grele, dar soțul nici acum n-a reacționat, continua să stea nemișcat, cu privirea ațintită în același punct de pe masa de bucătărie, ridicându-și capul numai când Zsuzsánka i-a amintit că ar trebui să se gândească la Irén, la ce s-ar aștepta ea, de-acolo, de sus, din partea lor, pentru că precis e acolo sus, a spus, unde numai cei mai buni dintre noi ajung, ce le-ar cere ea, ce?, a întrebat soțul, deschizând pentru prima oară gura după atâtea zile, păi, măcar să ne interesăm ce face, a răspuns nevastă-sa, și să-i spunem ce s-a întâmplat, căci e foarte posibil să n-aibă habar de nimic, și s-o întrebăm dacă n-are nevoie de ceva în vremurile astea grele, bine, a spus soțul, au pus câte ceva de-ale gurii în vechiul coș împletit al Irénei, copiilor le-au dat instrucțiuni să fie cuminți apoi, fără să le pese de ce i-ar putea aștepta afară, au pornit la drum, tăcuți, prin orașul pustiu, ca s-o întrebe ce face, cum se simte și dacă n-are nevoie de ceva. Însă degeaba au mai sunat la ușa ei.

Și-a scos ochelarii, masându-și, conform obiceiului, baza nasului, cele două adâncituri lăsate de purtarea lor de peste zi, cu toate că avea rame de cea mai bună calitate, pentru el e important, repeta mereu, ca ramele ochelarilor să fie de cea mai bună calitate, că la dioptriile mari pe care le avea pur și simplu nu poți să te zgârcești la rame, de altfel îi plăceau lucrurile de calitate, în afară de cărți, n-avea prea multe, doar o instalație Hi-Fi, o plasmă cu ecran mare, un fotoliu uriaș pe măsura „gabaritului“ său și câteva sticle de vin roșu, nobil, un burlac se mulțumește cu puțin, spunea, lui îi ajung cărțile sale, pentru el cărțile sunt totul, era obsedat de cărți, de aici și marea lui încredere în sine, aproape că s-ar putea spune, le spunea cunoștințelor apropiate, pe vremea când încă mai avea așa ceva, căci în ultimii ani nu prea mai avea, deci pe vremea când mai avea, le spunea că această încredere în sine, faptul că poate sta ferm pe picioarele lui în lume, în lumea asta confuză, își ridica arătătorul, se datorează gândului la cărțile de acasă și nu, în mod paradoxal, la miile de volume ale

Bibliotecii Orășenești, alea-s altceva, se gândea, Biblioteca Orășenească e opera mea, asta nu se poate nega, deci baza încrederii mele în sine este colecția mea particulară, această mică bibliotecă personală de câteva mii de volume, unde găsești toate operele importante, de la autorii antici până la contemporani, de la istorie și filosofie până la domeniul auto-moto, bineînțeles, sublinia ori de câte ori venea vorba, acest domeniu fiindu-i foarte apropiat, nici nu se putea altfel, căci în aceste cărți găsea însăși rațiunea de a citi, astfel că avea toate colecțiile și raritățile din domeniu, *Teste pentru școala de șoferi,* toată colecția din *Noua tehnică*, *Biblioteca tehnică auto* și Auto-Moto, cărțile lui László Hodvogner, *Echipamente electrice pentru autovehicule*, *Structuri moderne auto* de Ternai, *Garaje, Service-uri și reparații* a colectivului de autori Ábrahám-Haris-Müller-Soltész și preferatele: *Echipamente de frânare* a lui Dr. Sidó și toate volumele publicate între 1981-'88 din colecția *Fă-o așa!* a lui Etzold, fără a mai aminti de rarități, preciza din când în când, împărtășind unora secrete legate de comorile din biblioteca sa privată, cum ar fi *Despre motoarele speciale pentru mașini*, *Autodiagnosticarea* lui Flamisch sau o raritate precum *Wartburg — Cum procedăm?* de Horst Ihling, plus bineînțeles, își cobora vocea, ajungând în acest punct cu enumerarea, tot ce s-a scris în domeniu despre Ford, bineînțeles că le avea pe toate, adică, rectifica, rectificare fiind unul din cuvintele sale preferate, *aproape* toate volumele semnificative ori mai puțin semnificative, iar când nu se uita la televizor, citea, se uita mult la televizor, urmărind în fiecare seară telejurnalul, cel puțin cât a mai existat telejurnalul postului local, dar și pe cel al postului național, filme nu prea vedea, ci mai degrabă emisiuni sportive, în primul rând Formula1, însă problema era că în ultimul timp televiziunile nu mai funcționau, astfel că despre asta trebuia să vorbească la timpul trecut, uneori, deși la cheremul hazardului și a dispoziției televiziunilor naționale, tot mai nimerea câte o cursă mai interesantă, atunci se posta înaintea ecranului, urmărind evenimentele cu strigăte și urale, dar în afară de asta citea, în special seara, după cină, în pat sau în fotoliul său, la mâncare nu era deosebit de pretențios, ba s-ar putea spune că deloc, pentru el nu calitatea mâncării conta, ci cantitatea, cu alte cuvinte, halea simțindu-se constrâns să halească, niciodată nu s-a întrebat de ce, îi era rușine, astfel că nimeni nu știa de acest obicei al lui, serile devora cantități enorme de „porcării" cu pâine și lapte, dimineața nu mânca din lipsă de timp, nici la prânz, când l-ar fi putut vedea alții, în schimb seara înfuleca bucăți enorme de tobă, cârnați și slănină, și mânca atât de repede, încât aproape că nici nu mai mesteca, doar înghițea și înghițea, cârnați

după tobă, slănină după cârnați, apoi lapte sau, în zilele de sărbătoare, vin roșu, la cinele sale secrete, solitare, bea vreo doi litri de lapte sau uneori două sticle de vin, când venea de la serviciu trăgea de timp, pentru că-i era rușine, dar apoi se repezea în bucătărie, devasta frigiderul, încărca o tavă imensă cu de toate, ducând-o în camera de zi, unde se apuca de înfulecat, iar după ce termina și se lăsa pe spate în fotoliul său uriaș, nu făcea altceva decât să zacă, să tragă bășini — în sfârșit, nu-l auzea nimeni — și să privească în gol cu ochii lui măriți de lentilele cu multe dioptrii, îi plăcea să stea așa, nefăcând nimic, atunci practic nu era prezent, ci total deconectat, adică petrecea puțin timp în stare deconectată, după cum s-ar fi exprimat, și chiar despre asta era vorba, că se deconecta, stând și nemaigândindu-se la chiolhanul anterior, nici la altceva, se gândea, adică, la nimic, își scotea ochelarii grei, își masa baza nasului, apoi își punea din nou ochelarii, continuând să stea nemișcat, uneori chiar și jumătate de oră, după care iar nimic, însă acum nu, căci acum, abia ajuns acasă, imediat a început să se îndoape, în picioare, înaintea frigiderului, apoi s-a dus în cameră, și-a prăvălit trupul mătăhălos în fotoliu și a luat ziarul în mână, ceea ce până acum nu apucase să facă, nici măcar la birou, din moment ce interzisese acest lucru angajaților, nu putea să-și îngăduie nici el, însă acasă e cu totul altceva, voia să vadă limpede cum stă treaba, încă la servici hotărâse că acasă va lua articolul și va analiza fiecare frază a acestui pamflet de rău augur, până când își va da seama cine l-a scris, după părerea lui aceasta fiind întrebarea principală, singura de altfel, întrucât, cunoscând identitatea autorului se va înțelege totul și atunci se va putea face ceva, ce anume, asta nu mai e treaba lui, treaba lui, ca persoană rațională, erudită și cu o bună pregătire profesională era să-și dea seama cine l-a scris, iar dacă asta s-ar întâmpla, și era convins că o să se întâmple, atunci va fi mai liniștit, căci acum era neliniștit, ca de altfel toată lumea pe care o întâlnise, fie la bibliotecă, fie pe stradă, pe vremea când încă mai erau oameni pe stradă, și el fusese contaminat de nervozitatea generalizată cu care reacționau oamenii la evenimentele și schimbările din ultimul timp, oricât de mult ar fi denigrat, prin observații malițioase, astfel de reacții, spunând că nu-s decât pure istericale, pe care el le poate recunoaște imediat, fără a fi afectat, să-l ierte orașul, dar el nu-i dispus să-și piardă mințile etc, etc, dar astăzi situația se schimbase și pentru el, nu pentru că ar fi fost influențat de comportamentul celorlalți, nu, comportamentul oamenilor nu fusese niciodată un model pentru el, și se gândea cu mândrie la asta, în cazul în care se gândea, ci pentru că în oraș într-adevăr se întâmplase ceva, mai bine zis tocmai faptul

că nu se întâmpla nimic îl afecta, plutea în aer, se simțea că s-ar putea să se întâmple ceva sau poate se și întâmplase deja, dar știrea încă n-a ajuns la ei, ar fi urmărit știrile la radio sau televizor, numai că, nu-i așa, niciun post de radio sau de televiziune nu mai funcționa, astfel că azi, înainte de a decide că va închide pe loc biblioteca și va trimite oamenii acasă, a hotărât ca, odată ajuns acasă, să rezolve ceea ce se poate rezolva, adică să analizeze temeinic articolul, celebrul text, considerând că astfel va găsi o explicație, adică va afla cine-i autorul, avea deja doi candidați, față de fiecare având rețineri, pentru că la fiecare dintre ei găsise câteva trăsături care-l excludeau pe unul, aruncând bănuiala asupra celuilalt, așa că s-a apucat să citească articolul de la început, analizând stilistic fiecare frază și sperând că astfel va descoperi identitatea autorului, însă nu, degeaba a citit temeinic tot articolul, de la prima până la ultima frază, nu și-a putut da seama căruia dintre cei doi ar putea fi opera, pe unul nu-l credea capabil de o astfel de calitate a stilului, pe celălalt trebuia să-l excludă din cauza împrejurărilor, așa că atunci când și peste o oră s-a văzut în aceeași situație ca la început, a realizat că mereu se întoarce la pasajul referitor la el, în care autorul articolului îl face o bășică vidă „adică un cur provincial, laș, tipic maghiar", a închis repede ziarul, apoi l-a deschis în același loc și a mai citit o dată, și încă o dată, și încă o dată, și nu putea să nege că-l durea, chiar îl durea ce a citit, și nu numai că-l durea, ci se simțea jignit, fiind atins în punctul lui cel mai sensibil, considerând totul nedrept, monstruos de nedrept, un cur, auzi colo, tocmai el, care toată viața fusese convins, după părerea lui pe bună dreptate, că dacă există la el ceva care e inatacabil aceasta este atitudinea lui de intelectual, rațională, dreaptă și neinfluențabilă, bazată pe rațiune, experiență, cunoaștere și un soi de sobrietate înțeleaptă, și atunci vine un căcat în ploaie și-l face cur laș în fața unui oraș întreg, auzi, el, un laș, el, un cur, tocmai el, asta-i culmea culmilor. A închis furios ziarul, aruncându-l pe jos. Mai târziu pur și simplu o să-l arunce în tomberon, s-a gândit. În clipa aceea a auzit bătăi în ușă.

Tacitus tocmai îi spusese că *Noctem minacem et in scelus erupturam fors lenivit: nam luna claro repente caelo visa languescere. Id miles rationis ignarus omen praesentium accepit, suis laboribus defectionem sideris adsimulans, prospereque cessura qua pergerent, si fulgor et claritudo deae redderetur. Igitur aeris sono, tubarum cornuumque concentu strepere; prout splendidior obscuriorve, laetari aut maerere; et postquam ortae nubes offecere visui creditumque conditam tenebris, ut sunt mobiles ad superstitionem perculsae semel mentes, sibi aeternum*

laborem portendi, sua facinora aversari deos lamentantur, însă nu mai putea continua cu cititul, pentru că din nou fusese chemat, deja a patra oară în ziua aceea, astfel că a închis *Analele*, punând cartea de-o parte, iar când în biroul comandantului i s-a pus întrebarea, la început n-a înțeles ce dracu vor de la el, ce naiba poți să răspunzi la o întrebare ca asta, dacă în operele autorilor citiți de el a mai întâlnit vreodată cazuri asemănătoare în care să existe o legătură între faptul că cinci femei au fost violate, una alaltăieri, în biroul de turism, a doua pe malul Crișului, lângă podul Dugó, a treia într-o cafenea, a patra într-o crâșmă de pe strada Nagyváradi, iar a cincea pe stradă, în timp ce mergea acasă de la spital, toate ieri seara, și că dispar fără urmă oameni și că sunt zdrobite capetele statuilor și cad clopotele din turnurile bisericilor și sunt ucise vite prin zdrobirea capului și că unul sau unii au scurs din Turnul de apă mai multe tone de apă, inundând toată strada Dobozi și că, nu se știe cum, cu ce fel de și câte utilaje, asfaltul de pe străzile Jókai și Semmelweis și calea Csabai și strada Eminescu din spatele Castelului a fost smuls în mai multe locuri, martori oculari nu sunt, apoi cele nouă crime noi, nu mai continui, i-a spus Căpitanul, nu vreau decât să vă gândiți dacă autorii aceia antici, renumiți, fac referire la ceva asemănător cu faptele enumerate, indiferent cu care, și m-ar interesa, i-a spus Căpitanul, vizibil nervos, dacă dumneavoastră vedeți orice fel, înțelegeți, *orice fel* de legătură, nu, a răspuns scurt, salutând milităreșteși cerând permisiunea să plece, iar în timp ce cobora în depozitul de la subsol, sărind câte două trepte deodată, se întreba, oare de ce deodată toată lumea și-a pierdut mințile, de ce-i pune comandantul astfel de întrebări, păi, ce este el, clarvăzător sau profet sau ce, el nu-i decât un simplu plutonier-major care cunoaște limba latină și care-și dorește câteva zile de concediu neplătit — se pare că degeaba — și care trăiește printre cărțile sale preferate, în special Tacit și Cezar și Cicero, cu neoanele ucigătoare deasupra capului și sufocat de aerul închis de cavernă, dar cum se leagă asta de faptul că au fost violate femei, ei, și?, și altădată au mai fost violate femei, sau că vandalii sparg una-alta, și altădată au mai spart vandalii una-alta, ce treabă are el cu toate astea, s-a întrebat, dar mai ales ce treabă ar putea avea cu toate astea Tacit sau Cezar sau Cicero, chiar că-ți stă mintea-n loc, s-a așezat la masa lui de lucru, a scos *Analele*, și-a aranjat ochelarii cu ramă uriașă cumpărați prin Casa de Asigurări Sociale, apoi a deschis cartea la capitolul 29 și, mult aplecat asupra rândurilor, și-a continuat lectura.

Lucrurile au luat-o razna, i-a scris preotul episcopului, nu se văd conexiunile, în sensul în care se vedeau până acum, se aude despre diverse evenimente îngrozitoare, însă niciodată nimic nu-i sigur, nu-i sigur că s-au întâmplat într-adevăr, pentru că toate sunt atât de sinistre, încât sunt greu de crezut, iar dovezi nu există, enoriașii nu vorbesc din experiență proprie, ci numai din auzite, iar cei care ar putea să vorbească tac, azi, de exemplu, la slujba de dimineață, a venit un cuplu cu doi copii, mama bărbatului, respectiv soacra femeii, respectiv bunica copiilor, probabil, și subliniez că probabil fusese violată înainte de a fi ucisă, însă, când i-am rugat să stăm de vorbă după slujbă, ei n-au fost dispuși să spună mai multe, știam ce zvonuri circulă în legătură cu acest caz, dar ei mi-au spus numai că mama lui, adică soacra ei, respectiv bunica copiilor fusese atee, acesta fiind motivul pentru care veniseră ei la mine în acea dimineață, după care nimic, au stat tăcuți înaintea mea și nu mi-au răspuns la nicio întrebare, era evident că se aflau în stare de șoc, astfel că puteți să vă imaginați, Domnule Episcop, că nu i-am mai chinuit, ci i-am lăsat să plece, binecuvântându-i, și uite așa, Excelență, circulă, ajungând și la noi în parohie, știri care mai de care mai înfiorătoare, și nu numai că sunt înfiorătoare, dar n-au niciun sens, și permiteți-mi să vă explic, într-un fel se pare că nici evenimentele care stau la baza acestor știri, indiferent dacă sunt adevărate sau doar zvonuri, n-au niciun sens în sine, și nu mai este o surpriză nici faptul că între ele nu există nicio legătură logică, cum să vă explic, poate printr-un exemplu, dacă-mi permiteți, căci imaginați-vă, Preacucernice Părinte Episcop, să rămânem la zvonuri și să luăm numai trei dintre ele, în frumoasa biserică ortodoxă din Piața Maróti, în plină noapte, cineva a tăiat cu ferăstrăul barele de metal care susțineau clopotul, iar clopotul a căzut, dărâmând acoperișul și distrugând tot restul din biserică, inclusiv cristelnița de lângă intrare, care și la ortodocși se află cam în același loc ca la noi, Domnule Episcop, sau că, alaltăieri, lucrătorii feroviari au găsit șinele pe care înainte circula trenul dinspre Csaba pur și simplu smulse din pământ, de parcă o mașinărie uriașă sau, după unii, vreun monstru gigantic le-ar fi ridicat și le-ar fi împrăștiat în jur, sau ceva și mai înfricoșător, Domnule Episcop, că la Spital n-au mai rămas decât bolnavii, pentru că medicii și surorile, în afară de două, credincioase bineînțeles, au părăsit Spitalul, eu nu pot să înțeleg asta, cum să-ți părăsești bolnavii, rămași acum în grija celor două surori medicale, și ăsta nu-i un simplu un zvon, ci am auzit cu urechile mele de la cineva dintre cei implicați care, speriat de tot ceea ce e în desfășurare pe aici, după cum se

exprimase, a trecut pe la noi să se roage puțin la Domnul nostru Hristos, și atunci ne-a povestit toate astea, tremurând și atât de tulburat și de agitat, încât nicio clipă nu m-am îndoit că spune adevărul, apoi în ultimele zile au dispărut foarte mulți oameni, nu se știe nimic de ei, n-au lăsat niciun mesaj, nici familiei, nici altcuiva, că unde și de ce, și vă rog să mă iertați, Excelență, dacă vă scriu că și eu mă cutremur la gândul că măcar unul din aceste zvonuri teribile este adevărat, nu pot decât să mă rog bunului Dumnezeu, în fiecare zi și în fiecare amiază și în fiecare seară, în fața băncilor goale din biserica noastră, și mă rog și noaptea, de trei zile mă rog fără încetare, pentru că nu pot să dorm, veghez și mă rog pentru sufletele lăsate în grija noastră, eu nu știu decât să mă rog, ce altceva aș putea face pentru a împiedica dezastrul total, nu mă las pradă deznădejdii, Preacucernice Părinte Episcop, dar trebuie să recunosc că mi-e frică, la fel ca și tuturor celorlalți de aici, fie enoriași, fie suflete rătăcite, mi-e frică, pentru că nu știu ce se întâmplă cu noi, cum să mă opun eu prin rugăciune la ceva, dacă nici măcar nu știu ce este acel ceva, vă rog să-mi spuneți, Domnule Episcop, ce să fac, nu pentru mine, ci pentru enoriașii noștri, pentru toți locuitorii dragi ai acestei comunități, ce, Excelență, ca să nu le mai fie frică, și să nu-mi mai fie frică nici mie, ca să le pot oferi alinare, astfel fiind și eu alinat la rândul meu, dragă Domnule Episcop, vă rog să-mi răspundeți la această scrisoare cât puteți de repede. Datată în ziua/luna cutare, localitatea cutare.

El numai temporar se află aici, a explicat speriat, pentru că l-au rugat Laci și cu celălalt, că ei sunt adevărații angajați de la benzinărie, să le țină locul în timp ce ei sunt plecați, el n-are nicio legătură, absolut niciuna cu benzinăria, și nici cu benzina, tot acest domeniu îi este complet străin, el a picat în toată chestia asta ca musca-n lapte, pe deasupra nici nu știe de ce, din moment ce benzină nu e, după câte știe el, nici măcar un litru de benzină nu e, dar bineînțeles că i-au spus că, dacă vine cineva de la comandament sau de la Primărie sau de la instituțiile publice, are el o listă, dacă domnii doresc o s-o caute imediat, deci ălora poate să le dea din așa-zisa rezervă de siguranță, adică de motorină, însă el n-are nicio legătură cu asta, să se înțeleagă odată, el nu-i decât un simplu director de școală de planorism, nimic mai mult, și trebuie să adauge că școala de planorism nu mai există de mult, a fost desființată, s-a închis, iar planoarele, alea două care existau zac în hangar, dar și alea sunt deja stricate, e sigur, pentru că un aparat de zbor ca ăsta nu poate fi abandonat pur și simplu într-un hangar, ăla are nevoie de îngrijire, nu să fie lăsat, cum își lasă

câinele căcatul, într-un hangar, el, numai el zbura pe când mai primea combustibil, acum însă nu mai primește nici el, pentru că i s-a interzis accesul la benzinărie, de parcă mosorul ăla necesar lansării planorului ar fi consumat cine știe câtă benzină, păi, nu, de fapt ar fi avut nevoie de o parte din benzină pentru motocicleta lui cu care se deplasa la școala de planorism de dincolo de calea Csabai, însă el nu-i trecut pe lista aia, dacă doresc, o s-o caute imediat, ar fi fost câțiva litri acolo, pentru motocicleta lui, însă nu, nu i-au dat aprobare, așa că a tras storurile, cum s-ar zice, iar de atunci, o spune sincer, el e în pensie de boală pe bază *sihică*, deoarece din cauza *sihicului* nu mai putea continua, nu mai putea trăi fără școala lui de planorism, el a înființat-o, el a dezvoltat-o, el a rezolvat toate actele și tot ce mai era necesar pentru a o înființa, așa că nu-i de mirare că, odată cu tragerea storurilor din cauza autorităților, viața lui s-a dus dracului, de atunci toate sunt pe bază *sihică* la el, de aia și fusese rugat să le țină locul, locuiește aici, în apropiere, poate să le arate unde dacă-s curioși, numai o cameră-bucătărie, dar lui îi ajunge, pentru el nu familia, deși îi respectă pe cei pentru care numai familia, ci școala de planorism a fost totul, iar acum nu mai are nimic, de exemplu cu benzinăria asta n-are nicio legătură, dacă doresc, poate să le-o spună de câte ori vor ei, și habar n-are câtă motorină e aici în-nu-știu-ce-rezervoare, dacă vor, poate să le arate cum funcționează, acolo, afară, în stânga, sunt două plăci de fier, alea trebuie deschise și ridicate, uite aici cheile, astea două, că fiecare are câte o cheie, apoi acolo jos e un fel de acoperiș, are și ăla o cheie, uite-o, după care nu trebuie decât să scoți un furtun din ăsta gros care arată ca o omidă, dacă vor, poate să le arate cum, capătul căruia trebuie legat de cisternă sau cum i-o fi zicând, și lui i-au arătat numai așa, din scurt, apoi tragi de o manetă sau nu-știu-ce, și iaca, deja curge zeama, că pompa funcționează automat, nu mai trebuie să faci nimic altceva, numai s-o lași să lucreze și gata, asta-i tot, dacă e nevoie le mai explică o dată, numai să nu-l mai bată, că uite, e plin de sânge, și gura, și nasul, păi, ce rost are, întreabă el, ce rost, dacă el oricum le spune tot atâta timp cât mai poate vorbi.

Ceva nu-i în regulă, fraților, le-a spus la Biker, Totó, Dji-Ti, Dodi, să aveți grijă, da?, de ceilalți, pentru că situația e cam împuțită, deci ne retragem, prin asta înțelegând că ieșim frumușel în curte, încălecăm pe motoare și, tiptil-tiptil, toată lumea se cară acasă, își caută cel mai ascuns colț și se pitește acolo, pentru că așa stă treaba, fraților, întotdeauna vremurile dictează ce e de făcut, iar acum asta e de făcut, să ne pitim, pentru că nu e clar ce urmează, iar dacă-i așa, adică neclar, atunci șterge-o, asta scrie Sun Tzu, fraților, și asta-mi spune și instinctul

meu de turul străvechi maghiar, pentru că așa făceau și străbunii noștri, când simțeau că se apropie pericolul, acționau cu înțelepciune, înțelegeți, cu înțelepciune și nu lașitate, înțelept, căci e o mare, o foarte mare diferență între o decizie înțeleaptă și una izvorâtă din lașitate, iar eu susțin că acum trebuie să decidem înțelept și nu pripit, adică să nu părăsim orașul, fugind ca niște lași, ci să ne retragem în liniște la casele noastre, că așa-i înțelept, având în vedere că în orice moment s-ar putea să fie nevoie de noi, dar până atunci trebuie să stăm acasă și să așteptăm semnalul, înțelegeți, așa că fiecare să-și plătească berea, după care, pâș-pâș, s-o ștergem, acestea fiind zise, i-a făcut semn barmanului, a plătit, întrebându-l în șoaptă ca să nu-l audă ceilalți, na, care-i treaba, barmanul a făcut o grimasă, și noi închidem, i-a spus, pentru că bere nu mai e, astea pe care le-ați băut voi au fost ultimele halbe, de altfel nici mie nu-mi place treaba asta, i-a șoptit, o să fac și eu la fel, adică o s-o șterg naibii acasă, pentru că nu-mi miroase a bine ce se întâmplă aici, sunt două posibilități, ori nu se întâmplă nimic, ori totuși se întâmplă ceva, în ambele cazuri mi s-a acrit, mie nu-mi place să fac carate pe întuneric, încă n-am ajuns la nivelul lui Brusli, știi, dacă vine ăla, mă pun în spatele lui, dar fără el, nimic, înțelegi, îmi iau câștigul și atât, ies, trag storurile, zăvor, lacăt, cheie, înțelegi, și mă fac dispărut, mă dau dracului la fund, pentru că nu-mi place în întuneric, ăsta nu-i carate, șefu', ăsta-i un joc de-a strigoii și nici eu nu-s prieten cu teatrul, niciodată n-am fost, dar acum cineva se joacă cu noi, iar instinctul îmi șoptește că în acest caz noi nu putem decât să pierdem, și eu nu sunt un caratist din ăla care, mă-nțelegi, așa că mă car dracului, pentru că nu-mi place treaba asta, na, iaca nota de plată, achită și tu, șefu', apoi zic și eu ca tine: s-o ștergem. Șasemiicincisute fix.

Câte victime sunt, asta a întrebat el, și mai întreabă o dată, și are răbdare, cum dracu să n-aibă, a început să lovească masa cu șapca lui, că de aia se află el aici, ca să aștepte cu răbdare până când cineva, înțelegeți, cineva dintre dumneavoastră e în stare să priceapă ce întreb, așa că o să repete, poate să-i spună cineva exact, a schițat un zâmbet ironic cu buzele tremurând de nervi, câte victime noi sunt, douăsprezece, a repetat sergentul-major, luând poziția de drepți, paisprezece, a intervenit repede plutonierul de serviciu, na, acum vă rog să vă hotărâți, eu am răbdare, sunt în stare să vă ascult la infinit, Căpitanul era roșu la față, cu cărarea din vârful capului alandala, eu mă așez aici, la masa mea, să-mi aduceți o cafea, și aștept să vă hotărâți, deci până la urmă, câte, însă niciunul n-a mai îndrăznit să deschidă gura, sergentul-major s-a uitat la

plutonier, plutonierul la sergentul-major, na?, s-a aplecat în față Căpitanul, păi, e femeia de pe strada Semmelweis, e ăla, locțiitorul de la benzinărie, femeia de la spital, pe care, știți, în biroul de turism, căci între timp a murit, apoi e doamna primar de pe strada Damjanich, apoi directorul bibliotecii și cei trei medici de la gară, deci în total, a spus sergentul-major cu fruntea plină de broboane de sudoare, opt până acum, apoi Tóni, poștașul, cei doi copii fugiți de la Orfelinat și cei doi străini de la Hotelul Komló, asta face, permiteți-mi să raportez, treișpe, și mai e, a luat poziția de drepți și plutonierul, șeful de gară și întreaga lui familie, inclusiv cei doi copii, în total șaișpe, el nu știe de asta, a spus sergentul-major, încă n-am văzut raportul, pentru că nu l-am scris încă, i-a răspuns plutonierul, pe loc repaus, a spus Căpitanul, trecându-și privirea de la unul la celălalt, motivul, a întrebat apoi, dar se vedea pe fața lui că nu se așteaptă la vreun răspuns, astfel că nici cei doi nu s-au strofocat, întrebarea era una automată, pentru că știa că nu există motiv, fuseseră uciși în moduri total diferite, iar între victime nu era absolut nicio legătură, în afară de faptul că toți erau locuitorii acestui oraș, să-ți stea mintea-n loc, nu alta, i-a explicat mai târziu plutonierului-major pe care-l chemase la el și în ziua aceea, el fiind singurul în care avea încredere deplină, pe care-l stima și cu care putea să dezbată una-alta, și toate astea dintr-un singur motiv, anume pentru că plutonierul-major citea, și pe deasupra, după cum menționa mereu în fața angajaților, în latină, da, plutonierul-major, cu ochelarii lui mari, citea într-adevăr, acolo, la el în subsol, când nu venea nimeni cu vreo solicitare, pentru că atunci când venea, trebuia să se ridice, să caute datele corespunzătoare în programul din computer, apoi să se deplaseze la raftul corespunzător, să caute respectiva mapă, s-o administreze și apoi s-o înmâneze, ceea ce, bineînțeles, nu dura mult, după care putea iar să-și deschidă cartea preferată sau una nouă, tocmai cumpărată de la anticarii din Csaba, în ultimele luni nu mai fusese acolo, fiindcă trenurile circulau total imprevizibil și niciodată nu știai dacă te mai poți întoarce, iar acum, de câteva zile nu mai există niciun fel de circulație, nu mai există de-aici, în altă parte, și nici invers, de parcă lumea din exterior ar fi dispărut complet, a constatat, mulțumindu-se cu ce-i era la îndemână, la urma urmei n-avea de ce să se plângă, căci tot ce reușea să economisească din salariul lui cheltuia pe cărți, astfel că avea aproape tot ce-și dorise vreodată, toți clasicii antici, zice aproape, pentru că o vreme i-a colecționat pe greci, însă mai corect ar fi să spună, îi spunea uneori Căpitanului când discutau chestii particulare, că în biblioteca lui mai degrabă se strecurase câte un Homer sau

Tucidide sau Xenofon, el în principiu având trei favoriți: Cicero, Cezar și Tacit, pe ăștia putea să-i citească la infinit, i-a și citit, însă n-a găsit nimic semnificativ, a raportat când fusese chemat din nou în biroul Căpitanului, a încercat să-i citească *așa* cum îl rugase Căpitanul, însă nimic, n-a găsit nimic care să fie de ajutor în dezlegarea acestor cazuri, astea nu sunt cazuri, l-a întrerupt furios Căpitanul, aici avem de-a face cu o succesiune coerentă de evenimente, trebuie să existe o legătură între ele, numai că nu știu care pula mea poate fi, în general evita vulgaritățile, ba, mai mult, pretindea și subordonaților săi să facă la fel, pentru că el, după cum le explica, este un adept al civismului, de aceea el vrea ca aici să fie o organizație de siguranță internă orientată civic, iar asta exclude pula mea și futu-i și celelalte, astfel că această scăpare a lui era un indiciu referitor la ceea ce plutonierul-major dedusese deja, anume că domnul Căpitan e cu nervii la pământ, pentru că nu știe cum să abordeze această succesiune coerentă de evenimente, Căpitanul, cu părul ciufulit, stătea și se uita la el, iar el ce să fi zis, stătea în fața lui, deloc militărește, trecându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, iar Căpitanul îl ierta, crezând că este o manifestare a gândirii lui profunde, numai că el acum nu gândea, ci se afla în încurcătură, neștiind ce să zică, și atunci a intrat plutonierul de serviciu și, luând poziția de drepți, a salutat militărește, permiteți-mi să raportez: douăzeci și patru.

A venit cineva, i-a spus la casa parohială Pista baci, pantofarul din Marele Cartier Valah, care făcea curat în biserică, apoi a deschis larg ușa și a intrat un domn elegant, mai în vârstă, care, salutând cu o înclinare a capului, a spus, părinte, mă numesc cutare și cutare și caut locul de veci al rudei mele dragi, baronul Béla Wenckheim, ținea în mâini un buchet mare de flori, iar el s-a zăpăcit atât de tare din cauza acestei apariții, încât primul lui gând a fost că oare de unde făcuse rost omul ăsta de un asemenea buchet de flori naturale, în vremurile astea la ei fiind imposibil de găsit așa ceva, și pe deasupra trandafiri, acum, în anotimpul ăsta, la asta se gândea, în timp ce poftea bărbatul vizibil nervos să se așeze, acesta l-a refuzat, spunând că sub nicio formă n-ar vrea să-l jignească refuzând invitația, dar a venit cu treburi urgente, ceea ce înseamnă că n-are timp de pierdut, nu vrea decât să vadă mormântul și să depună ultimul mesaj al familiei, acest buchet de flori, după care trebuie să se întoarcă de unde a venit, adică la Viena, la Viena?, a întrebat surprins preotul, da, a venit de la Viena și tot acolo se și întoarce de-ndată ce se va găsi cineva atât de amabil încât să-i arate mormântul, dar întâi să stea jos puțin, l-a îmbiat preotul, să ia

loc câteva minute ca să-i poată povesti împrejurările în care s-a întâmplat totul, nu, nu, nu-i nevoie, a spus bărbatul rămas în continuare în pragul ușii, el ar fi încântat dacă ar putea să stea cu el un minut și să-l asculte, dar din păcate nu poate, pentru că e foarte grăbit, astfel că preotul n-a avut încotro, și-a îmbrăcat la repezeală pelerina cu care obișnuia să meargă la biserică, de umbrelă nu mai avea nevoie, de o zi întreagă nu mai plouase, bătea doar vântul, un vânt puternic care a uscat repede totul, a urcat în limuzina neagră cu care sosise vizitatorul, apoi s-au îndreptat spre cimitir, unde abia putea să țină pasul cu el, marșul acesta forțat, dictat de oaspete, era prea mult pentru vârsta lui, printre morminte nu mai era noroi, vântul își făcuse treaba și aici, astfel că puteau înainta repede, păi, iată, ăsta e, i-a spus oarecum rușinat, căci pământul din jurul mormântului nu era adunat cum trebuie, vizitatorul s-a așezat cu capul plecat înaintea crucii înfipte strâmb în pământ, rămânând nemișcat un timp, iar el se gândea că poate ar fi bine să-l lase singur, poate vrea să se roage în liniște, bărbatul stătea în continuare acolo, cu capul plecat, cu buchetul mare de trandafiri în mână, iar el, înainte de a se întoarce, i-a spus în șoaptă: să nu se îngrijoreze domnul, că totul a fost cum trebuie, adică l-au condus în Ceruri conform Sfintelor Scripturi, adică, și-a dres vocea înainte de a lăsa oaspetele singur, domnul baron într-adevăr a avut o înmormântare frumoasă.

Le-a dat ceai, începând să-l împartă dinspre stânga, întâi i-a dat taximetristului, apoi, pe rând, boschetarilor, iar la urmă numeroșilor cerșetori-copii care tot la el își căutau adăpost, căci asta căutau cu toții, un adăpost, iar lui îi mersese vestea că știe să țină la distanță spiritele rele, cu toate că niciunul nu prea credea asta, veneau la el, neavând unde altundeva să meargă, nici boschetarii, nici cerșetorii-copii, care oricum dormeau acolo în fiecare noapte, plătind între cincizeci și douăzeci de forinți locul, ultima categorie însemnând o fâșie îngustă de un metru între două baloturi de marfă de pe balcon, iar în ceea ce privește taximetristul, el aflase cumva că bătrânul chinez are un oracol care spune ce se va întâmpla mâine și poimâine, oferind în același timp și protecție divină, mă rog, pentru cine credea în asta, el nu credea în superstiții, dar s-a gândit că *ar fi mai bine* ca în noaptea asta să stea și el aici, are telefonul la el, astfel că în cazul neverosimil în care acest telefon ar începe să funcționeze și cineva ar vrea să comande un taxi, să-l poată găsi, dar probabil nu va fi cazul, de zile întregi nimeni n-a mai îndrăznit să iasă din casă, nici măcar cu mașina, însă cel mai distractiv în toată chestia asta e, îi explica bătrânului, că nimeni nu știe de ce nu îndrăznesc tocmai aceia care nu îndrăznesc, nici el nu auzise

nimic, după cum nimeni nu auzise, îi explica taximetristul chinezului, care după fiecare cuvânt dădea aprobator din cap, însă în mod evident nu pricepea nimic, ori poate totuși, însă nu era clar dacă da sau nu, în schimb le umplea mereu cănile cu ceai, taxându-i pe loc cu doi forinți per ceașcă, după ce îi umplea unuia ceașca, îi vâra sub nas o cutie goală de conservă de pește, făcându-i cu ochiul când acesta arunca moneda, apoi se așeza lângă ei și-i asculta, fără ca seninătatea sau ceva asemănător să-i dispară de pe față nici măcar pentru o secundă, iar asta-i liniștea pe ceilalți, după cum întreaga lui personalitate avea un efect liniștitor, atât asupra celor care dormeau aici în mod frecvent, cum ar fi cerșetorii-copii, cât și asupra clienților ocazionali, cum ar fi unii dintre boschetari care veneau aici când le era prea frig afară, bătrânul vorbea rar, totuși dădea impresia că mereu spune ceva, și anume că în curând totul va fi bine, numai răbdare și răbdare și răbdare, ăsta-i leacul, uneori le și explica, pe limba lui, că puțină răbdare cu puțină răbdare, și va fi ok, de parcă ar fi zis că unu și cu unu fac doi, căci limba lui maternă era socoteala, astfel că tot ce încerca să spună era echivalent cu o operație matematică, pe deasupra întotdeauna îi făcea cu ochiul drept individului îngrijorat dinaintea lui, ei, dar acum asta le mai lipsea, să le spună cineva o astfel de inepție, că va fi mai bine, când știau cu toții că nu va fi mai bine, dimpotrivă, va fi mai rău, chiar cu mult mai rău, va fi mare bai, un foarte mare bai, care poate veni în orice minut, deci bătrânelul chinez le oferea un fel de refugiu ca într-un templu, copiii îl iubeau, pentru că înțelegeau această limbă maternă în care socoteala, și în special adunarea, ocupă locul cel mai important, iar boschetarii aveau încredere în el, cel puțin până la un punct, căci ei aveau o limită, chiar și acum, în vremurile astea grele, când dormeau în învălmășeala de pachete, pungi, cutii și baloturi, o făceau doar pe jumătate, rămânând pe jumătate treji și urmărind printre gene fiecare mișcare a bătrânului, în timp ce visau că zboară ca păsările, sus de tot, deasupra norilor, fericiți, cu brațele deschise și lăsându-se în voia curenților de aer, susul de sus și josul de sus încetau să mai existe, pluteau în voie, singuri în spațiul celest, dedesubtul brațelor, numai norii pufoși, deasupra brațelor, numai albastrul limpede și gol, iar în jur, numai liniștea, nici măcar un tril de pasăre, doar liniștea infinită, urcau și coborau cu brațele larg deschise, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze acest gol, această liniște celestă, această imensitate de azur la care acum, în sfârșit, aveau acces, printre gene îl vedeau pe bătrânul chinez luând în poală cutia cu ceai, ridicându-i capacul și inspectându-i conținutul, oare cât ceai s-o fi consumat în noaptea asta.

DAF și MAN și Tatra și Mercedes Benz și Scania și Kenworth și o mulțime de Freightleinere, atât de multe, încât dacă la unu și un sfert noaptea ar fi fost cineva pe stradă, dar nu era, nu și-ar fi crezut ochilor, veneau dinspre Csaba și dinspre calea Dobozi și dinspre graniță și dinspre calea Eleki, veneau din toate direcțiile în gâfâit și scârțâit de frâne pneumatice, iar în mai puțin de o oră tot orașul s-a umplut de aceste transportoare gigantice de combustibil lichid, părea că s-au rătăcit pe aici, că de fapt voiau să meargă în cu totul altă parte, însă, din cauza unui GPS defect, mulțimea asta de uriașe autocisterne a ajuns aici în miez de noapte, pentru că se simțea la ele o nehotărâre, înaintau, frânau, de parcă nu puteau trece de un anume punct, frânele țiuiau și pufăiau, apoi s-au oprit aliniate unul după altul, care pe unde era, asta a fost parcarea, fiecare s-a oprit fix acolo de unde nu mai putea înainta, niciun șofer n-a coborât și nici nu s-a ivit nimeni să le spună ceva, dând astfel un sens rătăcirii lor pe acolo, nu, nimic din toate astea nu s-a întâmplat, iar la un moment dat toate străzile mari, cum ar fi străzile Csabai, Eleki, Dobozi și Nagyváradi, s-au umplut de ele, și se părea că urmau să vină și mai multe, însă nu mai încăpeau, căci se umpluseră deja toate străzile din jurul gropii Lenon, și bulevardul Béke și grădina Göndöcs și Grădina cu Melci și strada principală și zona Bisericii Catolice și Marele Cartier Valah și Cartierul Nemțesc și Micul Cartier Valah și Cartierul Maghiar se umpluseră până la refuz, la fel și toate străduțele ce duceau la Castel, peste tot, fără excepție, era plin de ele, iar după ultimele fâsss-uri ale frânelor pneumatice, toate s-au oprit, fără a se mai clinti din loc, mulțimea asta infinită de autocisterne a rămas încremenită pe toate străzile și în toate piețele orașului, în liniște, cu farurile stinse, nicio mișcare, nici în interior, nici în exterior, și atunci deodată, de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător, orașul s-a cufundat în întuneric, s-a întrerupt total iluminatul public, care oricum funcționa ocazional și aleatoriu, s-au stins luminile vitrinelor, la fel și reclamele luminoase, nici măcar lumina semnalizatoare montată din megalomanie în vârful turnului de la Castel, pe vremea când mai existau curse aeriene, nu mai clipea, singur vântul vâjâia prin oraș, măturând totul în cale, vântul înghețat, numai el, se strecura printre puzderia de transportoare, prin toate cotloanele, făcând să se cutremure toate ușile caselor și toate ferestrele din ziduri și toate luminile de pe marginea drumurilor, în afară de sinistrele autocisterne rămase neclintite în fața furiei vântului, stăteau nemișcate, fără rost, stupid și înspăimântător, ca o teribilă eroare.

ROM

Cine s-a ascuns s-a ascuns

Ar fi greu de spus ce i-a șocat mai mult, faptul că dimineața s-au trezit cu orașul plin, până la ultima străduță, de autocisterne sau faptul că acestea nu făceau decât să staționeze, aproape lipite unele de altele, fără să se întâmple nimic, nicio mișcare adică, orele treceau și tot nimic, foarte mult timp nimeni n-a îndrăznit să scoată piciorul din casă, încercau să se gândească, deși era aproape imposibil s-o facă păstrându-și mintea limpede, să ghicească, *asta ce-o mai fi*, la prima vedere părea că totul e doar o încununare a celor întâmplate de curând, toată lumea era terorizată la gândul că, dacă vor ieși pe stradă, ei vor fi următoarele victime, vor fi uciși, violați, umiliți, dispărând fără urmă, așa că nimeni, niciun locuitor al orașului n-a îndrăznit să se arate, stăteau ascunși în spatele ferestrelor, trăgând cu ochiul de după perdele la ce se întâmplă afară, astfel că era greu de explicat de ce până la urmă totuși au ieșit, un lucru e sigur, că nu din motive de oricum-e-totuna, pentru asta încă nu erau suficient de disperați, ci tocmai din cauza fricii, căci văzând că în peisajul de afară deodată s-a ivit un om care ieșise mânat de frică, a ieșit și al doilea, și fiind deja doi afară, a ieșit și al treilea, tot din cauza fricii, și așa mai departe, a venit al patrulea și al cincilea, iar mai târziu, după ora zece, jumătate de oraș era deja pe străzi, dând târcoale uriașelor autocisterne, însă fără vreun rezultat semnificativ, căci ori nu vedeau nimic, de jos, prin parbrizele întunecate, ori — în cazul în care câțiva au avut curajul să urce pe treapta cabinei dinspre partea șoferului, uitându-se înăuntru — nu vedeau altceva decât un străin oarecare la volan, îi făceau semne că, na, care-i treaba, dar singura reacție era că șoferul întorcea capul, privindu-i întrebător că, na, care-i treaba, și situația a rămas aceeași și la prânz, și după-masa, staționau, ocupând toate străzile și piețele, iar spre seară toți cei pe care această spaimă stranie i-a urnit din case voiau să-i vadă tot mai de aproape, de exemplu voiau să afle dacă au adus ceva și la urma urmei ce caută aici, astfel că au început să mișune printre autocisternele uriașe, în vântul la fel de înghețat, s-au găsit unii care să se deplaseze din Marele Cartier Valah până-n Micul Cartier Valah, alții de la strada Csókos până la giratoriul de pe strada Eleki, în speranța de a înțelege ce caută aici, ce fac și, înainte de toate, ce anume așteaptă, însă n-au înțeles, nimeni n-a înțeles, iar cel mai ciudat era că niciun reprezentant al niciunei instituții publice și nicio persoană oficială nu s-a lăsat văzută pe străzi, primarul, nicăieri, viceprimarul, nicăieri, secretara-șefă,

nicăieri, nimeni de la Serviciile Comunitare și, culmea, nimeni de la poliție, cei care mișunau pe bulevardul Béke puteau vedea că până și poarta sediului poliției era încuiată, nicăieri, nicio mișcare, nici înăuntru, nici în fața clădirii, întreaga clădire, cufundată în întuneric, părea abandonată, era o liniște de parcă toți polițiștii ar fi dispărut subit, la fel cum dispăruseră și Forțele Locale de Ordine, dar oamenii au continuat să umble pe străzi până la înserare, însă fără rezultat, nimic n-a mișcat, nimic n-au aflat, și cum nu voiau să-i prindă întunericul pe străzi, încetul cu încetul au început să se retragă pe la casele lor, încuindu-și bine ușile, iar unii, în timp ce spionau strada de după perdea, abia în siguranța oferită de casele lor au înțeles că, pe lângă faptul că nu se știa ce caută în oraș mulțimea aceea incomensurabilă de camioane transportoare de combustibil, cum le-au numit, poate e mai bine că nu se știe, și ăsta era momentul în care au realizat într-adevăr absurditatea situației, căci atâtea camioane de mare tonaj nici nu pot exista, și cum de-au apărut așa din senin, ocupând orașul într-o singură noapte, de unde, pentru ca în final nimic, dar nimic să nu se întâmple, să stea numai așa, fără sens, cu șoferii ăia de la volan care nu fac nimic, nu mișcă, nu vorbesc, nu dau nici un semn că ei, locuitorii acestui oraș, ar conta în vreun fel, cumva, părerea generală, a fiecăruia în parte, și în același timp unanimă, era că șoferii ăștia așteaptă ceva, de aia nu coboară din camioane, nici măcar de mâncat nu mănâncă, ci stau lipiți de volan, de parcă ar fi cu toții în așteptarea unui semnal care poate sosi în orice clipă, de aia nu lasă volanul din mână, de aia stau nemișcați, cu privirea ațintită înainte și cu mâna pe volan, în așteptare, deci nu-i de mirare că locuitorilor orașului care o vreme au mai stat pe după perdelele lor, ținând sub observație porțiunea de stradă vizibilă de după propriile lor perdele, nu le-a trecut frica, ba, dimpotrivă, a crescut, percepând totul drept deosebit de înspăimântător, de parcă ar fi fost protagoniștii unui basm terifiant care nu se va putea termina decât rău. Însă toate au o limită, așa și performanța fizică, astfel că între nouă seara și miezul nopții, rând pe rând, au început să dea semne de oboseală, nefiind obișnuiți să piardă nopțile, șalele și picioarele și genunchii au început să obosească, pleoapele, să se închidă, cefele, să nu mai susțină corect capetele, într-un cuvânt, după un timp n-a mai rezistat nimeni, astfel că și-au părăsit locurile din spatele perdelelor, hotărând că n-au încotro, trebuie să se culce și să doarmă, căci oricum nu pot face altceva, se va lămuri dimineața ce înseamnă toate astea, convinși fiind cu toții că nu-i vorba de o poveste cu fantome, nu există fantome, ci există realitate, există lumea reală, așa că se pot baza pe faptul

că, oricât de terifiantă ar fi, pentru toate astea se va găsi o explicație, mâine, se gândeau complet epuizați de oboseală și anxietate, unii au renunțat și la spălatul pe dinți, pur și simplu s-au întins pe paturile lor și au dormit până dimineața. Mâine, s-au gândit, prăbușindu-se cu mare viteză în visele lor, mâine cu siguranță enigma va fi dezlegată.

Unii s-au trezit deja de la primele semne incerte ale dimineții, alții au mărturisit mai târziu că atât de liniștit, de profund și de fără întreruperi nu mai dormiseră de ani de zile, dar indiferent de asta, primul lor gând la trezire a fost ziua de ieri, iar primul lor drum a dus la fereastră pentru a scruta strada, fie de după perdele, fie dând perdelele la o parte, fie deschizând larg fereastra, și cu toții au văzut același lucru, anume că strada lor e complet pustie, apoi s-au îmbrăcat în grabă și, depășindu-și frica, au început să hoinărească prin împrejurimi și până la urmă n-au avut încotro, au fost nevoiți să-și creadă ochilor, căci acești ochi au constatat că nu numai de pe strada lor, ci și de pe toate celelalte străzi ale orașului autocisternele au dispărut fără urmă, toate străzile erau pustii, și în Marele Cartier Valah și în jurul Castelului și în cartierul Krinolin și în Marele Cartier Maghiar și în Cartierul Nemțesc și în Micul Cartier Valah, pustii erau și bulevardul Béke și incinta gării și zona străzii Csókos și, dincolo de ea, strada Nagyváradi, se frecau la ochi, căscându-i neîncrezători, căci dacă ieri li se păruse neverosimil să vadă tot orașul ticsit de ele, azi li se părea și mai neverosimil că ele au părăsit orașul, dispărând ca din senin, au continuat să rătăcească pe străzi, dar nimic, nicăieri, nu mai rămăsese niciuna, ba, mai mult, nu rămăsese nicio urmă că ele ar fi fost aici vreodată, un coșmar, i-a spus directorul liceului lui Ibolyka neni, ei fiind printre primii care s-au trezit în casele din centru, șocant, le-a spus tâmplarul vecinilor de pe strada Erdélyi Sándor, pur și simplu nu ne vine să ne credem ochilor, au șușotit între ele toate familiile îndoliate, care credeau că nimic nu-i va mai putea tulbura în doliul lor, însă asta i-a tulburat încă de ieri, și mai ales astăzi, se uitau unii la alții, nedumiriți, așteptând parcă, unii de la alții, o explicație, umblau de colo-colo, prin zone în care nu mai umblaseră de ani de zile, apoi cam pe la ora opt, când aproape toată lumea se afla deja pe străzi, consternarea s-a transformat în furie, cineva ar trebui să dea o declarație, a formulat, cu privirea întunecată, directorul liceului, pentru că așa nu mai merge, dom'le, a spus în treacăt grupului de pe stradă din proximitatea lui, pentru că nu se poate să se întâmple *lucruri*, și noi, care totuși suntem cetățenii acestui oraș, să nu fim informați, asta înseamnă ignorarea tuturor acordurilor de cooperare

civilă care ne-au fost promise și pe baza cărora ne-am ales conducătorii, cerem o explicație, a concluzionat ferm, și ar fi vorba numai de evenimentele din ultimele două zile, l-a completat, trecând întâmplător pe acolo, redactorul-șef al ultimului ziar funcțional din oraș, dar asta nu e tot, ar trebui să dea socoteală și despre toate evenimentele similare, de asemenea rămase fără explicație, din ultimii zece, ba chiar douăzeci și cinci de ani, de aceea eu, a spus, aplecându-se către directorul liceului, sunt de părere că imediat, încă astăzi, această conducere ar trebui să-și dea demisia, așa e, au fost de acord cei din jur, auzul propriilor voci, și încă la unison, dându-le curaj, astfel că au început să se uite în jur tot mai hotărâți și mai gata de acțiune, la fel s-a întâmplat și în alte părți, de exemplu în fața măcelăriei Stréber, unde mai degrabă s-a căutat o modalitate de gestionare a evenimentelor, a regretabilelor evenimente, a spus cineva, ba, mai mult, eu aș adăuga că a deosebit de regretabilelor evenimente, a adăugat altcineva, așa e, au mârâit în cor cei din jur, căci făcând abstracție de faptul că, a continuat primul, fenomenul de ieri, așa i-a zis, fenomen, termen care în mod vizibil i-a mulțumit pe ceilalți, care a fost și este — respectivului îi plăcea mult acest „a fost și este“ — lui îi sugerează începutul unui film horror, totuși nu crede că în cazul ăsta ar fi vorba de așa ceva, el gândește mult mai pragmatic, asta neînsemnând că neagă faptul că este, și nu-i e teamă să pronunțe cuvântul, *speriat* de cele întâmplate în această perioadă, în special ieri, precum și de dispariția subită a oricărei urme a celor întâmplate, da, nu neagă, în schimb e îndreptățit să nege că n-ar exista nimeni care să lămurească această situație, dar nu știu, a intervenit un altul, unde sunt cei responsabili de toate astea, pentru că în mod cert cineva este responsabil, ba, mai mult, a preluat cuvântul un al treilea din grupul din fața măcelăriei Stréber, după părerea mea cineva chiar ar trebui să fie tras la răspundere pentru toate astea, că adică și ieri am stat degeaba aici, așteptând ca niște bovine duse la Abator, și la fel stăm și astăzi, tot ca niște bovine proaste, iar responsabili, nicăieri, cum e posibil, se întreabă el, a întrebat din nou primul, că acești așa-zișI conducători, ca să le zică așa, a zis, se arată exclusiv atunci când trebuie să taie vreo panglică sau să țină un discurs la vreun eveniment, poftim, să-i explice și lui cineva de ce acum nici urmă de vreun așa-numit conducător, chiar, de ce, a continuat celălalt, vizibil furios, păi, pentru că s-au căcat pe ei, iertată-mi fie exprimarea, însă eu, a arătat spre pieptul său și se vedea pe el că și el era căcat pe el, sunt dispus s-o spun pe șleau că ăsta-i oprobriu, tot grupul a dat din cap aprobator, mai ales pentru că nu le era prea clar ce înseamnă oprobriu, în schimb erau

foarte de acord că vor responsabili și vor îndrumare, că vor responsabilizare și călăuzire, astea devenind bazele stării de spirit din tot orașul, căci, oricât de dificil ar fi de recunoscut, au considerat ziua de ieri ca fiind absolut sinistră, iar cea de azi, exceptând șocul de dimineață, una peste alta liniștitoare totuși, străzile goale indicându-le că într-un fel își recăpătaseră orașul, căci apariția și dispariția autocisternelor, chiar simpla lor existență împreună cu șoferii, simbolizau în ochii lor revenirea la normal, de parcă odată cu ele — incluzând apariția lor misterioasă, invadarea stranie a orașului și apoi evaporarea lor la fel de misterioasă — însuși normalul și-ar fi făcut efectiv simțită prezența, astfel că au început să se întrebe dacă nu cumva toată povestea cu autocisternele înseamnă nu o proastă evoluție a lucrurilor, ci dimpotrivă, o salvare, s-ar putea, s-a gândit fiecare în secret, să fie vorba despre un prim pas al acestei operațiuni de *salvare*, pe care ei încă nu-l pot interpreta, în deruta creată au presupus existența unei „providențe superioare“, așa au simțit cu toții, și cei care în cartierul Krinolin și în imediata apropiere a Bisericii Catolice solicitau cea mai rapidă și mai exhaustivă explicație.

S-a mai întâmplat și altădată să se blocheze, dar Dóra găsea întotdeauna o modalitate de a înlătura problema, e drept că de fiecare dată se chinuia, însă ce să facă el acum, când e singur, și-a pus întrebarea disperat și, cu toate că se simțea epuizat, cu mâna stângă, cea sănătoasă, a încercat iar să deblocheze maneta de frână din dreapta, însă fără rezultat, a trecut mult timp, incredibil de mult, iar acum chiar că era cazul să întreprindă ceva, așa nu se mai putea, ieri dimineață, fiind prea îngândurat — îl frământa aceeași problemă ca acum, de ce n-a venit Dóra acasă — nu fusese atent și a pornit cu scaunul cu rotile pentru a lua un borcan de gem de mere de pe bufet, a prins viteză prea mare pe rampa spre bucătărie și n-a mai putut frâna la timp, astfel că a tras prea tare de maneta de frână, blocând-o, și de atunci, oricât s-ar fi chinuit, n-a mai putut s-o deblocheze, stătea deci neputincios, gândindu-se unde ar putea fi Dóra, după-masa n-a venit acasă de la birou la ora obișnuită, nici în noaptea aia, nici în ziua următoare și nici azi, deci au trecut aproape două zile, acuși e ora șase, s-a uitat la ceasul de pe bufet, să se fi dus oare la Kötegyán, la Piroska neni, la urma urmei nu-i exclus, ba da, e, cum să fi plecat așa, tocmai ea, mereu atât de precaută, e imposibil să-l fi lăsat de izbeliște două zile, fără nimic, nici mâncare, nici apă de băut, bine, poate s-a gândit că se descurcă el, întotdeauna se descurcase, deoarece cu ani în urmă, când el a ajuns în scaunul ăsta cu rotile, Dóra a transformat locuința în așa fel încât să-i faciliteze accesul în toată casa,

construind două rampe ușor înclinate, una pentru coborâre și una pentru urcare, cu panta inversă, astfel că el, în timp ce Dóra era la serviciu, căci tocmai începuse lucrul la biroul de turism, cu un efort minim avea acces la toate, nu trebuia decât să manevreze ușor roțile, pentru că fata lui, Dóra, care întotdeauna fusese atât de isteață și de grijulie, pe toate le luase în calcul, ușurându-i substanțial traiul de când el fusese constrâns să-și ducă zilele în scaunul ăsta care, în afară de mici defecțiuni, în general nu-i făcea probleme, numai frâna se mai bloca uneori, însă Dóra de fiecare dată reușea s-o repare, niciodată n-a fost nevoie să cheme un specialist, ea își aducea cutia cu unelte, începând să mestereas că la maneta de frână până ieșea învingătoare, nu mai contenea cu laudele la adresa ei, însă nu s-au gândit la ce s-ar întâmpla dacă vreodată el va fi nevoit s-o repare singur, și uite că au trecut două zile și n-a reușit, astfel că atunci când acest lucru i-a devenit clar, a hotărât să renunțe și s-o aștepte pe ea, că odată și odată tot va trebui să vină, deși niciodată nu se mai întâmplase așa ceva, s-a gândit după prima noapte, precis există o explicație, este evident că trebuia să plece de urgență, poate după un grup de turiști chinezi sosiți pe nepusă masă și n-a mai avut timp să-l anunțe, în plus nu și-a pus problema că el, rămas singur, ar putea păți ceva, având în vedere că până acum nu pățise niciodată nimic, și iată că acum, tocmai acum, când ea trebuia să plece pe neașteptate, pe deasupra pentru două zile, a mai tras o dată de manetă, dar tot nimic, în schimb a început să-i amorțească jumătatea trupului, partea dinspre peretele de care se izbise când scaunul a prins viteză pe panta din bucătărie și s-a ciocnit de peretele unde era bufetul, s-a sprijinit pe mâna sănătoasă, ridicându-și fesele amorțite și menținându-și poziția cât a putut de mult, pentru a-și pune puțin în mișcare sângele, apoi, nereușind mare lucru, s-a așezat la loc, avea ceafa înțepenită, căci, după impact, trupul îi rămăsese practic lipit de perete, în orice direcție și-ar fi rotit capul, nu vedea decât fie colțul bufetului, fie o parte din fereastra care dădea spre casa scărilor, pur și simplu nu-mi vine să cred, și-a spus, e de neimaginat să fii blocat între bufet și perete, astfel încât să nu te poți mișca în nicio direcție, bineînțeles e posibil ca el să fie deosebit de neîndemânatic, nu ca Dóra care, când o să-l vadă așa, o să se amuze, apoi vor sta împreună la masă și vor mânca, râzând de toată chestia asta, precis așa va fi, s-a gândit, simțindu-se oarecum ușurat, cu toate că era sleit de puteri, în această poziție n-a putut să doarmă și a avut nevoie de un timp până să conștientizeze situația, capcana în care se afla, înghesuit astfel între perete și bufetul din bucătărie, totul i se părea atât de absurd, încât nu-i

venea să creadă că frâna nu numai că se blocase temporar, ci nu mai funcționa deloc, degeaba trăgea și tot trăgea periodic de manetă, în urma impactului cu peretele se blocaseră ambele roți și nici butonul de deblocare a roților nu mai răspundea la comandă, în plus se și lovise zdravăn, va fi greu să-i povestească Dórei, când va veni acasă, ce s-a întâmplat și cum de-a ajuns el în situația asta, pentru că o astfel de situație extremă e greu de explicat, căci nu-i destul că din cauza picioarelor și a jumătății de trup paralizate fusese imobilizat în acest scaun, pe deasupra acum cinci ani și jumătate, în urma unui atac cerebral, i-a paralizat și mâna stângă, și colac peste pupăză, tocmai acum, când este singur acasă, se ciocnește cu toată viteza de perete, e neverosimil, Dóra pur și simplu n-o să creadă așa ceva, asemenea ghinion nu există, și nici un ghinionist ca mine, sunt o adevărată catastrofă, fata mea, o să-i spună când va ajunge acasă, ce bine ar fi dacă ar veni odată, a oftat epuizat, sau măcar de i-ar bate la ușă persoana aia care-i mai bătuse și acum trei zile sau vreun vecin, ce ciudat, s-a gândit, că de pe coridor nu se aude nicio mișcare, nici ieri nu s-a auzit, dacă ar fi auzit pașii vreunui vecin, ar fi strigat după ajutor, să vină și să-l elibereze, nebunie curată, a repetat pentru a suta oară, au trecut două zile și se face seară, nu că i-ar fi fost foame, lui niciodată nu-i era foame sau sete, deocamdată mai rezistă, ci faptul în sine că e complet neajutorat, așa că ar fi cazul ca Dóra să vină odată acasă, îl înnebunea ideea că petrecuse aceste două zile și două nopți prizonier în colțul dintre perete și bufet, cu întreg trupul amorțit și în imposibilitatea de a ieși din impas, de câteva zile nici telefonul nu mai funcționa, poate Dóra a încercat să-l sune, dar, chiar dacă ar fi încercat, tot degeaba, oricum n-ar fi putut răspunde, pentru că-și uitase telefonul pe patul din dormitor, dar ce mai contează din moment ce aparatul oricum e mut, nu mai există legătură telefonică, e prea mult, nu mai poate îndura, ar fi cazul să vină odată, doar n-o să-l lase așa, fără mâncare, fără apă, gura-i e uscată de sete, are julituri pe față, trupul îi e complet amorțit, nu se poate răsuci, nu se poate deplasa, nici măcar n-are puterea de a se răsturna cu scaunul pentru a se târî cumva la frigider sau la pat, nimic, nicio șansă, deci trebuie să vină, indiferent ce s-o fi întâmplat, da, și-a întors capul spre ușa de la intrare, da, și-a ciulit urechile, părându-i-se că aude pași pe coridor. Ah, nu, și-a dat seama că era doar unul din locatari care a tras zăvorul pe partea interioară a ușii locuinței sale.

În zori, pe crengile copacilor nu mai era nicio pasăre, din locuințele reci au dispărut toate pisicile, iar prin curți câinii au turbat, rupându-și lanțurile și

fugind care-ncotro, în gospodăriile de la periferie, găinile și porcii alergau haotic, nemaivorbind de animalele din Pădurea orașului, care au început să gonească, călcându-se în picioare, dar nu într-o direcție anume, să zicem spre nord sau spre vest, nu, ci total haotic, porneau într-o direcție, apoi se opreau, schimbând brusc traseul, alergau bezmetic de colo-colo, de parcă nicio direcție nu le-ar fi fost corespunzătoare, însă toate acestea nu mai interesau pe nimeni, oamenii aveau alte griji decât să acorde atenție acestor fenomene, după cum, în afară de disconfortul creat, nu păreau prea afectați nici atunci când tot orașul a fost invadat de broaște râioase, erau broaște uriașe, de culoarea lăturilor, băloase, cu pielea îmbrobonată, dracu știe de unde apăruseră, poate din neant, unde fuseseră până acum, se întreba câte un trecător, în timp ce le dădea la o parte cu piciorul, făcându-și loc printre ele, de unde, poate de sub pământ, și da, asta era situația, chiar de acolo veniseră, din pământ, iar dacă oamenii ar fi avut mai multe cunoștințe despre bufonide, și-ar fi dat seama că erau nebune, da, broaște râioase demente au ieșit de sub pământ, pentru că înnebuniseră încă acolo, în întunericul jilav din adâncuri, au apărut deci, începând să sară aiurea, cine dracu ar fi crezut că sub pământ există atâtea broaște scârboase, se gândeau puținii oameni care s-au mai obosit să le dea de-o parte, nu se putea spune că aveau o anumită direcție de deplasare, în primul rând pentru că nu se deplasau, ci săreau în sus haotic și imprevizibil, de parcă ar fi vrut să zboare, săreau tot mai sus, spre cer, nereușind, bineînțeles, să sară destul de sus, dar își luau avânt, săreau neobosite, cu ochii bulbucați, dându-se peste cap în aer și secretând intermitent un lichid gălbui, toate străzile și piețele orașului, de la nord la sud și de la est la vest, erau pline de ele, astfel încât oamenii se uitau îngroziți, majoritatea tot de după perdele, totuși existau câțiva temerari care mai umblau pe străzi cu un scop numai de ei știut, chinuindu-se să găsească în această masă compactă și vâscoasă care acoperea străzile un loc unde să-și pună piciorul pentru a putea înainta fără accidente prea mari, evident în zadar, nu se putea să nu le calce în picioare, alunecau dezechilibrându-se, își recăpătau echilibrul, căzând în cele din urmă și strivind câte una cu mâinile, se ștergeau de palton scârbiți și afurisindu-le, dar își continuau drumul spre destinația lor fără noimă, dar aparent semnificativă pentru ei, încât nu se mai putea nega faptul că orașul e năpădit de broaște râioase, nici nu se putea să nu le acorzi importanța cuvenită, începută în spaimă și oroare, ziua devenise incompatibilă cu orice calificativ, oamenii nu-și mai găseau cuvintele pentru a exprima ce simt, se uitau la scârbosul covor de broaște, făcând echilibristică printre ele, cu

gândul la evoluția acestei catastrofe, la *ce va urma*, deși ar fi fost mai bine să ia în vedere numai clipa ca atare, clipa care tocmai începuse pentru ei, absorbindu-i, învăluindu-i, îngrădindu-i, lipindu-li-se de trup — și nu mai era nicio scăpare.

Decizia de a-i trimite pe toți acasă a fost cea mai dificilă pe care a trebuit s-o ia vreodată, dar nu exista altă posibilitate, se gândise la toate, le luase la rând pe toate, stătea în ușa biroului, de fapt mai mult o colivie de sticlă în spațiul de la etaj, stătea în picioare, uitându-se la oamenii din apropierea lui, gândul i-a zburat întâi la cei de la etajul de jos, i-a trecut în revistă, apoi la cei de la etajul de sus, și pe ei i-a trecut în revistă, apoi au urmat angajații de la depozite, ateliere de reparații, depoul de muniții, parcări interne, după care a luat decizia, emițând ordinul, pe care oamenii lui l-au executat instantaneu, l-a și mirat această rapiditate cu care, în decurs de câteva minute, toți polițiștii au părăsit sediul, a rămas cu impresia că-l așteptau, fiind pregătiți să-l execute, însă cel mai mult l-a mirat faptul că, părăsind clădirea, toți îmbrăcaseră haine civile, astfel încât și-a dat seama că știau, fiecare știa că s-a zis cu comisariatul de poliție și, odată cu acesta, s-a zis și cu el, din șeful poliției, devenind căpitanul unui vas gata-gata să se scufunde, ar trebui să-i scrie comandantului pe județ, dar poșta nu mai funcționează, iar patrulele pe motociclete care mai făceau pe curierii au dispărut fără urmă, sau ar trebui să sune la centru, care centru și pe care linie de zile întregi nu mai funcționează nimic, nu e nici telefon, nici internet, nimic, de parcă n-ar mai exista lume exterioară sau de parcă, din cauza unor temeri similare, în toată țara ar fi închis toate sediile centrale județene și municipale și comunale și de sector, a încercat să trimită sms-uri și mailuri, a încercat prin Tetra, a încercat prin toate mijloacele posibile, însă niciun răspuns, de nicăieri, uneori avea impresia că auzeau, știau că sunt căutați, dar nu le păsa, un clic și linia se întrerupea, sms-urile și mailurile se întorceau, astfel că deja îi trecuse prin cap să trimită o nouă patrulă la Csaba, însă pe de-o parte toate patrulele dispăruseră, iar pe de alta, din toate mașinile poliției s-a scurs uleiul, nici nu îndrăznea să-și pună întrebarea de ce, într-un cuvânt orice încercare a lui de a lua legătura cu lumea a fost sortită eșecului, iar de acum încolo orice imposibilitate părea posibilă, habar n-avea ce decizii au luat diferitele comandamente, însă i se părea posibil ca toate comandamentele din țară să fi luat, în secret, aceeași decizie ca el, asta nu mai e retragere, a constatat cu amărăciune, ci de-a dreptul fugă, lașitate, o înfrângere fără precedent, și trebuia să accepte faptul că, indiferent de ce se întâmpla în alte

părți, un lucru e sigur: orașul lui, oricare ar fi fost motivul, a fost lăsat de izbeliște, adică el împreună cu toată această comunitate „au fost rupți“ de lume, puși în carantină, asta i-a devenit clar în ultimele ore și, uitând de raționamentul lui anterior, conform căruia era posibil ca și în alte părți situația să fi fost aceeași, a ajuns la concluzia că nu-i pasă de ce se întâmplă în alte părți, din moment ce are certitudinea că ei, cei de aici, au fost „închiși“, izolați de lume, și n-a mai zăbovit în ușă, și nu s-a mai uitat la sala goală, pentru că n-a putut suporta ideea că fusese nevoit să facă ceea ce tocmai făcuse, nu putea să-și trimită oamenii pe străzile goale, ce să le spună, să umble prin oraș, agitându-și armele, revolvere și mitraliere în aer, în speranța de a afla ceva, de a lămuri lucrurile, n-o să se lămurească nimic, a constatat, nici până acum nu se lămurise nimic, pentru că nu exista inamic, asta a înțeles în după-masa aceea, că acolo, afară, există ceva, o forță nimicitoare gata de distrugere, care însă nu poate fi numită inamic, pentru că acel ceva pur și simplu nu e nicăieri, în familie și, mai târziu, la școala de poliție fusese educat pornind de la premisa că întotdeauna și în orice împrejurare va avea de-a face cu un inamic, însă acum, dacă ar ieși pe stradă, începând să caute și să se agite, n-ar găsi pe nimeni, pentru că nu e nimeni de înfruntat, chiar și de unul singur ar fi făcut-o, pentru că nu-l interesa decât lupta, se pricepea să lupte, însă n-avea cu cine să lupte, pentru că nicăieri nu era nimeni și nimic, s-a așezat la biroul lui, și-a scos șapca, și-a aranjat cărarea, apoi a luat o țigară egipteană din rezervele sale și a aprins-o, iar în momentul în care flacăra brichetei s-a ivit și el a dat să tragă-n piept primul fum din acea țigară, presiunea unei explozii teribile a lovit sala de dincolo de ușa lui, ridicându-i biroul în aer și proiectându-l în peretele sălii mari, a durat numai o secundă și nu i-a fost dat să înțeleagă nimic din ceea ce tocmai se întâmplase, pentru că flacăra uriașă a exploziei, încă la jumătatea acelei secunde, a nimicit totul în jur, el a ars instantaneu, nici din mâna de cenușă în care se transformase până la jumătatea acelei secunde n-a mai rămas nimic, explozia a cuprins *simultan* toate coridoarele și sălile și casa scărilor și toate etajele, de parcă întreaga clădire a sediului poliției ar fi fost absorbită într-un uriaș vârtej de foc, de parcă acea forță gigantică ar fi ridicat în aer clădirea, menținând-o acolo până ce secunda se va fi scurs, însă nu se știe dacă s-a întâmplat așa, totul derulându-se extraordinar de repede, în următoarea secundă clădirea părea că s-a pulverizat, nemaifiind decât flăcări și materie incandescentă, după care n-a mai rămas nimic, dar absolut nimic din ea, doar cenușă și șperlă, nici fum nu era, într-atât de perfectă fusese arderea.

Au luat foc măcelăria Stréber și clădirea gării și Marea Biserică Română și fântâna Prekup și Triunghiul de Aur și Primăria împreună cu biblioteca, și Abatorul împreună cu Fabrica de Lapte praf, și Băile comunale și Orfelinatul și parcurile și străzile și grădinile, însă a descrie astfel lucrurile este derutant, întrucât am putea crede că cineva a spus, cineva a povestit, cineva a exprimat în cuvinte cum la un moment dat a luat foc măcelăria Stréber și a luat foc clădirea gării și a luat foc Marea Biserică Română, și fântâna Prekup și Triunghiul de Aur și Primăria împreună cu biblioteca, și Abatorul împreună cu Fabrica de Lapte praf, și Băile comunale și Orfelinatul și parcurile și străzile și grădinile, însă nu, nici vorbă de o astfel de ordine cronologică, pentru că nu exista nicio astfel de ordine cronologică, pentru că focul nu le-a cuprins *succesiv*, ci simultan, exact în același moment, chiar și alegerea corectă a verbului creează probleme, întrucât dacă ar fi fost cineva care să poată povesti — dar nu era — cu siguranță ar fi folosit una din expresiile a luat foc sau a căzut pradă focului sau a fost mistuit de flăcări, și așa mai departe, însă în acest caz afirmațiile ar fi dat chix din start din pricina faptului că, vrând-nevrând, ar fi sugerat o ordine cronologică, numai că ceea ce s-a întâmplat a fost ceva diferit, asupra orașului năpustindu-se o singură, monumentală și de neconceput furtună de foc *mult mai mare decât orașul în sine*, astfel încât dacă s-ar vorbi despre asta, deși n-a mai rămas nimeni care să vorbească despre asta, care să poată povesti ce s-a întâmplat, n-am avea decât o înșiruire de cuvinte, ele s-ar înșira unul după altul, mecanic, frumos aliniate în spațiu, fără să mai fie nimeni care să le rostească, cuvintele s-ar succede ordonat, descriind cum s-a năpustit focul asupra orașului, dinspre străzile Csabai și Csókos și Nagyváradi și dinspre graniță și dinspre strada Eleki, mistuind întregul oraș într-o singură clipă, cu o viteză atât de mare, de incomensurabilă, încât cuvintele nu le mai poate rosti nimeni, nemaifiind nimeni care să le rostească, și chiar de-ar mai fi, cuvintele n-ar mai avea timp să fie verbalizate pentru a schița o narațiune despre distrugere, căci totul s-a întâmplat exact ca în poveștile de groază cu uite-l, nu mai este, poți să-l uiți, și n-a mai fost Primărie și n-a mai fost bulevard Béke și n-a mai fost nici Marele Cartier Valah, nici Micul Cartier Valah, nici Marele Cartier Maghiar, nici Krinolin, nici centru și nici nimic, n-a mai rămas niciun locuitor în oraș, căci în urma acestui incendiu orașul fusese pur și simplu anihilat, încetând să mai existe, totuși, în mod foarte ciudat, la periferie, pe drumul spre Doboz, numai Turnul de apă mai stătea în picioare, deși pe jumătate ars și clătinându-se, semn că se va prăbuși curând, iar sus de tot, în

vârf, în golul ferestrei — geamul se făcuse țăndări din prima — stătea Tăntălău, bălăngănindu-și picioarele scoase afară prin rama rămasă, acel Tăntălău de la Orfelinat, pe care capriciul hazardului și constrângerea minții sale rătăcite l-au condus aici încă de ieri seara, își bălăngănea picioarele fără a atinge cadrul de metal cald încă, sprijinindu-se cu mâinile de pervazul din beton, întâi și-a scos piciorul stâng, apoi pe cel drept, după care, obosit de atâta bălăngăneală, a rămas privind la pustiul de scrum și cenușă care cu puțin timp înainte încă fusese orașul lui, începând să fredoneze:

Case ard, orașul arde,
Case ard, sute de case,
Foc! Foc! Foc! Foc!
Vai, canalul e departe.

Apoi a luat-o de la capăt:

Case ard, orașul arde,
Case ard, sute de case,
Foc! Foc! Foc! Foc!
Vai, canalul e departe.

Și nu mai era chip să se oprească, nu se mai sprijinea în mâini, doar stătea în hăul ferestrei, legănându-și ritmic trupul înainte și înapoi, și privind de sus locul înnegrit de funingine unde cândva fusese un oraș, cânta și fredona, luând-o mereu de la capăt, iar și iar, în funcție de ritm și melodie:

Case ard, orașul arde,
Case ard, sute de case,
Foc! Foc! Foc! Foc!
Vai, canalul e departe.

Ca în cele din urmă să se uite în sus, la cerul în prag de asfințit, să-și ridice amândouă mâinile și, după cum văzuse probabil undeva, să facă semn precum un dirijor unui public invizibil, îmbiindu-l vesel și încurajator:

Și acum cu toții împreună…

Biblioteca de partituri

Materiale utilizate, dispărute:

Domnul Profesor
Bestiuță
Georg Cantor
palton de lână maro cu guler negru de catifea
fiica domnului Profesor
fularul în carouri
Marika
Szolnoki Dante și 713 EUR împreună cu un portofel din piele de vițel
Lenyó
Tăntălău
Laci împreună cu schimbul său de noapte
idealpur.hu

Materiale utilizate, distruse:

boschetarii
cadavrele primarului și soției
viceprimarul și familia lui
șeful Serviciilor Comunitare și angajații lui
arma domnului Profesor
cerșetorii-copii
grăjdarul-șef și cei trei adjuncți ai lui
caii: Fantazio, Magul, Vâsc și Aida
trăsura
directorul liceului
rujul roșu ca floarea de mac
directorul hotelului
portarul de la hotel
angajații hotelului
cele nouă valize Prada din piele de struț
grădinița de la Castel
pensionarii de la restaurantul din cartierul Krinolin (cu abonament)
angajații hotelului-restaurant Komló

paznicii de la Castel
Lumea reală, sezonul doi
motocicleta Csepel
secretara directorului de la Abator
vitele de la Abator
Pădurea orașului
urlătoarea
pungile de plastic
podul de pe calea Sarkadi
Școala de corecție de pe calea Sarkadi
gara din Bicere cu soba de tuci
cenușa din soba de tuci de la Bicere
chibriturile din jurul sobei de tuci de la Bicere
părul de câine de la gara din Bicere
găleata din baraca pentru caz de inundații de pe malul Crișului
cenușa rece din groapa de la Crângul de Măceș
automatele de joc
Cimitirul Sfânta Treime
resturile donației de haine cu ocazia Crăciunului, de pe terenul din spatele Primăriei
Cimitirul Neoreformat
Turgheniev
Cimitirul ortodox din Micul Cartier Valah
grămada de oase dezgropate dintr-un colț îndepărtat al Cimitirului Neoreformat
paharul golit de șpriț de la **47**
revista *Starmagazin* cu Claudia Schiffer (nemachiată)
profesorul de fizică și fetele interesate de șah
vântul
preotul de la cimitirul ortodox din Micul Cartier Valah
groparii de la cimitirul ortodox din Micul Cartier Valah
preotul și groparii de la Cimitirul Sfânta Treime
muncitorii de la Cimitirul Neoreformat pe cale de desființare
medicul de familie din Comitetul lărgit
secretara-șefă
sânii secretarei-șefe

ilustrata cu Castelul și lacul de agrement
cei doi dobermani
comandantul pompierilor împreună cu subalternii lui
patru mașini de pompieri
satantangoul
parohul
Kuvasz
Episcopul
Eszter și familia ei
halbele de bere nespălate de la Biker
salciile de pe malul Crișului
prosectura
Casinoul (Salonul de Biliard)
cadavrul directorului bibliotecii și ochelarii lui (11,5 dioptrii)
bibliotecarii
cărțile de la bibliotecă (de la D. Steel până la Albert Wass)
Béla baci
ZIL-ul cu remorcă
Căpitanul
14 cartușe de țigări egiptene marca Cleopatra (+1 pachet început)
King Kong, Dji-Ti, Totó, Dódi și Alianța Celor Drepți (Forțele Locale de Ordine)
cadavrul lui Steluță din mormânt
blana de vulpe (netăbăcită)
capcana pentru vulpe
magazionerul și vânzătorul de la magazinul de lângă biserica Reformată mică
cadavrul baronului din mormânt
Penny Market (multiple promoții)
Sfântul Pantelimon
nenumărate Kawasaki și Honda și Yamaha și Suzuki, etc
urme de bere, uscate și circulare, de pe tejgheaua și mesele de la Biker
ziariștii și colaboratorii de la radio/TV
o conservă de fasole cu cârnați
Principiae a lui Newton, epopeile homerice, Athena lui Phidias, îngerii lui Fra Angelico, *Die Grundlage der allgemeinen Relativitätstheorie a lui Einstein*, Canonul Pali, Biblia, Bach, Zeami, Heraclit

plutonierul, plutonierul-adjutant, plutonierul-major, sergentul-major și ceilalți colaboratori ai comisariatului de poliție
muncitorii de la întreținere din Sarkad împreună cu șeful de echipă
șeful de gară de la Sarkad
poșeta de primăvară, culoare caramel, cu cataramă aurită, a lui Marika
Halics Junior
Lencse (vehiculul de tractare, invenția lui Lencse József)
pădurarul cu familia și animalele lor de companie
animalele sălbatice din Pădurea orașului
cadavrul Irénei
căprioarele
ochelarii plătiți de CAS (pentru citit)
Tucidide, Xenophon
claxoane cu melodie
mașina de scris Continental
patronul restaurantului din cartierul Krinolin
cele două plicuri de format mic, cu câte o scrisoare în ele (scris caligrafic)
taximetristul lui Szolnoki Dante
bătrânul chinez și ceaiurile lui, izmene, tricouri, treninguri pentru femei și bărbați, halate de baie, șosete, ciorapi de damă, lenjerie de damă, pantofi pentru ambele sexe, jucării din plastic pentru copii, decorațiuni pentru Crăciun, lumânări, lustre, oale și cratițe, servicii de masă, seturi de șurubelnițe, truse de unelte, electrocasnice mici, scrumiere cu Altarul Cerului, bețișoare parfumate, tirbușoane, talismane din plastic vopsit
Ibolyka neni
cartierul Budrió
medicul de familie
filmul *Evita* cu Madonna
muzica și textul melodiei „De ce să plângi, Argentina?“ (20 de exemplare)
întregul cor popular împreună cu dirijorul
țăranul de la fermă
Feri
cadavrul bărbatului de la școala de planorism
tâmplarul și nevastă-sa
cei trei membri ai delegației de la Szabadgyíkos
Casa de bătrâni și pensionarii de acolo

fiul Irénei și întreaga lui familie
casa de odihnă SZOT
Djenifer
Biker-ul
tăieței cu marmeladă (și griș)
Manuscrisele economico-filosofice ale lui Marx
barmanul de la Biker
cei doi angajați și voluntarul care se ocupau de boschetari
conductorul locomotivei Hârâilă și schimbul lui cu tot cu geantă
cadavrele șefului de gară și ale familiei sale
decorațiile și tresele șefului de gară
barmanița de la cafenea
barmanul de la **47**
operele lui Tacit, Cicero și Cezar
clientul cu un singur picior de la cafenea
televizoarele cu ecran mare din tot orașul
cele două surori medicale de la Spital
fotograful orașului
Don Segundo Sombra
Ford Escort-ul (bine întreținut)
cadavrul lui Tóni Viteză
orfanii și educatorii lor
cadavrele orfanilor Creastă de cocoș și Chelul (care evadaseră)
casierul alimentarei din cartierul Kisreformátus
cârciuma 79
30 de papioane
vânzătorii de la magazinul de pânzeturi
televizorul de la Biker cu suportul de fier
fotoliul scoică, fotoliul-pat extensibil, respectiv dulapurile de haine din apartamentul lui Marika
resturile plăcilor de Hungarocell
Aladdin împreună cu armele
cadavrul Dórei
tatăl Dórei
scaunul cu rotile
frâna defectă a scaunului cu rotile

două tăvi din linzerul cu grilaj al lui Ibolyka neni, împreună cu coșul și șervetul în carouri
castelul Almásy
ghemotoacele de praf din sala mare de ședințe a Primăriei
vitrina buticului Divat
Marele Cartier Maghiar, Micul Cartier Valah, Marele Cartier Valah, Cartierul Nemțesc, Centrul orașului, Stréber, strada Erdélyi Sándor, Strada Principală, strada Nefelejts, DN44, calea Csabai, calea Dobozi, calea Nagyváradi, calea Csókos, strada Jókai, bulevardul Béke, Fabrica de prelucrare a cărnii, Fabrica de Lapte praf, calea Eleki
Spitalul cu secția de terapie intensivă
străinii
un plic cu o fotografie (fată tânără)
Comisariatul de poliție
Gara
tocănița de porc

și multe altele

CARNET DE BAL

Avertisment

TRRR
Îți vin eu de hac, Ștabule

RAM
Palid, mult prea palid

PAM
Mi-a scris

PAM
Vine pentru că a spus că vine

PAM
Infinite dificultăți

HMMM
Ai grijă dacă vine

RARIRA
Perdanții (arrepentida)

RI
Către maghiari

ROM
Cine s-a ascuns s-a ascuns

Biblioteca de partituri

ȘI ÎN CONTINUARE:
RAM, PAM, PAM, PAM, HMMM, RARIRA, RI, ROM
RAM, PAM, PAM, PAM, HMMM, RARIRA, RI, ROM
RAM – PARIRA, RIRAROM

TRRR

De capo all fine